

קבלה מוגלה מדרע

על סדר בראשית, הסבר וביאור לכל מעשה בראשית
בהשוואה למדע המודרני וע"פ הקבלה

שאלות ותשובות בנושאים מדעיים עדכניים: גיל העולם, אבולוציה, בריאת הכוכבים,
בריאת האדם, חלוקת היבשות.

גירסא ראשונית

SODTORAH.CO.IL

תשע"ה עיה"ק חיפה
כל הזכויות שמורות לקב"ה. מותר להפיץ לזיכוי הרבים.
SODTORAH.CO.IL

תוכן עניינים

1	..... תוכן עניינים
5	..... הסכמות
7	..... מתמטיקה והנדסה
7	..... קוטר ועיגול
8	..... עצרת
8	..... חיבור וחסור
8	..... כפל וחילוק
8	..... חזקה ושורש
8	..... התפשטות וצמצום
8	..... אינטגרל ונגזרת
8	..... עיגולים ויושר
9	..... פתיחה לקבלה ומדע
9	..... פתיחה אחת כוללת כל החכמה
9	..... ציר הזכות והעבות
10	..... ציר ההנהגה
11	..... אנרגיה וחומר
12	..... הגדרות המשתנים לפי הקבלה
12	..... יצירת הכלים
14	..... רמזים והוכחות
15	..... היסודות הכימיים
15	..... מי"ם - מימן
16	..... אוי"ר - חמצן
16	..... שמי"ם - אש ומים
16	..... ד' יסודות
17	..... טעמים נקודות
18	..... תגין אותיות ספירות
19	..... קווי ספקטרום של אטומים
19	..... הטבלה המחזורית
20	..... האטום והספירות
21	..... האטום והספירות (מ"ת)
21	..... במלאכי בי"ע
22	..... פירוש אטום
22	..... פרצוף רומז לאטום

24	פרוטון וניוטרון
24	ניוטרון הופך לפרוטון
24	הקדמות לקוורקים
27	קוורקים
28	ב' מוחין דקליפה
30	עשרה חלקיקים
31	דעיכות אטומים
31	סוגי דעיכות
34	יצירת זוגות אלקטרון ופוזיטרון
35	האפקט הפוטואלקטרי
35	סוד המסך
35	קבוע המבנה הדק
36	האור מחולק לפוטונים
36	תדירות הגל
36	אנרגיית פוטון
37	קבוע המבנה הדק
37	פירושים שונים
39	המשך המסך ואפקט פוטואלקטרי
40	מסך פתח עיניים
40	סוד המסך (מ"ת)
41	כוח הכבידה והמגנטי
41	פרסה דאצילות
42	דואליות גל חלקיק
42	מסך בין אצילות לבי"ע
43	סוד המסך
44	החלל החיצון
45	תורת היחסות הכללית
45	מקום העולם
46	יחס הפוך בין אורות לכלים
47	חוק שימור האנרגיה
48	דואליות גל חלקיק
53	אפקט החזרה לאדום
56	גלים אלקטרומגנטיים
56	תדירות הגל
57	התחום הנראה של הגלים
61	כיוון הגל וקוטביות

61	עוצמת האור.....
62	תרי"ג אורות.....
63	הפרש האנרגיה בין הצבעים.....
64	תווק וד' עולמות אבי"ע.....
65	ד' בחינות של חיים בעולם.....
65	ד' מיני מסכים.....
66	תווק וד' עולמות אבי"ע.....
66	גוף שחור ולבן אידיאלי.....
67	חומר ואנטי חומר.....
67	תורת היחסות הפרטית.....
67	עיכוב בזמן.....
68	כיוון במרחק.....
68	יסודות הקבלה.....
70	ארבעה כוחות בטבע.....
72	כח אל הפועל.....
72	תורת הגלים.....
72	טמפרטורה ואנרגיה.....
73	שער החשמ"ל.....
74	שדה מגנטי.....
76	התלבשות מגנטי בחשמלי.....
77	מדוע אין חלקיקים מגנטיים בעולם.....
80	זרם חילופין גורם לכוח מגנטי.....
81	שער היקום.....
81	פתיחה.....
81	המפץ הגדול.....
82	המפץ הגדול.....
84	מהדורא תניינא.....
85	חיבור מ"ה וב"ן.....
86	מהירות האור לא היתה מוגבלת.....
86	מהדורא תליתאה.....
88	אנטי חומר.....
88	חומר אפל.....
89	תכונת החומר האפל.....
89	מקור החומר האפל.....
89	תכונות החומר האפל.....
91	התרחבות היקום.....

92	.....	כוח הכבידה
92	.....	מבנה היקום
92	.....	שער העולם הזה
92	.....	גלי קול
92	.....	החלל החיצון
97	.....	ברקים ורעמים
98	.....	מבנה כדור הארץ
98	.....	ד' בחינות שבכל נאצל
98	.....	ד' בחינות אווירים בעולמות
99	.....	ד' בחינות כוחות (מ"ת)
101	.....	כוח החשמל
101	.....	חלוקת ג"ר ו"ק בעאח"פ
101	.....	חלוקה לפי פרצוף האדם
102	.....	חלוקת עאח"פ
103	.....	כוח הכבידה
104	.....	כוח החוטם
104	.....	מסך דחרק בחוטם אוזן
105	.....	סימטריות זוגיות ומטען
106	.....	ביאור עניין המסכים
107	.....	ביאור עניין החלוקה לג"ר ו"ק
107	.....	נושאי מטען של כוח כבידה
107	.....	שער גוף האדם
107	.....	ה' בחינות דעביות
108	.....	תאי הדם ושימושן
108	.....	איברים פנימיים
108	.....	שער הנפשות
108	.....	נפש האדם
109	.....	התלבשות הנפש בגוף
109	.....	מחזור הדם והמוח ומ"ן
111	.....	כיצד מתלבשת הנשמה
111	.....	פעולות הנשמה בגוף
112	.....	זכרון ושכחה
113	.....	סוד השינה
114	.....	שער בעלי החיים והאדם
117	.....	חור שחור כפול
118	.....	צמצום א' וב'

119	.....	מים עליונים ותחתונים
120	.....	שער הספירות
120	.....	שורש הספירה
121	.....	מבנה הספירות
121	.....	שער הדרושים
121	.....	ד' הכוחות
121	.....	כוח הכבידה
122	.....	כוח המגנטי
125	.....	חלקיקים מגנטיים
127	.....	כוח חשמלי
130	.....	מסך וחשמ"ל
132	.....	משמעות האטום

הסכמות

הספר הנו בשלבי טיוטה ומוצג כעת לרבנים לקבלת הסכמות.

דברים המסומנים **בצהוב כזה** צריכים עיון.

הנה דע אהובי ידידי, שאנחנו מדברים לפי דרכנו, לכן אם לא תבין משהו צא לעיין במקורות המכובדים שסידרו הכול על נכון בספרים: עץ חיים, מבוא שערים, וכל ספרי הסולם זצ"ל ובפרט תלמוד עשר ספירות, כי משם ינקנו כל מה שכתוב בספר, ולא נוכל לפרט את כל תורתם שוב, כי כאן נכנס לפירושים שונים.

ועיין בחיבור "פתיחה מורחבת לחכמת הקבלה", שבודאי מספיק לך למצוא כל דבר על מקומו להבין את כל הספר הזה (נימצא באתר סוד תורה).

שער ב

מתמטיקה והנדסה

קוטר ועיגול

היחס בין העיגול לקו הישר דרכו (הקוטר) הוא 3.14, רומז לשם שד"י, כי באופן יחסי ש' = 300, י' = 10, ד' = 4:

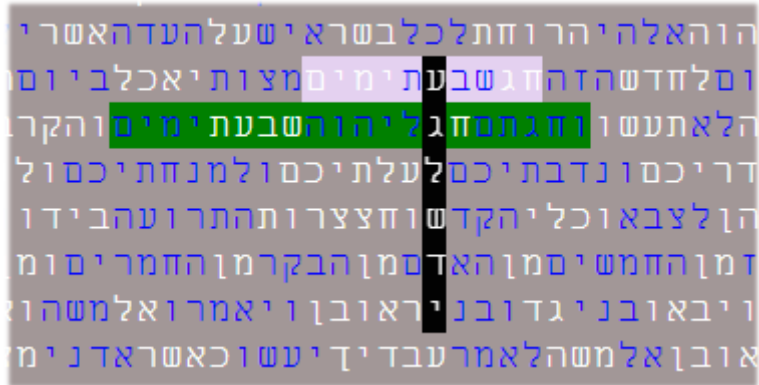
$$\pi = 3.14$$

$$3.14 * 100 = 314 = ש' + ד' + י' = 300 + 10 + 4$$

ואם תאמר היאך יצא דיוק כזה של 3.14 ולא יותר או פחות הרי יש אינספור ספרות אחרי הנקודה. והעניין ברור למשכיל שהרי פרצוף הא' דא"ק היורד ומתפשט הפסיקו רגליו על הבחי"ד דעולם הזה, והנה כמ"ש הרב ביום השבת עולים כל עולמות בי"ע כך שיש מרחק של י"ד ספירות בין הקדושה לקליפות, ובימות החול חזרים באלו הי"ד ויורדים בהם רגלי א"ק שוב, ולעתיד לבוא נאמר: "ועמדו רגליו ביום ההוא על הר הזתים", כי יגיע אף לעולם הזה משא"כ עכשיו, ואם נתבונן רק בא"ק דיושר, ניראה שיש בו כמאה ספירות, כי כל ספירה כלולה מיד, והם סה"כ יוד. ויש לנו כלל כמ"ש למעלה, והובא באדרא רבה שכל איבר כלול מג' פירקין ועוד י"ד פירקין קטנים בחינת אצבעות, ולכן ביד האדם יש ג' פרקין וי"ד פירקין של האצבעות, וכן ברגל. וכן בכללות הגוף כי מראש עד חזה פרק א', ומחזה עד טבור פ"ב, ומטבור עד רגליים פ"ג, ולכן אף לעיגולים של זה הא"ק צריכים להיות ג' פירקין וי"ד אצבעות, כי גם בהם יש כלים ואיברים, ומכאן יצא הכלל הנ"ל שיש בעיגול פי שלושה וי"ד. כי הנה העיגול של פרצוף א' של א"ק, מבואר בדברי הרב שהפרצופים מגיעים עד לנקודה אמצעית של העיגולים ולא יורדים מתחתיה, אלא שיש מקומות שסותרים ומשמע שיורדים אף עד לתחתית חצאי העיגולים ונוגעים בתחתית, ולכן הוקשה שם למר"ן הרש"ש זצ"ל, אלא שמתרץ שם בהגהות הרב ברנדווין זצ"ל בשם מרן הסולם זצ"ל שכאשר מגיעים לנקודה אמצעית כבר נחשב כאילו הגיעו לתחתית כיון שאין דבר מתחת בחצאי העיגולים התחתונים כעין קו א"ס ב"ה שהתפשט תחילה עד האמצעית, אלא שקשה כאן לומר שכאילו נוגע בתחתית כיון שאז אין מעלה מטה ולכן יצא הקו עד האמצע, לכן ע"כ לומר שיש תמיד י"ד ספירות הפרש.

ועוד בדרך אחרת, תבין שפרצוף א' דא"ק מתפשט עד עולם הזה ולא נוגע בו כי מגיע עד בחי"ד, אבל הוא גם נכנס לי"ד ספירות תחתונות של עולמות בי"ע, ונימצא שיש בהתפשטותו סה"כ שד"י ספירות, כי מאה לכל פרק בגוף, שהרי הפרצוף יש בו ראש תוך וסוף, ובראש מאה ספירות וכן בתוך וכן בסוף. והנה יש אצבעות רגלין שמגיעות עד בי"ע שהם י"ד ספירות כנ"ל. ומפסיקות על נקודה דעולם הזה. ונימצא שסה"כ הם שד"י ספירות בקירוב, ח"ס המובא בפרקי דר' אליעזר ח"ל: (תחילת פרק שלישי) "שמים מאיזה מקום נבראו? מאור לבושו של הקב"ה, שהוא לבוש, לקח ממנו ופרש כשלמה והיו מותחין והולכין עד שאמר להם: די, ועל כן נקרא שמו שד"י, שאמר לשמים די ועמדו. ומנין שמאור לבושו נברא? שנאמר (תהלים קד, ב): "עֵטָה אֹר כְּשֶׁלֶמָה נוֹטָה שְׁמַיִם כִּי־רִיעָה". ובעניין כזה אם אדם מקפל ידיו בעיגול נימצא שפרק עליון הוא הקוטר, וכל השאר הם פי 3.14 גדולים יותר, ואם תאמר, היאך אנו אומרים שכף היד גדולה מן פרק עליון או אמצעי, שהרי הכף הוא פרק שלישי וקטן מהם, ואח"כ האצבעות שהם י"ד, והעניין מובן במ"ש הרב שהפרקים התחתונים כלומר הכף יד היא גבוהה יותר כיון שמסוגלת לנשיאת ידים ולהגיע למוחין, משא"כ אלו העליונות, אמנם כל זה מבחינת הגשמיות, אבל ברוחניות היה דרוש לאותה כמות של אור כדי לברוא את זו כמו זו, ולכן אנו מדברים על מדידה של אור ולא מדידה גשמית ודוק.

עצרת

רומז לצירופים כו'

חיבור וחיסור

כפל וחילוק

הנהנה סוד הכפל אצלנו כנודע הוא הכאה, והוא בחינת זיווג, וניראה שרומז להתלבשות הספירות זו בזו, ואנו קוראים לזה התכללות, כגון התכללות השמאל בימין פירושה שהימין התלבש בשמאל.

וכן ראייה לזה מדברי רז"ל (שער כד פרק ו) וזה לשונם: "כדי שתהיה כל בחי' זו החיצונה בחי' נה"י והתיכונה חג"ת ופנימית חב"ד ויהיה ג' צלמים זו לפנים מזו והצלם החיצון נקרא צלם דנה"י נמצא כי כל ט"ס שרשיות הנ"ל הם בבחי' החיצון ואינם רק ג' ספירות גדולות אמיתיות שהם נה"י דז"א כל א' כלולה מג' הרי ט' והצלם התיכון נקרא צלם דחג"ת לבד ויש בו ט"ס שרשיות שבו והצלם הפנימי נקרא צלם דחב"ד לבד ויש בו ט"ס שרשיות שבו ונמצא כי כאשר יתלבשו ג' אלו זה תוך זה נמצא כי מ' דצלם יהיה בו ג' ממין זה תוך זה וכולם בחי' חב"ד. כיצד מ' חיצונה חב"ד שבנה"י האמיתית מ' תיכונה חב"ד שבחג"ת האמיתית מ' פנימית חב"ד שבחב"ד האמיתית וכולם נקרא אור מקיף ראשון במ' דצלם. אח"כ ל' דלם יש בו ג' למדין זה לפנים מזה וכולם בחי' חג"ת כיצד ל' חיצונה חג"ת שבנה"י אמיתית כו'. וכל אלו נקרא אור מקיף ב' דל דצלם. ואח"כ הוא צ' דצלם יש בו ג' צדיקין זה לפנים מזה וכולם בחי' נה"י כיצד צ' חיצונה נה"י דנה"י אמיתית צ' תיכונה נה"י דחג"ת האמיתית צ' פנימית נה"י דחב"ד האמיתית (וכל אלו נקרא אור מקיף ג' צ' דצלם".

חזקה ושורש

התפשטות וצמצום

רמוזים בנוסחאת התפשטות של גל אלקטרומגנטי e בחזקת

אינטגרל ונגזרת

רמז במה שאנו עושים אותיות קודמות ואותיות מאוחרות, כי זה מראה את השורש של כל דבר.

עיגולים ויושר

הא תו למה לי סיפא איצטריכא ליה כל שיש בהיקיפו ג' טפחים יש בו רחב טפח מנא הני מילי א"ר יוחנן אמר קרא {מלכים א ז-כג} ויעש את הים מוצק עשר באמה משפתו עד שפתו עגול סביב וחמש באמה קומתו וקו שלשים באמה יסוב אותו סביב והא איכא שפתו אמר רב פפא שפתו שפת פרח שושן כתיב ביה דכתיב {מלכים א ז-כו} ועביו טפח ושפתו כמעשה כוס פרח שושן אלפים בת יכיל והאיכא משהו כי קא חשיב מגואי קא חשיב תניא

שער ג

פתיחה לקבלה ומדע

הנה "רבי יהודה לייב הלוי אשלג" בגימטריה "אלברט איינשטיין",

פתיחה אחת כוללת כל החכמה

תחילה נאמר כמה יסודות שגילה לנו מרן בעל הסולם זצ"ל: שיש הפרש בין תורת הקבלה שזה הנמשל, לתורת הגלים והחלקיקים שזה המשל או הלבוש שלה, וההפרש: שבעולם הזה הגשמי, מטבע החומר והמרחב, אז גם הכול תלוי בזמן, אבל בעולם הרוחני שאינו תלוי במרחב גם אינו תלוי בזמן כלומר כל ציר הזמן מתבטל כליל, וכל המשוואות צריכות להיות בהתאם ולדוגמא נגדיר את אור הספירות בצורה אחרת לפי ציר הזכות-עביות שהוא במקום ציר המרחק, וציר ההנהגה הוא במקום ציר הזמן אבל לא ממש כי הוא רומז גם לתדירות של הגל כפי שנאמר בהמשך.

השלב הבא: הוא להגדיר את מהירות האור ברוחני, כידוע מהירות האור היא בקירוב 300 מיליון מטר לשנייה, שזה הדבר הכי מהיר בעולם ולפי תורת היחסות הפרטית: אין מהיר ממנו. והוא קבוע אוניברסלי. והוא כאמור רומז לאור הספירות שמתפשט מהקב"ה, אבל כמובן שבעולם הגשמי, המהירות מוגבלת, אבל האור של הספירות ח"ו אינו מוגבל בזמן ומרחב, ולכן הוא כביכול במהירות אינסופית. והסיבה היא כנ"ל מכיון שציר הזמן ירד, אין זמן והדרך היא מוגדרת לציר הזכות, ממילא המהירות דרך חלקי זמן = אינסופית.

וכעת נבין היטב כמה דברים לפי תורת היחסות הפרטית: כיצד יתכן שיש קבוע מהירות אוניברסלי שאי אפשר לעבור אותו בשום אופן? הסיבה שזה רומז לאור א"ס ב"ה, וכל מה שאפשר שיהיה דומה הגשמי לרוחני, אז הוא דומה, אבל יותר ממהירות האור אי אפשר (כי אז הגשמי הוא ממש רוחני). כלומר בעולם הזה מהירות האור נחשבת אינסופית! והמסקנה הזאת היא מביאה אותנו לעוד עניינים חשובים כדלקמן.

אחת המסקנות העיקריות של תורת היחסות הפרטית היא: עיכוב בזמן של צופה א' שנע במהירות v יחסית לצופה ב', אז ככל שהמהירות שלו תתקרב למהירות האור, הזמן שיעבור בשבילו עבור 2 אירועים, יחסית לצופה א' יהיה גדול יותר.

לדוגמא: ראובן ושמעון, ראובן התחיל את הלימוד היומי ב-9 בבוקר, וסיים ב-13:00 סה"כ 4 שעות, ובנתיים שמעון טס במהירות האור החל מהשעה 9 בבוקר, מתי שמעון יראה שראובן סיים את הלימוד היומי? תשובה: אף פעם לא! כי הזמן מתעכב ומתבטל בשביל שמעון שזו במהירות האור יחסית לראובן.

מסקנה נוספת של תורת היחסות הפרטית היא: התכווצות באורך של כל אובייקט שנע קרוב למהירות האור יחסית לצופה v ככל שהמהירות של הצופה או האובייקט יהיו קרובים למהירות האור, כך האורך של האובייקט יראה קטן יותר ונקודתי יותר לדוגמא: ראובן זרק בכח אבן במהירות האור לחלל, אותה האבן שהיה לה אורך של 5 מטר בזמן הזריקה, תיראה כאילו היא באורך אפסי בזמן הזריקה לחלל.

והחכם ישכיל היטב ויבין, ששני היסודות הנ"ל של תורת היחסות הפרטית שגילה איינשטיין, הם בדיוק שני היסודות שהתחלנו איתם את הסרטון: ההבדל בין רוחניות לגשמיות, כלומר: דברים הנעים במהירות האור הינם הדברים הכי קרובים לרוחניים בעולם הזה.

ציר הזכות והעבות

כמבואר בדברי המהר"ח ז"ל וההאר"י ז"ל וכן ביאר היטב בעל הסולם ז"ל, שההבדל בין הרוחני לגשמי הוא בזכות ובעבות של החומר. כלומר דרך משל: הנשמות שמסתובבות בעולם הזה, מדוע איננו רואים אותם בד"כ, כי אינם מתגשמים בגוף, והנשמה שלהם היא זכה וברה כדי להתראות בעולם. אבל אינם זכים וברים דיו כדי להעלות לעולמים עליונים יותר, כפי שמצינו שהיו צדיקים שנישאר בגן עדן תחתון עד שיעלו לג"ע עליון ויתכן שזה מהסיבה הזאת [פי' היה קפידה או חטא קטן שמעכב את הזכות ודוק].

מעתה ניקרא לציר הזכות והעבות שם וסימן: Z והוא שייך למספרים הטבעיים בלבד, ונעריך שכאשר $Z=0$, אנחנו נמצאים בעולם הזה, וכאשר $Z=\infty$ שם נמצא אור הא"ס ב"ה שהוא הזך שבזכים. וכל מדרגות הצדיקים נמצאים בין 0 ל- ∞ הנ"ל, וכן כל העולמות יש להם זכות מסוימת משלהם, דרך משל אם בעולם העשייה הזכות היא עד 10, בעולם היצירה הזכות היא 100, ובעולם הבריאה הזכות היא 1000, אזי בעולם האצילות שאז יש פרסה בין אצילות לשאר עולמות, הזכות תהיה שואפת לאינסוף אבל לא אינסוף ממש. והטעם הוא שאצילות אין בה בחינת נבראים, והכול רק שורשים דקים של הנבראים בעולמות בי"ע.

ודע שהציר הזה אינו ח"ו רומז ולו משהו על האור הא"ס ב"ה, אלא הוא ציר הזכות והעבות של התווך כדלקמן בפרק התווך וד' עולמות אבי"ע, פירושו: אור הא"ס ב"ה צמצם אורו ויצא שם אותו חלל, ובחינת חלל זה אין לו

מטה ומעלה, אבל כיון שיצא הקו שמחבר את כל העיגולים, וכן מחבר את כל הישר, וכל לצד הא"ס של הקו, מובחר יותר מחבירו, אבל האור עצמו מתפשט בכל החלל, והאור עצמו אין משתנה ח"ו כלל אפילו בהגיעו לעשייה, רק התווך של העשייה או היצירה והמקום הריקן שנעשה שם הוא רחוק מאוד מראש הקו דא"ס, ולכן הוא בחינת מעובה יותר עד שבעשייה יש את תכלית הגשמיות. והסיבה והטעם לזה היא שבאמת קו הא"ס ב"ה הוא מתמעט כביכול בראש הקו יש הארה גדולה והולכת ומתמעטת ככל שמתקרבים לעולמות ב"ע, כביכול אם נדמיין צינור שהולך ונהיה צר יותר, והמשל בזה שהתרחקות מהמקור מחלישה את האור כי פחות ופחות אור נמשך כלפי התחתונים, בשל תכונת העביות שלהם.

אור הא"ס ב"ה וקו היוצא ממנו ויוצר את י' עיגולי א"ק

ואמנם, דע שגוף האדם יש בו חידוש, שכלול מב' דברים, אחד זך ואחד עב וגס, הגוף החומרי והנשמה. אבל באמת שאף בעולמות העליונים כך הוא, שהרי אור הא"ס ב"ה שמתפשט אינו משתנה כלל בכל העולמות, ואף הנשמה נשארת בבחינתה בעולם הזה, כי עדיין היא נמצאת במקומה בעולם העשייה או היצירה כו', רק שהיא באה ומתפשטת בו בגוף ונשמה, ואין זה גורע מהעובי שלה בעולם העליון ולו משהו. וכמו שאור העליון מאיר בכל העולמות ואינו משתנה כלל, והטעם לזה שהאור אינו מגיע לתווך ממש, כי הוא מגיע בהתלבשות בכל הלבושים שלו, כגון אור הא"ס ב"ה בלבושי א"ק וא"ק בעתיק ועתיק בא"א וא"א בחכמה כו', עד עולם העשייה ועולם הזה שהוא **לבוש** חיצון לעשייה, נימצא אם כן שהתווך משפיע רק על הלבוש אבל על הפנימיות אינו משפיע כלל וכן על החיצוניות בבחינת העיגולים, למשל צוללת בתוך האוקיינוס אע"פ שמקדם השבירה של המים הוא גבוה מאוד, זה רומז לעביות התווך, מ"מ האור שבתוך הצוללת מאיר כמו באוויר שבחוץ כיון שהצוללת חוצצת בין המים לאוויר ועד"ז תשכיל בכל מקום.

והנה נאמר לקמן שתדירות האור והגל רומזת להנהגה, זה החד"ר, וכאן למדנו שעביות התווך היא המעכבת על אור העליון, ולקמן בס"ד נראה שישנם שני בחינות במסך של הכלי שהם קשיות ועביות.

וצ"ע היאך זמן רוחני, דאם לפי הספירה שאני בא נאמר שעברתי זמן א' ומקום א' וכאשר אני בספירה ב' אז אני בזמן ובמקום ב', אכן ניראה שהרי זמן הוא דבר שאינו ניתן להפריד בו, וכאשר הולך אל מקום א' ניבחן ששם הלכה המלכות עמו עד חסד, או עד גבורה, זה הענין השביעי. זה סוד: (במדבר י') וְעָנַן יְיָ עָלֵיהֶם יוֹמָם. (במדבר יד) וְעָנַן עֹמֵד עֲלֵיהֶם. (ויקרא ק"ג ע"א, ג' ע"ב) האי איהו עֲנָא דְנְהִיר וְזְהִיר, וְכָל נְהוּרִין אֲתְחַזֵּן גֹז הוּא עֲנָא, וכאשר ניראין כל האורות דרך הענן זה ניקרא מקום זמן.

ציר ההנהגה

לקמן בפרקים הבאים נביא כמה ראיות בס"ד שהאלקטרון הוא המלכות, הפרוטון בחי' בינה והניוטון בחי' תפארת, תחילה לפי המטען כנ"ל, כי האלקטרון שלישי והוא נקבה והיא תסובב גבר שהם בחי' הפרוטון והניוטון, והמסה שלה קטנה מאוד יחסית אליהם כצפוי. וכן הפרוטון רומז לבניה או לב"ש תחתונים דתפארת שהם בינה דגופא כנ"ל, ולכן יש לו מטען חיובי גדול יותר כי הוא בחינת הבינה. והתפארת הוא ממוצע ביניהם ולכן המטען שלו הוא נייטרלי, דהיינו לא $-e$ ולא $+e$, אלא $q=0$ פשוט.

ויש להקשות על זה, הרי בינה היא בחינת קו השמאל והיאך נאמר כאן שהיא $+e$ לעומת המלכות שהיא ג"כ בחינת קו השמאל, ולקמן בפרק גלים אלקטרומוגנטיים בעניין תדירות הגל מבואר שיש הפרש בין הקו ימין לקו השמאל דחג"ת של לפחות $2eV$.

ובאמת שיש לשאול שאלה גדולה יותר, שהרי אנו אומרים שיש קו היורד מא"ס ב"ה, עד לתחתונים, ועל בחינת הקו הזה יש ציר הזכות והעבות כנ"ל בפתיחה, ולכאורה ציר זה יורד מלמעלה למטה, כאשר $Z=\infty$ הוא הא"ס ב"ה, ו- $Z=0$ הוא קרקע דעולם הזה. וא"כ, היאך מתחלקים כל כך הרבה ספירות בכל כך הרבה דרגות לג' קוין כגון בעולם א"ק, יש כל הפרצופין שהם כתר חכמה בינה כו', היינו גלגלתא ע"ב ס"ג כו', וכל אחד הוא דרגה נמוכה מחבירו ומשתלשל מחבירו, ובתוכם גם כן יש כח"ב תו"מ, וכל אחד נמוך מחבירו, ואם כן בודאי

שלדוגמא דרגה דבינה דע"ב אינה כדרגה דבינה של ס"ג, וכן כולם, יש ביניהם הפרש ברמת העביות והזכות. ואם כן אין לומר שכולם בקו ימין משותף, וקו שמאל משותף, או אמצע משותפים.

ועל כרחק צריך לומר, שיש כאן עוד ציר, כפי שיבואר לקמן, והוא ציר ההנהגה, ימין שמאל ואמצע, וכפי שאמר רבנו המהרח"ו ז"ל בדרוש עגו"י, ענף ב' ח"ל: "כי ב' בחי' היו, בענין הי"ס. א', הוא בחי' היותם עגולים, בציור י' עגולים, זה תוך זה. וגם היה בהם בחי' אחרת, והוא היותם י"ס ביושר, דרך ג' קוים, כמראה אדם, בעל ראש, זרועות, ושוקיים וגוף, ורגלים", עכ"ל. רואים שבחינת קוי היושר יש ג' קוין, ולא סוף דבר ג' קוין אלו שאף ביניהם יש עוד הנהגות רבות ממוצעות עד אינסוף. וכתב הרמח"ל ז"ל בקל"ח פת"ח שסוד הקוין דיושר הם הנהגה פרטית, וסוד הי"ס דעגולים הם הנהגה כללית, ודבר זה מובן היטב לפי סדר העולמות, שכן אור א"ס ב"ה מקיף על י' עגולים דנה"י דא"ק (ובע"ח גרס י"ע דא"ק) שמקיפין על או"מ דיושר דנה"י דא"ק שמקיף על י' עגולי עתיק שמקיפין על או"מ דיושר דעתיק עצמו וכו', וי"ע דעשיה מקיפין על או"מ דיושר דעשיה שמקיף על כלים ואו"פ דעשיה והם על כלים ואו"פ דיצירה וכו', עד כלים ואו"פ דנה"י דא"ק, והם על או"פ דא"ס ב"ה שהוא בחינת קו הא"ס. נמצא א"ס ב"ה הוא ראשון מבחינת יושר וא"ס ב"ה הוא אחרון מבחינת עגולים, פנימי לכולם (השגחה פרטית) וחיצון לכולם (השגחה כללית) ועשיה במרכז והקליפות לבושים לה. ומ"מ כל זה יתבאר לקמן בס"ד.

פרק ד

אנרגיה וחומר

ע"פ תורת הקבלה אנו יודעים שאור יכול להפוך לחומר, וכן לפי משוואת האנרגיה-מסה של איינשטיין רואים את זה:

$$\gamma(v) = (1 - v^2/c^2)^{-1/2} = \sqrt{1/(1 - v^2/c^2)}$$

$$m = m_o \gamma(v),$$

$$E = m_o \gamma(v) c^2,$$

כאשר E זאת האנרגיה בתוך מערכת סגורה S, ו m_o זאת המסה היחסית של המערכת, ו-v זאת המהירות היחסית בין צופה O לבין מערכת S, ו $\gamma(v)$.

כשהמהירות היחסית v שווה לאפס, שני המערכות במנוחה, ומתקיימת המשוואה $E_o = m_o c^2$ שזוהי אנרגיית המנוחה של המערכת. כאשר v גדלה, האנרגיה של המערכת גדלה כפי שניתן לראות, כך שאם $v=c$ או שואף ל- ∞ נקבל אנרגיה אינסופית לכאורה לאותה מערכת.

עיקר החידוש של המשוואה הזאת הוא שגם לחומר דומם יש אנרגיה, ובעצם בתוספת של אנרגיה, נוסף חומר (מסה), ובגרעון של אנרגיה נחסר מהמסה (מהחומר).

לדוגמה, מערכת S מורכבת מחתיכת זהב במשקל 1 Kg , המערכת בעלת גבולות סגורים סופגת חום מבחוץ ועולה ב-10 מעלות צלזיוס, כתוצאה מספיגת האנרגיה הזאת בצורת חום, לפי המשוואה $E_o = m_o c^2$ משקל המערכת היחסי עולה ב- $1.4 \times 10^{-14} \text{ Kg}$, העלייה מזערית אבל קיימת. כאשר המערכת תתחיל להתקרר היא תאבד אנרגיה ותחזור למשקל הרגיל שלה. ואם היינו הופכים את כל ה- 1 Kg לאנרגיה, היינו מקבלים כמות אנרגיה עצומה.

הגדרות המשתנים לפי הקבלה

וכעת נסביר הכול לפי האמת, וברשות רבנו האר"י ז"ל ומהרח"ו ז"ל, ותחילה ניתן את ההגדרות בכותרת, ואחרי זה נביא מאמרי רז"ל ונסה להוכיח לפי דרכנו.

האנרגיה לפי הקבלה, היא האנלוגיה לאור העליון ב"ה, כפי שמתפעל אצל התחתונים, כלומר: החיות והשפע שהם מקבלים. ולכל כלי תמיד יש אור שבתוכו, כך גם לכל דבר בעולם יש כמות אנרגיה שאגורה בו, לפי משוואת האנרגיה הנ"ל, אפילו לדומם שאינו זז ואינו כלול מאנרגיה קינטית או פוטנציאלית, יש לו **אנרגיית מנוחה** שהיא בחינת חיותו וזה החידוש של משוואת האנרגיה הנ"ל. **ואנרגיית השפע** שלו היא נבחנת להיות אנרגיה המוקנית לו מהסביבה כגון קינטית שהיא מהירות כפול מסה, או פוטנציאלית שהיא כוח הכבידה וכדומה.

החומר או המסה לפי הקבלה, היא אנלוגיה לכלים והיכלות וגופים שבכל העולמות. המשקל בעולם הזה, הוא המסה בקירוב, וכן של כל דבר בעולם, רומז לספירות העליונות בכל עולם ועולם, וההבדל ביניהם הוא כמובן במישור העביות והזכות [כמבואר בפ"ג אות א'].

הזמן t הינו משותף לשני העולמות כפי שנוכיח בע"ה, הזמן אינו נתון לשינוי בעולם הזה, ואמנם ניראה שגם בעולם הבא יש בחינה מסוימת של זמן וסדר הדברים רק שהזמן עובר מהר יותר או לאט. וכל ההבדל בין העולם הזה לעולמות עליונים, הוא שכאן לזמן יכולה להיות השפעה שלילית כגון לבלות בני האדם ולהרוס כל דבר, והסיבה לזה שבעולם הזה שולט החומר, שהוא המרחב והמרחק. אבל הרב אשלג זצ"ל בעל הסולם כ' בתע"ס, שאין בחינה של זמן בעולמות עליונים, וכל שנבחן שם הוא רק סדר הדברים, זה לפני זה כו', ואין שיעור לזמן, וכן ניראה עיקר.

המרחק הדבר שכנגד המרחק הוא מרחק רוחני, והיטיב לתאר זאת בעל הסולם זצ"ל שאין מרחק ברוחניים, כלומר אין מרחב ציר x כלל, אלא כל המרחק הוא בדעת ובשכל, והוא נקרא שינוי צורה או עביות החומר. וככל שנשמה רחוקה מבוראה, כך היא נחשבת יותר עבה וחומרית, וככל שהיא יותר מזוככת וברה היא יותר רוחנית וקרובה לבורא ית'.

לפי הנ"ל, ראינו שאנרגיה בצורת פוטונים (אלומת אור) יכולה להפוך לחומר, ולהיפך, חומר יכול להפוך לאנרגיה, לפי משוואת האנרגיה-מסה הנ"ל. וכל זה בעולם הזה הגשמי, אבל כמובן שיש לזה שורשים בעולמות עליונים, וכן ניראה בס"ד, שהרבה מדברי רז"ל רומזים לצורה זאת.

ובהוכחתנו זאת, אנו מתבססים על ההנחה שלמושגים בקבלה יש שורש רוחני אמיתי, כגון המילה "אור עליון" וכן "כלי", רומזים גם כן למושגים התחתונים בעולם הזה שכנגדם, והנ"ל הם שורשים לתחתונים או מקבילים אליהם. ואף שבאמת אור א"ס ב"ה נישאר בכל העולמות ואינו משתנה ח"ו, מ"מ יש דוגמה של כל דבר עליון גם כן בעולם הזה, כגון המלאכים הינם חיות הקודש רומזים לחיות בעולם הזה, ונשמות בני האדם בעולמות מתגשמים בתור בני האדם בעולם הזה, וכן האור והכלי של כל דבר.

יצירת הכלים

והנה כתב הר"ר גדליה הלוי ז"ל **זה לשונו**: "ההסתכלות זה בא ומכה במקום שמתחברים ג' הבלים ביחד שהוא בחי נפש זהו וירא אלהים את האו"ר כי האו"ר הוא בחי' הבל און וחוטם. שהוא בחי' נשמה ורוח. את הוא בחי' הפה שהוא נפש. ואז כשראה את הנפש אז ויבדל אלהים שהוא עשיית שרשי הכלים והסתכלות זה בדרך ישר עשה רושם בכל בחינה ובחי' כי פגע בכל בחי' ובחי' מן ההסתכלות לבחי' הבל כתר בכתו. וכעד"ז נעשה כל רושם הכלים. החיצונים באברים חיצונים. ופנימיים באברים פנימיים ולא נגמר זה עד שהכה הסתכלות במקום שמתחברים ההבלים שהוא התפשטות ההבלים שהוא חיצונות שלהם ומהכאת אור ההבל אל אור הסתכלות חזר אור הסתכלות בדרך אור חזר ונעשה כלי בכל בחינה ובחינה לשאר הגוף", עכ"ל הובא בע"ח.

ועוד כתב **רבנו מהר"ז** "ל בשער אח"פ פ"ג (דנ"ו) בסגנון זה ח"ל: "חהו וירא אלהים את האור כי טוב ויבדל כי נסתכל המאציל הנקרא אלהים שהוא א"ק באור הנפש הנקרא את. כי המלכות נקרא א"ת. ח"ס הנפש הנעשה מהבל הפה [שהוא עקודים] אמנם הרוח נשנה נקראים אור א"ת האור הוא הנפש עם נשמה ורוח. וכאשר הסתכל המאציל וראה בנפש הנקרא את אז יצאו שרשי הכלים. חהו ויבדל כי סוד הגוף הכלי הוא הנותן ועושה הבדלה וגבול וקצבה אל האורות. ואמנם בסוד ראייה זו יש אור ישר ואור חזר כי מתחלה נמשך הראייה עד סוף בחי' עשירית של הנפש ואח"כ בחזרה למעלה היה מבדיל ונעשה בחי' הכלים ומלביש את הנפש בכל חלקיה. ואמנם זה האור הישר היה בו כח לעשות כלים בסוד הראש שהם ג"ר עכ"ז לא היה יכול להיות ניכר עד שפגע ראייה זו בנפש עצמו ובהפגעה שם הנה נגמר עשית הגוף אל הראש שהם ג"ר. אך כלים אל הגוף שהם ז"ת עדיין לא היה כח בראייה זו עד שתפגע בנפש הנפש עצמה וע"י הסתלקות ב' מלמטה למעלה שהם אור העקודים ואור העין היה האור חזר ומלביש את ז"ת, עכ"ל.

עד כאן אנו רואים, שההארה שבאה מהעיניים דא"ק, שהם בחינת חכמה אות י' בשם הוי"ה, שהסתכלה באור העליון, גרמה להוצרות הכלים. ובס"ד, ניראה שההארה שמגיעה מהעיניים רומזת בעולם הזה, לגלי אור שאפשר לראות, ולא רק, אלא לכל הטווח של הגלים האלקטרומגנטיים שחלקם אי אפשר לראות ע"י העין ממש. ותזכור זה להמשך: שגלי אור כנ"ל הם דוגמא עיקרית בטבע ליצירת חומר ומסה לפי משוואת האנרגיה הנ"ל.

והנה התפשטות א' וב' וכן הסתלקות א' וב' שהם בחי' י"ו וה"ה הנ"ל מבאר הרב בשער **מטי ולא מטי** ח"ל: "והנה כאשר רצה המאציל העליון להוציא בחי' הכלי ההוא הנקרא עקודים מה עשה המשיך האור שלו למטה עד מציאות סיום שיעור הראייה להיות נעשה ממנו בחי' עקודים שהוא עד הטבור ואחר שהמשיכו חזר ונסתלק האור ההוא למעלה במקורו בפה ונודע הוא כי האור העליון כשהוא מתפשט וחזר ונעלם מניח חותם למטה בהכרח. והנה אותו האור שהיה הרשימו הנשאר למטה כאשר נסתלק אור עליון ונעלם במקורו אז נשאר אור רשימו ההוא למטה בלתי אור עליון ההוא ואז ע"י התרחקו ממנו אור עליון אז נעשה אותו אור הנשאר ונתהווה בחינת כלי כי סיבת התפשטות האור והסתלקותו אח"כ גרם להעשות מציאות כלי ולפי שכאשר האור הא' חזר ונסתלק היה מסתלק בבת אחת וברגע א' לכן כל מציאות אור הנשאר נעשה מציאות כלי א' והוא נקרא בחי' כלי הנקרא כתר כי עדיין האור עליון לא היה נבדל ב"ס כי עדיין לא היה ניכר היותן י"ס ומה שנקרא כתר ולא ספירה אחרת הטעם הוא כי לעולם הכתר קרוב אל המאציל".

חה לשון הרב **בשער העקודים** פ"ה שמסביר יותר כיצד נוצרים הכלים ע"י האורות דעקודים: "נמצא שיש כאן ג' מיני אורות א' האור הא' שבכולם והוא נקרא עקודים כנ"ל ב' הוא הרשימו שנשאר מזה האור שבא דרך יושר והוא רחמים ג' הוא האור הבא אליו דרך עליית הספי' שאז הוא דרך אחוריים שהוא דין והנה בבא אור הג' שהוא דין פוגע באור הרשימו הנשאר שהוא רחמים ואז מכים ומבטשים זה בזה משום שהם ב' הפכים זה אור ישר והוא רחמים זה אור חזר והוא דין חה חפץ לעלות אל מקורו והוא אור הרשימו אע"פ שאינו עולה ממש עכ"ז חשקו וחפצו הוא להדבק ולקבל ממנו והוא חזר הוא חפץ לירד נמצא ששניהם אינם שוים בטבעם לכן מכים זה בזה כנודע כי כל בחי' הכאות ובטישות אורות זב"ז הוא כאשר אינן שוין ואז נופלין ניצוצין מאור היורד שהוא דין והוא גרוע מאור הרשימו חהו אור אחר רביעי והרי הוא ד' בחי' אור והם סוד ד' בחי' טנת"א כנ"ל שהיו כולם נכללין כאן בענין העקודים חה פרטן אור א' טעמים אור אחוריים נקודות כי הנקודות הם לעולם דין ואור רשימו תגין ואור של ניצוצין הנופלין ע"י הכאות האורות זה בזה כנ"ל הוא אותיות אשר מהם נעשה בחי' הכלים והרי נתבאר איך נעשו בחי' הכלים והוא מהכאות ובטישת האורות כנ"ל ונלע"ד ששמעתי ממורי זלה"ה כי כבר היו בחי' כלים בעולם העקודים רק שאלו הניצוצין הנ"ל נתערבו עמהן והוא בדוגמת הרפ"ח ניצוצין שנשארו בכלים של עולם הנקודים כמ"ש במקומו בע"ה וראיה לזה כי הרי נתבאר למעלה כי כשהיה האור חזר ועולה למעלה היה נשאר הכלי בבחי' אור עב וגס".

ועד כאן מבואר, שהכלים דעקודים, שהם אצילות הראשונה שהתפשטה מפה דא"ק עד טבור, ושם התפשט אותו האור דעקודים וביציאתו מפה דא"ק כבר התחיל להתעבות האור ובהגיעו למקומו בהתפשטות א', נעשו רשימו של הכלים שזהו אור ישר, שהוא בחינת רחמים, עד שהאור מסתלק פעם א', ואז בהסתלקותו כשעלה למעלה יורד ממנו אור חזר שהוא בחינת דין, ואותם האורות מבטשים זה בזה, ונוצר אור ג' שהוא ניצוצין שנופלים מאור חזר דדין הנ"ל. וע"י בטישת האורות נעשים הכלים. וכל אלו האורות הם סוד טנת"א: טעמים זה אור העקודים, נקודות זה אור הדין, תגין זה אור הישר דרחמים, ואור הניצוצות זה אור דאותיות, כי האותיות תמיד הינן בחינת הכלים.

ודע שהרב ז"ל מבאר אותו עניין גם ביציאת קומת הנקודים (עי' שער הנקודים פ"א), שהיא הקומה שבה נישברו המלכים, וקומת הנקודים יצאה מן העיניים דא"ק הנ"ל ממש. אלא שיש הפרש בין קומת העקודים לנקודים לענ"ד, שהעקודים יצאו מן אח"פ דא"ק הנ"ל, וע"י הסתכלות העיניים יצאו ונבדלו הכלים כנ"ל בסוד וירא אלהי את האור כו' ויבדל גו'. אבל הנקודים יצאו ממש מן האור דעיניים, ולא היו זקוקים גם להסתכלות

¹ ובפשטות משמע מדברי הרב ז"ל, שהסתכלות זאת הבאה מהעיניים דא"ק, שהסתכל כביכול באורות דאח"פ, ואז יצאה הארה ישרה ממעלה למטה ואח"כ כשהגיע לבחינת הנפש דעקודים חזר האור ממטה למעלה, וכל זה יצר את שורשי הכלים דג"ר ולא דח"ת עד התפשטות והסתלקות ב'.

העיניים כדי שיהיו כלים כיון שהיתה כלולה בהם כבר, וכן משמע מדברי הרב ז"ל, ולכך יצאו קומת הכלים שם ג"כ מבחינת העיניים שרומזים כנ"ל לכל התחום האלקטרומגנטי.

ודע שהרב בעל הסולם כבר כתב את היסוד הנ"ל בהרבה מקומות שהרצון לקבל שהוא בחי' הכלי, משתלשל ויורד מהאור א"ס ב"ה, ע"י ד' מיני השתלשלויות בבחינת שם הוי"ה, דרך ארבע עולמות אבי"ע, עד שנעשה כלי גמור ברצון לקבל (ועי' בפתיחה לחכמת הקבלה אות א'-ה') ז"ל: "".

וביתר שאת, יש גלים כנגד העיניים שהם גלים אלקטרומגנטיים שהינם הפרעה בטווח ע"י אנרגיה ובכלל זה הטווח הנראה שבעיניים חה אות י' דחכמה, גלים כנגד האחזן שהם גלי כבידה שהם הפרעה בזמן מרחב עצמו חה עניין כבידה ואיזון ורומז לאות ה' דבינה, וגלי קול שהם רומזים לחוטם ופה שנכללים ביחד, קול ודיבור, כי הקול רוחב על הדיבור והם אותיות ו"ה. וכמו שהטיב לתאר זאת הרב ז"ל בפתיחה לשער הנקודות בע"ח, ישנם הבלים היוצאים מן העיניים ומן האזניים ומן ח"פ, זה הרמז בעולם הזה ודוק.

רמזים והוכחות

והנה בס"ד נביא עוד ראיות ורמזים, שחיפשנו דילוגים קרובים: "אנרגיה", "משקל", ומצאנו שחותך את הפסוקים דקרבן ציבור: "וְהָיָה אִם מְעִינֵי הָעֵדָה נִעְשְׂתָה לְשִׁגְגָה", וזכורים דברי המהר"ח ז"ל שכתב בתחילת שער הנקודות פ"א: "נמצא כי העין הוא בחי' חכמה שהם הנקודות וזהו הטעם שחכמי העדה נקראו **עיני העדה** כמ"ש והיה אם מעיני העדה וגו' ובאלו הנקודות הם בחי' המלכים שמלכו בארץ אדום שמתו כמ"ש בע"ה. ח"ס והארץ היתה תהו ובהו כי הארץ היא ה' אחרונה שהוא בחי' העין כנ"ל והיא אשר היתה תהו ובהו שהוא ענין מיתת המלכים עד שבא התיקון שלהם ואז נאמר יהי אור ויהי אור וזהו פקח עיניך וראה שוממותינו".

ומבואר לעיל, שע"י הסתכלות העיניים נעשו הכלים, כי הם גורמים ההבדלה, כמ"ש לעיל: "והסתכלות זה [דעינים] בא ומכה במקום שמתחברים ג' הבלים ביחד שהוא בחי' נפש וזהו יורא אלהים את האו"ר כי האו"ר הוא בחי' הבל און וחוטם [ופה]".

והנה בגימטריה: "**מעיני העדה**", עולה בדיוק: "**אנרגי**". כי לא ראוי לכתוב עם י"ה במקום כזה. או, "**מעיני העדה**" עם המילים והאותיות עולה בגימטריה "**אנרגיה**" עם האותיות. והדילוג "**משקל**", רומז למסה של החומר, שהוא האור שנהפך לכלי כנ"ל. כי משקל בעולם הזה הוא מסה, כאשר הכוח כבידה הוא קטן.

והרמז בדילוג: "וְהָיָה אִם מְעִינֵי הָעֵדָה", שאז יצאו הכלים מבחינת העיניים דא"ק הנ"ל, שרומזים לעיני העדה שהם חכמי העדה בחי' חכמה, "נִעְשְׂתָה לְשִׁגְגָה", כי הכלים שיצאו בסוף נשברו כפי שמבאר שם הרב בהמשך ואחרי זה תיקן אותם ע"י ביאת הרוח שלהם ביושר ואין זה מקומו להאריך.

הסבבאכסאלהארץאשראנימביאאתכםשמהוהיהבאכלכםמלחםהארץתר ימותר ומהליהוהראשיתע
 רסתכסחלהתרימותר ומהכתרו מתגרן כן תר ימו אתה מראשית ערסת יכסתתנו וליהוהתרו מהלדרתי
 כסוכיתשגוולאתעשואתכלהמצוההאלהאשרדבריהוהאלמשהאתכלאשרצוהיהוהאל יכסבידמשה
 מןהיוסאשרצוהיהוהלהלדרתיכסוהיההאם מעיני העדה נעשתה לשגגה ועשו כלהעדה פרבן בק
 ראחד לעלה לריחן יחזל יהוה ומנחתו ונסכו כמשפטו שערעד ימאחד לחטת וכפרהכהן על כל עדתב
 ניישראל ונסלח להם כי שגגוהו והסהביאו אתקרבנם אשה ליהוה וחטאתם לפני יהוה העלשגגתם ו
 נסלח לכל עדת בני ישראל ולגרה גרבתו כסכיל כל העם בשגגה ואם נפש אחת תחטא בשגגה והקריבהע
 זבתשנתה לחטאת וכפרהכהן עלהן פשה שגגתב חטא הבשגגה לפני יהוה לכפרעליו ונסלח לו האזרח
 בבני ישראל ולגרה גרבתו כסתורהאזותיהוהלכם לעשה בשגגה והנפש אשר תעשה בידרמהמן האזרח
 ומן הגרתי יהוה ומגדף ונכרתההנפשהוהוא מקרב עמה כידבריהוהבזה ואת מצותו הפרה כרתתכ
 רתהנפשהוהואעו נהבהויהו בני ישראל במדברו ימצאו איש מקשעו עיסי וסהשבתו יקריבו אתו
 המצאיסאתו מקשעו עיסיאלמשהוואלאהרן ואלכלהעדהו יניחו אתו במשמרכי לאפר שמהי עשה לו וי

היסודות הכימיים

ואחרי שהבנו היטב את הפרקים הקודמים לגבי מבנה האטום והקוורקים, וכיצד רומזים לספירות, כעת נוכל לבאר בס"ד כיצד הכול מתחבר ליצירת כל החומר ביקום שבעינינו. כי הנה כתוב: "בְּדָבָר ה' שְׁמַיִם נִעְשׂוּ גו'", ודרשו חז"ל (בר"ר פ"ג) רַבִּי בְּרַכְיָה בְּשֵׁם רַבִּי יְהוּדָה בְּרַ סִימּוֹן כּו' לֹא בְעֵמֶל לֹא בִיגִיעָה בְּרָא הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת עוֹלָמוֹ, אֲלֵא בְּדָבָר ה', וְכָבֵד שְׁמַיִם נִעְשׂוּ. ומובן אם כן, שכל הדיבורים והמילים שדיבר ה' הם אבני הבניין של כל היקום, וכן כתב בע"ח (שער טנת"א פ"ג) ועי' בספר קל"ח פתחי חכמה (פתח יט והילך), ועוד עיין בלקוטי מוהר"ן (דף ד, ט).

והנה האטום עצמו רומז למלכות כנ"ל, אבל שוב כל מיני השינויים באטום עצמו שהם המספרים האטומיים, הוספות של פרוטונים בגרעין, הם גורמים לכל היסודות השונים לצאת. ולדוגמא, ליסוד מימן שהוא הנפוץ ביותר ביקום יש פרוטון אחד ואלקטרון אחד, ולהליום השני הנפוץ ביותר, יש 2 פרוטונים ו-2 ניוטרונים וכן הלאה ועיין בטבלה לקמן.

והנה כל מיני היסודות הרבים הקיימים הם רומזים לאותיות העבריות כפי שנראה בס"ד. והעניין הוא, שכמו שהאטומים מרכיבים מולקולות שהם כעין תרכובות של כמה אטומים בסדר מסוים, וניתן להבחין בכל חומר בתרכובת אחת שחוזרת על עצמה ומרכיבה את כל החומר הזה. כגון, מים מורכבים מ-H₂O, כלומר: 2 אטומים של מימן – H, ואטום אחד של חמצן – O. ותרכובת זאת חוזרת ליצירת המים.

וכעין זה ממש, האותיות מתחברות למילה, כי כל אות רומזת ליסוד, וכל מילה היא בחינת מולקולה אחת כי במולקולה יש קשר קוולנטי שהוא בחינת קשר שנוצר בין האלקטרונים בשני האטומים והוא תופס אותם חזק שלא יינתקו, אבל בין מולקולה למולקולה אין קשרים כאלה אלא יותר חלשים (קשרים אלקטרומגנטיים יתוארו לקמן בס"ד בפרק ד' כוחות), זה רומז לרווחים בין המילים השונות, וביחד כל אותו החומר יוצר את הספר, והעניין שיש חומרים מורכבים כגון גוף האדם שמורכב מקצת יסודות כאלה וקצת יסודות כאלה, ולכן יש שינוי בין המילים זה עיקר הדימוי, אבל בחומרים טבעיים כגון בחל, זהב וכדומה אין אלא מילה אחת עיקרית שחוזרת על עצמה והיא המולקולה הנ"ל והיא אותיות המילה בעברית שיוצרת את אותה מולקולה.

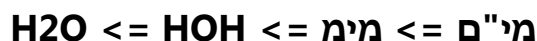
וראייה לכל זה מ"ש בספר יצירה: בשלשים ושתים נתיבות פליאות חכמה חקק י"ה ה' צבאות את עולמו בשלשה ספרים בספר ספר וספור כו' (ומבואר בע"ח שהם כ"ב אותיות וי"ס), וכן שם: עשרים ושתים אותיות יסוד, שלש אמות ושבע כפולות וי"ב פשוטות כו' כיצד שקלן והמירן א' עם כולן וכולן עם א', ב' עם כולן וכולן עם ב', חזרות חלילה, נמצאו יוצאות ברל"א שערם, ונמצא כל הדבור וכל היצור יוצא מהם, ונמצא כל היצור יוצא בשם אחד".

ולזה רומז המילה: "מולקולה", כי היא מורכבת מן קו"ל מול"ה, כי קו"ל הוא הנאמר ונישמע, מול"ה בגימטריה עם האותיות הוא מיל"ה כנ"ל. כידוע הקול רומז לתפארת והדיבור והמילה עצמה למלכות, וכעין זה בחכמה ובינה מן הכוח אל הפועל במעשה בראשית. ונלע"ד שעוד לפני שהגיע למלכות עניין סידור האותיות עצמם שהוא הדיבור והמילה, דהיינו בעודה בתפארת המשפיע עליה והוא בחינת קול שהוא סתום ולא ניבחים בו האותיות עדיין כי הוא בחינת מחשבה בכוח.

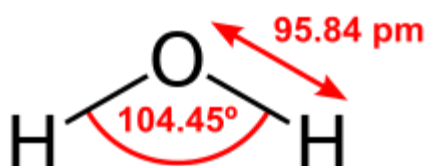
וניתן כמה דוגמאות איך שהמילים מרכיבות את היסודות הכימיים בס"ד:

מי"ם – מימן

מי"ם – הם נחליים והם תרכובת העשויה מן: H₂O כנ"ל, שזה 2 אטומי מימן ואטום חמצן. והנה יסוד המימן עצמו רומז לאות מ' כי הוא מימן, ויסוד החמצן רומז לאות י', כי הוא היסוד של אוי"ר ועוד יתבאר לקמן, ומבואר בזהר בכל מקום שאוי"ר הוא תרכובת של או"ר י', ולכן בלא אור כלל נישאר לנו י' בלבד. וכן רמז בזהר בבירור שמים היא תרכובת מ' וי' (בראשית כ"ד ע"ב) מ"ם י' נְקֻדָּה בְּאִמְצַע אֲתֵּעְבִּיד מִי"ם מִסְטָרָא דְחֶסֶד. וכעת נעשה את החלופה ביניהם:

כאשר מ' = H, י' = O כנ"ל. וביחד המילה מי"ם יוצרת את התרכובת הכימית.

אוי"ר – חמצן

אוי"ר – מבואר בזוהר (תקו"ז עד ע"א) ח"ל: "אלהי"ם דא מן ויאמר אלהי"ם יהי אור, איהו נתיב תליתאה, יהי אור י"ה אוי"ר, או"ר י', וכד האי נקודה אתעטפת בהאי אור ואתעבדת אוי"ר, מהכא אתמשכו כל ההיות". ומבואר, שהאוי"ר נוצר מן האו"ר, ותמוה הוא. אבל באמת כנודע היום, האויר שהוא בחינת O_2 בעיקר – 2 אטומי חמצן, נוצר ע"י פוטוסינתזה מהמים, כלומר – אור מהשמש פוגע בים והפוטונים מפרקים את המים שהם H_2O וע"י תגובה כימית נוצרים O_2 . ומכאן ראייה לדברי רבותינו ז"ל, שאו"ר הוא לוקח י' ונעשה לאוי"ר, פירושי: י' הוא O כנ"ל, ומה שחסר לאו"ר כדי להפוך לאויר הוא י', כי נקודה זאת שיצאה מהתפרקות המים והיא עצמה O מתלבשת באור שהגיע כעת שהוא בחינת פוטון, וכעת נוטלת עמה עוד O אחר ונוצר החמצן O_2 בחינת אוי"ר.

שמי"ם – אש ומים

שמי"ם – מבואר בזוהר חדש זה לשונו: "אמר רבי יצחק, בא וראה כמה הוא עיקרא דעלמא מ"א, דהא שמיים נקלו שמה מנהון, מ"ם שמי"ם. וְלָמָּה, אָמַר רַבִּי יִצְחָק שֶׁהוֹסִיף הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל הַמַּיִם אֵשׁ, וְכֵן מִמֶּנּוּ הַשְּׁמַיִם, כְּלוּמַר, אֵשׁ וּמַיִם", ולמדת ששמים הם תרכובת של א"ש ומי"ם, וכן פירש רש"י ז"ל. ועוד מבואר במקום אחר (תקו"ז ע"ה): ח"ל: "ואית רקיע לעילא מרקיע, ודא צדיק דאפריש בין מיין נוקבין למיין דכורין, לאשתמודעא ביה, ועליה אתמר (שם) ויעש אלהי"ם את הרקיע, ויבדל בין המים אשר מתחת לרקיע ובין המים אשר מעל לרקיע, ודא נתיב שביעאה צדיק", הא למדת שמים נוקבין הם אלו שנישאר למטה וחשקם לעלות למעלה אבל אין טבעם כן, ומים דכורין ניבדלו ועלו למעלה וכן טבעם לעלות למעלה. ואע"ג שיש לומר שמים דכורין הם מבחינת העננים שמורדין מים, קשה לומר שרק לזה כיוונה תורה שהרי עננים אינם טבע השמים אלא דבר המזדמן מפעם לפעם (ודע שמי גשמים הם בחי' מיין דכורין שיורדים ע"י מעשי התחתונים והם מבחינת השפע שמעניקים לברייה ולכן גשמים עולים תחילה מהאוקיינוס ושוב יורדים, אבל מה שאנו מדברים כאן הוא מבחינת הנפש החיונית של כל ברייה ששניהם יורדים מלמעלה ועי' ע"ח שער הכללים סו"פ י"ג). ולכן נראה שיש במרכיבי השמים דבר שהוא בחינת מים ממש וגם כן עיקרי, ומהתבוננות בתרכובות שיש באטמוספירה ניתן לראות שיש N_2 , ויש O_2 , והם אלו שאמרו חז"ל א"ש ומי"ם, כי הם 2 הפכים N_2 הוא מכבה את האש כי הוא מצוי במצב גזי או נוזלי מימי והוא הרוב באטמוספירה כ-80%, O_2 חמצן הוא מדליק את האש (ע"י האויר כידוע) והוא המיעוט יחסית כ-20%. ולכן רוב המילה שמי"ם היא מי"ם ומיעוטה הוא א"ש, ולהורות שאין זאת א"ש אמיתית שהרי מחוסר חומר בערה שגיב כימית עם החמצן לכן חסר אות א'.

שמי"ם <= א"ש מי"ם <= $O_2 + N_2$

ואם תאמר, הרי יש כאן שם חדש: שמי"ם, ואמרנו לעיל שכל מילה רומזת ליסוד כו', והנה בודאי שלא כל מילה ממש היא היסוד, כי כנ"ל בכל גוף ניבחנום לפעמים שיש כמה יסודות מעורבבים או מחולקים, וכאשר אמר שמי"ם התכוון לכלל האטמוספירה ולא חילק, לכן דרשו חז"ל: אש ומים וכאילו ממש אמר אש ומים והו"ל ב' מילים וכל מילה היא יסוד בפני עצמה, ולהורות שהם גוף אחד אמר שמי"ם. ויש להקשות: הרי מי"ם אינם N_2 , ובאמת שהיסוד N רומז גם לאות מ', כמו ש-H רומז למ', כי שניהם מי"ם כנ"ל אלו עליונים ואלו תחתונים, וההפרש ביניהם הוא חסרון האות י'-O, וכאילו $NN=N_2$ מ"ם, נימצא שכל ההפרש בין העליונים לתחתונים הוא י'-O והוא יסוד האש, אולם הוא רומז על השתתפות באות ש' ובכך נעשים O_2 , ומכיון ששמי"ם כוללים את שני היסודות אף שאינם מורכבים בקשר קוולנטי אלא מעורבבים ביניהם לכן זאת מילה מורכבת אש ומים.

ד' יסודות

ארבעה יסודות אמ"ש ועפר – ולפי כל הנ"ל תבין מה שאמרו חז"ל שיש ארבעה יסודות: אש, רוח, מים ועפר. ואין לנו אלא דברי האר"י ז"ל שהאש היא חכמה, רוח בינה, מים תפארת ועפר מלכות. ומ"מ כתב הרמ"ק שעפר הוא כללות של מים אש רוח ונוצר מכולם כי מלכות מקבלת מחג"ת. ועיין לקמן בפרק התווקוד' עולמות כיצד משתלשלים היסודות הנ"ל להרכיב העולם, שהם כנגד אצילות בריאה יצירה עשיה, דהיינו רוח הקוטב מן האש, אטמוספירה ואויר שזה מן הרוח, הים והאוקיינוסים מן המים, והקרקעית מן העפר. והשורש לכולם הוא החומר ההיולי"י בחינת האור הגשמי.

ואמנם צ"ע איך יוצאים כל היסודות הנ"ל, והנה תחילה נבין כיצד מאירים הספירות בעולמות התחתונים, ח"ל הרב בשער סדר אבי"ע: "גם דע כי הלא כדי שהאור א"ס יוכל להאיר בכל אצילות צריך שיתלבש עצמותו תוך החכמה ואחר התלבשותו בחכמה אז מתפשט בכל האצילות וע"י מלבוש זה לבדו יכול כל האצילות לקבל מן הא"ס ח"ס כולם בחכמה עשית אבל כדי להאיר בבריאה צריך שגם החכמה תתלבש בבינה וע"י ב' אל שאור א"ס מתלבש בתוכם אז הוא מאיר בבריאה. ח"ס המסך שבין אצילות לבריאה כי נמשך מסך זה מבינה אשר בה מתלבש החכמה להאיר בבריאה וכדי להאיר ביצירה מוסיף מסך ומלבוש א' והוא שגם הבינה מתלבשת בת"ת ואז ע"י הת"ת מאיר הא"ס ביצירה וכדי להאיר בעשיה מוסיף לבוש ומסך אחד והוא שגם הת"ת מתלבש במלכות וע"י המל"מ מאור א"ע בכל עשיה ח"ס אמא עלאה מקנא בכורסייא ועמודא דאמצעיתא מקנא ביצירה והמלכות מקנא בעשיה", וממשיך שם.

הרי למדנו שאי אפשר לא"ס ב"ה להאיר באצילות בלא החכמה, ומתלבש לפני זה בחכמה קודמת **דעקודים** דא"ק, ואח"כ מתלבש בחכמה דאצילות ומאיר. ואם רוצה להאיר בז"א, מאיר דרך בינה בהתלבשות החכמה. וכן במלכות, מאיר דרך ז"א בהתלבשות כולם. ואם רוצה להאיר בז"א דבריאה, מאיר בחכמה בינה דאצילות, ומתלבש דרך מלכות דאצילות שהיא עתיק דבריאה בבינה דבריאה ואז בז"א. והיסוד דמלכות הוא המסך דאצילות. ואם רוצה עד במלכות דיצירה, מתלבש תחילה בחכמה ז"א דאצילות ואז במלכות דאצילות ואז בז"א דבריאה ואח"כ מתלבש בז"א דיצירה. וניראה שבין כל אחד ואחד מתלבש אף במלכות ועתיק של אותו עולם שזה העניין שכולם לא מקבלים אלא מהמלכות, שאמנם כדי להגיע לז"א צריך לעבור דרך ז"א דאצילות אבל גם דרך המלכות, וכן לכל ספירה.

וכן תבין שכנ"ל יסוד המים בעיקרו הוא H – מימן, ואליו התכוונו באמרם מים, והוא חכמה. וכן יסוד האש הוא N הוא בינה שהוא מים העליונים ולכן נכלל בשמים אש כנ"ל ואע"פ שלא יוצא ממנו אש זה שם מושאל כי ממנו יוצא האש שהוא O, ויסוד הרוח האויר הוא O – חמצן, והוא תפארת ולכן הוא בין המים העליונים לתחתונים, וכן יסוד העפר כלול מכולם, מ-O, N, ו-H, והוא הנקרא SiO₂ (צורן דו חמצני) והוא גם מוציא לחול, אבן זכוכית.

ודע שלכל אטום יש מס' אטומי שאומר כמה פרוטונים יש לו, וכגון: N=7, H=1, O=8, Si=14, ולכל ניוטרון יש מסה של פרוטון בקירוב ולכן תשכיל שהחכמה היא המאצילה לכולם ולכן יסוד H יכול להרכיב לכל חומר בעולם (למשל ע"י כימיה גרעינית), ולכן אם ניקח N => 7H+7Neutrons ע"י תגובה גרעינית ראויה יסוד N שהוא אש רומז לבינה, וכן ע"י תגובה גרעינית ראויה אפשר ליצור מבחי' חכמה ובינה את בחי' התפארת שהוא בחינת O – חמצן כי: N+H+1Neutron=>O, וכן מת"ת הזה בשילוב הנ"ל אפשר ליצור את עיקר החול והארץ שהוא SiO₂ כי O הוא אויר, ופעמיים N יתנו Si וכל זה לפי הטבלה המחזורית לקמן והמספר האטומי של כל אטום.

ודע שבודאי יש הפרש בין הגשמי לרוחני, כי אין בגשמי אלא מעט מזער ממה שיש ברוחני, והיינו שכל הבריות הרוחניות שבכללם ההרגשות והחושים וכל הדברים המופשטים בעולם והשמות והרעיונות, כולם עניינים רוחניים שניבראו גם כן ע"י צירוף של ספירות והארות ייחודיות שנתקבצו להיות אותיות והאותיות נתקבצו למילים ואותה מילה משפיעה את אותו כוח בעולם הזה ונותנת לו להתקיים, למשל המילה י"ם או נה"ר, אע"פ שיש בהם מי"ם, אין לומר שהם רומזים כל כך למרכיבים של מי"ם שהוא השם של היסודות בגשמיות, כך שלא נימצא את הרמז של התרכובת הכימית של מי"ם במילים י"ם או נה"ר וכדומה, אבל הם ניבראו מיסודות רוחניים אחרים שאינם בכלל הגשמי (מהאותיות נה"ר ששואבת כל אחת מהספירות שלהם).

עמים נקודות

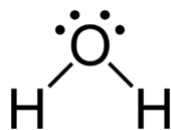
והנה צריך להתבונן בדוגמא הנ"ל של מי"ם שהם H₂O, ואם נפרק את זה נקבל HOH, ורואים שיש דימיון בין המבנה של האטומים כניראה בצירוף לעיל לבין מי"ם למיקום של האותיות, ואכן לפי המשל הנ"ל שכל העולם הוא כספר והמילים הינם מולקולות, והאותיות רומזות לאטומים השונים, צריך להבין מה הם הנקודות והטעמים. והמדענים מגדירים את הנוסחאות הכימיות בצורה דומה למילים למשל:

Glucose (C₆H₁₂O₆), ribose (C₅H₁₀O₅), acetic acid (C₂H₄O₂), and formaldehyde (CH₂O)

ואע"פ שאין להביא ראייה מדבריהם, מכל מקום רואים את ההגיון ומבינים שכך היא הדרך הקלה לזכור את המולקולה ע"י כתיבתה בתור נוסחא שהיא מילה כנ"ל. כמו כן יש נוסחאות ארוכות עם יותר אטומים שכבר אי אפשר לכתוב בקיצור CH₃CH₂CH₂CH₂CH₂CH₃, ולכן עושים נוסחא מצומצמת לפעמים.

אבל צריך להתבונן במבנה של המולקולה בעצמה במרחב, הנוסחא הנ"ל לא מגלה לנו דבר על המבנה הזה, רק על האטומים הקיימים, ואילו על חיבורם לא נדע כלום, אמנם המילה מי"ם כן מגלה על סידור האטומים כנ"ל, אבל גם היא לא מגלה לנו כיצד לסדר את האטומים באורך ובגובה במרחב ומה החיבור ביניהם.

למשל אם נירצה לדעת את המבנה של המולקולה של מי"ם יותר לעומק, נקבל את הציור הבא, שכולל את החיבורים ואת המיקומים השונים של האטומים וכן את מספר האלקטרונים החיצוניים (בפס ההולכה) של האטום O והוא הנקודות עליו:

וכל זה הוא מולקולה בדו-מימד, כמובן שיש מולקולות עם בתלת מימד כגון יהלום, ובמימד אחד הכוונה אורך וגובה, ותלת מימד בתוספת עובי. ויש להבחין גם שכנ"ל לכל אטום יש אלקטרונים והם קטנים וניבחינים

לנקודות בצירור לעיל, למשל ל-O יש 6 נקודות שהם אלקטרוניים, ו-2 אלקטרוניים מחברים את O ל-H משני הצדדים, כאשר ל-H יש אלקטרון אחד בלבד והוא זה שמתחבר ונוצר קשר קוולנטי חזק. הקשר הקוולנטי רומז לסדר הקריאה של האותיות ימין לשמאל, דהיינו יכלנו לקרוא את זה HHO או OHH אבל ניקרא את זה לפי הקשר HOH, והנקודות שהם האלקטרוניים רומזים לניקוד של כל אות שהיא האטום, והמיקום של כל אטום דהיינו למעלה למטה שמאל ימין קדימה אחורה בתלת מימד כנ"ל רומזים לטעמים. וכידוע הנקודות של האותיות הם בחינת הרוח שמחיה את הנפש ומתלבשת בה, והטעמים של האותיות הם בחינת הנשמה שמתלבשת ברוח ובנפש ומנענעת אותם לכאן ולכאן. כי באמת אפשר לקרוא מילה בלא ניקוד וטעם כגון בספר תורה.

והנה לפי דברינו לקמן שאטום הוא בחינת פרצוף, ניראה לפרש מה הם הטנת"א, שכן כתב הרב שאור הישר הוא טעמים, ואור החזר הוא בחי' דין והוא נקודות, ואור הרשימו הוא תגין כי הוא רחמים, והניצוצין הנופלים ע"י הכאת הרשימו באו"ח הם אותיות. והרב הסולם כתב שהקמת כתר העולה מאו"ח היא טעמים, וקומות שעולות אח"כ הם נקודות, והרשימו דטעמים במסך הוא תגין, והרשימו דנקודות הוא אותיות. דהיינו מפרש דרשימו דנקודות הם ניצוצין. וכן מצינו טנת"א בפרצוף, ובמקום אחר כתב שאח"פ דס"ג נקראים טעמים, ועיניי דס"ג נקודות, וע"י הנקודות והם קמץ ופתח.

והנה ע"ס דראש הם בחינת טעמים דפרצוף והם

תגין אותיות ספירות

וכמו שכתב רבנו הר"ח זצ"ל בע"ח (שער טנת"א פ"ג) שטעמים הם כנגד כתר, ונקודות בחכמה, ותגין בג"ר דבינה, ואותיות בז"ת דבינה, ועוד כתב שם שגוף האותיות ממש רמוז גם בזו"ן כי הם הגוף של כלל האצילות. וניבחן שהתגין הם חלק מהאותיות ממש דהיינו כיון שהם בקומה אחת בינה ג"ר ח"ת. והעניין שהתגין הם הנפש והאותיות הם הגוף. ומבואר במאמר האותיות לבעל הסולם ז"ל ח"ל: "גם יש לדעת בכלל, ענין התחלקות כ"ב האותיות לג' מדרגות בדרך כלל, שהן: בינה, ז"א, מלכות. כי למעלה מבינה אין כלים, שהם האותיות. וכ"ב האותיות שבבינה גק' אתון ברבין, וכ"ב האותיות שבז"א הן אתון סתם, וכ"ב האותיות שבמלכות הן אתון זעירין. ועד"ז הן מתחלקות בדרך פרט לג' מדרגות: בינה, ז"א, ומלכות. כי בכ"ב אותיות שבבינה יש בינה, ז"א ומלכות, וכן בכ"ב שבז"א, וכן בכ"ב שבמלכות. כי ע"כ כ"ב האותיות עצמן מתחלקות לג' דרגות: ליחידות, לעשרות ולמאות. שהיחידות מאי עד אות ט', הן ט"ס דבינה, והעשרות מיו"ד עד אות צ', הן ט"ס דז"א והמאות הן מהנוקבא". וכן כתבו (בהג"ה שם ובסולם) שבינה הם אותיות גדולות, ז"א אותיות רגילות ומלכות קטנות.

ומ"מ למדנו שבבינה, ז"א בכל אחד יש ט' אותיות ובמלכות יש ד' אותיות: קרש"ת. ונוכל לדעת מה הספירה שממנה יונקת בעיקר כל אות וכגון א' = היא כתר דבינה, ב' = חכמה דבינה וכן הלאה עד ט' = יסוד דבינה. וכן בז"א י' = כתר דז"א, כ' = חכמה דז"א, ל' = בינה דז"א, מ' = חסד דז"א, נ' = גבורה דז"א, ס' = כו'. וכן במלכות ק' = נצח דמ"ת, ר' = הוד דמ"ת, ש' = יסוד דמלכות, ת' = מלכות דמלכות. והטעם שאין מלכות בכולם ייתכן משום שהיא בקטנות ולכן לא חשיב אלא ד' תתאין במלכות.

והנה ניקוד המים מצינו בתורה: מַיִם, ויש מנקדים לפעמים מַיִם, ודע שלפי כל הנ"ל יוצא לנו שאות מ' היא בחסד דז"א, ומובן היטב כעת מ"ש "כִּי אֶמְרָתִי עוֹלָם חֶסֶד יִבְנֶה, שְׁמַיִם תִּכְוֶן אֶמּוֹנֶתְךָ בְּהֵם", ורואים שהעולם נבנה במידת החסד דהיינו בשיתוף מידת הדין במידת הרחמים, זה הפשט אבל הרמז שרוב העולם נבנה מספירת חסד, ומיעוטו הוא מבחינת הגבורה, ולכן מובן היטב שרוב היקום בנוי מיסוד המימן, וגם רמז בו המילה: **ימין**, או **מימן**. דהיינו שהקב"ה מימין עם בריאותיו ומשתף הרחמים בדין. ובזה תבין מדוע רוב העולם בנוי ממי"ם כשני שלישים.

והניקוד דחיריק באות י' של מַיִם רומז שאפשר שיהיה אלקטרוניים חופשיים בחמצן, כנ"ל, והרקיע של הקמץ שהרי הקמץ מתפרק לרקיע וניצוץ בכל מקום בתקונים, והניצוץ הוא בחינת נקודה כמו י', והרקיע הוא בחינת קו מתפשט כעין אות ו', לכן הרקיע רומז להתפשטות והתחברות לאות הבאה בבחינת קשר קוולנטי לכן הרקיע של הקמץ באות מַיִם רומז על קשר קוולנטי עם י', וכמה פעמים מופיע מַיִם או הַמַּיִם בתורה כזה, והטעם הזה רומז פשט או קדמא רומז לעלייה במקום מאות מ' לאות י' לפי המבנה האטומי כלומר המיקום של כל אטום במרחב ודוק היטב. וס' סופית מקבלת ניקוד של מ' ראשונה ולכן זה רומז לחיבור הקשר הקוולנטי כמבואר בזוהר².

ואפשר לחשב את הגימטריה של מַיִם ולהראות שזה שווה למולקולה של H₂O, כי מי"ם עם הניקוד גימטריה 116, ואטום מימן יש לו 2 נקודות שהם פרוטון ואלקטרון כפול 2 אטומים של מימן נקבל סה"כ 40 בחינות,

² (תקו"ז י' ע"א) וְדָא הוּא רָזָא דְהַפֵּךְ מִשְׁהָ שְׁמִיָּה וְקִטְלָא לְמַצְרֵי, דְאִתְמַר בֵּיהּ וְאִמְרוּ לִי מַה שְׁמוֹ מַה (שמות ג יג), וּמִשְׁהָ הַפֵּךְ לִיהּ כְּגוֹנָא דָא מַה שְׁמוֹ מַה לִי הוּא"י, וְנִקְוָה הוּא"י, מַצְרֵי דְמַזְלָל בְּשְׁמִיָּה וְאִמְרוּ מַה שְׁמוֹ, מַה יְכִיל לְמַעְבַּד לִי, לְקִטְלִי לִיהּ בֵּיהּ, וְאִם אֶתּוֹן בְּסוֹפֵי תִיבּוֹת נִקְוָדִין אֲנֹן מְרָאשֵׁי תִיבִין.

איתם אותיות אחרות ויצרו את כל השאר ובודאי שיש כאלה שלא גילו המדענים, ולא סוף דבר יצרו האותיות רק היסודות אלא כל דבר ודבר מהות רוחנית בעולם כנ"ל.

Group→	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18
↓Period																		
1	1 H																	2 He
2	3 Li	4 Be											5 B	6 C	7 N	8 O	9 F	10 Ne
3	11 Na	12 Mg											13 Al	14 Si	15 P	16 S	17 Cl	18 Ar
4	19 K	20 Ca	21 Sc	22 Ti	23 V	24 Cr	25 Mn	26 Fe	27 Co	28 Ni	29 Cu	30 Zn	31 Ga	32 Ge	33 As	34 Se	35 Br	36 Kr
5	37 Rb	38 Sr	39 Y	40 Zr	41 Nb	42 Mo	43 Tc	44 Ru	45 Rh	46 Pd	47 Ag	48 Cd	49 In	50 Sn	51 Sb	52 Te	53 I	54 Xe
6	55 Cs	56 Ba	* 71 Lu	72 Hf	73 Ta	74 W	75 Re	76 Os	77 Ir	78 Pt	79 Au	80 Hg	81 Tl	82 Pb	83 Bi	84 Po	85 At	86 Rn
7	87 Fr	88 Ra	* 103 Lr	* 104 Rf	105 Db	106 Sg	107 Bh	108 Hs	109 Mt	110 Ds	111 Rg	112 Cn	113 Uut	114 Fl	115 Uup	116 Lv	117 Uus	118 Uuo
			* 57 La	58 Ce	59 Pr	60 Nd	61 Pm	62 Sm	63 Eu	64 Gd	65 Tb	66 Dy	67 Ho	68 Er	69 Tm	70 Yb		
			* 89 Ac	90 Th	91 Pa	92 U	93 Np	94 Pu	95 Am	96 Cm	97 Bk	98 Cf	99 Es	100 Fm	101 Md	102 No		

שערה

האטום והספירות

הנה האטום כלול משלושה חלקיקים חשובים בלבד, שנים מהם מורכבים, זאת אומרת שאינם יסודיים בטבע והם מורכבים מחלקיקים אחרים הנקראים קוורקס (quarks), ואלו הם הפרוטון והניוטון אשר מחוברים וקשורים יחדיו בגרעין האטום בעבותות האהבה בקשר חזק הנקרא הקשר הגרעיני החזק אשר נדבר עליו בס"ד לקמן בפרק ארבעה קשרים. והחלק השני המקיף אותם הוא האלקטרון והינו חלקיק יסודי ואינו מורכב מאחרים ככל הנראה, כך מצאו המדענים עד כה בהוכחות אמיתיות שאין עליהם עוררין וכבר ביארנו שאנו לא עוסקים בתאוריה רק בעובדות.

הניוטון הוא קצת יותר גדול מהפרוטון במסה, והאלקטרון הוא קטן פי 1836 במסה מהם. ומבחינת המטען, לפרוטון מטען חיובי +e ולאלקטרון מטען שלילי -e.

וכפי שנוכיח לקמן בפרקים, האלקטרון רומז למלכות, המקיפה על בחינת הבינה ותפארת, אבל חכמה וכתר אינם רמזים בעולמות כיון שנעשה עליהם הצמצום הב', החל מפרצוף ס"ג דא"ק, שעלתה מלכות המסיימת ברגלין ועלתה לבינה דגופא שהיא מעל ב' שלישי תפארת דע"ס דתוך, ושם עמדה והיתה כעין פרסה, כמבואר כל זה בסולם באר היטב בפתיחה לחכמת הקבלה. ומשם והילך כל הספירות המשלשלות מס"ג זה הם בצורה כזאת כי נעשה הצמצום על כל ב"ש תתאין דתפארת ונה"י בכל עולם שהוא כמבואר בע"ח שער הנקודים. ובכל מקום כידוע אין כלי לבחינת אור החיה, ולכן גם כאן אין כלי לחכמה וכתר, אלא בינה ותו"מ בלבד רמזים.

ואם כן, אפשר שרימזו רק ג' בחינות הנ"ל בעולמות התחתונים. והאלקטרון בחינת המלכות, הפרוטון בחינת הבינה שהם ב' שלישי תפארת תחתונים, והניוטון הוא בחינת תפארת דגופא, והוא נה"י דס"ג הנ"ל.

ומכל הנ"ל תשכיל שסנדלפון וכן מט"ט ואכתריא"ל הם בחינות של מלאכי ב"ע, והם כולם בחינת השרים באותו עולם שהם בחינת ז"א דבריאה, ז"א דיצירה וז"א דעשיה. והנוק' של כל אחד מהם היא בחינת מלכות דבריאה, מלכות דיצירה ומלכות דעשיה, והנוקבא היא המתגשמת בעולם הזה, בבחינת האלקטרון או הפרוטון או הניוטון כנ"ל, כיון שכולם הם מלכות דבריאה יצירה עשיה. והאטום עצמו רומז למלכות דעשיה דחיצוניות, שבה מתכללים כל המלכויות דכל בחינות ב"ע. ולקמן בס"ד יתבאר לך מדוע רק הנוקבא רמוזה בעולם הזה בענין חומר ואנטי חומר.

וגם דבר זה מבואר היטב בזוהר הקדוש ספר דברים זה לשונו: "אָבֵל שְׁכִינְתָּא אֲצֵל קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לֹא מְשִׁנִּית, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְגַבָּה לֹא אֲשַׁתְּנִי, הִדָּא הוּא דְכִתְיִב, (מלאכי ג) אָנִי יְיָ לֹא שֹׁנֵיתִי, אָנִי, שְׁכִינְתָּא. יי', עמוּדָא דְאֲמָצְעֵיתָא. שְׁלֹף אִישׁ נֶעְלוּ, דָּא סַנְדְּלָפוֹן, סַנְדֵּל אִיהוּ לְגַבֵּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְנֶעַל לְגַבֵּי שְׁכִינְתָּא. אָבֵל תְּפָאֲרַת, דְּכָלִּיל שִׁית סְפִירָן, אִיהוּ גּוּפָא לִידְו"ד. וּמַלְכוּת, גּוּפָא לְשְׁכִינְתָּא, דְּאִיהוּ אֲדִנִי, ע"כ.

והנה בחינת סנדלפון שהוא בעולם העשייה, יש לו בחי' נוקבא שלו בעולם העשייה, והנה אם תפרק את המילים סנד"ל פון, ואם תשלוף בחינת הנעל והסנדל כנ"ל בשם הזוהר, וגם כן תעשה כך לאלקטרון שהוא בחינת עולם עשייה כנ"ל, תמצא סנד"ל כנגד אלק"ט, והם גימטריה שווה עם האותיות.

פירוש אטום

והנה באטום יש ב' בתים, שהם הבית הא' החיצוני שנוצר ע"י ענן של אלקטרונים סביב לגרעין, והבית הפנימי שנוצר ע"י רובי הפרוטונים והניוטונים בגרעין, והגרעין עצמו שהוא מעטפת של כוחות סביב הוא בחינת הבית ב'. ונראה לנו ששני בתים אלו הם בחינת ה' ה' של שם. ובחינת הפרוטון הוא ה"י כנ"ל, בינה וחכמה. ובחינת הניוטון הוא תפארת אות ו'. ויש להקשות: שהתפארת הוא לכאורה בפנים הבית הפנימי שהוא בינה ולא מצינו כן וצ"ע. והבן שכל זה כעין השמש הירח והכוכבים, כי השמש הוא בחי' בינה ותפארת כדאיתא בכמה מקומות בתקו"ז פעם קורא לה בינה ופעם תפארת, והיינו ששניהם ניבחנו שם והכול ביחס למקבלים אי נמי כי תפארת הוא בינה דגופא. והירח הוא בעיקר המלכות תמיד. וכעין זה המציאו המדענים את המודל הראשון של האטום, שהאלקטרון הוא ירח והגרעין הוא בחי' שמש.

ומכל מקום איתא בתקו"ז זה לשונו: "דָּאֵת י' אִיהי אָבֵן יְסוּדָא דְבְּנִינָא, י"י מִן י"ה, מִן י"ו, מִן ו"י, בְּהוֹן אָבְנִים שְׁלֵמוֹת תְּבַנָּה אֵת מִזְבַּח ה' אֱלֹהֵי"ךָ (דברים כז ו) דָּא ה', ו' דָּא קוֹרָה, וְעִמּוּדָא, לְסִמּוּךְ עֲלֵהּ בֵּית, וּבְגִין דָּא חֲבוּרָא דְתַלְתָּ אֲתוּוֹן בֵּית, ב' בְּנִינָא, י' יְסוּד בְּנִינָא, ת' תְּפָאֲרַת, וְאֲנוּן ב' מַלְכוּת, י' יְסוּד סְפִירָה תְּשִׁיעָא, דְּאִיהוּ סוּמְךָ גְּאוּלָּה לְתַפְלָה, וּבִיה סוּמְךָ יו"ה לְכָל הַנוּפְלִים (תהלים קמה ד), ת' תְּפָאֲרַת, דְּאֲתַמַּר בִּיה (ישעי, מד יג) כְּתַפְאֲרַת אָדָם לְשֶׁבֶת בֵּית, וּבִיה כָּל הַזּוֹקֵף זּוֹקֵף בְּשֵׁם, אָבֵל לְגַבֵּי יְסוּד כָּל הַכּוֹרֵעַ כּוֹרֵעַ בְּבְרוּךְ, הִדָּא הוּא דְכִתְיִב (משלי י ו) בְּרִכּוֹת לְרֹאשׁ צְדִיק, ע"כ.

ומכאן רואים שאות י' קטנה היא אבן שמאסו הבונים היתה לראש פינה בבחינת אלקטרון שהוא מחוץ לבית כביכול, כי בתוך הבית דהיינו בגרעין יש פרוטון וניוטון שהם יסוד וקורה להחזיק את הבית, כי פרוטון הוא בחינת יסוד המורה על סוג החומר כדלקמן בענין היסודות הכימיים, וניוטון הוא קורה שבאה להחזיק את הבית ולהוסיף לו נופך ומשקל כבחינת הניוטון.

פרצוף רומז לאטום

והנה דע, שיש לפרש את האטום גם בבחינת הפרצוף להבדיל אלף אלפי הבדלות כו', אבל הענין שהאטום הוא הפרצוף כאן בעולם הגשמי, כי בכל עולם יש פרצופין כנודע, ויש בהם ראש תוך וסוף, והראש הוא שורשים נעלמים שיש בהם עשר ספירות ואינם נראים כלל בעולם הזה, והתוך הם עשר ספירות והם גוף הכלי של הפרצוף, ויש עשר ספירות של סוף שהם המלכויות של ע"ס הנ"ל, והם הסיוס רגלין של הפרצוף. וכן פירש רבנו בעל הסולם ז"ל (עי' בפלה"ק) וכן כתוב בעץ חיים (עי' סוף שער מ' דרוש י').

זה לשון הרב שם: "והענין כי או"פ נחלק לה' בחי' נרנח"י ואור החיצון נחלק לב' שהם יחידה חיה כן היה בכלים והענין כי הנה הכלים פנימים יש בהם ג' חלקים חלק א' שבו מתלבש נפש האו"פ וחלק ב' שבו מתלבש רוח או"פ וחלק ג' שבו מתלבש נשמה או"פ אמנם נגד חיה יחידה פנימים אין עוד כלים והטעם כי ג' כלים יש נגד ג' עולמות ב"ע שהם עצמן נר"ן שבהם אך נגד חיה יחידה שהם כנגד אצי' אין עוד כלים כי אין שם קליפה ונודע כי אין הקליפות אלא ע"ג הכלים גם חלק חיצונית הכלים נחלק לג' חלקים אחרים והם בחי' עיבור יניקה

ומוחין כמ"ש בע"ה והאמת הוא שמן הראוי היה שחיצונית יהיה ב' חלקים לבד כנגד ב' אורות מקיפים אלא במ"א כתב בפי' שג' בחי' עי"מ יש בחיצונית לבדו כמו שיש בפנימית ואמנם מה שנשאר לנו בספק הוא מ"ש מכאן ואילך והוא כי יש ב' פירושים. א' שנאמר כי ו' בחי' הכלים שהם ג' כלים פנימיים וג' כלים החיצונים אפשר שהם א' לא' ר"ל כי מבחוץ יש כלי א' חצון וכלי א' פנימי בתוכה ושניהן בחי' עיבור ותוך זה יש כלי א' ויש בו חיצונית ופנימיות והם בחי' יניקה ובתוך זה יש כלי ג' ויש בו חיצונית ופנימיות והנה תוך פנימיות הכלי החיצון יש נפש דאור עצמות ותוך בחי' פנימיות הכלי הב' יש רוח דעצמות ותוך בחי' פנימיות הכלי ג' הפנימי מכולם יש נשמה דעצמות. והפי' הב' הוא שנאמר כי יש ג' כלים חיצוניות זה לפנים מזה ותוך כלי הפנימי של ג' חיצוניות מתלבשים הג' כלים אחרים דפנימית ושם באותן ג' כלים פנימיים מתלבשים נר"ן דעצמות אלו הם הב' פירושים".

ולפי ב' ההסתפקויות האלה יש להסתפק בגרעין האטום כיצד מתלבשים הכלים הפנימיים שלו. ודע שיש חילוק בין מ"ש לעיל בשם הרב הסולם שעלתה המלכות למקום חצי בינה וחילקה המדרגה לב', ונישאר כלים דאח"פ למטה, וכן בכל המדרגות, וקשה א"כ שלפי הרב נישאר אורות נשמה חיה יחידה מקיפין ואורות נפש רוח בכלים דכתר חכמה. ולא כנ"ל בשם הרב שנישאר נר"ן בג' כלים פנימיים. ואולי אפשר לחלק שלא דיבר הרב אלא בעולמות הקדושה שהיה החילוק אבל בגוף הגשמי לא, וכן משמע מהפסקא הנ"ל שזה החילוק רק מעולמות ביי"ע שאינם קדושה כל כך, אבל באצילות כבר היו ה' כלים כו' ונעשה שם הפרסא. ועוד אף אם נאמר שנעשה כאן הפרסא אז אפשר דנפש רוח דכלים של הגוף הם נ"ר, ונפש רוח דכלים של הראש הם נשמה והמקיפין דגוף וראש נישאר מחוץ למדרגות דהיינו על הראש (כיון שנעשה הפרסא בין ראש במלכות המדווגת בין בגוף במלכות המסיימת).

והעניין שהפרצוף הוא היחידה שממנה בנויים כל החומרים בעולמות, כי מצינו גם שבתוך כל פרצוף יש עוד פרצופים לאין שיעור, רק שאנו לא קוראים להם ככה כדי לא להתבלבל, ודהיינו בבחינת פרטיות יש גם עשר ספירות בתוך חסד ובגבורה כו' וגם הם מתחלקים לראש תוך וסוף כנ"ל, וחוזר חלילה. וגם בגשמי הדבר דומה, כי לאדם יש עשר ספירות ודאי, אלא שגם הם מתחלקות, ובסוף אחרי כל החילוקים מגיעים לאטומים שהם מרכיבים את כל צורות החיים בעולם הזה, ואף הם מתחלקים אבל במבנה קבוע שרומז לבינה תו"מ כמבואר לעיל, והם: פרוטון, ניוטרון ואלקטרון. והאלקטרון הוא חיצונית של זה הכלי, והוא בחינת סיום רגלין כי הוא חופף על הכלי כמו המלכות הנ"ל בבחינת נקבה תסובב גבר, ואף שאינו ממש מסתובב כמו הירח את השמש אלא בסיבובים לא ידועים העניין הוא כפי שיתואר לקמן בפרק דואליות גל חלקיק כי יש בו בחינה של אור.

ופנימיות זה הכלי, הם עשר ספירות דתוך, דהיינו בינה ותפארת הנ"ל שהם פרוטון ואלקטרון, והשורשים הם סתומים ולכאורה יש להקשות: תשע ולא עשר, שהרי באטום הרבה פעמים יש אלקטרון אחד עד כמה מאות, וכן פרוטון אחד עד מאה ויותר, וניוטרון יכול להיות ויכול לא להיות.

ולתרץ קושייה זאת צ"ע גדול, אבל נאמר על דרך האפשר, שהאטום הבסיסי הוא מימן עם פרוטון ואלקטרון אחד, וניוטרון יכול להיותוסף. ואפשר שהיסוד העיקרי הוא מימן והוא מתלבש בהליום, זה נקרא התלבשות ומזה יוצאים כל היסודות, והעניין שהתלבשות הוא השוואת הצורה ונעשים אחד ברוחני, ובגשמי כיון שאין השוואת הצורה ממש יש במקום זה ציר המרחק כנ"ל בפרק ציר הזכות, והקירוב הגדול ביותר מוליד התלבשות בגשמי. ולכן יש כוח גרעיני חזק החל ממרחק של 1 fm ולפני זה יש דחייה אלקטרומגנטית בין הפרוטונים, שהיא מורה על הרחק הצורה כדלקמן פרק ד' כוחות בטבע.

וכעין שכל האותיות יוצאות ע"י שם הוי"ה ב"ה, ולא שיש כאן כמה ספירות, אלא זה התלבש בזה, והם יכולים להיפרד ע"י קרינת בטא וגמא כדלקמן בפרק זה. וכן בספירות מצינו שהם מתלבשות זו בזו, וכאשר נפרדות החיצונית יוצאת ומתלבשת בתחתון ונעשית לו פנימיות, וכאשר מתלבשת שם כגון מאות ה"י דס"ג יורדים חיצונית ב' ה"י: ה' ה', ומתלבשים בפנימיות וא"ו, ואז תופסים שם י' חלקים ונשארים ג' חלקין בלתי תפוסין. ועוד ועיין חוק שימור האנרגיה לקמן. ואם תאמר: אם כן, האיך מבחינים פנימיות וחיצונית באטום, שהרי כל הפנימי צריך להיות זך והחיצוני עבה יותר. והעניין שאמרנו לקמן שהזכות והעבות בגשמי, היא אנרגיה. וידוע שהאלקטרונים מסודרים באורביטלים דהיינו יש רמות ערכיות שכל החיצוני חלש יותר וכל הפנימי חזק יותר, וכן בגרעין יש פרוטונים פנימיים וחיצוניים, ועוד נדבר בזה לקמן בס"ד.

והמוחין צ"ע אם הם רמוזים בקוורקים כדלקמן פרק הבא שהם ג' קוורקים בבחינת המוחין של זה הפרוטון והניוטרון, כנודע שכל נה"י דחיצונית דעליון יורדים בתחתון, וכן אלו רומזים לבחינת נה"י שהרי הם ג' כוחות שונים בבחינת ימין שמאל ואמצע.

וכנ"ל אין כאן בחינת כלים דחכמה וכתר, וכן חיה יחידה דאורות, כי הם אורות מקיפין על זה הפרצוף דהיינו בעשר ספירות דראש, והטעם שנעשה צמצום על העולמות האלה כו'.

פרוטון וניוטרון

הנה אלו הפרוטון שהוא בחינת הזכר מטען חיובי, הוא בחינת מוחין דג"ר דגשמיות, וכן הניוטרון הוא בחינת מוחין דו"ק דגשמיות, ולכן יש לפי דברי רבינו הרש"ש בקירוב 243 סוגי מוחין בסיסיים (כיון הוא מתחיל ממוחין דקטנות שהם בחינת נה"י ובהם לבד יש ע"ס, שהם חב"ד חג"ת נה"י ואלו המוחין הבסיסיים ביותר שאין אנו מחלקים אותם יותר מזה אף שיש שאפשר לחלק, ולכן אלו ג'. ואחר כך מתלבש לו בזמן יניקה מוחין דחג"ת וגם בהם ע"ס, והנה"י של חג"ת הם בגודל כל הנה"י הקודמים ומתלבשים בהם, ולכן אלו הע"ס דחג"ת הם פי שלושה גדולים מהם ולכן יש בהם סה"כ בכל אחד ג' קטנים והם סה"כ ט' מוחין דקטנות, וכן כשיבואו חב"ד נכפיל שוב בשלוש נקבל כ"ז, וכן אחר כך בפרצוף חכמה שלו יהיו פ"א וכן סה"כ הם רמ"ג עם ביאת פרצוף הכתר דו"ק), ולכן יש גם כן בקירוב בטבלה המחזורית מספר כזה של מוחין שהם בחינת מסה או ניוטרון ופרוטון כנ"ל.

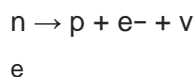
וכל אלו אנו קוראים להם מוחין דגשמיות בדומה למוחין דקטנות וגדלות דגשמיות שאוכל האדם וכן לכל דצח"מ יש כאלה, כי מוחין דקטנות של האדם הם אוכל ומים, ודגלות אוויר.

ואפשר שהם גם בינה דגופא, נה"י ומלכות, דהיינו כשמסתכלים על צמצום ב' בגוף עצמו ולא בג"ר, אז ניבחן שם הסיום על בינה דגופא שהוא ב' שלישי תחתונים של תפארת, והראש הוא חג"ת, אבל בראש עולה המלכות המסיימת דפה דראש הג"ר, שם הסיום הוא על בינה בחינת ישו"ת, ומוציא מהראש הג"ר שהם כתר ואו"א.

פרק ב

ניוטרון הופך לפרוטון

An unstable atomic nucleus with an excess of [neutrons](#) may undergo β^- decay, where a neutron is converted into a [proton](#), an electron, and an [electron antineutrino](#) (the [antiparticle](#) of the [neutrino](#)):

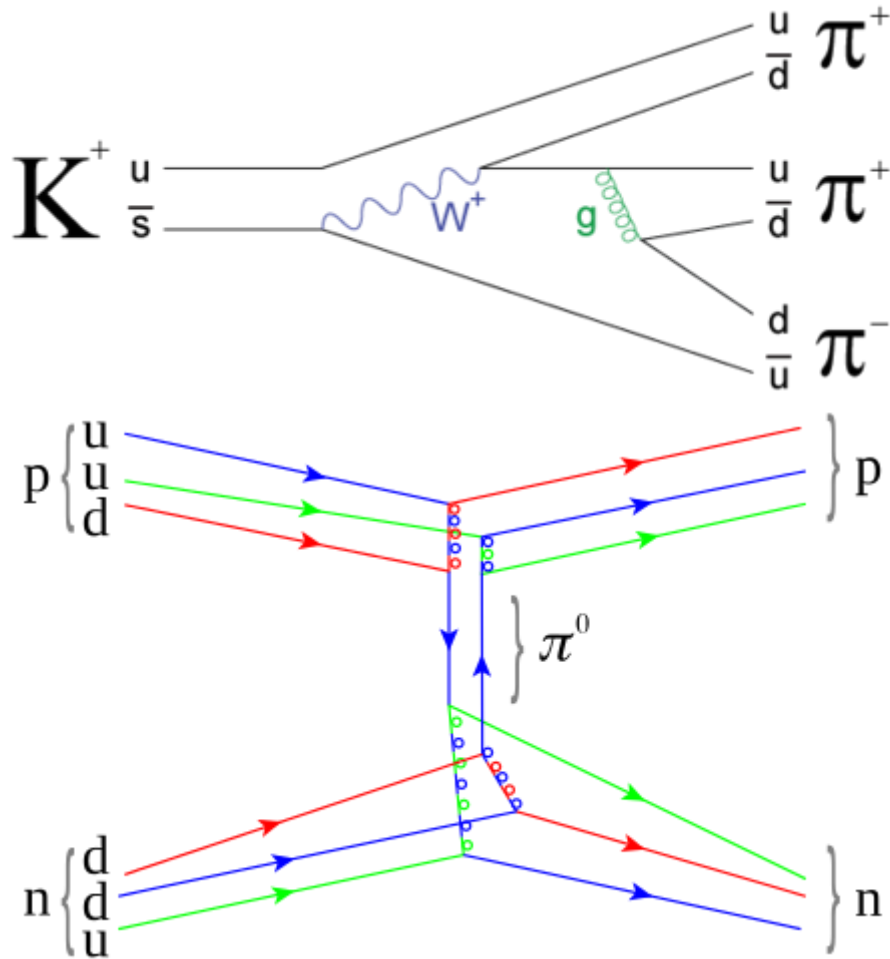
This process is mediated by the [weak interaction](#). The neutron turns into a proton through the emission of a [virtual \$W^-\$ boson](#). At the [quark](#) level, W^- emission turns a down quark into an up quark, turning a neutron (one up quark and two down quarks) into a proton (two up quarks and one down quark). The virtual W^- boson then decays into an electron and an antineutrino.

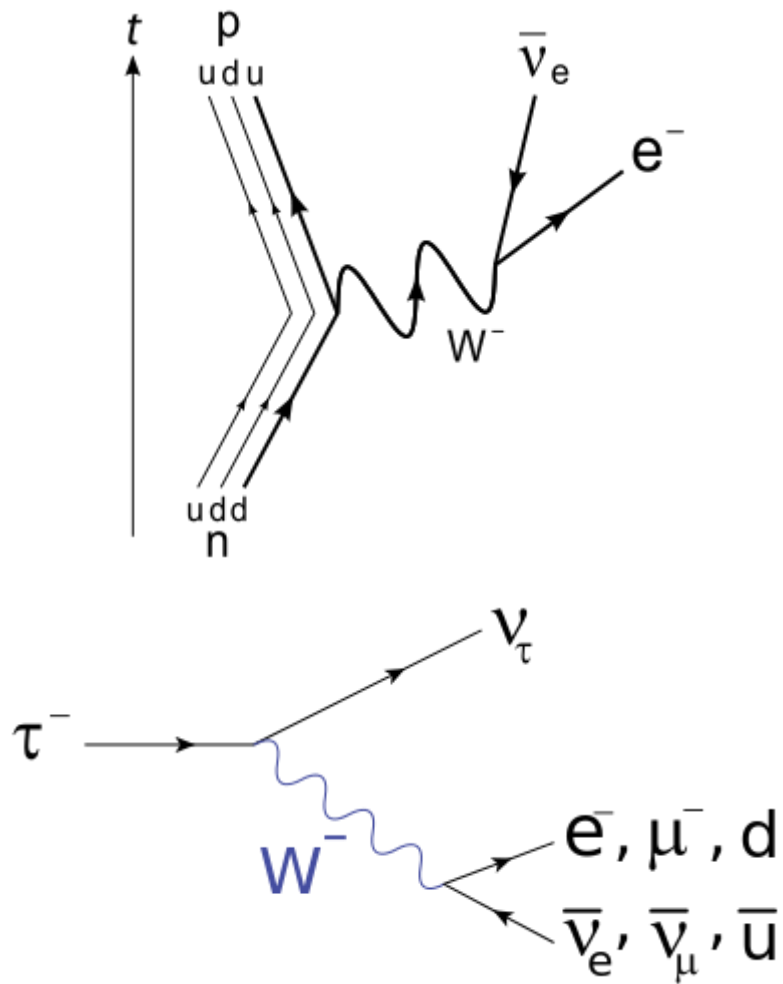
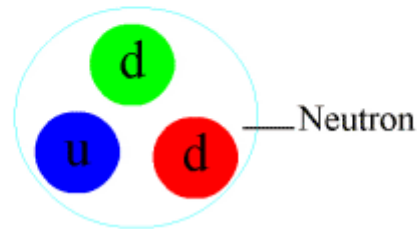
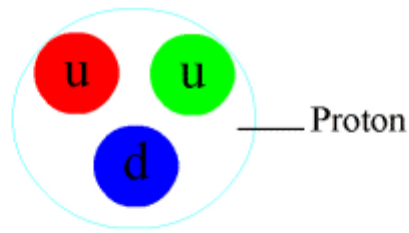
פרק א

הקדמות לקוורקים

הנה כדי להבין היטב הנ"ל, נפתח במה שגילו המדענים עד כה. והם יודעים שיש 6 מיני קוורקים, ש-2 מתוכם מרכיבים את הפרוטון והניוטרון, כאשר בכל אחד יש 3 קוורקים משני מינים הנ"ל. שהם uud עבור פרוטון או udd עבור ניוטרון. בנוסף יש לקוורקים צבעים, כחול ירוק ואדום, ללא משמעות מיוחדת, אבל זה מעיד על המטען שלהם, לכאורה הם טוענים שהמטען הזה עובר מקוורק לקוורק ע"י גלואונים שנושאים ב' צבעים יחדיו ומשנים את הצבע של הקוורק שאליו הגיעו. בנוסף ישנו תהליך של שמירה על צבע לבן, כלומר כאשר פרוטונים או ניוטרונים מתפרקים נוצרים קאונים או פיונים שהם מורכבים ממינים אחרים של קוורקים (מכל ה-6 הנ"ל),

כאשר הקאונים (u, s) חזקים יותר מהפיונים ומתפרקים מיד לשלושה זוגות נפרדים של פיונים (u, d). הכלל הוא – שלא ייתכן שבזמן ההתפרקות או המעבר של קוורקים, יעבור קוורק אחד בלבד, כי אז יהיה לו מטען צבע כלפי חוץ ויכולים לראות אותו, לכן חייב להיות ביטול של המטען צבע כאשר הם עוברים יחדיו, זה ניקרא חוק שאין מטען צבע מגולה. אלא רק בכיסוי. ולכן תמיד הם זזים בקבוצות של 2, כאשר אחד מהם הוא קוורק רגיל ואחד מהם הוא אנטי קוורק. ולכן הצבעים מבטלים זה את זה, כי לכל האנטי-קוורקים יש אנטי-צבעים. כמו שלכל בעלי המטען החיובי יש אנטי-חלקיקים. כמו כן יש לאלקטרון דומים לו, שהם טאון, ומואון, ויש להם דעיכות משלהם. והנה האלקטרון יציב. הטאון והמואון דועכים לזוגות זוגות של פיונים כנ"ל.

פרק א

קוורקים

קוורקים הינם חלקים הקטנים ביותר המרכיבים את החומר, והם מרכיבים את הפרוטון ואת הניוטרוני הנ"ל. הם גופים קטנים במסה מזערית של 1% מהפרוטון, ומתחלקים לשלושה צבעים: כחול, אדום וירוק, כל צבע מסמל כיוון מסוים של הקוורק ואינו באמת צבע כלשהו אבל ניבחנו בהם שלושה סוגים, זה ניקרא מטען הצבע. כמו כן יש להם מטען חשמלי, שהוא המרכיב את המטען של הפרוטון או הניוטרוני.

הנה לעיל ביארנו שהפרוטון רומז לבינה, והניוטרוני רומז לתפארת, והאלקטרון רומז למלכות, וכולם בחינת נקבות.

ומכיוון שהם כיום החלקים הקטנים ביותר של החומר, בצורה ברורה ללא ספקות, ורק בזה אנו מתעסקים כרגע.

והנה הרב ז"ל מתאר בע"ח בעניין הגדלת השלישים זה לשונו: "ונחזור לענין. כי כן עד"ז, פרק א' דיסוד אמא, נתחבר עם ב"פ ת"ת עליונים דז"א, ונעשה מהם דעת דז"א. ופ"ב דנצח אמא, נתחבר עם שלישי א' הנשאר מג' שלישי חסד ועם שלישי עליון דנצח דז"א, ונעשה חסד דז"א. מג' שלישי. ופ"ג דנצח אמא. יורדת עם ב"פ דנצח ז"א. ונעשה נצח ז"א מג"פ", ע"כ.

ורואים שהחסד דז"א נעשה מג' פרקים והם: פרק ב' דנצח אמא, פרק א' דחסד ז"א (השאר נעשה מהם חכמה עיי"ש), ופרק א' דנצח ז"א. ועוד כתב שם הרב שפרק א' דהוד אמא מתחבר עם ב' פרקין עליון דגבורה דז"א ונעשית בינה שלו מג"פ בראשו, והגבורה דז"א נעשית מפרק ב' דהוד אמא ופרק א' דגבורה דז"א ופרק א' דהוד דז"א.

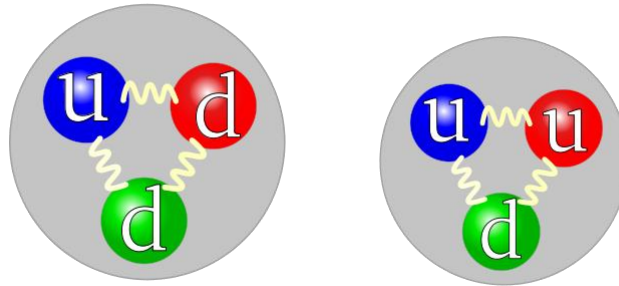
וניראה שיש לזה רמז כי פירקין בגימטריה זה קוורקים עם האותיות.

ואף שהרב דיבר בפרטות ולא בכללות יתכן שרומז, שמטען הצבע הוא בחינת הספירה הבונה והנותנת המוחין כגון בינה דהיינו בכללות כנ"ל, ומטען החשמלי הוא הספירה ממש בפרטות. ולפי"ז נבין שפרוטון בחי' בינה לכך יש בו $D + U^2$.

והאמת היא שהניוטרוני הוא בחינת חסדים מכוסים, והנה יש מצב כמתואר לעיל שהופך ל- d ל- u ע"י הכוח החלש, ונעשה דבלי, ויוצאים פרוטון ואלקטרון במקום, ואפשר שרומז שבחינת הגבורה, שהנה הניוטרוני רומז יש בו udd וניראה שהאמצע שהוא d תחתון הוא בחינת התפארת, והימין שלו d אדום הוא בחינת חסד והצבעים אינם מורים על אמיתות העניין כמו אצלנו (כי בחרו אותם המדענים באופן שרירותי), והשמאל d בחינת גבורה. והנה בפרוטון יש uud והוא בחינת נה"י שהם זקוקים יותר לחכמה, ולכן ניתקנו שניהם בחסדים מגולים שזה uu נצח והוד שזה בחינת מטען $+2/3$ ומסוגלים לימשוך האלקטרון שזה בחינת המלכות כי לה מטען שלילי -1 , אבל היסוד אין בו חסדים אלא ה' גבורות למלכות כנודע לכן אף בפרוטון הוא מתוקן במטען $-1/3$.

והנה לפי מה שמבאר הרב בפ"ו בירידת החו"ג בשער הכללים, ה"ח וה"ג שנותנים או"א לבנים לגופם, ולבנות ג"ר ולתקן ז"ת שלהם, הלא הם מתפשטים ה' חסדים בחג"ת נ"ה, וה' גבורות לפקדון לארץ ביסוד, וכל זה ניבחנו להיות כאשר היו כבר ו"ק כי נתפשטו ג' נה"י בסוד חסדים מגולים, וג' חג"ת היו חסדים מכוסים כיון שמכסה להם היסוד דתבונה. והנה היסוד דתבונה מכסה חסד וגבורה ושליש תפארת והם בסוד חסדים מכוסים שאינם זקוקים לחכמה ומתוקנים באחוריים דתבונה, דהיינו בסוד כי חפץ חסד הוא. אבל ז"ת דגופא שהם נה"י קיבלו חסדים מגולים זקוקים לחכמה. ואל ב' שלישי תתאין דתפארת ונצח הוד התפשטו חסדים מגולים, והמגולים הם כפולים ונעשו רישא דנוקבא מבין חדוהי, וב' מוחין מב' חסדים דנו"ה.

ובזה תבין, שב' חסדים וב"ש תתאין המגולים שהארתם כפולה, ומהחצי הולך לבנות הנוק', הנה כן הוא להבדיל בגשמיות, שהרי יש שם בפרוטון ב' קוורקים u u שהמטען שלהם ב' שלישים שהם כפולים מהחסד המכוסה שהוא d שהרי המטען שלו שלישי, ונימצא שהוא כנגד הב' שלישים המגולים כיון ששליש א' מכוסה בהם, ובניוטרוני הוא להיפך שב' שלישים מכוסים והם d d ושליש אחד מגולה u , ותדע שמהארת המכוסים נעשה אח"כ כחב"ד לז"א.

פרוטון, ניוטרון

והנה טעם החלוקה לב' חלקיקים ניוטרון ופרוטון הוא, משום שזה מתוקן באחוריים של בינה דהיינו הניוטרון זה מתוקן באחורי התבונה הנה"י. ולכן חלוקים לב', כאשר הניוטרון הוא מוגן באחורי הבינה כך שהוא הארת חסדים בלא חכמה, והטעם שהוא בחינת המצב של תלת גו תלת שהיה ז"א ג' ג', והיה נה"י מלבישים לחג"ת, ולכן תימצא שיש תוך הניוטרון פוטנציאל להוציא הפרוטון, דהיינו ע"י פירוק d ל-u.

והנה לפני מה שמסביר רבנו הסולם זצ"ל, כיצד נעשו תיקון ג' קוין בז"ת דח' מלכין, ניתן להבין גם כיצד ניתקנו אלו הפרוטונים והניוטרונים שהם בעצם בחינת חג"ת נה"י, אמנם לפני התיקון הם היו רק חסד וגבורה, שהרי אז עלתה המלכות אל בינה דגופא דנקודים שהוא תפארת, ונכללה בכולם חזה היה בשעת עיבור ויציאת ז"ן אחרי שירתם הז' מלכין שאז נכללו ג' ג' נה"י בחג"ת וגם היתה שם המלכות ביסוד ובתפארת, נימצא שנכללה בכולם בעלייתה, ואז היא נעשית קו שמאל דכל ספירה וספירה, והספירה עצמה נעשית קו ימין, וע"י הארת יסוד דא"ק וירידת המסך ע"י המסך דחיריק נעשה הקו האמצעי בכל ספירה וספירה שהוא תפארת. נימצא שכל ספירה נעשית כלולה מג' אורות, כעין ג' אורות עקודים בכלי א'. וחוז מזה גם חילקה המדרגה לג"ר ח"ת שהם גם ימין ושמאל כלליים. אמנם יש לעיין בזה שהרי שבדאי צריך לומר שכל עליית המלכות שהיא המלכות דב"ן בודאי שהיא המלכות המסיימת הבלתי ממותקת, היתה אחרי שנעשו החג"ת נה"י כלולים כבר ממ"ה וב"ן כל אחד וצ"ע שלא כתב כן הרב ז"ל.

אבל לפי זה מובן מדוע כל פרוטון או ניוטרון כלולים מג' קוין שהם בחינת הקוורקים אורות פנימיים, ואע"פ שהקוורקים הם יחסית כלים, צריך לזכור שהכול הוא יחסי כיון שגם הספירות עצמם אינם אלא אורות והכלים זכים מאוד. והנה יש בגוף וראש סה"כ ג' מדרגות אחרי הצמצום ב': ראש, מפה עד טבור שהם חג"ת, ומטבור עד סוף רגלין שהם נה"י. ושלושתן מחולקת, והנה מגדרת הראש שהיא כח"ב כבר אמרנו שהיא חסרה בעולם הזה מהאטומים כיון שהעולם בקטנות המוחין כל זמן הגלות, ומדרגת מפה עד טבור שהיא חג"ת, יש בכל אחד מימנה ג' קוין דהיינו בחסד או בגבורה ג"כ. כיון שפרצוף חג"ת או נה"י הם פרצוף שלם, ולכאורה לפי"ז הם רומזים לאטום אחד שלם וכדלקמן, וצריך להבין כיצד יש חלוקת ימין ושמאל בחג"ת עצמם, שהרי כל מה שאמר הרב לעיל זה רק ג' קוין בחסד עצמו, אבל בחג"ת היו עומדים זה על זה, ומי גרם לחסד להיות ימין ולגבורה להיות שמאל שהרי מטעם זה נישברו. וניראה, שאחר התכללות המלכות בחג"ת יצא קו השמאל כנ"ל, ואז חזר אור חסד ממטה למעלה והמשיך להגדיל את השינוי בין חסד לגבורה שכבר היה ביניהם שהרי חסד הוא קומת ע"ב, וגבורה קומת ס"ג כך היה בנקודים.

ולפי"ז נבין, שהפרוטון והניוטרון רומזים לנה"י וחג"ת כנ"ל, אלא שיש בהם גם ג' קוין שהם בחינת ע"ס שלהם 'בכוח' ולא 'בפועל' שיכולים להאיר דרכם, וראיה שהרי כל קוורק יכול להפוך לפרוטון או ניוטרון כנ"ל, נימצא א"כ, אע"פ שאמרנו שקוורק א' רומז לחסד, הרי חסד עצמו מתפרק לג' פירקין, והם רומזים לג' קוין שבו, שהם בחינת ראש תוך וסוף שלו, נימצא א"כ שיש בו ג' קוין 'בכוח'.

פרק ו

ב' מוחין דקליפה

והנה אמרנו לעיל שיש טאו ומואון שהם בחינות חלקיקים דומים לאלקטרון, כלומר מטען דומה והמדענים מגדירים אותם כאותו 'סוג'. אבל העניין באמת, שיש חלוקה גדולה שאלו הטאו והמואון יותר גדולים מהאלקטרון, והנה כבר אמרנו שכל הגדול מחבירו, סימן שהוא מובחר מחבירו, שכן עביות הכלי מורה שהוא גדול מכלי בעל עביות קטנה כגון בחי"ד דכתר גדולה מבחי"ג דחכמה, והוא מטעם היחס ההפוך בין אור וכלי שיכולו לזכר זה את זה.

והנה הכלל העולה בדרכינו, שיש ברוחני כמה וכמה מצבים של גדלות וקטנות כנודע, וא"כ ראוי שיהיו המצבים האלו רמוזים אף בגשמי להבדיל. אלא מטעם שאין 'רשימו' בגשמי, שהרי יש העדר בגשמיות, שהוא מציאות הסטרא אחרא המתערבת בעולם וגורמת להעדר, ואין להקשות שהרי יש העדר אף בעולמות אבי"ע, שהרי הקליפות כנגדם ונטולות את חלקם, שהרי מה שנחשך בבריאה דקדושה עובר לקליפה דבריאה כגון אריך אנפין, וכעד"ז כל העולמות, כיון שאינו העדר ממש אלא סתימות של האור שלא ישפיע מכוח הקליפות וזה מצב חדש אבל המצבים הקודמים עוד קיימים והשאירו רושם שם אלא שאינם מאירים. אבל כגון ב' מצבים רוחניים שיש מהם רשימו עדיין, יכולים להיבחן בב' זמנים שונים גשמיים, כגון גדלות וקטנות דנוק' בשבת וחול. וכמו כן ב' מצבים שונים של הנוק' שהשאירה רשימו מהם, אף שכעת עיקרה הוא בקטנות בלא התוספת, יכולים להיבחן בב' חלקיקים שונים שהאחד מהם הוא כלה ונפסד, והאחד מהם הוא בר קיימא.

ובזה נשכיל, שאלו החלקיקים הדומים, אינם אלא ג' מצבים של עיבור יניקה ומוחין, כי האלקטרוני בחי' עיבור, והמואון בחי' יניקה, והטאו הוא בחי' מוחין דגדלות לכן הוא הגדול ביותר במשקל, אמנם ב' המצבים יניקה ומוחין נשלטים בידי הקליפה לחלוטין לכן הם כלים ונפסדים מיד ואפשר שנעשה מהם חומר שחור לרמז שהם שייכים לקליפה דהיינו שנטלו הגדלות בעולם הזה. אבל מצב הא' דקטנות הוא בר קיימא בבחינת אלקטרוני, ורומז למלכות דנוגה שהיא יכולה להיות טובה או רעה, ולכן הוא קיים.

והנה כנודע מההקדמות הנ"ל, ח"ל לעיל בקיצור: בנוסף ישנו תהליך של שמירה על צבע לבן, כלומר כאשר פרוטונים או ניוטרונים מתפרקים נוצרים קאונים או פיונים שהם מורכבים ממינים אחרים של קוורקים, כאשר הקאונים, חזקים יותר מהפיונים ומתפרקים מיד לשלושה זוגות נפרדים של פיונים, כו', כאשר אחד מהם הוא קוורק רגיל ואחד מהם הוא אנטי קוורק, כו', כמו כן יש לאלקטרוני דומים לו, שהם טאו, ומואון, ויש להם דעיכות משלהם. והנה האלקטרוני יציב. הטאו והמואון דועכים לזוגות זוגות של פיונים כנ"ל. עכ"ל עיי"ש. והנה מובן היטב, שהבסיסים של הו"ק שהם בחינת שישה סוגים של קוורקים, מהם נעשים מוחין, בין דקטנות, בין דגדלות, ובין ביניקה, עבור אלו האטומים. ומכיון שהעולם הזה יצא בקטנות אז כל שאר הקוורקים אינם קיימים אלא דועכים ומתבטלים כנ"ל בסוד ב' מצבים רוחניים שמתבטלים בגשמיות.

ויצאו רק החג"ת נה"י שהם יצאו מכוח החסד והגבורה, כי מהחסד ע"י התכללות המלכות והת"ת בו נעשה חג"ת בג' קוין, שהוא רומז לניוטרוני שיש בו *ddu* שהם קו ימין וקו שמאל דומים זל"י, וקו אמצע מכריע. וכן מהגבורה ע"י התכללות המל" והת"ת בו נעשה נה"י בג' קוין והם בחי' הפרוטון שהוא *uud* והם כנ"ל ימין שמאל ואמצע מכריע. כיון שהנה *dd* הם ב' שלישים חסרים ובא קו האמצע לאזן והוא תוקן עם תוספת ב' שלישים שהם *u*, ונעשה כלול מימין שמאל ואמצע מתוקנים באחוריים דתבונה שהם בסוד כי חפץ חסד ולכן אין כאן הארת החכמה בחג"ת, וכן בגשמיות להבדיל בניוטרוני שאינו מושך האלקטרוני. אמנם תיקון אחוריים דתבונה אינו עניין לתיקון הקוין, ותיקון ג' הקוין הוא שייך למטען הצבע שלהם הפנימי, שהוא תמיד נישמר בתור לבן כאשר מסתכלים מבחוץ כך שג' הקוין מאזנים זה את זה תמיד, זהו חוק נפלא הטבוע בהם כנ"ל בפרק הקודם שלא יוכלו לשנות מטען הצבע שלהם כלל לעולם.

והנה השכלנו היטב אשר אלו הם הנקראים מוחין דקטנות דעיבור, דיניקה ודגדלות, הבאים בד"כ בשלשות שכל מוחין באים בג' ג', זה סוד ש' של תפילין של ד' ראשין ושל ג' ראשין שמתחלה היו ד' מוחין ואח"כ נעשו ג' מוחין לבד שבאו ה' גבורות מיסוד דאמא וה' חסדים מיסוד דאבא וכן בחינת אור חכמה ואור בינה והם ד' בחינות בסוד ס' דצלם והתכללו ביסוד דאמא ונעשו לג' מוחין בסוד ל' דצלם, וכן לקמן (סוף פרק דואליות גל חלקיק) נראה שג' מוחין דרישא דא"א שהיו ד' נעשו גם כן ג' כי יצאה בינה מראש. וניראה שיש נטייה של המוחין לבא בג' ג' אם כן, וכן מובא בהדיא באדרא זוטא ח"ל: "מפאן שארי לאתגלייא יקירו דדיקנא, דאיהו מזלא סתימאה. ואינון מתתקנו, כמה דעתיקא קדישא תלת רישין מתעטרין ביה, הכי כללא בתלת רישין. וכד אתתקרו, תליין כללהו דא בדה בתלת רישין, תרין מתרין סטרין, וחד דכליל לון". משא"כ בסטרא אחרא מבואר בשער הקליפות שהם ב' מוחין בלבד דאל אחר אסתרס (שער מ"ח פ"ב) פי' לא עושה פירות ח"ס ידיעה שהיא בן ט' לביאה דהיינו ט' כלים. וכן אף בקדושה (שער הכללים פ"ו ירידת חו"ג) נוקביה דז"א יש לה רק ב' מוחין שנותן לה ז"א והם ה"ג שניתנו ביסוד וה"ח שנתפשטו בו מחסד עד הוד והוא נותן חסדים המגולים³ של נצח והוד שנכפלו, כי הארתם גדולה מהמכוסים, למלכות לבניין חכמה ובינה שלה אבל דעת אין לה ח"ס נשים דעתן קלה.

זה סוד המובא בעץ חיים ח"ל הרב: ודע כי כמו שבכל הפרצופים דקדושה יש בהם בחינות המוחין כנודע כן יש אל כל הפרצופים דקליפות כולם לזכרים ולנקבות אבל יש שינוי בזה כי הנה הזכר דקליפה וגם הנקבה אין בהם רק תרין מוחין לבד והזכר של הקדושה יש לו ג' מוחין חב"ד והנוקבא של הקדושה יש לה ב' מוחין חו"ב לבד כי נשים דעתן קלה זה נרמז בסבא דמשפטים דק"ג ח"ל אל אחר אסתרס ולא עביד פירין, עכלה"ז. הרי

³ פי' שאין מכסה שם יסוד דאמא שמתלבשת עד שליש תפארת וניראה שיש מגולין מבפנים כגון הכא ויש מגולין מבחוץ כגון שישוד אבא מתלבש באמא ויוצא חוצה לו ולא שנא שם פרק י' דרוש יעקב ומשה.

שלפי זה, צריך שיהיו המוחין של המל' בזוגות זוגות ולא כדרך הפרוטון והניוטון בשלושות בסוד נשים דעתן קלה כמ"ש הרב.

והנה לכן תיראה שאלו ב' מצבים השניים של המל' הרמזים בטאו ומואון, שהרי יש להם מצבים בבחינת נקודה מתחת היסוד בבריאה, וכאשר עומדת בתנה"י דז"א, ובשבת בקומה שווה. אלו בקירוב, א"כ, צריכים להיות ג' חלקיקים יסודיים הרומזים למצבים אלו כנ"ל והם להבדיל אלקטרון בחינת נקודה קטנה שאינה לא צמצום גדול מזה, אח"כ מואון שהוא גדול יותר וגם יכול להתפרק לכמה זוגות של מוחין, זוגות דייקא כנ"ל ולא שלשות, וכן הטאו מתפרק לזוגות זוגות ויותר זוגות (סה"כ ד' זוגות) מאשר המואון כיון שהוא הגדלות והבן.

פרק ז

עשרה חלקיקים

נראה שאפשר לתאר את כל החלקיקים היציבים נראה שכל הלפטונים רומזים לשישה קצוות, ופרוטון וניוטון רומזים לחו"ב, ודלא כמו שכתבנו לעיל כי ניוטרון נימצא תמיד עם הפרוטון.

mass →	≈2.3 MeV/c ²	≈1.275 GeV/c ²	≈173.07 GeV/c ²	0	≈126 GeV/c ²
charge →	2/3	2/3	2/3	0	0
spin →	1/2	1/2	1/2	1	0
	u up	c charm	t top	g gluon	H Higgs boson
QUARKS					
	≈4.8 MeV/c ²	≈95 MeV/c ²	≈4.18 GeV/c ²	0	
	-1/3	-1/3	-1/3	0	
	1/2	1/2	1/2	1	
	d down	s strange	b bottom	γ photon	
	0.511 MeV/c ²	105.7 MeV/c ²	1.777 GeV/c ²	91.2 GeV/c ²	
	-1	-1	-1	0	
	1/2	1/2	1/2	1	
	e electron	μ muon	τ tau	Z Z boson	
LEPTONS					
	<2.2 eV/c ²	<0.17 MeV/c ²	<15.5 MeV/c ²	80.4 GeV/c ²	
	0	0	0	±1	
	1/2	1/2	1/2	1	
	ν_e electron neutrino	ν_μ muon neutrino	ν_τ tau neutrino	W W boson	
					GAUGE BOSONS

והנה בקצרה נבאר את המשמעות האמיתית של כל חלקיק, וביאור האלקטרון מואון והטאו כבר ביארנו לעיל בחלק הקוורקים. וכאן בקצרה נאמר שהם רומזים לג' מצבים של המלכות, שהם קטנות, מחזה ולמטה שהיא בתנה"י של ז"א, ובגדלות שהיא בקומה שלימה, וכעת כיון שיש שליטת הקליפה על ב' מצבים עליונים אז הם אינם קיימים בגשמיות וכלים ונפסדים משא"כ מצב הקטנות בחינת נקודה.

וכן חלקיק הדבליו W רומז לדעת להבדיל, שהוא גורם לשינוי המצבים והוא בחינת המסך דחיריק, שהוא קו האמצע שעולה להיות דעת בין חכמה ובינה, דהיינו ג"ר ח"ת דבינה דא"א שהם או"א ושיסו"ת ואז זוכים ז"ן במוחין שלהם ע"י שהעלו הדעת שזה בחינת מ"ן, שכן הדעת מתפשט בסוד ה' חסדים בגוף שהם חג"ת נ"ה, וכן הגבורות ביסוד, וכשמעלה כל מה שקיבל הז"א, דהיינו ה"ח וה"ג חזרה אל או"א שנתנו לו אותם, אז ניבחן שמעלה להם מ"ן שהם חסדים וגבורות הנ"ל זה כבר ניקרא דעת אצל או"א שחזר אליהם ומחזיר אותם פב"פ, והחור"ג האלה יכולים לעמוד בדעת או"א בסוד הסתכלות עינין שהוא זיווג גדול יותר, ויכולים לעמוד בגופא שהוא תפארת, וכן ביסודות דהיינו בכללות הקו האמצעי, הכול לפי השיעור שבו העלה התחתון מ"ן, כי החסדים עומדים אצל אבא שמשם באו, והגבורות אצל אמא, ואז כיון שזכתה בהם אמא חזרה אז מחזרת פניה בשביל הבנים שיקבלו הארת החכמה ולא לעצמה.

והבן שעליית אלו החור"ג הוא ע"י המלכות כי כאשר יש במדרגה דעת דז"א אז או"א יש בהם חו"ג שלם ונקרא הסתכלות עינין, וכאשר יש רק חסד, אז חסר מהם הסתכלות עינין דאבא, ואם חסר גבורה, אז חסר גם הסתכלות דאמא.

והנה כיון שאלו הקוורקים הם בחינת פירקין, לפי היסוד הנ"ל שהזכרנו גם הם בחינות עיבור יניקה ומוחין של ז"א דהיינו גדלות. ואם נשכיל, אז יש תמיד ג' מוחין מאבא וג' מוחין אמא, והם באים יחדיו עיבור בסוד מוח דאמא ואבא, יניקה ג"כ מוח מאו"א, וכן בגדלות דמוחין מוח מאו"א. ונימצא ש-d ו-u רומזים למוחין דעיבור שהם שניהם בונים את ז"א בצורת חג"ת נה"י. ואח"כ גם זוכה למוחין דיניקה שהם נה"י ומוח דאבא בנצח ומוח דאמא בהוד והעטרות החו"ג ביסוד, ואז מתגדל ונעשים לו חב"ד, זה ע"י שחג"ת עולים להיות חב"ד, ונה"י עולים לחג"ת בסוד הגדלת השלישים, ונעשים לו נה"י חדשים ע"י נה"י דאמא.

והנה נשים לב שאלו הקוורקים הם יורדים בסדר הגודל של המשקל שלהם, וכבר אמרנו שהמשקל רומז לכלי היותר גבוה מטעם היחס ההפוך בין אור וכלי כך שכלי דכתר הוא העבה ביותר, ונכנס בו אור הכתר שהוא הזך ביותר, ובאמת שבז"א כנודע היו כלים של כח"ב באורות של בינה ותו"מ שהם נפש רוח נשמה, מכוח הזדככות המסך, שאז מסתלק הכלי התחתון שהם בינה תו"מ וכן מסתלקים האורות העליונים. ולכן הקטן ביותר הוא החלקיק u ואח"כ d, ושניהם בחי' מוחין דעיבור, אבל בחג"ת הם מוחין דיניקה ובנה"י מוחין דעיבור ומסתדרים uud בעיבור, וביניקה. ואח"כ 'strange' ו-'charm' שהם מוחין דגדלות דעיבור ב' דנשמה והם גדולים במשקל יותר כי יש בהם נשמה גדולה יותר דהיינו אור בחינת פוטונים כנ"ל. ואח"כ bottom ו-top והם הגדולים ביותר והם מוחין דיניקה ב' דאו"א אבל המוחין דג"ר דג"ר נתצמצמו דהיינו דגדלות ב' דאו"א. והבן שלכן יש לכל החלקיקים דבחינת אבא מטען חיובי של ב' שלישים, ולכל החלקיקים דאמא יש מטען שלילי של מינוס שליש, כי כך הוא באלקטרון ובפרוטון שזה חיובי זה שלילי, והוא מטעם הארת החכמה שהיא חיובית ומשלימה את הגבורות שיש באלקטרון שהם בחינת מטען שלילי, וכן אמא היא סוד גבורות כי עיקרה משם ב"ן כנודע.

מוחין דיניקה הם נקראים אצל המדענים להבדיל, 'strange' ו-'charm' כפי שרואים בתמונה, ולכן הם רומזים למוחין דאו"א דיניקה, שהם כוללים מוח דאבא, ומוח דאמא וכלותם חו"ג. ואז נכנסים אלו והיה צריך שיהיה עוד כלי לז"א של חב"ד מאלו המוחין והיה לו כזה:

שער ד

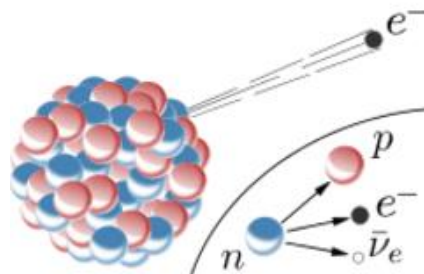
דעיכות אטומים

פרק א

סוגי דעיכות

והנה יש ד' סוגים של דעיכה גרעינית ובאנו לפרש אותם לפי דרכנו.

א', כאשר ניוטרון הופך לפרוטון. הנה הפרוטון עצמו נישאר בתוך הגרעין, והדבלי הוא האלקטרון והאנטי-אלקטרון-ניוטרין בוקעים החוצה זה ע"י הכוח החלש. והנה הכלל הוא שפנים האטום הוא ממטה למעלה, וחוף האטום הוא ממעלה למטה כלפי שאר העולם.

והנה קיי"ל הכוח החלש, זה בחינת המסך, או קו אמצעי. והוא גורם לאיזון הגרעין שתלוי בכוחות הדחיה האלקטרוסטטיים, וכוחות המשיכה הכבידתיים. כיון שהמסך עצמו מוגדר ליחס בין כוח הדחיה לכוח המשיכה כלדקמן בסוד המסך. ומה גם שהמסך עצמו קובע בקירוב את כמות הפרוטונים שיכולים להיות בגרעין.

והנה כל אלו הם מצבים לאיזון המדרגה, שהיא מתחלקת לג"ר וז"ת, או ימין ושמאל. ואע"פ שאין אלא חג"ת נה"י כיון שכל העולם הזה אינו אלא בקטנות, ואין בו שינויים רחניים, אלא בסופו. כיון שכל שינוי אינו אלא זמני אף ברוחני ומשאירים רשימו עד ליום הבא ונשמרים בסוד תוספת, וכל שכן בעולם הזה שהשינויים שאנו

עושים בתפילות אינם משפיעים ולא כלום. ובאמת החג"ת נעשים חב"ד, והכלים דחג"ת הם הכלים דחב"ד וחג"ת, והכלים דנה"י הם יוצאים מהחג"ת המכוסים כשהיו בסוד ג' גו ג'.

והנה מה שאמרנו שניוטון הוא בחינת יצירה, לעיל, זה מובן היטב שהוא בחינת נה"י, כיון שהיצירה נעשית מכלים דנה"י דא"ק, אחרי שעלתה מלכות למקום בינה דגופא דא"ק שהוא ת"ת ושני שלישים תחתונים נעשים לבריאה, ונה"י נעשים ליצירה ומלכות לעשייה.

וכאשר יוצאים נעשים זה ניבחו לניוטון חופשי באוויר, שיש לו תופעה הדומה להנ"ל שתוך 15 דקות הוא בוקע, שרומז ללידה ויצאת נה"י מחג"ת, כי כשהיו בפנים היו בסוד ו' קטנה שבתוך ה' עם פסיעה לבר, והיו מכוסים בלא מטען כלל, ומשקלם הניוטון גדול כי מכיל בו את האלקטרון והפרוטון כנ"ל. והנה אז יוצאים והפרוטון נדבק בניוטון לכאורה והאלקטרון מסתובב סביבם, זה בחינת ו"ק ומלכות.

וכאשר גדלים וכו', ומקבלים עוד ועוד כלים דקטנות, כיון שאין כלים דגדלות בעולם הזה כנ"ל, אז יש גבול שכבר אינם יציבים בלי מוחין דגדלות, שהוא גבול בחינת הקבלה, והוא בקירוב רמ"ח איברים כמ"ש הרש"ש זצ"ל. שהם חמישה פרצופים נרנח"י, וכל אחד גדול מהשני פי שלוש, נקבל 243 כו'. ואכן יש סה"כ 248 אטומים יציבים שחיים מעל 1000 שנים וכל השאר מתים תוך מספר דקות⁴. ובתחילה הוא נה"י ואח"כ מקבל נה"י שהם חב"ד חג"ת ונה"י ותמיד הנה"י האחרונים גדולים כמו הקודם. ונימצא שכל פרצוף מגדיל פי שלוש את הפרצוף הקודם.

ונימצא לפי זה אפשר לפרש ב' פירושים, שיש ניוטון ופרוטון הם כל אחד איבר אחד, בעל ג' פירקין זה מסתבר, כיון שכל פרק מתחלק ג' כ"ל ג' וסה"כ נימצא שיש בו ט' ספירות ומכל פרק יוצאת מלכות אחת בחינת אלקטרון, ומכיון שמתבטלות אחת באחת, דהיינו אלקטרון באנטי אלקטרון, נישאר רק אלקטרון מהפרק השלישי, דהיינו משום שהם בחינת שמות מ"ה וב"ן כנזכר בפרק חומר ואנטי חומר, כאשר מתנגשים זה בזה יש שבירת הכלים, הטעם הוא שיש בחינת זיווג, והנה מ"ה החדש המתוקן בב"ן, שהוא בחינת החומר דעולם הזה, כיון שתוקן בג' קוין דהיינו בחינת ג' קוורקים, זה נעשה בגוף בבחינת חג"ת נה"י"מ שלו, זה נעשה על ידי עיבורים במעי ג' דנקודים שעלו אנ"ך ליסוד בינה אורות, יסוד ישו"ת כלים וביניהם בחתך הניצוצין. וניתקן קו הימין חסד ונצח, קו השמאל גבורה הוד, קו האמצע תפארת יסוד ומלכות, כולם כלולים ממ"ה וב"ן. והנה תאוות השמאל להידבק בימין ואפילו שהם מאותה בחינה ולכן נוקבא דב"ן כאשר מתחברת עם נוקבא דמ"ה וב"ן המתוקנים, חזרים ונשברים, כיון שנימצא שוב שמקבלים הכלים הבלתי מתוקנים של ב"ן בבחינה הד' שלהם, דהיינו מקבלים הארת החכמה מן הזכר שהוא בחינת מ"ה וב"ן המתוקנים הכלולים בבחינת החומר הרגיל בעולם דהיינו משום שהתנגשותם רומזת לזיווג דהכאה. ולכן הם נישברים פי' שהמסה והמשקל הופכים לקליפה, כי הכלי נופל לבריאה, כלומר בחינת הקליפות כיון שאין בריאה מתחת לעולם הזה רק קליפות, והאור שהיה מלוכס בכלי פורח ומסתלק ולכן יוצא ניצוץ כאשר מתנגשים חומר באנטי חומר כמ"ש רז"ל שהאורות מסתלקין לאצילות והכלים נופלים לבריאה ודוק. אמנם לפי זה המצב היסודי והבסיסי יהיה ספירה א' בלבד כגון במימן, יש פרוטון א', שאז נאמר שהיא בחינת המלכות שלו, אמנם לפי זה יש סתירה ליסוד עשר ולא תשע, שהרי יש אטומים שיש בהם אחד עשר ועשרים פרוטונים וניוטונים כו'.

או לחלופין נאמר שהוא בחינת ג' ספירות כל קוורק רומז לספירה א', ולא לפרק כנ"ל, ונימצא שיש רק בפרוטון או בניוטון כבר ג' ספירות שרומזות לנה"י שאז הוא ג' גו ג', דהיינו נה"י מכסים חג"ת, ומתוקנים באחור דבינה אשר חפצים בחסדים לכן אין לו מטען חשמלי והבן. ולפי"ז המצב הבסיסי והמינימלי שלו הוא ג' גו ג' זה רומז לז"א. ולפי האמת בודאי שזאת הסברה היא הנכונה וכמו שאמרנו בשם הרש"ש לעיל שתחילתו הוא ג' גו ג' וא"כ זהו האיבר הכי קטן שאפשר למצוא באטום בחינת הפרוטון או הניוטון ורומז לג' גו ג' כנ"ל וכמו כן יש שם עשרה ספירות כמתואר לעיל. אלא שעוד יש לדחות שאינם ממש ג' גו ג' אלא כללות ספירה אחת שיש בה ג' פירקין וכל פרק יש בו עוד עשרה ספירות כיון שכל פרק או קוורק יכול להתפרק לניוטון או פרוטון, אז יש בכוחו להוציא עשרה ספירות, וג' גו ג' לא שייך כאן לפי"ז. נימצא סה"כ יש בו ל' כלים או ספירות, והם ראש תוך וסוף שלו ואפשר לקרוא לו פרצוף נה"י או פרצוף חג"ת כנ"ל. ועיין בלשון רבנו המצורפת כאן מעץ חיים שער ל' פ"א⁵ שזה ממש כדברינו.

⁴ https://en.wikipedia.org/wiki/Island_of_stability

⁵ דע כי ז"א יש לו ג' פרצופים וכל א' כלול מ"ס והם זה תוך י' תוך י' וי' אחרים בפנימיות כולם ואלו הג' פרצופים הם כולם בחי' כלים והם ל' כלים וכולם הם ביחד גוף א' וכלי א' ובתוכו יש האורות שהם נר"ן וכו' ובהיות שלשתן יחד זה תוך זה הם שוים בקומתן אבל לפעמים אין לז"א רק פרצוף החיצון מהם בלבד ולפעמים שניהם ולפעמים שלשתן. ובתחלה מתחיל הז"א להיות בו פרצוף החיצון ואז הוא שיעור קומתו הוא שליש גדולתו לבד והוא כשיעור קומת נה"י אחר הגדלות האחרון. ואח"כ נכנס בו פרצוף אמצעי ומתלבש בתוך החיצון ואז נגדל ז"א ב' שלישי קומתו שהם נה"י וחג"ת בין בחי' פרצוף החיצון ובין פרצוף האמצעי כי אמצעי גורם אל החיצון שיגדל כמוהו. ואח"כ נכנס בו הפרצוף הפנימי ומתלבש בתוך האמצעי ואז גם ב' הפרצופים היצון ואמצעי נגדלים כאורך הפרצוף הפנימי ואז נשלם ז"א כשיעור קומתו לג' הפרצופים והוא כאלו נמשל משל כי החיצון שיעור קומתו נה"י דז"א בגדלות והאמצעי כשיעור נה"י וחג"ת דגדלות והפנימי כשיעור נה"י

ב', כאשר הפרוטון הופך לניוטרוני, וכנ"ל הניוטרוני נישאר בפנים, ובוקע לחוץ אנטי-אלקטרוני וניוטרינו. וגם זה ע"י הכוח החלש.

והנה פי הנ"ל מובן שככל שגודל האטום, נעשה יותר ויותר בלתי יציב, זה מטעם היחס ההפוך בין אורות לכלים, זה נכון בעולם הזה כיון שהמסך כאן חלש מאוד לדחות האור, ולכן פועלים כוחות של דחייה אלקטרוסטטית מצד א' שהפרוטונים דוחים זה את זה, ומצד שני הניוטרונים מושכים זה את זה, והיחס בין הכוחות 1 ל-137 כנזכר שהוא קבוע המבנה הדק והוא רומז ליכולת הקבלה על מנת להשפיע של הדרגה, שכאשר עוברים גבול מסוים – מיד הדרגה מתפרקת בבחינת שבירת הכלים, והוא הגבול הנ"ל של 248 איברים בקירוב, שהם פרוטונים או ניוטרונים, דהיינו חג"ת או נה"י, אבל חב"ד כיון שיצא בסוד ו"ק ומלכות דכלים בלבד. וכאשר מתגברים כוחות הקבלה שהם כוח הכבידה, אז נחשב שהמסך שלו שמעביר הכול ואינו מונע ממנו החכמה, וגם לא יכול לדחות כנ"ל.

והנה לפעמים יש את הכוח החלש שבא לאזן מצבים הנ"ל, והוא בחינת הדעת או התפארת שעלתה לדעת, והנה ה-d נעשה u, וכן להיפך, וכאשר ה-d נהפך ל-u שהרי אמרנו לעיל שהם בחינת פרצוף נה"י בלבד דז"א והוא רומז לפרוטון כדלעיל בפרק הקוורקים מהטעם שאחרי עולם הנקודים מתוקנים האחוריים דחג"ת באחורי תבונה משא"כ נה"י כיון שבטשו בהם החסדים גילו אותם לחוץ דהיינו שהוציא פרצוף נה"י שהיה חג"ת בלבד ע"י ביטוש חסדים מגולים בחסדים מכוסים שבו אז יצאו הנה"י שלו לחוץ ונבנו בכותל שלם ועתה מקבלים חכמה בחסדים משא"כ חג"ת רק חסדים וכבר אמרנו שזה רומז למטען חיובי של הפרוטון הארת החכמה, ולכאורה הפרוטון בנוי מ-d u והם בחינת נה"י כנ"ל, ומכיון שלנצח והוד יש חסדים מגולים כל אחד משא"כ היסוד שהוא כללות החסדים, לכן י"ל שנצח והוד הם u u שהם מטען 2/3 אבל היסוד רומז ל-d שהוא מטען 1/3- ואינו מושך כל כך את האלקטרוני בחי' מלכות כיון שביסוד יש פקדון ה' גבורות למלכות, והגבורות הם דיני דחכמה בלא חסדים וזה דומה לחסדים מכוסים דהיינו בלא חכמה בפועל כיון ששניהם d כדלקמן.

ובניוטרוני פירשנו להיפך שהוא d d u, ולכן הוא חסדים מכוסים דהיינו בדומה ליסוד שהוא רק כללות החסדים ואין בו חסד פרטי מכל ה' חסדים, ולכן גם הם בחינת 1/3- ומכוסים, אבל התפארת כיון שב' שלישים שלו הם מגולים ושליש אחד מכוסה תחת תבונה ומתוקן באחוריים דחסדים, א"כ רובו הוא חכמה בחסדים מגולים, ולכן הוא u בחינת תפארת. והם גוף אחד על כרחך כיון שאי אפשר לחלק לכן הם פרק אחד. ותכלית תיקון ז"א הוא שהג"ר שבו הם חסדים מכוסים והז"ת שלו הם מגולים זאת תכלית התיקון של ז"א שיתגלו כולם ויהיו בקומה שווה אלא שזה לא אפשרי בעולם הזה דטומאה הרומז לאטום.

אמנם יש להקשות על הנ"ל שכן d הוא שעולה, ונעשה לבחינת דעת הנקרא חלקיק W, והוא ע"י הכוח החלש כאשר ביארנו שהוא בחינת החוטם שמאזן את הגוף, והנה כאשר מתגבר קו השמאל על הימין, שאז גודל כוח הכבידה כנ"ל אמנם יש כאן ב' כוחות מעורבים הכוח החזק שמחבר את כולם יחדיו, וכוח הדחייה האלקטרונומגנטי ששואף לחלקם ולהפיצם, כוח החזק פועל על כולם אמנם הוא מוגבל במרחק דהיינו מושך רק דברים קרובים אליו מאוד לכן אינו נחשב רצון לקבל הגדול כמו כוח המשיכה שמושך דברים לפי שיעור הגודל והמשקל של הנבראים, וכוח הדחייה פועל על הפרוטונים בלבד וביניהם לדחות אותם זה מזה. ולפי"ז נבין שכאשר יש באטום מספר רב של פרוטונים, אז מתחיל להתגבר קו השמאל, כיון שהם אחוריים והם בחינת פרצוף הנה"י כנ"ל וגורמים לדחייה זה מזה להתפרקות המדרגה כעין שבירת הכלים.

ולכן ניבחנו אז שיש מאבק הימין בשמאל כאשר ביארנו, כי יש ב' תהליכים שמסוגלים להפוך פרוטון לניוטרוני וזה ניקרא שהתגבר קו הימין על השמאל, שהימין הוא בחי' ניוטרוני והשמאל הוא בחי' פרוטון, והם א', תפיסת אלקטרוני המסתובב סביב, ב', פליטת אנטי-אלקטרוני חוץ לאטום והפיכת פרוטון לניוטרוני. ולעומת זאת, יש תהליך שבו מתגבר השמאל על הימין שהוא כאשר מתהפך ניוטרוני לפרוטון והתגבר קו השמאל על הימין.

והנה כאשר מתגבר הימין על השמאל, זה ניבחנו שעולה הכוח החלש שהוא בחינת המסך דחיריק או התפארת והוא בחינת חלקיק W- שמתפרק לאלקטרוני וניוטרינו, והוא נעשה דעת בין קו הימין והשמאל, ומכריע הכף לטובת הימין בכך שממעט ג"ר ע"י המסך דמנעולא ומעלה קומת חסדים, ולכן הניוטרוני הופך לפרוטון, כי הניוטרוני הוא בחינת קומת הג"ר, שהוא חג"ת, וקומת החסדים הם האלקטרוני שניפלט מהאטום כאמור בכל מקום שאלקטרוני הם חסדים, ופרוטונים הם חכמה. ובכך, התגבר הימין על השמאל כי השמאל האירי ממטה למעלה בחכמה בחי' הפרוטונים, והימין ממעלה למטה בחסדים בחי' אלקטרוני.

חג"ת חב"ד בגדלותו ולכן בבא האמצעי מגדיל את החיצון כמוהו ובבא הפנימי מגדיל שניהן כמוהו. ואמנם אפ"ל בהיות כל פרצוף מהם קצר הקומה הוא כלול מ"ס ויש בו נה"י חג"ת חב"ד שהם המוחין של הפרצוף ההוא ובהיות בו פרצוף החיצון אין בו רק נפש ובהיות [בן] ג"כ האמצעי יש בו ג"כ רוח ובהיות בו גם הפנימי יש לו ג"כ נשמה ולסבה זו הנ"ל שכל פרצוף מהם קצר הקומה מחבירו אע"פ שהוא כלול מ"י נחלקו לג' זמנים עיבור א' אז יש לו פרצוף ראשון וביניקה אז יש לו פרצוף ב' ובגדלות מוחין אז יהיה לו גם פרצוף הג' הנקרא פרצוף המוחין לסבה הנ"ל כי הוא גורם לב' האחרים שיגדלו עד חב"ד דזעיר אנפין והבן זה היטב.

לעומת זאת, יכול להפוך פרוטון לאלקטרון כנ"ל, כאשר הכוח החלש מוציא $+W$ שהוא, אז מוריד ג"ר ממעלה למטה, דהיינו שזאת תכונת הסטרא אחרא למשוך חכמה בלא חסדים, ולכן יוצא $+W$ ומתפרק ל- $e+$ שהוא האנטי חומר של אלקטרון, והוא בחינת שם ב"ן אשר רומז לכלים של הז' מלכין השבורים שמהם ניזון הסטרא אחרא כנודע עיין בפרק עולם התווה. ונימצא שללא המסך דחיריק כאן שלא הצליח להתגבר למעט הג"ר כי כעט נוסף ניוטרון וכן לא הצליח להעלות קומת חסדים, ולכן מאיר השמאל ממעלה למטה ע"י האנטי חומר שהוא אנטי-אלקטרון והוא חכמה כיון שהוא מטען חיובי, והימין אינו מאיר כלל כיון שהניוטרון שנישאר שם אינו הארה כלל.

ג', כאשר הפרוטון תופס אלקטרון והופך לניוטרון ומוציאים אלקטרון ניוטרינו החוצה.

פרק ה

יצירת זוגות אלקטרון ופוזיטרון

והנה תופעה זאת כאשר פוגע אור חזק בגרעין יוצא ממנו זוג אלקטרון פוזיטרון, שהם בחינת ב' חלקיקים חומר ואנטי חומר, אמנם זה יובן שהרי התנגשות אלקטרון בגרעין זה בחינת זיווג דהכאה להבדיל, והמקובלים ז"ל קראו לו כך משום שביסוד יש מסך, ושם האור מכה ומבטש כדי לזכך את המסך.

אמנם תחת תופעה זאת יש ג' חלוקות: א', אם האור מספיק חזק אז גם יש תולדה של זוג אלקטרון ואנטי אלקטרון כנ"ל, ב', אם הוא חלש אז הוא רק **מתפזר, ג'**

זה יובן לפי מה שאמר רבנו ז"ל בעץ חיים וזה לשונו: והנה תבין איך ז"א יש בו מצד אמא מ"ה דב"ן והם ה' חסדים דאמא וה"ג שהם ב"ן דב"ן ומצד דאבא מ"ה דמ"ה והם ה"ח דאבא וה"ג ב"ן דמ"ה ואח"כ נותן בה ה"ג ב"ן דב"ן בביאה א' ואחר כך בזווג ב' נותן בה גם החסדים דאמא מ"ה דב"ן ואז יוצא הולד כלול דכר ונוקבא דכר ממ"ה דב"ן ונוקבא מב"ן דב"ן ושניהם הם גבורות מב"ן וזהו שורש קין כי הוא יוצא משם ב"ן שתחילתו שם ס"ג גדול משם מ"ה ושת יצא זכר ונקבה שלו מן החו"ג דאבא שהם מ"ה דמ"ה וב"ן דמ"ה אך הבל יצא לחצאין חצי ממ"ה דמ"ה וחצי ממ"ה דב"ן ונוקבא חצי מב"ן דמ"ה וחצי מב"ן דב"ן ולכן נחלקו לב' תאומות ואותה שהיתה מב"ן דב"ן נקרא תאומה יתירה יען כי הוא מבחיל' קין לכן נתקנא בה קין והבן זה. ובזה תבין

איך יש אנשים זכרים באים מן הגבורות שהוא שם ב"ן הענין כי הם ממ"ה דב"ן והנוקבא שלהם מב"ן דב"ן גרועות מהם ויש זכרים ממ"ה דמ"ה ונקבות מב"ן דמ"ה גרועות מהם אך בערך מ"ה הכולל וב"ן הכולל יש יתרון גדול לב"ן הכולל על מ"ה הכולל יען כי שם ב"ן הוא בחי' ס"ג והוא עליון ממ"ה כמבואר בספר אחר בענין המלכים שהם מס"ג חזה ענין א"א שכתף ימין שלו הם חסדים ממ"ה הכולל וכתף שמאלי הם הגבורות מב"ן הכולל ואלו הם דעת דד"א, ע"כ.

הרי מבואר לך שהתאומה של קין, היתה מה' גבורות מבחינת ב"ן דב"ן, והתאומה של הבל שהיה עצמו חצי מ"ה דמ"ה וחצי מ"ה דב"ן, היתה חצי מב"ן דמ"ה, וחצי מב"ן דב"ן. ולכן נתקנא קין בתאומה זו שדומה לו מב"ן דב"ן. והנה קין ואשתו הם ז"ן דקטנות בבחינת ילדים, ויוצאים מאדם וחוה שרומזים לז"ן, והנה כבר אמרנו לעיל שז"ן רומזים לאלקטרון ופרוטון, לכן כאשר מתפשט האור, ופוגע בהם אז גורם לזיווג דהכאה כנ"ל ומעלה כלים להלביש על אור זה, והם בחינת הילדים שהם אלקטרון ופוזיטרון כנ"ל, ודע שהפוזיטרון מטען חיובי והוא אנטי חומר, ורומז לשם מ"ה דב"ן, שהוא קין והוא מטען חיובי מושך לנק' שלו, והנק' בחינת חומר רגיל והיא שם ב"ן דב"ן, או לחלופין להיפך, אבל הרי שבתחילה היו צריכים לצאת תאומים, ולכם הם יוצאים יחדיו בסוד זיווג דהכאה.

אמנם דע שכל החומר בעולם כבר תוקן, ולכן יש התכללות של מ"ה בב"ן, וב"ן במ"ה, כיון שנעשו כאחד, ולכן תיראה שיוצאים מהחומר אנטי חומר, ומהאנטי חומר יכול לצאת חומר, אלא שהאנטי חומר הוא בסוד דין, שמיד אחרי כמה דקות הוא מתפרק ונעשה ממנו אור כעין שהיה בשבירת הכלים. רק החומר להיותו בנוי מקוים, ומחומר ואנטי חומר יכול להחזיק מעמד ולהיות בר קיימא.

ועוד דע, שכאשר מתנגשים זה בזה, דהיינו חומר באנטי חומר, הנה היה ראוי שילידו, כעין זיווג דהכאה, אמנם לא כך היה אלא מתבטלים מיד, ונעשה מהם אור פורח, והטעם שהם בחי' עביות דבחינת שורש, דהיינו פרוטון הוא בחי' א"א ביסוד, בחי' ב בהוד ובחי' ג בנצח. כי יש לו ג' קוורקים וכל אחד שמדכך יכול להוציא עוד קומה, אבל האלקטרון מדכך ומתבטל, כי אז המסך דגוף למסך דפה דראש ומשווה צורתו אליו כו' וממילא הכול נעשה אור.

פרק ד

האפקט הפוטואלקטרי

הנה באפקט זה רמז שהאור יכול להיבחן כחלקיקים ויכול להיבחן כיחידה גלית אחת, זה נקרא דואליות גל חלקיק. וכן מצינו בבחינות האור בקבלה, שהוא בתחילה בא בבחינת עקודים, שהיו י' אורות עקודים בכלי אחד וכלולים באור הכתר. ואחר כך, התפשט בבחינת נקודים שהיו י' אורות בבחינת כתר אבל היו כל אחד בכלי נפרד. ואחר כך כמ"ש מהרח"ו ז"ל בשער ההקדמות (דף צ"ב) התפשטו אף יותר ואז נקראו ספירות והיו י"ס בכל בחי' ובחי', דהיינו י"ס דכתר וי' כלים. י"ס דחכמה וי' כלים. עד שהיו מאה אורות למאה כלים ככר לאדן סה"כ.

שער ו

סוד המסך

קבוע המבנה הדק

כדי להבין את סוד המסך שמבואר בעץ חיים והגדיל לבאר אותו הרב בעל הסולם זצ"ל, תחילה נקדים לבאר את משוואת האנרגיה של פלאנק, לאור הנקרא פוטונים שהם כוחות החלוקים בשווה של האור הנראה. והמדענים של המאה העשרים (איינשטיין ופלאנק) חקרו ומצאו שאכן האור עצמו מתחלק לכמויות אנרגיה קבועות לפי הנוסחה הבאה:

$$E = hv = h \left(\frac{c}{\lambda} \right) [J]$$

כאשר h זה קבוע פלאנק ביחידות של $J \cdot s$ ו- v הוא התדירות של הגל אור ביחידות $1/s$.

לכן לכל פוטון יש אנרגיה E , והוא נע במהירות האור c ששווה בערך $299792458 \text{ m} \cdot \text{s}^{-1}$, אמנם לגל של הפוטון של אורך גל λ ותדירות ν , והתכונה הגלית של הפוטון תיתבאר בפרק דואליות גל חלקיק (פ"ה).

האור מחולק לפוטונים

ולפי דברינו, כמבואר לעיל בפ"א, האור עצמו רומז לבחינת אור הספירות, ויש בו י' ספירות, ולפעמים הספירות באות ממעלה למטה ולפעמים ממטה למעלה, והפירוש של זה בעולם הזה הגשמי השתלשל להיות האם האור נע בכיוון אליך או נע הרחק ממך כמבואר בפ"ו לקמן באפקט הסטה לאדם.

ולכן כל קוונטה כזאת או יחידה כזאת של אור הנקראת פוטון, היא בעצם רומזת לספירה אחת, כי באור עצמו כלולות עשר ספירות כאחת, ואין להבדיל ביניהם עד ההתלבשות בכלי עצמו. וכאשר האור מתלבש בכלי עצמו הוא נותן בו חיות ושפע שהיא האנרגיה כמבואר לעיל בפ"ב אנרגיה וחומר. ולכן האור מתחלק לקוונטות, דבר שהדהים את המדענים עד היום הזה, אבל אצלנו הדבר פשוט ומבואר.

תדירות הגל

והנה לעיל הזכרנו שהתדירות של הגל היא זאת שקובעת את האנרגיה, וכן רואים את זה בנוסחא הנ"ל, שהתדירות ν קובעת את כמות האנרגיה בכל פוטון כתלות בקבוע h . ורמז התדירות ופירושו בקבלה הוא שיעור הקומה של הספירה עצמה ושמה, והקו שבו היא נמצאת, כידוע שיש ג' קוין שיצאו ימין שמאל ואמצע, והימין הוא אור דחסדים הרצון להשפיע והשמאל אור דחכמה הרצון לקבל, והאמצע הוא כלול משניהם בחי"ג ויש עוד בחינה רביעית באמצע היא המלכות הרצון לקבל בלבד והוא גמר הכלי כמבואר בדברי בעל הסולם זצ"ל.

ולכן התדירות מסמלת את שם הספירה עצמה. למשל, אור המגיע מספירת החכמה, כיון שהיא בקו הימין, היא אור דחסדים, ולכן האנרגיה שם גדולה יותר, והתדירות גדולה יותר, כי ככל שאורך הגל קטן יותר כך האנרגיה והתדירות גדולים, והצבע של האור יראה בצבעים לבנים (פי' בהירים בגוון כחול) יותר כי התדירות הגבוהה היא דווקא צבעים בהירים. אבל, ככל שהתדירות נמוכה יותר האנרגיה נמוכה יותר, והספירה נבחנת להיות נמוכה יותר כגון ספירה הגבורה או ההוד, ואז הצבעים כהים יותר נוטים לאדום ועי' לקמן בפ"ז התחום הניראה של הגלים כי שם ביארנו. ודע שספירת חכמה ובינה כו' אינם חלק מהתחום הניראה ושייכים לתחום האולטרה סגול או יותר.

אנרגיית פוטון

והנה האנרגייה של כל דבר בעולם מחולקת לב': אנרגיית מנוחה ואנרגיה קינטית ופוטנציאלית. ומבואר לעיל שהן כנגד: אור חיוני ואור השפע שיווד מהעולמות העליונים לכלל הנבראים, שהאור החיוני הוא מבחינת זיווג דאו"א ואינו פוסק אפי' לרגע, שאם כן היו כל העולמות מתבטלים ח"ו, ואילו אור השפע יורד לעתים מזומנים מזיווג דזו"ן, וכל זה מבואר בעץ חיים מכתב קדשו של האר"י ז"ל. וביארנו כל זה לעיל בפרק אנרגיה וחומר עי"ש.

וכאן תדע שכל האנרגיה בעולם היא בחינת אור גם בעולם הזה הגשמי ואח"כ מתלבשת בברייה בבחינת אנרגיית מנוחה, ואח"כ נכנסת בו אנרגייה שפע בבחינת קינטית ופוטנציאלית שהם מהירות וכוחות שפועלים על הגוף, וכמבואר לעיל מהירות ותנועה ברוחני הם עליות וירידות בציר הזכות והעבות של הספירה או הפרצוף, חמן רוחני הוא כמבואר בדברי הרב בעל הסולם ז"ל: מעבר בין ההשתלשלויות השונות על ציר ההשתלשלות.

וכעת נבין את המשוואה הנ"ל, שבעצם כל קוונטה כזאת של אנרגיה, היא רומזת לספירה אחת, או אור אחד, ולפי התדירות של הגל נקבעת הספירה כפי שיחולק בהמשך הערכים, כי יש יחס חזקות בין הספירות של פי עשרה בגודל, וכן בתדירות, וכל זה כפול קבוע פלאנק שרומז לכוח הצמצום של המסך כדלקמן, ומספר אורות או פוטונים כנ"ל יוצרים גוונים רבים ומשונים שהם כל מיני ההנהגות שמשתלשלים מן החגת"מ כ"כ הרמח"ל זצ"ל.

קבוע המבנה הדק

ודע שבקבוע הנ"ל של פלאנק, כלול גם קבוע המבנה הדק כפי שניתן לראות מהמשוואה $4\pi\epsilon_0\hbar c\alpha = e^2$ שכוללת את $\hbar$, וקבוע זה של המבנה הדק כלומר של דברים הדקים בעולם הוא יסודי בפיזיקה והוא מתאר את החזק של השדה האלקטרומגנטי בין חלקיקים טעונים בסיסיים (אלקטרון כו' עיין לעיל במבנה האטום והספירות). המיוחד בקבוע זה הוא שהוא כולל כמעט את כל התורה האלקטרומגנטית והאורות, רק שהפיזיקאים מכניסים אותו בשמות שונים במקומות שונים עד שזה נראה כאילו הוא כמה מיני קבועים שונים, אבל באמת הוא רק קבוע אחד כולל לכולם הנקרא α – קבוע המבנה הדק.

$$\alpha^{-1} = 137.035999139(31).$$

$$\alpha = \frac{e^2}{(4\pi\epsilon_0)\hbar c} = 7.2973525664(17) \times 10^{-3}.$$

והעניין של קבוע המבנה הדק הוא מרתק את רוב המדענים ומשאיר אותם ללא תשובות כמו שהובא בקונטרס סוד החשמל בעניין זה ועוד כתב שם שהוא רומז לחיבור בין הרוחניות לגשמיות, מהטעם הפשוט שהוא קבוע חסר יחידות והערך שלו קרוב מאוד ל-137.

והעניין דע שהמסך ניתן בכל עולמות אבי"ע דקדושה אבל כלל לא נתקן בעולמות אבי"ע דטומאה ולכן אפשר לראות שבעולם הזה הזכר נמשך לנקבה, ללא רסן כלל כיון שאין לו מסך, וכן לכל ענייני שאר התאוות בעולם, ולכן תבין שבעולמות דקדושה דהיינו הצדיקים מתקינים לעצמם כל אחד המסך וכל בספירות כדי לדחות השפע דאור העליון שהוא בבחינת הארה גנוה בס"א כו'.

פירושים שונים

ואכן חיפשנו דילוג מינימאלי: "פלאנק" בתורה והוכחה אמיתית לכל זה שמספר הדילוג הוא 137 שווה לערך של הקבוע הנ"ל $a=137$, כי לפי האמת פלאנק מצא אותו וקבוע פלאנק וקבוע המבנה הדק רומזים אחד לשני כנ"ל, דהיינו קבוע זה הוא פרופורציונלי לקבוע המבנה הדק, רק שהפיזיקאים נתנו שם אחד לזה ושם אחר לזה, ובאמת ששניהם נובעים מדבר אחד ביחידות שונות, וכן לקמן יתבאר יותר לגבי קבוע זה שהוא $a=137$ בקירוב, ואין הדבר כמ"ש הרב שהוא רומז לקשר בין הרוחני לגשמי וחלילה לומר כן, אלא הרמז של קבוע פלאנק לפי המשל הגדול שהוא רומז לקשר בין הגשמי לגשמי בעולם הזה כדרך שיש בעולמות העליונים קשר בין אור וכלי ובס"ד נבאר הכול על נכון בהמשך שהוא סוד המסך בעולם הזה.

והעניין יובן היטב לפי המבואר לקמן בפרק התווך וד' עולמות אבי"ע, ששם תיארנו שד' יסודות שרמזו להם חז"ל הם ד' מצבים של החומר, והם כנגד פלאזמה בחלל, אוויר באטמוספירה, מים באוקיינוסים וקרקע שזה עפר. ואם כן, מובן שבמעבר בין כל תווך כזה, או בין עולם לעולם לפי הרמז, נקבל בחינות של מסך מסוים שיש בו בחינות של התנגדות או התלבשות בתווך, וכל חומר יש לו תכונת התנגדות שונה. וכן נשכיל לגבי המסך הנ"ל שהוא הקובע את היחס בין ההתנגדות להתלבשות בתווך, וכן להבדיל במעבר בין עולם לעולם כנודע יש פרגוד הלא הוא המסך ומוצב על גבי המלכות לפי צמצום הד', ואמנם זה רק נעשה בעולמות אבי"ע דקדושה מסך ממש שחוסם את כל האור מלעבור לבחי"ד, (וניראה שהוא זה המסך שאמר הרב שיש ביסוד של כל עולם). אבל בעולמות אבי"ע דטומאה וכן בעולם הזה אין מסך ממש שימנע מהאור מלעבור, זה גורם להוציא את גדול הפירוד בין הנבראים כאן לקב"ה, שלכן נקרא העולם מלשון העלם, שמעלים על אורו יתברך.

כי באמת הקב"ה מאיר בנו כל רגע, אלא שע"י שאין התנגדות כלל בבחינת המסך הזה, שחוסם את האור לכן אין זה מורגש כי מאירה בנו הנשמה בלבד, מהראש עד הפה, ובפה דקדושה יש בחינת מסך אלא שלא ניתקן אצלנו בני האדם וצריכים אנו להתאמץ להתקין אותו ולכבוש הרצון, ואז מהפה עד הטבור יש בחינת תוך שזה עשר ספירות של הגוף שהם הרוח, ומהטבור עד סיום הרגלין יש עשר ספירות דסוף שהם בחינת הנפש שלו. אולם החיה יחידה לא נכנסו לגוף עדיין אלא הם בבחינת אור מקיף כנודע כל זה מכתבי ההאר"י והסולם ז"ל.

ויש לזה באמת כמה וכמה פירושים, והם לפי ספירת הדעת, כמו שמבאר בעל ספר התניא ז"ל שצריך לעורר גדולת הבורא יתברך וע"י זה מוריד עליו שפע אור, ולחלופין, אפשר שיש את המסך כמו שמבאר הרב הסולם ז"ל דהיינו להעלות המסך דטבור דמלכות המסיימת שלו למסך דראש בפה והיו לאחדים ואח"כ ישפיע עליו האל יתברך הארה ממרום אי"ה, ואז יוריד את המסך שיתפשט בכל גופו הארה זאת ויסלק מחבלים. זה ניקרא גם בלשון הרב העלאת מין נוקבין או 'ספירת הדעת' שעלה ז"א למקום הבינה, (עיין בפתיחה לחה"ק אות צ"ב והילך). ושיטה זאת נבאר בס"ד יותר במקום אחר כיצד לקיימה כפשוטו.

וכן יש עוד שיטה כפי שמתאר הרב בכ"מ שבחינת עליית המלכות לבינה רמזה בכניסת י' למילה אור, כי אז יש צמצום, וכן כמו שנאמר לקמן במפץ הגדול, שכניסת י' זה אור רשימו הנקרא אור. זה גורם לצמצום על בחינת המלכות. ויצאת י' מהאור"ר, גורם להופעת האור, שזה בחינת חזרת הכלים דאח"פ למדרגה, כלומר

ירידת המלכות מהבינה ואז הקומה מאירה בשלימות. ומזה נלמד, שהוצאת האוויר מהגוף שהוא י' חמצן, כפי שאמרנו לעיל [עיין אויר – חמצן], גורמת לצמצום, אצל האדם, ובחינת הוצאת האור כולו. והעניין, שהאוויר אצל האדם הוא כמו אור לנשמה, ולכן הוצאת האוויר נבחנת להיות הוצאת י', זה ניקרא שנישאר או"ר רוחני. וכעת צריך גם לקפל עצמו כלפי מעלה שזה בחינת הנר"ן שלו להעלות אותם, ובד בבד מוציא האוויר, ואז גם מוציא י' מאו"ר גשמי, ונישאר או"ר, ומכניס י' לאו"ר רוחני ויוצא או"ר רוחני. ונימצא כל הנשמה שלו מקופלת מעל הפה שזאת מלכות המדווגת. ואז יעיר עליו ה' הארה ממרום אי"ה, ואז תירד ההארה ותוריד המסך שגרם עד לטבור שוב זה ניבחן שיצא י' מאו"ר רוחני וחזר או"ר. וכן יכול לנשום שוב ויכנס י' לאו"ר ויהיה או"ר גשמי [כמו שאמרנו לעיל שם שהאוויר הגשמי נוצר ע"י האור ודוק].

תנו על המוט ועל המזבח הזהב יפרשו ובגדת כלתו כסו אתו
 ואת המזבח ופרשו עלי ובגד ארגמן ונתנו עלי ואת כל
 ניו ולכסת את הקדש ואת כל כלי הקדש בנסעה המחנה ואחרי
 מידו שמן המשחה הפקדת כל המשכן וכל אשר בו בקדש ובכל
 דן ובניו ויבאו ושמאו אתם אש אשר על עבדתו ואלמ שאו
 חמשי ששנה תפקדאו תסכלהבאל לצבא צבאל עבד עבדהבא
 למ ועד ואתקלעי החצר ואת מסך פתח שער החצר אשר על המ
 לכל עבדתם ופקדתם על הסבמ שמרת את כל משאם זאת עבדת
 חמשי ששנה תפקדסכלהבאל לצבאל עבד את עבדתה למ ועד ו

וכדי להבין היטב סוד המסך הנ"ל צריך שתעיין קודם בפרק תו"ך ד' עולמות אבי"ע, ובקיצור מה שאמרנו שם, דע שאור היורד בעולם הזה מהחלל עד לקרקעית הים הוא בחינות ד' עולמות: אצילות בחלל ברוחות הקוטב, בריאה באטמוספירה, ויצירה בימים, ועשיה בקרקעות. והם ד' מצבים של החומר כו' עיי"ש. והנה במעבר של האור של השמש, בין כל תו"ך ותו"ך הנקרא מסך, אז מתרחשת אצלו תגובה לפי תכונות המסך ההוא, וכבר הודיענו רז"ל שיש בכל עולם ועולם בסיומו מסך הנקרא יסוד של הספירה התחתונה, ולפי זה קשה שלכאורה המסך הוא רק חלק קטן מהעולם ולא כל העולם, אלא שבמקום אחר אמר הרב שהמסך הוא כל בחינת הלבוש של הספירה, והוא המלבוש הנקרא חשמ"ל, וא"כ הלבוש מקיף את הכול ועכשיו מובן הנ"ל. והמלבוש הזה מכסה על היסוד הנ"ל כגון בין אצילות לבריאה, יש מלבוש המכסה על יסוד דמלכות, כדי שלא יינקו משם החיצונים.

וכעת נבין שבירידת האור בין עולם לעולם בודאי שאין האור נישאר כפי שהוא באצילות, אלא חלק ממנו חוזר למעלה וחלק יורד למטה, ואלו ב' בחינות שיש במסך: בחינת דחייה, ובחינת הלבשה. והרב הסולם קורא להם רשימו דהמשכה דעביות של הנקבה ורשימו דהתלבשות של הזכר [הג"ה וניראה שבחינת הדחייה היא מן רשימו דהלבשה דוקא שאין האור מתלבש בכלים אלא עולה בבחינת או"ח ממסך דראש, ובחינת ההלבשה היא מן רשימו דהמשכה שהאור ישר מתלבש בכלים דגוף מפה ולמטה]. ובחינת האור חוזר הוא הנקבה שבמסך, והאור ישר הוא הזכר שבמסך הוריד ואף שיש מרחק גדול בין המסך הרוחני שמתאר הרב לזה, מטבע ההבדלים בין הרוחניים לגשמיים כמתואר לעיל, מכל מקום זה הרמז למסך בעולם הזה.

וכאשר האור עצמו יורד יש לו תכונה שהוא מפרק הרים ומשבר סלעים, כי בירידתו מאצילות לבריאה מעלה אור חוזר להלביש על עשר ספירות דאו"י, זאת אמרת שעושה כלים להלבשת או"י וכמו כן מעלה אור חוזר להשלמת י' ספירות דאו"י שמתכללים זה מזה (כי חכמה כלולה מאו"י דבינה תו"מ ואו"ח דכתר, וכן בינה מאו"י דתו"מ ואו"ח דכתר חכמה כו' עד"ז), וכן בירידתו מבריאה ליצירה חוצב מן המסך חומר להלבשת ע"ס זה נקרא או"ח שהוא בבחינת ניצוצין, וכן מעלה או"ח שהוא בבחינת אור חלש מאור ישר אבל אינו ניצוצין. וכן בירידתו מיצירה לעשייה עד"ז.

והנה המסך הנ"ל רמז בפסוק: "וְקָרְבָנוּ קַעֲרַת כֶּסֶף אַחַת שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מִזְרָק אֶחָד כֶּסֶף שִׁבְעִים שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵיהֶם מְלֵאִים סֵלֶת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לְמִנְחָה", ק"ל עם ע' במספר קטן הם קל"ז זה היחס 137 הנ"ל, והיינו קערת כסף והמכסה עליה הוא המסך. וכן דילוג "מסך קל"ז" חותך פסוק הנ"ל. וכן עי"ן גי' ק"ל, עם ז' נקודות שיצאו מהעניינים קל"ז. וכן ק"ל עם ז' קולות במאמר קול ה', קל"ז.

והנה צריך להבין מה היצר הרע עושה. כי לכאורה רצונו להוציא שז"ל שהוא בחינת אור, לעולם התחתון בלא נוק' שתקבל אותו שהיא בחי' מסך שמעלה או"ח ובונה את הכלים דהיינו הילדים לכאו', אלא שהיא מקבלת הטיפה ומתלבשת הטיפה שלו בטיפה שלה, וקודם לכן נבנים מתוקנין חצי ימין דספירות אצלו, שהם בחי' הטיפה

הטיפה וחצי שמאל דספי' אצלה שהם בחי' טיפה שלה, ומתלבשים זב"ז, ואז ביום השלישי לקליטה מתאחדים, ואז יש עיבור י"ב חודש. זה תיקון לאנ"ך שניפגמו. אבל לפני זה בעולמות עליונים לא ראינו שצריך כל העיבור כי כל פרצוף יצא מפה דעליון ע"י שמכה האור במסך דראש ומעלה קומת חסדים להלביש הראש, ואח"כ יורד ומכה במסך עד שעולה למקום הפה דראש ומעלה שם להלביש קומת חסדים לגוף, וגוף זה הוא כבר פרצוף חדש כמ"ש הרב הסולם. והטעם להריון הוא א"כ תיקון כל האנ"ך שנתקלקלו בנפילת רפ"ח ניצוצין שהם ש"ך ניצוצין פחות ל"ב דמלכות. והנה תכונת המסך דראש לכאורה נישארה בפרצופים אבל לא שמענו שיוצאים זה מזה פרצופים כלל, כי א"א ואו"א וישסו"ת וזו"ן כל אחד ניתקן מנקודה אחרת בי"ס דנקודים דב"ן בשיתוף מ"ה החדש. וא"כ היאך נפלו הניצוצין אצל היצר הרע, אלא ע"י שהאיר אור גדול בשבירת הכלים, זה צ"ע כיצד נפלו, אם ע"י שלא היה בהם כוח כיון שלא נטלו מאור האחזן, וכן ע"י שלא היו מתוקנים בסוד המסך שיקטין את כמות אור החכמה מקו השמאל ולא יישברו הכלים. א"כ לכאורה רצונו של היצר הרע, להגביר קו השמאל דג"ר ולשבור שוב את הכלים דז"ת דכל מדרגה כדרך שנישברו בנקודים כלים דז"ת דכל מדרגה בין דאבא בין דאמא דפרטות וכן בכללות דאצילות. כי כאשר האור יורד בעוצמה יש לכאורה שפע גדול ליצר הרע, כי נופלים לידי ניצוצין וכן הכלים שנישברים וכן אורות מעט שלא נישברו כלל והגיעו לתחתית העשייה. ואז משתמש בכוח זה להוציא שז"ל לעולם התחתון וכאשר אין נוק' שתקבל שם את האנ"ך מיד מתעוררת נוק' דתהומא רבה בחינת בטן האדמה לקבל את האנ"ך ועושה עם זה כלים דתהו ג"כ על דרך הריון כנ"ל להבדיל.

המשך המסך ואפקט פוטואלקטרי

והנה מדברי רבינו מתבאר שעניין המסך הוא כזה, שתחילה יורד אור העליון ומכה במסך דראש ומתחיל לזכך או"פ אשר שם זה ניבחנו להיות ביטוש או"פ באו"מ כמ"ש הרח"ו ז"ל בשער אח"פ בעניין אורות הפה, ואז מתחיל להזדכך המסך, שתחילה עולה למלכות דגוף ומסתלק אור הכתר מן הגוף, ועוד עולה לת"ת ומסתלק גם אור החכמה מהכלי שלו אל המלכות דראש, וכן הלאה עד שעולה מלכות לכלי דכתר ומזדכך עוד ועולה עד למלכות דראש. זה ניבחנו שעלה האו"פ להלביש לאו"מ שהוא אור העליון, נימצא שזאת בחינת מ"ן שהעלה התחתון לעליון להלביש על ע"ס דראש, ואח"כ בסיום התהליך הגיע המסך דגוף למסך דראש וזה ניבחנו שנזדכך כל הגוף, אבל מכיון שקנה את הרשימות והעביות בדרכו מתעורר בו שוב העביות דגוף וחוזר להתלבש בגוף חדש (והתלבשות זאת היא בפרצוף אחר).

$$V_2 = V_1 * \frac{2Z_0}{Z_0 + Z_1}$$

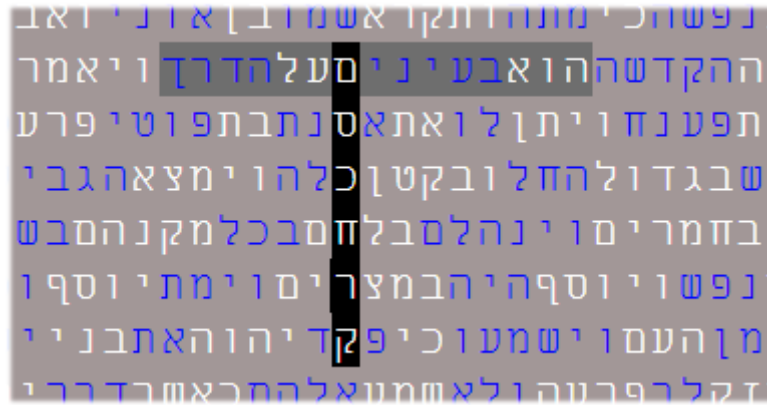
$$V_B = V_1 * \frac{Z_1 - Z_0}{Z_1 + Z_0}$$

והנה יש בהמסך ב' תכונות, שהם רשימו דהמשכה בחי' נקבה ודהתלבשות בחי' זכר. והם רשימות הנישארות מן האורות כאשר האו"י מתפשט להכלים זה בחי' רשימו דזכר דהתלבשות וניקרא גם תגין כיון שע"י זה נעשים כמין תגין שעומדים על הכלים שהם האותיות, וכאשר מסתלק מהם זה בחי' רשימו דהמשכה ונקרא גם אותיות, כיון שע"י אור חוזר זה נעשים הכלים.

והנה כאשר האור ישר חפץ להתפשט בגוף, תחילה מגיע להמסך דראש שהוא בחי' מסך הפה, ושם פוגע במסך ומעלה או"ח להלביש על ע"ס של ראש, זה לפי שיעור העביות של המסך דגוף שעלה לראש, כי אם הוא בחינה א' ב' ג' או ד' מעלה שיעור קומה לפי זה לראש (חכמה, בינה ת"ת או מלכות). וכל אלו הספירות של הראש הם בחינות אור מקיף בלבד, כיון שאינם מתלבשות בכלים אלא כעין אורות על הכלים. ואחר כך ממשיך להתפשט למטה לגוף זה כבר בחי' התלבשות האורות בכלים כעין זרם חשמלי, ומוריד ממסך דראש קומת הגוף גם כן לפי שיעור עביות המסך. והנה המסך מחלק את הגוף והראש לב' מדרגות.

מסך פתח עיניים

פ'י הנה תמר היא סוד מלכות המסיימת בח' צמצום א', שהרי מתו כל באיה, והנה רצתה לעלות להידיבק בבניה ובקדושה דהיינו יהודה שהוא בח' ז"א, והנה היתה צריכה ליטול מנאה, שזה בחינת העלייה להכלל ברחמים של בינה ושם מקבלת הכלים של בינה מהתכללות זאת, וזוכה להתחבר בבעלה בח' ז"א ע"כ. ומ"ש ותשב בפתח עיניים, היינו מקום שכל העיניים תלויות אליו שיפתח, זה סוד או"א שמשם מגיע הארת החכמה, וניקרא פתח כי כן נקודתו, וכתר הוא קמץ. וכאשר עולה לשם המלכות ניקרא גם החכמה קמץ כי סותם בתוכו החכמה. ואין מוחין לכל התחוננים וע"ז נאמר ותשב, בחינת ישיבה והסתלקות המוחין.

סוד המסך (מ"ת)

והנה לתוספת ביאור הנ"ל, ניתן לבאר יותר לעומק בחינת המסך הזה, שהוא עומק על ראש כל כלי בעולם, והוא מגדיר את היחס בין הקבלה לדחיית האור של הנאצל, כי אם למשל הכלי דוחה את האור ממנו חלק אחד אזי המשיכה תהיה גדולה פי 137 ולכן גימטריה זאת היא "קבלה". שמורה כמו שאמר הרב, שבעולם הזה אין בחינה של מסך כלל, כי כאן מתגבר הכוח של ההשפעה. והנה כוח ההשפעה הזה הוא בחינת החכמה שמדבר עליה הרוב בכ"מ, ולדוגמא הוא קובע את היחס בין האנרגיה הדרושה להתגבר על דחייה אלקטרוסטטית בין ב' מטענים לבין אנרגיה של פוטון באורך גל דומה למרחק ביניהם, כלומר אנרגיה בין הדחייה למשיכה ביניהם. וכן בדוגמא למטה יחס של אחד לקל"ז הוא גם היחס בין הדחייה האלקטרוסטטית בין ב' מטענים של פלאנק שזה בחינת החסדים, לבין כוח הכבידה ביניהם שהוא בחינת החכמה במקרה הזה.

והנה לפי הנוסחא הא', נבין שהמסך שהוא בחינת קל"ז הוא בחינת דחיית הבינה שהיא כוח החשמלי כפי שמבואר בפרק ד' כוחות בין ב' חלקיקים הרומזים למלכות בחינת אלקטרון, לבין המשיכה או ההשפעה ביניהם.

- The ratio of two energies: (i) the energy needed to overcome the [electrostatic repulsion](#) between two electrons a distance of d apart, and (ii) the energy of a single [photon](#) of wavelength λ (or of angular wavelength d ; see [Planck relation](#)):

$$\alpha = \frac{e^2}{4\pi\epsilon_0 d} \bigg/ \frac{hc}{\lambda} = \frac{e^2}{4\pi\epsilon_0 d} \times \frac{2\pi d}{hc} = \frac{e^2}{4\pi\epsilon_0 d} \times \frac{d}{\hbar c} = \frac{e^2}{4\pi\epsilon_0 \hbar c}.$$

וכן בצורה דומה הקבוע הנ"ל, כוח המשיכה ברמת מאסה של פלאנק, היא גדולה פי 137 מכוח הדחייה, ולכן הרצון לקבל "גובר", כאשר המשקל והמאסה של הנאצל גדלים.

ובזה נבין עוד פרט של המסך או בחינת קבוע המבנה הדק, שהוא גם קובע את היחס בין כוח הדחייה לבין כוח המשיכה של ב' חלקיקים בעלי משקל של פלאנק (שהוא המשקל הטבעי ללא התערבות מדענים). לכן הוא קובע שחלקיק נברא מושך אליו פי 137 יותר חזק מאשר דוחה חלקיקים אחרים, ולכן הוא מגדיר את "קבלה" גשמית של הנבראים או הרצון לקבל שלהם שהוא כוח הכבידה שמושך. המשמעות – שאין מסך בעולם הזה בפועל, כי כולנו מושכים ורוצים לקבל, וכדי למנוע את הרצון הגדול הזה, אסרה התורה את כל

הדברים שמוכח שהם "רצון לקבל", ועוד איסורי חכמים שאסרו דברים שהם קרובים להיות מבחינת הרצון לקבל, וכן הלאה, זהה בחינת המסך והגדר. וכן המסך שאנחנו תמיד מסבירים הוא אותו עניין רק חוסם את האור כנודע. ולכן כוח הדחייה בעולם הזה לקבלת השפע, הוא נמוך מאוד, עד כדי שהוא פי 137 יותר נמוך מהרצון הגדול של כל נאצל לקבל, זהה רק ברמת החלקיקים, אבל כאשר מוסיפים עוד ועוד חומר, כמובן שהרצון הזה גדול יותר, זה מסביר רבנו הסולם זצ"ל שכל כללות החומר של הנאצל הוא "הרצון לקבל" שלו, כלומר בגלל שיש לנבראים מאסה ומשקל שהם מגדירים את שיעור הרצון לקבל כך שכלל שהנברא הוא שוקל יותר כך הוא רוצה לקבל יותר כביכול, אז הם מושכים אליהם דברים מחמת כוח הכבידה, וכל זה כמובן רק מבחינת הדומם, אבל מבחינת בני האדם הרצון לקבל הוא מחמת הנפש או הרוח ולא מחמת הגוף והמשקל שלו, לכן יש לו רצון לקבל כבוד וכסף ואוכלים וכדומה שהם באים מכללות החומר של הנפש, אבל כוח הכבידה עצמו הוא בחינת הכתר או הרצון עצמו שרומז למצח כנ"ל שהוא לכן גימטריה 138 שהוא מספק את הרצון של כל הנבראים של זה העולם על ידי שמושך להם את כל החומרים והאורות שמשתוקקים אליו ואם הם לא רוצים לקבל יכולים לשים מסך כאמור כנלעד".

- Given two hypothetical point particles each of [Planck mass](#) and elementary charge, separated by any distance, α is the ratio of their electrostatic repulsive force to their gravitational attractive force.
- In the fields of [electrical engineering](#) and [solid-state physics](#), the fine-structure constant is one fourth the product of the characteristic [impedance of free space](#), $Z_0 = \mu_0 c$, and the [conductance quantum](#), $G_0 = 2e^2/h$:

כמו כן המסך מורה על התלבשות האור בכלי, כיון שכאשר מתלבש האור העליון כגון על מסך דפה, הנה אז מכה במסך ועולה מכוח זה שיעור האור שאינו יכול להתקבל במסך ועומד עליו לראשו כל שיעור האור הזה בבחינת אור מקיף וגם בו יש ע"ס דאור ישר וע"ס דאור חזר, כיון שכל העת יש השפעה של אור העליון, והנה מכוח ההכאה גם יורד שיעור האור הראוי להתלבש במסך, זהה בחינת זרם בתוך הגוף שמוגלל להתקבל על מנת להשפיע או בחינה דומה שאין בה לקבל על מנת לקבל, אמנם בעולם הזה הכול הוא בבחינת לקבל על מנת לקבל.

כוח הכבידה והמגנטי

והנה בבריאת עולם הזה הקבוע של המסך הוא 1 ל-137, שרומז שהרצון לקבל הגדול הושתת בעולם הזה בפרט, אע"פ שהמסך עצמו צמצם כמה כלים בעולם הנקודים שהם גולגלתא ועיניים והאור הפנימי שלהם. אבל האורות המקיפין ירדו ושרו על הכלים התחתונים כמ"ש רבנו הסולם זצ"ל. והנה לפי זה שיעור ערך המסך או הקבוע המבנה הדק קובע את איזה כלים יהיו בעולמות ואיזה לא, ולכן רמז כאן 137 בגימטריה "קבלה", ולכן 1 ל-137 רומז לרצון לקבל הגדול, והכלים דגו"ע שהם בחי"ג לא יכלו לרדת להשתתף בעולם הזה כיון שהיו משתמשים בהם לרעה בודאי ובחי"ד התצמצמה מכוח חילוק המדרגה ממילא אע"פ שאינו כלי קבלה כלל, כיון שנודע הוא שהעיניים הם סרסורי העבירה, ולכן בהם הותקן המסך ויכולים להיסגר. וכן בפה יש מסך דצמצום א' ויכולים להיסגר. ולפני עליית המסך לצמצום ב', מפה לעיניים, לא היה בחינת צמצום על העיניים כיון שהיו בחינת פתח. ומכוח הצמצום ב' נעשה בהם בחינת קמץ, שגם נסגר לפרקים. ולפי האמת עלתה המלכות לנקבי העיניים.

נימצא לפי זה שכלי הקבלה לא יכולים לרדת כיון שהעולם הזה הוא בחינת "קבלה", וכנ"ל, אמנם הכלים התחתונים און וחוטם שהם יותר בחינת כלי השפעה יכלו להתגבר על הפה, וירדו בשביל זה לעולם, והם בחינת הנפש רוח נשמה, והנשמה צריכה לעזור לרוח לתקן את הנפש זה מובן.

פרק ב

פרסה דאצילות

ודע שבפרק זה נבין היטב את סוד המסך שנתבאר לעיל בקירוב, אמנם כאן הוא הפירוש האמיתי בס"ד.

והנה פלאנק הנ"ל מצא את כל הקבועים בצורה הטבעית שלהם כגון יחידת משקל ויחידת אורך זמן (לא מטר ולא שנייה ולא קילוגרם כו'), ללא התערבות של קבועים מדעיים שונים בנוסחאות המשנים את המשמעות הטבעית של העולם לפי ההגדרות שלו לפי בחינת המסך בעולם הזה. ולכן באלו הקבועים ניתן להתרשם ביותר ולהבין משמעות העולם משא"כ הק"ג ושאר המידות של המדענים אשר לא משקפים את רצון הבורא יתברך, לכן נישתמש בהם.

דואליות גל חלקיק

והנה מידת משקל של פלאנק הנ"ל שהיא נקראת "מאסה" באופן כללי, שהוא בקירוב 0.0217651 מיליגרם, שלפי המדענים זה משקל של ביצי פרעושים בקירוב, והנה דבר מוזר גילו המדענים, שהמשקל הזה הוא המשקל המקסימלי האפשרי התאורטי של חלקיק שיוכל לישא מטען חשמלי, כי מעל משקל זה, אם יהיו חלקיקים בעלי מטען חיובי או שלילי, כאשר ייפגשו זה בזה, לכאורה יוכל להיווצר מהם חור שחור.

בנוסף גילו המדענים, שמעל משקל זה, כבר אין את תופעת דואליות גל חלקיק אשר חלקיק כגון אלקטרון כאשר יורים אותו על ב' חריצים עם קיר ביניהם, ניבחן שהוא עובר בשניהם ביחד כמו גל, אבל כאשר מסתכלים בו הוא חוזר להיות חלקיק ועובר רק באחד מהם, אשר תוארה היטב לעיל בפרק דואליות גל חלקיק, ושם אמרנו שרומז לחומר התווה שאמרו חז"ל שהוא בחינת כל העולם המיקרוסקופי, שאי אפשר לדעת בוודאות את ההתנהגות שלו. והסיבה, כיון שהוא בחינת הכתר והמאציל של העולם הזה, והוא ממוצע בין העולם הזה לעולם הקודם כנזכר בדברי רז"ל שהוא בחינת עתיק, ומכיון שאי אפשר לחלק כי עתיק הוא ג' רישין נוק' דעתיק וכתר וחכמה הנקרא מוחא סתימאה, ובכללות נקראים עתיק או כתר, ואמנם כל זה באצילות ורק נתרשם מהחילוק הזה להבנת שאר העולמות, כיון שבבי"ע העתיק הוא בחינת המלכות דמלכות דעולם הקודם, חוץ מבריאה ואכמ"ל. זה מה שרמז בזהוהר בכמה מקומות חז"ל: כד אתתקין [עתיק הנ"ל], אפיק ט' נהורין, דלהטין מניה, מתקונוי. ואינון נהורין מניה, מתנהרין ומתלהטין, ואזלין ומתפשטין לכל עיבר. כבוצינא דמתפשטין מניה נהורין לכל עיבר. ואינון נהורין דמתפשטין, כד יקרבו למןדע לון, לא שכיח אלא בוצינא בלחודו, ע"כ. והטעם לזה שהם לבושים בבחינת אור מקיף לעתיק כנודע שכל פרצופי אצילות המה לבושים לעתיק, וכאן אומר שהוציא ט' ספירות דא"א, וכאשר מסתכלין בהם הם נעשים מיד כלים גמורים, זה כעין אורות אח"פ אשר קיבלו הסתכלות העיניים וחזירים ומקבלים צורת החומר ולא האור, חז"ס וירא אלקים את האור כו' ויבדל כו' כמ"ש הרב.

והעניין בקצרה, כגון אם נתבונן באלקטרון, בתחילה אין לו כלים גמורים להכיל האור המקיף, כמו שאמרנו שם בפרק הנזכר, וכאשר מגיע כוח ההסתכלות [אשר שולחים המדענים פוטונים להסתכל בו] הרומז למסך, הנה אז יורד ומתפשט מחוץ לתוך של האור המקיף, עד שיורד למלכות דמלכות שהיא מקום הטבור, ובחזרתו נגמר הכלי. וכאשר יורד שוב בהתפשטות ב' אז מתחיל להכניס האור בפרצוף, כלומר להלביש האור בכלים. וכוח ההסתכלות הוא בחינת הפוטון שפוגע באלקטרון ונכנס לתוכו וחוזר ויוצא שיעור מסוים ממנו. ואז כאשר מתלבש האור המקיף בכלים החדשים, נעשה לו משקל מזערי, וכבר אינו גל אלא חלקיק ודוק היטב.

מסך בין אצילות לבי"ע

ולכן נשכיל היטב, אשר מעל מאסה הנ"ל של ביצי פרעושים, שהוא 0.02 מ"ג בקירוב כבר מתבטלת התופעה הזאת של דואליות גל-חלקיק, וכל החלקיקים יעברו בחריץ א' בלבד ולא בשניהם כמו גלים אפילו בלי הסתכלות. משא"כ אם המאסה קטנה מהנ"ל, אז יעברו תמיד בב' חריצים כמו גלים אלא א"כ יש הסתכלות שאז חוזרים להיות כלים ועוברים בחריץ א' בלבד.

ודע שאלו ב' המצבים, אינם מצבים שונים של אותו חומר, אלא הם חלוקה גדולה מאוד, אשר רומזים שכל הבריאות מתחת למשקל הנ"ל הם בחינת עולם האצילות דעולם העשיה, וכל הבחינות אשר מעל למשקל הנ"ל הם בחינת עולמות בי"ע דעולם העשיה. כי כבר ידעת שכל עולם כלול מכל ד' עולמות ודאי מטעם ההתפשטות דאור ישר י' אורות והשארית הרושם בכל ספירה וספירה ועיין בפרק ד' בחינות שבכל נאצל.

וצריך להבין א"כ משמעות המשקל הנ"ל, ואחרי שנשכיל במה שאמרנו בפרק המפץ הגדול אשר כל עולם התווה אשר נקרא עולם הנקודים אצלנו, הוא בחינת העולם המיקרוסקופי שרואים המדענים, כיון שכך הוא בריאת העולמות על הסדר הזה, עקודים, נקודים, ברודים אשר נקראים אצילות, ואחר כך בריאה יצירה עשיה. אמנם כבר הזכרנו שם, אשר בעולם הזה לא רמז כלל עולם העקודים, אלא אנחנו מתחילים לדבר מעולם הנקודים והילך אשר הוא בחינת המפץ הגדול, אשר נקרא אצלנו צמצום נה"י דא"ק, אשר שם הוא מקום עולם הנקודים מטבור דס"ג עד סוף רגלין, שאחר שהסתלקו הנה"י נישארו שם הכלים שלו, ומתנה"י של עולם הנקודים אשר הוא כרגע מ"ה וב"ן דפרצוף א' דא"ק אחרי צמצום ב' שהונחה הפרסה בבניה דגופא הנקרא תפארת דנקודים והוא הפרסה שבין אצילות לבי"ע וחכור את זה.

והנה מובן היטב, אשר משמעות המעבר של המשקל הנ"ל, היא היא הפרסה בין אצילות לבי"ע, וכנ"ל. אשר בתחילה היו כל הבריאות במשקל פחות מהנ"ל וניבחן שהם אצילות דעשיה וגם עד היום אם מתבוננים בהם

בניפרד ניבחנו שהם אצילות דעשיה, ואח"כ יצר הקב"ה מהחומר הזה לפי סדר המדרגה: דומם, צומח, חי ומדבר. כאשר הדומם הוא הקטן ביותר והצומח גדול יותר וכו' עד"ז אבל כולם מעל המשקל הנ"ל. ודהיינו בדיוק כמו שאמרו המקובלים ז"ל, אשר עולם הנקודים אשר היה בתחילה מורכב כרשות היחיד, ללא קוין שמאל ימין ואמצע בסוד חסד דין ורחמים, אמנם היו קוין, אלא שהיו מעורבבים זה בזה כמ"ש מוהר"ח ז"ל, והעניין שזה רומז למה שהזכרנו לעיל בפרק הקוורקים, אשר אז בעולם התוהו דנקודים דעולם הזה, לא היו מחוברים כלל יחדיו אלא היו בפירוד כך שהיה אפשר למצוא קוורק אחד ניפרד משא"כ היום, מהטעם שיש את תכונת שמירת הצבע עיין יותר שם.

ואחר עולם הנקודים הזה נעשו ב' תיקונים באצילות, א'; אשר נתחברו ג' קוין כנ"ל, בבחינת שמאל ימין ואמצע דהיינו כח"ב חג"ת נה"י [והכח"ב כבר היו מתוקנים בנקודים בג' קוין], חה מה שאמרנו לעיל בעניין שמירת הבצע. ותיקון ב', אשר נתארך הכתר ונעשה פרצוף שלם מראש האצילות עד סופו וניקרא אריך אנפין, וכן נתארכו כל הפרצופים לשיעור גדול יותר ולא היו נקודה אחת קטנה, ולכן נקראים עתה עקודים. והנה תיקון ב', הוא אשר עשה אותם בבחינת פרצופים, אשר רומזים לאטום שמחובר בפרוטון ניוטרון ואלקטרון אשר כלולים כבר מג' קוין ועיין יותר בפרק האטום והספירות. ובזה תבין מה שאמרנו בפרק בריאת היקום בעניין היום השלישי, אשר שהם היתה התחברות הימין והשמאל בכללות, כי הראש נעשה לימין והז"ת נעשו לשמאל של הגוף. וכן בז"ת עצמם, הג"ר הנקראים כח"ב נעשו לימין, והז"ת דז"ת הנקראים נה"מ נעשו לשמאל. ותיקון זה הוא כבר ע"י כוח האלקטרומגנטי הנובע ממטען חשמלי הרומז לחסדים וגבורות, כלומר ימין ושמאל דכללות, ולא ע"י ימין ושמאל דפרטות כגון חג"ת ונה"י, אשר שם הימין ושמאל הוא בבחינה אחרת של מטען צבעים כמ"ש שם.

ולכן כשאנו אומרים מחלוקת ימין ושמאל יש כמה בחינות שיש להבדיל, ביום א' של הבריאה אשר שם נעשית ההבדלה בין אור לחושך שזאת מחלוקת א' בין ימין ושמאל בכח"ב, וכן בחג"ת וכן בנה"י עצמם, וביום השלישי לבריאה אשר שם נעשית ההבדלה בין מים עליונים לתחתונים שזאת מחלוקת ב' בין ג"ר לז"ת. וזכור את זה היטב. ודע שב' מחלוקות אלו תלויות בב' דברים שונים בתכלית, כיון שמחלוקת א' תלויה בחומר עצמו של הכלים אשר רומזים לחומר ואנטי חומר אשר רמזים בשם מ"ה החדש וב"ן שניתקנו, ומחלוקת ב' תלויה באורות הפנימיים אשר רמזים במטען החשמלי, אשר רומזים לחסדים וגבורות המוכרים שמגיעים מאו"א אל זו"ן. ועיין יותר בפרק שבירת הכלים, ובפרק תיקון העולם בשער המפץ הגדול הנ"ל ואין כאן מקומו.

ובזה נבין סוד הפסוק: וַיִּתֵּן שְׁהִיָּה קִהְלֵת חֶכֶם עוֹד לְמַד דַּעַת אֶת הָעַם וְאָזַן וְחָקַר תִּקְוֵן מְשֻׁלִּים הַרְבֵּה, ופירש"י, עשה אזנים לתורה כקופה זו שאין לה אזנים לאחור בה ובא ועשה לה אזנים שתיקן עירובין לסייג שמירת שבת ותיקן נטילת ידים סייג לטהרה וגזר על השניות סייג לעריות, ע"כ. והעניין, הוא שיש חכמים שלא יכולים להוריד החכמה לעם, כו' ושלמה המלך יכל. והסוד, אשר או"א נותנים הארת החכמה לבנים, ומכוח זה נישברו הכלים הז' מלכין, וכאן אומר, אע"פ שהיתה לו חכמה רבה, ידע לאזן את הכלים כך שלא יישברו, דהיינו לתקנם בג' קוין ימין שמאל ואמצע, חה סוד האחן. ולכן שלמ"ה גימטריה עם האותיות חשמ"ל אשר הוא גימטריה מלבו"ש המאזן את הבנים ומשאיר אותם בניטרליות כך של יינקו החיצונים. ח"ס שתיקן גדרים דרבנו, כיון שהתורה היא בחינת הנקבה ה' תתאה, והש"ס הוא בחינת הזכר ו', ובא קוהלת וחיברם יחדיו ע"י כוח האחן, כך שלא יינקו החיצונים.

סוד המסך

וכעת נבין היטב, סוד המסך אשר טחו עיניהם מראות, אשר נימצא בין אצילות לבריאה כנודע, שהוא סוד הצמצום ב', ובחינת המסך הזה היא למעט הארת החכמה ולהעביר הארת החסדים כנודע מדברי הרב שהוא בחינת התכללות המלכות בבינה, אשר רומז להתכללות בחי"ד בבחי"ב, אשר בחי"ד מבחינת פניה מקבלת חסדים עקב צמצום א' שבו גם עליה הושת המסך, וכן בחי"ב בחינת הבינה תכונתה לקבל חסדים בעצם בבחינת כי חפץ חסד הוא, לכן אין הפרש ביניהם בזה, מבחינת הקבלה. והשפעתם כלפי עולמות בי"ע הם גם כן חסדים כיון שפניהם למטה אל העולמות עד שלא יחזירו פניהם אל חכמה ויתקונו האחוריים בהארת החכמה ואז יאירו חכמה בלא חסדים, ואם גם יהיו מ"ן אז יאירו חכמה בחסדים חה התיקון השלם, שאז הפרסה תתבטל כליל במהרה אמן.

והנה מכאן נשכיל אשר הפרסה הזאת, כוחה גדול לצמצם הארת החכמה עד שנחשבים עולמות בי"ע לנבראים, ובעולם האצילות נחשבים הנבראים הארות הספירות המתפשטין מהם, והספירות עצמן דבי"ע נחשבים אלקות בבחינת העולם ההוא אבל ביחס לאצילות אינם כלל, כיון שעל האצילות נאמר כהאי קמצא דלבושיה מיניה וביה שאין עיכוב על ההתפשטות כלל, כיון שאין מסכים ולכן מיד מתרחש הפעולה הרצויה, על דרך משל, שהחכמה היא מחשבה, ומיד אדם חושב כו'.

והמסך מבדיל בין כל הנבראים, אשר נחשבים כבר נבראים, ובין כל בחינות הספירות שבאצילות הנבחים למאצילים, שעדיין אינם בגדר נבראים כיון שהאור מתפשט בהם ללא עיכוב כנ"ל. ובעולם הזה כנ"ל, ההפרש הוא בין העולם המיקרוסקופי לבין העולם הגדול של דצח"מ הרומז לבי"ע כנ"ל. דהיינו שגדלו הפרצופים ונעשו

עקודים, ואח"כ גדלו עוד ונעשו לבריאות שלמות וגדולות בבי"ע. ולכן יש להם תכונת גל-חלקיק כיון שהם בחינת הספירות.

ובזה נבין את יחס המסך, אשר הוא היחס בין כוח הכבידה, לבין כוח הדחייה האלקטרומגנטי, והוא שווה 1 ל-137 כנ"ל בפרק סוד המסך. ובין, שכל הכוחות האלקטרומגנטיים, הינם פועלים רק בעולם המיקרוסקופי, כיון ששם יש הבחן של מטענים שליליים וחיוביים, שרומזים לשמאל ימין ואמצע, אבל בעולם הגדול, אין שום הבחן כזה, כיון שאין מטענים גדולים ממשקל פלאנק כנ"ל. ולכן המעבר בין זה לזה, הוא בדיוק המעבר בין כוח אלקטרומגנטי אשר יש בו בחינה של דחייה, ובחינה של קבלה, אשר דוחה מטענים דומים, ומושך מטענים שונים, אבל כוח הכבידה שם אינו משפיע כלל, כיון שהוא קטן מכוח האלקטרומגנטי בארבעים סדרי גודל. אמנם אחרי המעבר בין הפרסה, אשר אז גודלת הבחינה של הרצון לקבל שבנבראים, ונעשים לבחינת קבלה בלבד, ולא שום דבר מכוח הדחייה הכלול באלקטרומגנטי, אז גודל בהם כוח הרצון לקבל אשר הוא כללות החומר של הנמצל כנזכר בדברי מרן הסולם ז"ל, ועוברים את משקל פלאנק, ומתחיל להשפיע עליהם כוח הכבידה בצורה משמעותית, ומסוגל לדחות את הכוח האלקטרומגנטי, כיון שגימטריה "קבלה" עולה לחשבון 137, שרומז שאז התחילו הנבראים להיות בבחינת מקבלים גמורים בבחינה ד' של המלכות, כי כנודע כל עולמות בי"ע הם חיילות המלכות. ולכן התגבר הכוח של הקבלה בבחינת כוח הכבידה, על כוח הדחייה האלקטרומגנטי ודוק. ובזה גם תירצנו קושייה עצומה של המדענים, כיצד כוח הכבידה הוא חלש כנ"ל בארבעים סדרי גודל מכוח האלקטרומגנטי הבא אחריו שבפועל הוא אינו משפיע כלל על אלו החלקיקים וכביכול בלתי ניראה אליהם, ופירוש הדבר, אשר אלו החלקיקים אין להם שום דבר מבחינת הרצון לקבל, והמסך שלהם מתגבר לחלוטין כך שאחד דוחה את השני. ועיין בפרק חלקיקי כבידה שבו נבאר כל זה באריכות.

פרק ג

החלל החיצון

והנה דילוג "חלל ביע", חותך חלל ביע, רומז שהם רומזים זה לזה. אלא שחותך אף פסוק לא תרביע כלאים כו'. והעניין כמ"ש רשב"י זי"ע שאין לערבב בין קודש לחול, כי העולם הזה בחינת חול אע"ג שכולו יצא כגוונא דעילאין. ועכשיו בעוונותינו צריכים אנו להסתכל במה שמצאו המדענים כדי להגדיל התורה ולהאדירה עד אשר יערה עלינו רוח ממרום. ובזה נבין שכל החלל וכל היקום הגדול הזה הוא בחינת בי"ע התכללות בי"ע בעולם הזה בלבד, וכל עולם המיקרוסקופי הרומז לעולם התווה, הוא בחינת עולם האצילות דעולם הזה וכנ"ל בפרק פרסא דאצילות עיי"ש.

והעניין כמ"ש תקו"ז ח"ל: גוונין דעינא, חוור לבנ"ה סומק מאד"ם, ירוק חמ"ה, אוכס שבתא"י, תכלת צד"ק, ואינון כגוונא דחסד גבורה תפארת יסוד ומלכות, תרי כרובי עינא נצח והוד לקבליהו נג"ה ככ"ב, כגוונא דסטרטא דדכ"ו, הכי אינון מסטרטא אחרא ע"כ.

נימצא שחסד גבורה תפארת הם לבנה מאדים חמה, ונצח הוד יסוד רומזים לנוגה כוכב צדק, ומלכות לשבתאי. ח"ש כגוונא כו' כנ"ל שכל אלו שבעולם הזה הם שייכים להיכלות הטומאה. והעניין שאלו הז' היכלות רומזים לז' היכלות דבריאה של ז"א, כנזכר בדברי הרב ח"ל: ז' היכלות דז"א דבריאה הכוללים י"ס שבו שהם יסוד היכל לבנת הספיר וכו' עד היכל העליון דק"ק שהם ג"ר ובכל היכל מהם נזכר שם הרוחין אשר שם והנפשין שהם נק' חיות וכנזכר שם בהיכל לבנת הספיר שהרוחין סטוטרי"א אדיר"ה סנוני"ה והחיה שהיה נפש הוא נקרא בז"ק וכיוצא בזה בכל היכל והיכל תמצא שם והם דז"א דבריאה אבל הרוחין והנפשין שבו' היכלות דנוקבא דז"א דבריאה לא החכרו שם כו'.

נימצא לפי זה, שהשמש באמצע זה בחינת תפארת, שהיא חזה הגוף ולכן הוא באמצע כולם, החו"ג והנהי"מ מקיפין סביב בסוד גלגלים או רקיעין, והם נקראים כל אחד היכל ובכל היכל יש מדורות. ובהיכל הנוקבא שהוא בסוף כולם, יש ז' היכלין שלה שהן שבע הנערות הראויות לה כו', ומכיון שהיא בחינת עתיק לעולם התחתון, כיון שמלכות דמלכות דבריאה נעשית עתיק ליצירה, לכן היא מעוטרת בעיגולים רמז לעיגולים הנזכרים בדברי רז"ל (עי' פרק יסודות עיגולים ויושר) אשר הם כנודע רק בג"ר דכל עולם, לכן אין ראוי שיהיו עיגולים אלא לשבתאי הרומזים לג"ר דעולם היצירה.

והאמת בקצרה הוא מה שכתבנו בספר בינה לעתים, ח"ל: כידוע שכוכב שבתאי כולל שבעה ירחים ושבעה טבעות, והם שבע הנערות הראויות לה מבית המלך, ושבע הפרות טובות המראה. והם בחינת היכלות דבריאה של המלכות שירדה לבריאה, ולכן הם נמצאים בסוף כל העולמות מתחת ליסוד שהוא צדק, ולכן מצינו בזוהר ובתקו"ז תרתי דסתרי בזה כי פעם שבתאי קרוי חסד ופעם מלכות, וכעת מובן שבבחינתה שירודת מתחת ליסוד אחר החטא ובימי החול היא בחינת שבתאי שחקו על משבתיה, ולכן שם יש לה את שבע הנערות כו'. ואז הלבנה היא בחינת החסד והכול מתהפך. אבל בגדלות שהיא בחזה דז"א בשליש העליון היא נקראת לבנה ושבתאי הוא בחינת חסד.

פרק ג

תורת היחסות הכללית

כאן רצוננו לבאר היטב תורת היחסות הכללית שמתארת נאמנה את כוח הכבידה לפי איינשטיין, ובקצרה נאמר שהחידושים שבה הם שכאשר מתקרבים למרכז כדור גדול אז הזמן מתחיל להאט, וכאשר מתרחקים ממנו הזמן חוזר למהירותו, כיון שהכדור עצמו מעקב את הזמן והמרחב ותופס מקום ומושך דברים אליו בבחינת 'הרצון לקבל' שהוא כללות החומר שלו, ופנימיותו הוא הבחינה הא' אשר שם הזמן מתבטל, וחיצוניותו וקליפתו הוא הבחינה הד', דהיינו גמר הכלי, ולכן שם מרגישים את הזמן רגיל, ובקצוות היקום דהיינו כשעוברים לעולם רוחני לבחינת חיצוניות עשייה הרוחני, הזמן שם עובר לאט כעין השגחה פרטית כי שם זה פנימיות הכלים כנ"ל. אבל עבור אור המקיף דא"ס ב"ה הזמן עובר וחולף ברגע אחד. וכן לגבי תורת היחסות הפרטית עבור האור, הזמן חולף עבורו לאט ונעצר כליל.

ודע שזה סוד השגחה פרטית והשגחה כללית הנזכר ברמח"ל, אשר הפנימיות של כל הכלים בסוד הקו המתפשט, שם ההשגחה הפרטית, והאור הפנימי בסוד שהקב"ה מאיר בכולם מבפנים, לכן גם בעולם הזה השתלשל כך כי השגחה פרטית פירושה הסתכלות על כל אחד ואחד בעצירת הזמן ולכן האור זמנו נעצר, וכן בנקודת המרכז של המשקל הזמן נעצר כנ"ל ששם האור הפנימי מאיר, ולכן תבין שכל הנפשות רוחות ונשמות בעולמות בי"ע הם בבחינה הזאת אשר הזמן נעצר עבורם. אמנם השגחה כללית, היא בחינת האורות המקיפין ועד א"ס ב"ה, אשר שם הזמן חולף ברגע אחד וכאילו כבר הסתיים כל הזמן הקצוב לעולם ותוקן בסוד: כִּי אֶלֶף שָׁנִים בְּעֵינֶיךָ כְּיוֹם אֶתְמוֹל כִּי יַעֲבֹר ע"כ. ועיין יותר בפרק ד' כוחות בעניין כוח הכבידה.

והטעם לכל זה, אשר יש הפרש בין עולם אצילות לבי"ע מטעם צמצום ב', ויש הפרש בין עולמות בי"ע לעולם הזה מטעם צמצום א', ולכן בעולם הזה הזמן מתפשט כרגיל. אמנם בבחינות הגבוהות שבעולם הזה כגון הכתר, שהוא בחינת האור הזך בעולם הזה, אז מתחיל להתנהג יותר דומה לעולמות הקודמים, כיון שתמיד הבחינה אחרונה בעולם הקודם מתלבשת בבחינה ראשונה בעולם הבא אחריו בסוד עתיק, שהועתק ממקומו. **וצ"ע בכל זה כי אינם דברים פשוטים ואין המקום כאן.**

מקום העולם

והנה נקדים מה שלמדנו בפרק פרסה דאצילות, ביארנו היטב אשר המסך בין אצילות לבי"ע, רומז למעבר הנבראים מתחת למשקל פלאנק למעל משקל פלאנק, אשר אז פועל עליהם כוח הכבידה באופן מורגש, משא"כ קודם לכן כאשר היו בחינת חלקיקים בלבד אז לא היה פועל עליהם כוח הכבידה אלא כוח אלקטרומגנטי זה סוד המסך שיחסו 1 ל-137, שרומז ליחס בין דחייה לקבלה ועיי"ש כי אי אפשר להאריך כל זה שוב.

והנה המדענים מנסים לחבר בין תורת הקוונטים, לבין תורת היחסות הכללית, ולקרוא לזה "התורה הכללית של הכול", ולא עלתה בידם, והיא מהסיבה הנ"ל אשר יש הפרש בין עולם הקוונטים הרומז לעולם האצילות לעולם העשייה, לבין עולם הגופים הגדולים, אשר רומז לבריאה יצירה עשייה עולם הנבראים, והפרש זה הוא

דייקא צמצום ב', הפרסה שהונחה בין אצילות לבי"ע. וכן יש הפרש בין בי"ע לעולם הזה כנ"ל אשר הוא צמצום א' והוא רמוז במעבר בין זמן ומקום רגילים, לזמן ומקום מעוותים כגון בתוך חור שחור. וצמצום ב' רומז למעבר בין חלקיקים לבין נבראים אשר הם חי, צומח דומם מדבר.

ודע שיש ב' הבדלים בין אצילות לבי"ע, כמבואר ברמח"ל ז"ל (פתח לח), והזכר במוהר"ח ז"ל, אשר עולמות בי"ע מתנהגים כמו לבושים לאצילות, ואין להם קיום מעצמם, וכאשר ניבחנו את הפעולות של הלבושים, אז ניראה שהם מתקיימים בפני עצמם. אמנם כאשר ניבחנו אותם ביחס לגוף שהוא אצילות, ניראה שאין להם קיום כלל, כי הם טפלים לו. זה סוד מה שמנסים לחבר ביניהם שהם אחד, ואי אפשר כיון שבי"ע טפלים לאצילות שהוא המקור. והעניין הוא, שתורת היחסות הכללית, היא תאורייה בלתי-תלויה במקום כיון שהיא מגדירה את המקום, וכאשר מתחילים לדבר על חלקיקים, אז צריך שיהיה מקום קבוע להם שנוכל לומר היכן הם כמו בתורת הקוונטים שבה מוגדר המקום לקבוע, אשר זה ההבדל בין תורת הפיזיקה הקלאסית לבין תורת הכבידה שבגללו אי אפשר לחברם ביניהם, כיון שזה בוחן את עולם האצילות שהוא מקום אמיתי וגוף, ותורת היחסות הכללית בוחנת את עולם הנבראים אשר הוא מקום מדומה המלביש את הגוף. ח"ס על דרך הרמז שאמרו חז"ל: רב הונא בשם רבי אמי אמר מפני מה מכנין שמו של הקדוש ברוך הוא וקוראין אותו מקום, שהוא מקומו של עולם ואין עולמו מקומו, מן מה דכתיב (שמות לג, כא): הנה מקום אתי. פי' המקום האמיתי הוא עם הקב"ה, אשר שם בחינת האצילות ובחינת הגוף, אבל הלבושין אליו הם בחינת בריאה יצירה עשיה, ואין הם בכלל שם מקום, ואי אפשר להעריך בלבושין את המצאות הקב"ה.

ויש להקשות, שלכאורה מקום

ח"ס שאמרו חז"ל (שער טז פ"א) "הוא רמז אל יה"ו האחרון העולה מ"ב וכשתחבר צ"ו עם מ"ב גימטריא קל"ח והוא סוד כי חלק ה' עמו והוא סוד חק"ל תפוחין כי עתה יורדין כל יה"ו הג' בג' אחרונות ואז נשלם בסוד חק"ל תפוחין (קדישין) אמנם אם תחבר עמהן יה"ו של שם ס"ג העולה מ"ח יהיה כולם גימטריא (שם) של הוי"ה בהכאה העולה ברבוע מקום ח"ס הנה מקום אתי", כי עד כאן אמר שזה סוד קל"ח זה בחינת עולם הזה בלא שם ס"ג הרומז לפרסה, כיון שקבוע המבנה הדק הוא קל"ח עם הכולל והוא בחינת המסך כנזכר בפרק פרסה דאצילות. אבל אם תוסיף גם שם ס"ג, הנה אז ניבחנו שהגעת לעולם האצילות, זה בחינת מקום הנ"ל. והוא עניין הוי"ה בריבוע הרומז לזיווג דהכאה וחיבור של זמן ומקום כנזכר אצלנו שהוא בחינת תפארת ומלכות.

וכאשר רוצים לחבר גופים גדולים כגון אדם, ולומר היכן הוא ביחס לחלקיקים שמרכיבים אותו, אז הנה האדם הוא הלבוש של אלו החלקיקים, והם הגוף והעצם שלו. וניתן להתייחס אליהם בפני עצמם, או אל האדם אשר אז הם פועלים ומתלבשין בו. ואם ננסה להבין לאן זז הלבוש – האדם, ע"י הסתכלות בגוף – בחלקיקים,

והניסיון לחבר ביניהם, הוא כמו לנסות לחבר בין המחשבה, החשק בלב, הדיבור והמעשה. להוכיח שכולם שייכים לאותו עניין. ומבואר בדברי מוהר"ח ז"ל, אשר המחשבה כל כך מזערית כאשר עושים מעשה, וכן כאשר מדברים המחשבה קצת יותר נרגשת, וכאשר רוצים דבר בלב צריך קצת לחשוב עליו ולהרהר בו, אבל כדי לחשוב בלבד אז המחשבה פועלת במלוא המרץ כגון בלימוד גמרא. ורואים שהמחשבה מתלבשת בכל חלק וחלק שרומז לעולמות בריאה יצירה עשיה, ואין להם ממשות בלי המחשבה אבל המחשבה עצמה היא הגוף המתלבש ואי אפשר להוכיח שמחשבה א' גרמה מעשה א' וכן להיפך כי יש ביניהם מסך גדול של שינוי הצורה בין השפעה לקבלה וכן כנ"ל שאין להוכיח מעולם הגופים לעולם התווה. והנה עניין המחשבה יש בה ג' חלקים שרומזים לחכמה בינה תפארת ומלכות, וחכמה מתלבשת במחשבה עצמה באצילות, ובינה בלב בבריאה, ותפארת בדיבור ביצירה, ומלכות בעשיה. ובינה בלבד היא עושה מסך באצילות ומתלבשת בבריאה, וכן תפארת עושה מסך עם היסוד ומתלבש ביצירה, וכן מלכות בעשיה, והן אמת שמקבלים את האור דרך שאר הספירות אבל האור עובר דרך הספירות בלבד ולא נעשה עצמותם, כגון אם יורד מתפארת ליצירה אז גם עובר במלכות דאצילות ובבריאה עד שמגיעה לבריאה.

יחס הפוך בין אורות לכלים

אמנם צריך להבין אם אכן כאשר יוצאים האורות מהפרסה ונעשה מהם נבראים בעולם הרוחני, והטעם לזה שנפרדו מבחינת הצורה הרוחנית ונעשו בבחינת רצון לקבל, וכן בעולם הזה נעשו בבחינת הרצון לקבל כאשר גדלים במשקל ובמאסה שלהם, א"כ היה ראוי שככל שהכלי גדול יותר כך הרצון לקבל שלו יהיה גדול. אמנם מבואר שהאדם הוא הטהור מכל החיות בטבעו והוא בעל המאסה והמשקל הגדולים. אמנם זה לא לגמרי תלוי רק ברצון לקבל, כיון שהקומות יוצאות לפי שיעור הדחייה של המסך של כל ייצור חי, ואם יש מסך על בחי"ד אז יוצאת קומה גבוהה המלבישה עד לכתר, ומתפשטת גם לגוף גדול. זה ייצור הזך יותר, הרמוז באדם. ואמנם, עם התמעטות הכוח והדחייה של האור ע"י המסך ניבחנו שהוא מזדכך ואז הקומות שהוא יוציא יהיו בשיעור קומה נמוך יותר ופחות איכותיות, לכן ניבחנו שלחיות יש מסך יותר זך שאז הכלים שלהם פחות איכותיים ויותר עבים כנ"ל. אבל לאדם יש מסך יותר עבה שאז הוא מסוגל לדחות את האור יותר בהצלחה, ולומר שאינו חפץ לקבל, וכך השיעור קומה שלו גדול יותר. וכן תשכיל אשר בכל עולם ועולם יוצאים החיות לפי שיעור הזה, עד

שבעולם העשייה שבעולם הזה, יוצאים החרקים הקטנים כל אשר שם המסך הוא בבחינת רצון לקבל גדול, ועיין בפרק על אבולוציה.

והעניין בבירור יותר כמו שהעלינו לקמן פרק החלל החיצון ח"ל: וכאן תבין את היסוד הנזכר אצלנו, שהקומות יוצאות על סדר המדרגה מן הגדול לקטן מבחינת כמות החומר שבכלי, שהרי צדק גדול משבתאי, והם מהתלבשות דבחי"ג, והמשכה דבחי"ג ובחי"ב ושבתאי בחי"א ובחינת שורש, אבל שניהם גדולים מאוד מחג"ת דהיינו מארץ מאדים נוגה וכוכב, שיצאו במדרגה דהתלבשות דבחי"ד, א"כ מובן הכלל שהכלים הולכים וגדלים עם ירידת ההתלבשות והולכים וקטנים עם ירידת ההמשכה, והאורות הולכים וגדלים עם עליית ההתלבשות, והולכים וגדלים עם עליית ההמשכה, זה עניין היחס ההפוך שבין אורות לכלים, ע"כ.

ולפי"ז צריך להבין מהו היחס באטומים שמבואר בפרק האטום והספירות, ששם אמרנו שהמוחין או החלקיקים הגדולים והמאסיביים יותר, הם נקראים בעלי כלי עבה יותר הקרוב לכתר. ואלה בעלי כלי קטן וזך יותר הם בעלי כלים קרובים למלכות, וכגון אלקטרון רומז למלכות, ופרוטון לנה"י. והנה, א"כ הפרוטון גדול מהאלקטרון כנודע, ונימצא לפי הנ"ל שצריך לומר כיון שהם מאותו המין דהיינו שהם כולם רומזים לספירות, אז באותה בחינה של התלבשות כגון בחי"ד או בחי"ג, אז יש ירידה בהזדככות המסך, מבחי"ד לבחי"ג, כו', ויש גם ירידה בכמות החומר הכללי של הנברא, לפי זה מובן שגם הפרוטון הוא בחי"א למשל, והאלקטרון בחינת שורש.

וכן הדבר גם בגוף האדם כפי שיבואר לקמן בפרקים אלו. שהרי הריאות רומזות לחסד וגבורה, הלב תפארת, והכליות נצח והוד כדמוכח בזהר ח"ל: קְלִיּוֹת אֵינֶנּוּ יוֹעֲצוֹת אִם זָכוּ עָלָי בְּהוֹן נְבוֹאָה דְאִיָּהּ (משלי כ כז) נר יהו"ה נְשֵׁמַת אָדָם, וְאֶתְעַבְדּוּ נְבִיאִים, וְאֵינֶנּוּ יוֹעֲצִים לְטֵב, וְאֵיִת בְּהוֹן עֲצָה וְתוֹשִׁיָּה, ע"כ. והכבד יסוד ומלכות דהיינו יותרת הכבד שהיא לילי"ת נקודה קטנה אצל בעלה והוא גובר עליה, אבל המרה והטחול הם דרגות של נוק' דס"מ שהיא לילי"ת כאשר היא מתגדלת, כי כאשר גוברת על הזכר בסוד סילוק המוחין דג"ר בסוד המנעול אז ממעטת את שליטת בעלה ואח"כ זוכה גם לט"ס שלמות בטחול וגוברת על בעלה לחלוטין, וכעין שיש למלכות דקדושה ג' מצבים קטנות, תנה"י דז"א, וגדלות בקומה שלימה, ועיין לקמן במ"ש בפרק האטום והספירות על החלקיקים טאו מואון ואלקטרון שהם ג"כ ג' מצבים אלו של גדלות וקטנות נוק' דנוגה שהיא יכולה להיות לטב ולביש והטעם הוא שכל מצב ברוחני הופך לגוף נפרד בגשמי. ובסה"כ רואים שהכלים הולכים ופוחתים שכן הריאות גדולות מהלב, אבל אז יש פרסא בין כלים דחג"ת לנה"י, חאת ההפרדה שבין הלב והריאות ובין הכליות ומערכת העיכול, מורה כנ"ל שאז מתחילים להתגדל ולרדת שוב.

פרק ב

חוק שימור האנרגיה

הנה ישנו חוק בספירות הדומה לחוק שימור האנרגיה, ותחילה נבאר את החוק אח"כ ננסה להראות את החוק בספירות וננסה לבאר מה שונה כמובן להבדיל.

והנה בספירות הוא כך, שהחיצוניות היוודת להשפיע מוחין בתחתון תמיד נישמרת בעליון ואין חסרון ח"ו כלל, זה הבדל גדול בין הרוחני לגשמי, כי מערכת סגורה גשמית אם תצא ממנה קצת אנרגיה מיד תהיה חסרה אבל מ"מ חוק שימור האנרגיה אומר שהאנרגיה קיימת ביקום רק שהפכה לצורה אחרת, אם כן מובא שכל היקום הזה הוא בבחינת שם ה' אחד שאינו מתחסר כלל, וכמו שנאמר בספירות לקמן. והעניין שבאמת רוב היקום הזה הוא דרגה רוחנית אחת, ואין הבדל רוחני בין כאן לסוף היקום למעט מזער.

והעניין, שבספירות, אין מעלה מטה אלא כשהאור נע, הוא עולה ויורדת במדרגות הרוחניות, דהיינו ציר הזכות כנ"ל, ואין ח"ו מקום גשמי. וגם לא יש מקום בבחינה אחרת, דהיינו יותר זכה מהעולם הזה הגשמי, למשל ללא חסרון חיכוך כו'. כי מחוץ לכלי הזה דחיצוניות העשייה שאנו בו, מיד מגיעים לרוחניות גבוהה מספיק כך שכל הגשמיות הזו מתבטל. אבל ככל שאדם מתקרב לסוף זה היקום מסתבר שהוא מתקרב לרוחניות גבוהה יותר מעט עד שמגיע לדופני זה הכלי.

ומכל מקום, כעת נראה כיצד זה נוהג בספירות. שהרי כתב הרב שיש שם אחד עסמ"ב בכל ספירה ופרצוף, וגם בכל מעט אור היוצא מזה הפרצוף יש אותו שם, ואף שיווד למטה לתחתונים הוא נישאר גדול כמו שהיה, כגון: שם ס"ג הוא כלול מבינה ותבונה כזה: יו"ד ה"י וא"ו ה"י, והאות ה"י תחתונה היא בינה והיא ג' הה"ן, וה' אחרונה היא נה"י דתבונה. והיא יורדת עד שליש ת"ת של ז"א. ומתפשטת עד שם, והיה בה שם ס"ג לפני שירדה ועכשיו התפשטה בספירות כחב"ד ח"ג ושליש ת"ת, וכל ספירות ז"א הם בבחינת עשרות, הרי שם ס"ג לכולם. והעניין הוא מטעם שיש יחס בין הספירות של כפילות בעשר, מלכות באחד, ז"א בעשר, בינה במאה, וחכמה באלף, ולא דוקא אלא שאם יש מאה ספירות בז"א וירדו למלכות, יהיו עכשיו בבחינת עשרה. ולפעמים אומרים שא"א הוא באלפים, או"א הם במאות, וזו"ן בסוד עשרות ויחידות. והעניין כמ"ש שהיחס הוא פי עשרה.

זה בחינת חוק שימור האנרגיה הנ"ל כי כל שכן שהוא ברוחני, אבל ברוחני יש בחינה נוספת שאין העדר כלל, כיון שבגשמי כל מערכת סגורה שתהיה שמאבדת אנרגיה או חומר, שוב לא תקבלם כנ"ל.

והעניין שהנה שם ס"ג הנ"ל, נותן ה' אחת לז"א לדוגמא. ועתה נישארו לו ב' ההי"ן בלבד, וצריך להשיב לו ה' נוספת, ונתאר את זה במשוואה הבאה:

י"ד ה"י וא"ו ה"ה

החלק העליון הוא הפנימיות של הספירות, והתחתון הוא החיצונית, רואים שירד ה' אחת חיצונית להלביש את ז"א כנ"ל ולכן רואים שחסרה ה' נוספת להלביש את ב' ההי"ן הפנימיות, לכן מקבלת ה' נוספת מן המאציל שהוא בחינת יו"ד ואז עולים ה"ה פנימיות לוא"ו, ואז וא"ו פנימית עולה לה"י, והמאציל בעל אנרגיה אינסופית והם כח"ב דבינה ואז:

י"ד ה"י וא"ו ה"ה

ואז יורדים ב' חלקי חיצונית י' של ה"י להלביש את וא"ו, ונישארים ח' חלקים בוא"ו שלא היו כנגדם. וב' חלקי י' אחרים של ה"י ראשונה הלבישו את ג' חלקי וא"ו העליונים. וחלק אחד של וא"ו כו'.

והשלים יו"ד את החסר בה"י, שהם ד' חלקי חיצונית. ואז השלים את החסר של וא"ו להתלבש בה"ה שהם ג' חלקים. ואז השלים את החסר לה"ה להתלבש באות ה' שהם ה' חלקים.

י"ד ה"י וא"ו ה"ה

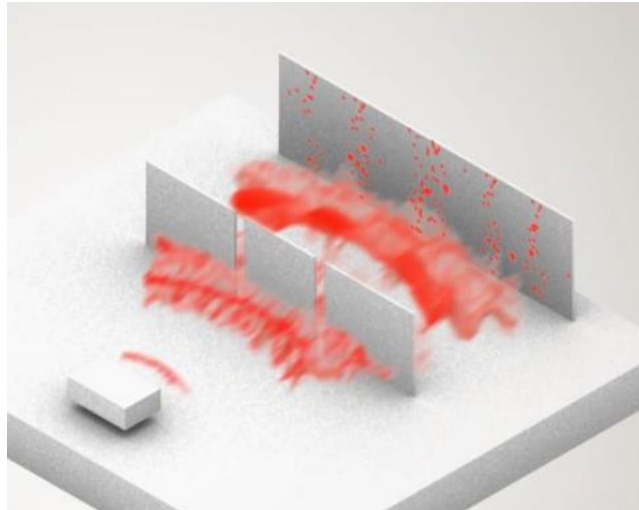
י"ד = <ד' + ח' + ג' + ה'

פרק ה

דואליות גל חלקיק

ישנה תופעה מעניינת לאור הנקראת דואליות גל חלקיק, והיא מנסה להסביר כיצד האור נראה, האם הוא בחינת חלקיק בעל גבול ומידה מוגדרים יחסית או בחינת גל שמתקדם חסר גבול. בשנים קודמות היו מדענים שאמרו שהאור הוא גל, והאלקטרונים והאטומים הם חלקיקים, אבל במאה שנה האחרונות ובמיוחד אחר איינשטיין מצאו לפי משוואת פלאנק הנ"ל באנרגיית פוטון, שהאור הוא גם חלקיק כאשר הוא פוגע בחומר, אבל לפני זה הוא מתנהג כמו גל.

כלומר הם עשו ניסוי ומצאו שהאור מתנהג מצד אחד בצורת גל, מצד שני בצורת חלקיק. ויש כאן כמה נקודות שצריך לחקור ולהבין לפי דרכנו, וכל לפי פיזיקה קוונטית שהיא הכנגד של הקבלה כנ"ל.

יורים גל של אור וכשהגל מגיע למסך אז הוא הופך להיות נקודה (חלקיק)

והנה ניראה בס"ד שהעניין הזה רמוז היטב לפי דרכנו, כיון שאור הספירות רומז כנ"ל [בפרק תדירות הגל] לבחינת האור הגשמי, ויש כאן ב' עניינים להבין שמתשתלשלים מהרוחני לגשמי.

עוד נעתיק לשון רבנו בשער מ"ב פ"א,⁶ שכתב שם שכתר של כל עולם הוא בחינת המאציל ושורש לכל הספירות מצד אחד, ומצד שני הוא כלי ונחשב במניין הספירות. ואלו הם עתיק ואריך אנפין, שמצד עתיק הוא

⁶ הנה יש מאציל ונאצל והנאצל יש בו ד' יסודות אש רוח מים עפר וד' אותיות הוי"ה והם חו"ב תו"מ והנה הם טנת"א והם הם אבי"ע שהם הם ד' בחי' שבאדם א' אדם הפנימי שהוא הרוחניות הנקרא נרנ"ח ב' הוא הגוף. ג' הוא המלבושים שע"ג הגוף. ד' הוא הבית שיושב בתוכו האדם וגופו ומלבושו וכל בחינות אלו כלולות מד' בחינות ואלו הם בחי' א' של הרוחניות הם נשמה לנשמה ונר"ן. בחי' הב' שהוא הגוף הוא העצמות שבהם המוח מבפנים והגידין והבשר ועור וכמ"ה עור ובשר תלבישי ועצמות וגידין תסוככי. בחי' ג' שהם הלבושים הנה הם נדעים שהם לבושים המוכרחי' אל כהן הדיוט כתונת ומכנסים מצנפת ואבנט כי אותן הד' דכ"ג הם לבושים היותר עליונים מאלו כנזכר בזוהר שאלו הם לבושים שם אדנ"י ואלו הם לבושי שם הוי"ה אבל עיקרם אינם אלא ד' בחי'. בחי' הד' והוא הבית יש בית וחצר ושדה ומדבר. אמנם בכל אלו הד' בחי' הפרטיות יש בחי' א' כוללת כולם והיא ממוצעת בין בחי' ובחי' הכוללת שתיהן דוגמא מ"ש חכמי הטבע כי בין הדומם והצומח הוא הקורא"לי הנקרא אלמוגים ובין הצומח והחי הוא אדני השדה הנזכר במסכת כלאים שהוא כמין כלב גדל בקרקע וטבורו נשרש בקרקע ויונק משם וכשחוכין הטבור שלו מת ובין החי והמדבר הוא הקיף. וכע"ז יש בכאן כי בין הבורא יתברך ובין הנברא שהיא הבחי' הכוללת הרוחניות יש בחי' באמצע אשר עליה נאמר בניס אתם לה' אלהיכם אני אמרתי אלקים אתם ונאמר ויעל אלקים מעל אברהם ואר"ל האבות הן הן המרכבה והכוונה כי יש ניצוץ קטן מאד שהוא בי' אלהות נמשך ממדרגה האחרונה שבבורא זהו הניצוץ מתלבשת בכח ניצוץ א' נברא שהוא נשמה דקה במאד מאד ובניצוץ זה הנקרא יחידה יש בה שרשי ד' ב' הרוחניות שהם נרנ"ח וכן בין בחי' הרוחניות לבחי' הגוף יש בחי' א' כוללת שתיהן והוא בחי' רביעית דם של הנפש כי יש בה ניצוץ אחרון של הנפש שהוא הרביעית שבנפש פי' בחי' נפש שבנפש ולכן נקרא רביעית זה הניצוץ מתלבש ברביעית דם הנזכר לעיל והכל א' וכמ"ש כי הד' הוא הנפש הנאמר על רביעית דם הזה זה הרביעית דם הוא היותר מובחר מכל ד' בחי' הגוף הנ"ל אשר כל חלק נחלק לד' כנ"ל והוא רביעי הראשון והעליון מבחי' העצמות של המוחין שהוא החיות שבתוכו שהוא הדם המתפשט בהם להחיותם ובזה הרביעית שבדם העליון כלול כל שרשי ד' בחינות הנ"ל. באופן כי הוא בחינה אמצעי בין הרוחניות אל הגוף והיא מורכבת משניהם וכן בין בחי' הב' אל הג' יש בחי' ממוצעת והם שערות וצפרניים של האדם כנודע כי זה היה לבוש של אדה"ר בתחלה והנה הם דבוקים בעור האדם דומין אל הגוף של האדם עצמו אמנם בהסתלקותן משם נעשה מהם לבוש מאותן השערות ע"ד שעושין מצמר הרחלים ועזים וכיוצא ולא עוד אלא שאף גם בהיותן דבוקים בגוף האדם הם דומים למלבוש דמיון הבהמות וחיות ששערותיהן מלבושיהן והמופת לזה הוא אדם הראשון בענין הצפורניים ומצינו בנבוכדנצר שזה היה לבושו כמ"ש עד די שעריו כנשריה רבה וטופוריה כצפרים כו' וכן בין בחינת הלבושים לבחי' הבית הם אהלים הנעשין מצמר ופשתים שהם בחי' לבושים וגם הם ששים לבחינת בתים חו הבחינה של אהלים צריכה עדיין עיון אם הוא כך או אם יש בה דבר אחר. ועתה נחזור לדבר בעולמות העליונים אחר שבארנו המשל נבאר עתה הנמשל ונאמר כי הנה הנמשל אינה רק מד' בחי' יסודות לבד שהם ד' אותיות הוי"ה שהם חו"ב תו"מ כנ"ל וע"כ נמצא שחכמה נקרא ראשיתה. גם בזה תבין מ"ש כי לעולם הכתר הוא בחי' עליונה אינה מכלל העולם ההוא אלא דומה אל כתר המלך שהוא למעלה מראשו ואינו מכלולות ראשו ועל כן אינה מכלל הספירה ובמקומו נמנה הדעת הנזכר בס"י ועל כל זה לפעמים אנו מונים אותו בכלל הי"ס. והענין יתבאר עם הנ"ל שיש בחי' אמצעית בין כל בחי' ובחי' דומה למ"ש חכמי הטבע והביאו הרמב"ן ז"ל בתחלה הפ' והארץ היתה תהו ובהו וכתב ג"כ בשם ספר הבהיר כי קודם שברא הד' יסודות ברא חומר א' הנק' היול"י שהוא הדבר מוכן לקב צורת הד' יסודות אח"כ אב הוא אינו לובש שום צורה כלל ועיקר ומה שהוא קודם היתהו נקרא אפס וכמו מאפס ותהו נחשבו לו. והענין הוא כי הא"ס נקרא אפס כי אין בו שום תפיסה שאין שם חומר ולא צורה כלל ואחריו יצא היתהו והוא הכתר ואחריו יצא הבהו הכולל ד' יסודות חו"ב תו"מ. וביאור הדבר כי הנה בהכרח הוא שתהיה מדרגה אמצעי בין המאציל אל הנאצל כי יש הרחק ביניהן כרחוק השמים מן הארץ ואין יאיר זה בזה ואין יבא זה את זה שהם ב' קצוות אם לא היה דבר ממוצע ביניהן ומחברם ויהיה בחי' קרובה אל המאציל וקרובה אל הנאצל והנה בחי' זו הוא כתר הנקרא תהו כי אין בו שום יסוד כי ע"כ אינו נרמז בשם הוי"ה כלל רק בקוצו של יו"ד אמנם הוא בחינת אמצעי כנ"ל והוא כי הנה כתר הוא דוגמת החומר הקודם הנקרא היול"י שיש בו שורש כל הד' יסודות בכח ולא בפועל ולכן נקרא תהו כי הוא מתהא מחשבות בני אדם באמנם הנה אנו רואים שאין בו צורה כלל ועכ"ז אנו רואים שהוא נאצל ויש בו כח הד' צורות נמצא כי אפשר לקרוא א"ס ומאציל כמו שהוא דעת קצת המקובלים שהא"ס הוא הכתר ואפשר לקרוא בשם נאצל כי דואי א"ס גדול ממנו וע"כ הזהירו בו חכמים במופלא ממך אל תדרוש אמנם תכלית מה שאנו יכולים לדבר בו הוא כי הכתר הוא בחי' ממוצע ממאציל ונאצל והטעם הוא כי הבחינה היותר האחרונה מכל האפשר בא"ס הוא אשר האציל בחי' א' אשר בה שורש כל הי"ס בהעלם דקות גדול שא"א להיות לנאצל יותר דקות ממנו כי תהו אשר למעלה ממנו אין עוד זולת האפס המוחלט כנ"ל ונמצא כי יש בבחי' זו ב' מדרגות א' הוא הבחי' היותר תחתונה ושפלה מכל

המאציל שהרי עתיק הוא מלכות של העליון שיוודת ומאצילה את אריך אנפין וממנו את כל שאר הספירות של עולם התחתון. וא"כ, האור בעולם הזה שכבר הוכחנו שהוא בחינת כתר, מובן היטב מדוע מצד אחד הוא מתנהג כמו גל חסר מימדים וגבול ומידה, דהיינו בחינת מאציל בעולם הזה הגשמי, כי מצד זה הוא עתיק דעולם הזה שהוא מלכות דעשיה דפנימיות שמתלבש בעולם הזה. ומצד שני זה העתיק מתלבש באריך אנפין, ואז הוא בחינת נקודה וכלי גמור ביחס לעתיק, כי צמצום הוא כלי, וכביכול זה נקרא דבר המתהא בני אדם. כי לא יכולים לעמוד על בחינתו. זה הכלל שכל העליון שיש בו איזה שינוי הצורה מהתחתון אז כל המשתלשלים ממנו כמוהו, כגון שיתוף מידת הדין ברחמים, שעתיק מתחלק לזכר ונקבה ויצאו בבחינת בקע ולא בקע שהזכר הוא בבחינת לא בקע למדרגה ויש בו ה' כלים וה' אורות, והנקבה בבחינת בקע ואין בה אלא ג' כלים משם ולמטה בכל אבי"ע.

והעניין כנ"ל כאשר מסתכלים בו לעמוד על קנקנו מיד מסתלק ממנו בחינת המאציל, כי אין תופסת מחשבה במאציל כל שכן שלא שייכת ראייה ואף שלא מדובר אלא באור גשמי, שהוא סוף כל העולמות גם כאן הוא מתנהג כמו הבחינות הגבוהות, כי כל העולמות עשויים חותם בתוך חותם כתר חותם ומאציל למלכות ודרך המסך יורדים כל הבחינות של עולם העליון לתחתון בשינוי גדול אמנם בגלל המסך. וכעין זה מובא בספר הפליאה (ד"ה נפנה לפן אחר).⁷

והנה צריך לפרש בדברי הרב הנ"ל, שעתיק שהתכוון אליו הוא עתיקא קדישא, והוא הנקבה דעתיק, ולא עתיק הזכר. כיון שעתיק מבחינת זכר שבו, אינו כלול כלל בעולם התחתון והוא שייך לעליון וע"י זה שהם חצי בעליון חצי בתחתון הם מחברים בין העולמות, וכנ"ל לגבי שיתוף מידה"ד ברחמים וכזכר בזוהר (ט"ו ע"א) ועיין בפירוש הסולם שם. ועיין עוד לקמן בסוף דברינו.

אחרי שהראנו בדרך כלל, שבחינת הכתר בעולם הזה היא האור, ננסה דרך פרט להראות כיצד כאשר מסתכלין באור הוא נהפך שוב לחלקיק וכלי, וכאשר לא מסתכלין הוא אור. ויש כאן להבין ב' עניינים: א', שהאור עצמו כאשר "מסתכלין בו" ע"י מכשירי מדידה הוא מתכווץ לנקודה קטנה בחינת חלקיק וכלי. ב', כאשר הוא מגיע לקיר הוא גם כן מתכווץ והופך לחלקיק או כלי.

ויש ראייה מפורשת באדרא זוטא לעניין א' הנ"ל בס"ד, זה לשונו שם (דרפ"ח ע"א): "כד אתתקן [עתיק הנ"ל], אפי' ט' נהורין, דלהטין מניה, מתקונו. ואינון נהורין מניה, מתנהרין ומתלהטין, ואזלין ומתפשטין לכל עיבר. כבוצינא דמתפשטין מניה נהורין לכל עיבר. ואינון נהורין דמתפשטין, כד יקרבו למנדע לון, לא שכיח אלא בוצינא בלחודו. כף הוא עתיקא קדישא, בוצינא עלאה, סתימא דכל סתימין. ולא שכיח בר אינון נהורין דמתפשטין, דמתגליין, וקמירן. ואינון אקרון שמא קדישא. ובגין כף פלא חד", ורואים לשון הזוהר מפורש, שעתיק הוציא ט' ספירות של א"א והם בחינת נר שמאיר לכל הכיוונים ומתפשט ללא מידה וגבול, אבל ברגע שיתקרבו לדעת אותם פי' להבין מקומם ולהסתכל בהם, לא ימצאו המתבוננים אלא נר אחד בלבד בלי כל האורות המקיפין שלו שהוא עתיק הנ"ל. אבל אלו המסתכלים מרחוק יכולים לראות את השמות המתפשטין ממנו שהם בחינת הסתכלות באור השמש כרגיל. ועכשיו נבין יותר טוב את מהות האור, מה שהמדענים לא השיגו, והוא שכל האורות שמתפשטין סביבו הם מקיפין דבחינת נשמה וחייה, אבל כאשר מסתכלין לדעת מה הם, מיד מתבטלים וחוץ להיות כלי אחד שהוא גם כן אור אבל מלובש כולו נקודה אחת הכוללת ט' אורות.

בחי' א"ס וכאלו נאמר דרך משל שהוא בחי' מלכות שבמלכות ואע"פ שאינו כך כי אין שם דמות וספירה ח"ו כלל רק לשכך האזן נדבר כך. והנה בזו המדרגה התחתונה שבא"ס יש בה כללות כל שלמעלה המנו ומקבלת מכולם כנודע שהמלכות מקבלת מכולם מדרגה זו התחתונה היא האצילה את בחי' השנית שהיא המדרגה העליונה מכל מה שבכל הנאצלים ויש בה שרש כל הנאצלים והיא משפעת לכולם באופן שהיותר קטן מכל המאציל האציל היותר מובחר שבכל הנאצלים ואין ביניהן מדרגה אחרת כלל כי אחר המאציל הזה אין נאצל יותר קרוב אליו ודומה לו כזה וכללות שתיים אלה הבחי' היא בחי' א' הנקרא כתר שבערך בחי' הא' אשר בה קראוה קצת מקובלים א"ס ובערך בחי' ב' שבה קראוה קצת המקובלים כתר שהוא במנין הי"ס אבל אנחנו סברתינו לא כדברי זה ולא כדברי זה אלא היא בחי' אמצעית בין א"ס לנאצלים ויש בה בחי' א"ס ובחינת נאצלים וב' בי' אלו הם הנקרא עתיק וא"א ושניהן נקרא כתר כנודע אצלינו והבן זה מאד. ח"ש במ"א כי המלכות שבמלכות שבעולם האצילות המתלבשת בראש הבריאה שהוא הכתר הנקרא א"א הוא בחי' עתיק של עולם הבריאה והבן זה מאד. הכלל היוצא מזה כי האמת הוא שהנאצל אין בו רק ד' מדרגות שהם ד' אותיות הוי"ה והם אבי"ע והם חו"ב תו"מ כי לכן התורה התחילה מבראשית ואין ראשית אלא חכמה כמארז"ל ואמרו כן בלשו שלילה כדי לשלול את הכתר אמנם יש בחי' אמצעית כולל ב' בחי' מאציל ונאצל והוא הנקרא כתר וכתר זה יש בו כללות כל מה שלמעלה ממנו ואף אם הוא קטן מכולם ויונק מכולם ויש בו שורש כל הי"ס הנאצלים והוא משפיע בכלם. ובה אל תתמה אם לפעמים אנו אומרים כי י"ס דאצילות נחלקים לד' אותיות הוי"ה ופעמים אנו אומרים שנחלקין לה' פרצופים והוא כשאנו אומרים שהוא ד' הוא מנין הנאצלים ממש בפועל וכשאנו מונין ה' פרצופים הוא כאנו מונין שורש המאציל עם הנאצלים עצמם. ודע כי עד"ז הוא בכל הי"ס שבכל עולם ועולם וכן בפרטות בכל פרצוף ופרצוף כי לעולם כל בחי' ובחינה נקרא עליונה מאציל ותחתונה נאצל ואי הנאצל פחות מד' אותיות הוי"ה, אפילו בי"ס פרטיות ופרטי פרטיות ויש בחי' אמצעי ביניהן הנקרא כתר והבן זה מאד כי בו יובנו כל הדרושים שנבאר חזונו אני ראשון ואני אחרון כי הכתר הוא ראשון והוא אחרון והוא אין והוא אני"י כי בבחי' מלכות של מאציל אשר בו הוא אחרון ונקרא אני"י שהוא המל' ובבחינת שורש הנאצלים אשר בו שהוא בחינת כתר הוא הראשון ונקרא אי"ן שהוא אותיות אני:

⁷ ח"ל: וחשך על פני תהום כמו שאמרנו דעלת העלות נקרא תהו והגבורה תהו מטעם דעלת העלות דבר המתהא והגבורה דבר שאין לו סוף בדעתו מצפון תפתח הרעה כן חשך עלת העלת מצד שאין לו השגה נקרא חשך מטעם שלא יוכלו להשיג כן כו'.

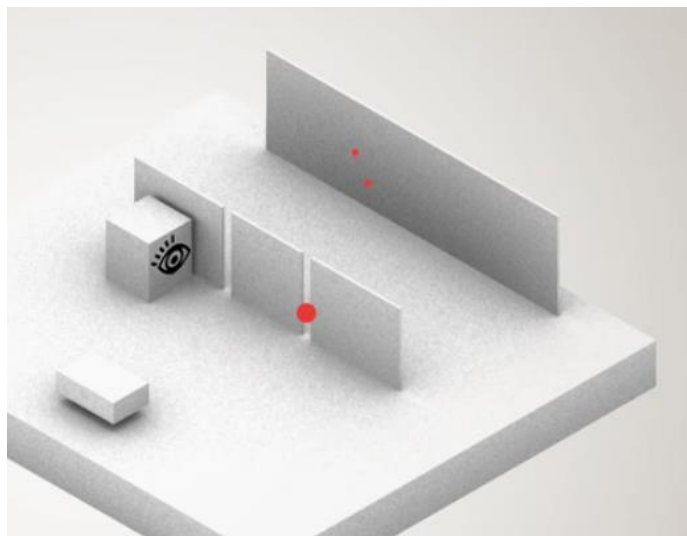
עניין א', כאשר האור פוגע במסך או בקיר הנ"ל, הוא הופך לנקודה זעירה. דהיינו כל זמן ההתפשטות הוא ניראה כגל, אבל ברגע הפגיעה הוא מתמעט לחלקיק. ואת התופעה הזאת המדענים מסבירים באמצעות פיזיקה קוונטית, שיש שבמקום שהגל הוא בעוצמה החזקה ביותר או בהסתברות החזקה ביותר שם תהיה הנקודה, והם לא יודעים את זה בוודאות אלא בשגיאה מסוימת.

ועכ"פ צריך להבין כיצד האור הופך לנקודה, ומדוע היה גל מההתחלה, ומה הוא באמת גל או חלקיק. וכדי להסביר את זה לפי האמת, צריך להבין היטב את פעולת האור הפגוע במסך בפרצוף, ובזה מדבר הרב בשער העקודים, ובשער מטי ולא מטי בעיקר וקצת בשער אח"פ. ועיקר תורף דבריו, שהאור היוצא מהכלים דאח"פ של הס"ג דא"ק, והם אורות שמתקבצים בפה ושם נעשים כלים, ודע שסוד התפשטות בכל מקום היא אור והיא רומזת לגל בעולם הזה, כי לא לחינם משלו המקובלים את אור העליון באור הגשמי כי זה רומז לזה. והנה כל עוד האור הוא מתפשט ניבחנו שהוא גל וכאשר הוא הופך לכלי דהיינו עשר ספירות באורות וכלים שזה הפרצוף ניקרא שהוא חלקיק או ניצוץ בלשון רז"ל. ודהיינו שאף החלקיק הזה הוא גל כי הוא ניצוץ. ולכן למדנו שהכלים נעשים ע"י פגיעה במסך שניתקן בפה שהוא במלכות.

ונעתיק לשון רבנו שהביא דרוש מהר"ר גדליה הלוי: "כאשר האורות נתפשטו מאחן וחוטם עד נגד הפה ששם התחברות כל ההבלים ואז במקום שמתחברים יש לכולם בחינת נפש לפי שאין הבל האזן יכול להתחבר להבל פה אלא בריחוק מקום וכן הבל החוטם. אלא שא"צ ריחוק מקום כ"כ כמו הבל האזן כדי להתחבר להבל הפה ועל ידי הסתכלות העיניים ובהכאה שהכה בהבל הזה נעשה הכלים ובהסתכלות זה יש פנימי וחיצוני כי יש בכל איברים פנימיות וחיצוניות ונעשה כללות כליהם. ולפי שאין בראית עינים הבל היוצא אלא הסתכלות לבד אינו נעשה אלא הכלים והסתכלות ההוא גדול מכל הג' הבלים הנ"ל כי הראי' היא י' שמיעה ה' ריחא ו' דיבור ה' הרי ד' אותיות הוי"ה שהם חבת"ם שהם נרנ"ח הראייה היא חיה י' של השם הנקרא חכמה כי חכמה עליונה מאירה דרך עינים אלא שאם היה יוצא הבל ממש דרך העינים לא היה אפשר למטה לקבלה. לכן לא נמשך ממנו אלא הסתכלות לבד והיה בו כח לעשות כלים לג' בחינת אלו. י' דנשמה בהבל און. י' דרוח בהבל חוטם י' דנפש בהבל הפה וז"ס מרחוק ה' נראה לי ומשאר הבלים אם היה יוצא מהם הסתכלות לבד דרך מסך כמו העינים לא היה כח בהם לעשות כלים. וכ"ז הוא דין בין בבחי' התפשטות ההבל בין בהסתכלות הראות וראי' זו גימ' גבור"ה ודבו"ר גימ' רי"ו עם ד' אותיות והסתכלות זה בא ומכה במקום שמתחברים ג' הבלים ביחד שהוא בחי' נפש חזה וירא אלהים את האור"ר כי האור"ר הוא בחי' הבל און וחוטם. שהוא בחי' נשמה ורוח. את הוא בחי' הפה שהוא נפש. ואז כשראה את הנפש אז יבדל אלהים שהוא עשיית שרשי הכלים והסתכלות זה בדרך ישר עשה רושם בכל בחינה ובחי' כי פגע בכל בחי' ובחי' מן ההסתכלות לבחי' הבל כתר בכתר. וכעד"ז נעשה כל רושם הכלים. החיצונים באברים חיצונים. ופנימיים באברים פנימיים ולא נגמר זה עד שהכה הסתכלות במקום שמתחברים ההבלים שהוא התפשטות ההבלים שלהם ומהכאת אור ההבל אל אור הסתכלות חזר אור הסתכלות בדרך אור חוזר ונעשה כלי בכל בחינה ובחינה לשאר (נ"א לזה) הגוף. החיצונות לאברים חיצונים ופנימיים לאברים פנימיים. [וכאשר] שבהסתכלות כל הדבוק יותר אל שורשו הוא יותר עליון כי כתר (נ"א הכתר) סמוך לעין יצאה אחרונה והמל' יצאה ראשונה (נ"א הוא יותר סמוך לעין כו' כי המל') וכשמכה וחוזר אז כל בחינת הכלים שוין שאם היסוד [נ"א שאף שהיסוד] היה מתפשט לפניו יותר מן המל' היה שוה אל המל' אף (שהוא) יסוד שהרי נתפשט יותר כי היסוד מרוב אורו על המלכות היה בו כח להתפשט יותר ואין בו מעלה יותר אל המל' (נ"א כי היסוד למעלה אל המל') אלא מפני שזה התפשטות הוא בסוד אור חוזר שהוא חזר ומתקרב אל מקורו אבל בבחי' הכלים עצמן הם שוים. וכשחזר האור ומלביש ההבל נמצא כשהוא סמוך לפה גדול הבל הפה מהבל האזן כי הבל הפה הוא עתה סמוך לפה בבחי' ראש והבל האזן עדיין הוא בבחי' שאר הגוף עד שיעלה נגד האזן וע"ש בביאורינו ענין היות ב' נקבי האזן וב' נקבי החוטם וב' בחי' פה קול ודבור. שהם גרון ופה. והם בחי' לאה ורחל".

הרי למדת שאור הבא ביושר מהעיניים הוא אור הסתכלות, והוא ירד והיכה באורות אח"פ במקום הפה ושם נעשו ונגמרו בחינת הכלים. כי הבל הוא בחי' אור חזר שהוא מתעבה מעט בעלותו בחזרה וכן ההבלים הנ"ל שיצאו בריחוק מקום משורשם והגיעו עד לפה, ואז מכה אור ההסתכלות וההכאה הזאת היא בחי' אור דק שבעין, ואז ההבל מלביש אור ההסתכלות, דהיינו ע"ס דהבל בע"ס דהסתכלות, ומכיון שע"ס דהבל הפוכות מתלבשים זה בזה בצורה ישרה כתר דהסתכלות במלכות דהבל, חכמה דהסתכלות ביסוד דהבל כו'⁸.

⁸ הנה בשער אח"פ מבאר הרב (בדרוש להר"ר גדליה הלוי) שנעשו עשר ספירות של ראש ממטה למעלה, דהיינו ירד האורות דאח"פ למקום הפה ושם היתה ההסתכלות א' ונעשו הכלים מאור חזר, והם בחינת השורשים שמדבר עליהם הרב אח"כ בשער מטי ולא מטי, ואין לנו תפיסה בהם כלל וכתב הרב הסולם שהם כלים בכוח ולא בפועל. ולקמן בשער העקודים מבאר הרב שהיו ב' התפשטויות וב' הסתלקויות של האור שע"י נעשו העקודים שהם מפה דס"ג עד הטבור, והם בחינת הגוף של הנ"ל שהם השורשים וצ"ע שהיאך בהתפשטות א' נעשה כל העקודים כלי אחד דכתר כמ"ש הרב והסתלקות ניקרשו דהיינו גמר הכלי ע"י האור חזר שמלביש לע"ס דאור העליון שירדו ממסך דפה דראש הנ"ל, ואח"כ היו

ולכן כאשר המדענים שולחים בחינה של הסתכלות שהוא "הפוטון", שהוא יסוד הראייה שמגיע לעיניים כפי שנוכיח לקמן בפרק ד' כוחות בטבע, שלכן אמר הרב שאין כל כך הבל בעיניים, אלא שיש בהם כוח דהיינו האור עצמו, ואז פוגע באותו גל וע"י הכאה זאת שהיא בחינת הסתכלות מיד נהפך לחלקיק הנקרא אצלנו ניצוץ, וזה ניבחן לאור חוזר, כיון שנכנס לכל הד' בחינות שלו דהיינו עד סוף הפרצוף כמ"ש לעיל שהוא פוטון או אלקטרון, דהיינו ממעלה למטה ומגיע עד לבחינה ד' שלו למלכות ועולה [ויש להקשות שכאן בחינה ד' היא בסופו ושם בחינה ד' היא פנימית וצ"ע] וחוזר אותו פוטון ששלחו ומגיע בחזרה למכשיר המדידה ובעזיבתו כבר הופך להיות חלקיק כי האור חוזר הוא בחינת דין שמעבה את הכלי ומבטלת כל הגל. ולכן אז רואים את הפוטון שכבר אינו פוטון אלא בחינה עבה יותר, ואז הוא עובר מאחד החריצים בלבד דהיינו ימין או שמאל כי אינו גל כבר שיכול לעבור בשניהם ונתבטלה ממנו בחי' הרוחניות דהיינו העליונה מעליו כנ"ל.

ואחר העיון, צריך להבין שכאן מדברים על אלקטרון שמתנהג כך כי רק את זה יכולים לבחון המדענים, והנה ניראה שמכוח התקבצות כל החומר שהם בחינת הארות האח"פ שירדו למקום הפה דראש, הנה הם עומדים שם בבחינת גלים, שאינם עדיין כלי עד שלא תהיה בהם הסתכלות העיניים, לכן מגיעה אותה הסתכלות ומכה במסך דפה ומעלה או"ח ואותו או"ח מעבה את הכלים בבחינת ראש ואו"מ, ואח"כ יורד ועושה את הכלים דגוף, נימצא א"כ שגמר הקומה הוא ע"י ההסתכלות, ועד שלא מסתכלים הכול בבחינת גלים שאינו מחוברים כלל כי יצאו הארות מאח"פ, שמתחברות ע"י כוח הכבידה וכוח החשמלי וכוח החלש והחזק, אבל הארת העיניים עדיין חסרה שזה בחינת הפוטון שנותן כוח מגנטי גם ע"כ.

הנה דואליות "גל חלקיק" גימטריה עם המילים "רגלים", וכן הדילוג "גל חלקיק" חותך פסוק: שְׁלֹשׁ רַגְלִים תֵּחָג לִי בְשֵׁנָה גו', והעניין ניראה שרומז כאן למילים: "גלי מתח", שמובלעים בפסוק הנ"ל, ורומז לגלים אלקטרומגנטיים שנוצרים ע"י מתח חלופין, ואלו הם גלי חלקיקים, כפי שנאמר לקמן שיש עוד הסבר לכל זה, שהרי גל אלקטרומגנטי, הוא חצי אלקטריק וחצי מגנטי, ולא אלקטריק יש חלקיקים אבל למגנטי אין חלקיקים, והנה בחינת החשמל שזה אלקטריק רומז לנשמה, ובחינת המגנט רומז לאור החיה, וידוע הוא שלאור החיה לא נעשו כלל כלים ולכן מבחינתו לגל אין כלי, אבל מבחינת החשמלי יש לו חלקיק.

התפ"ב והסת"ב שבהם נעשה כל כלי בפני עצמו עם האור שלו, וצ"ע היאך נעשו שמדברי הרב בע"ח משמע שהשאיירו רשימו כל אחד וע"י עלייה של העליון הוריד או"ח שביטש ברשימו כיון שהפכים הם ומה יצא הכלי ומקודם. ואח"כ גם נעשו הנקודים מאורות העיניים דס"ג שהם מטבור ולמטה. והעקודים נעשו ע"י התפשטות א' שירדה והכתה במסך שבטבור כי נתקן שם מסך בשיתוף מידת הדין ברחמים, והעלה אור חוזר שהוא כבר קיבל גוון (פי' מתעבה מעט) ואותו או חוזר עושה את הכלי בהסתלקות א' זאת, ואז נעשה כלי אחד שלם דכתר וירדו בו י' אורות שונים. ואח"כ נסתלקו ובאו כל האורות, ויצאו בנקודה אחת שאור הכתר כלול מכולם דהיינו זה בתוך זה, ונתלבש בכתר ונתעלם והשאר שם ט' אורות ואז הפך פניו כלי דחכמה למעלה, והביט ביושר בכתר, ואז נתן הכתר לחכמה ט' אורות הנ"ל פנים בפנים דהיינו ששניהם רוצים להתקדם זה לזה, ואינם מתרחקים זה מזה, פירושו: שאנו אומרים פב"פ כאשר הגיעה אור החיה במדרגה, ואז נעשה הזיווג בכלים פנימים ולא חיצונים כ"כ הרב ז"ל. ואז קיבלה חכמה והסתכלה פב"פ בחכמה.

ל ת יהוה מקדש אדני כונו יד יך יהוה ימלך לעלסוע
 זכירו לא ישמע על פיך שלשרג ליסתחג לי בשנה אתחג
 אסיותרמבשרהמלאיסומן הלחם עדה בקרו שרפת אתה
 חת וחמש יר יעתחבראחתאלאחתו יעשללאתתכלתעלש
 דרתי כסבכל מושבת יכסכלחלבוכלדסלאתאכלו ויד
 לאאכלתםאתהחטאתבמקוהקדשכי קדשקדשיהואו
 תיבא אהרן אלהקדש בפרבן בקר לחטאתואיללעלהכת
 סליהוה והקרבתסעלהלחםשבעתכבשיסתמי מסבניש

והנה הדילוג הנ"ל "גל חלקק", חותך פסוק: שֶׁלֶשׁ רְגָלִים תִּחּוֹג לִי בַשָּׁנָה כו', והנה צ"ע היאך זה רומז. ואולי לפי מה שאמרנו לעיל בס"ד, שיש ג' רישין בהאי עתיקא קדישא, וכמו שהסביר הרב בשער עתיק פ"א והילך, שיש לעתיק דכר והוא עליון והוא נקרא עתיק יומין, אבל עתיק סתם נקרא עתיקא קדישא שהיא בחינת הנקבה, ובנוסף יש ב' ראשין נוספין: כתר דא"א וחכמה דא"א. והם נקראים כתר אלאה ומוחא סתימא. וכל זה מחזר בזוהר אדרא זוטא (דף רפ"ח ע"א והילך), וקשה היאך חכמה דא"א כלולה עם עתיק, ועוד אומר שם: "כל תקונין דעתיקא קדישא, במוחא שקיט וסתיים מתתקנו. וכל תקונין דזעיר אנפין, בחכמה תתאה מתתקנו. דכתיב, (תהלים קד) כָּלֶם בְּחִכְמָה עֲשִׂיתָ, וְהָיָה כָּלֶלָא דְכָלֶלָא וְדָאִי. מַה בֵּין ה' לְה'. ה' דְּהִכָּא, דִּינָא אַתְּעָר מִנְה. וְדְהִכָּא רַחֲמֵי גו רַחֲמֵי", וביאר הרב (שער י"ג פ"ח) כוונתו לבינה דא"א שדינין מתערין מינה וכאן בראש זה רחמים גדולים שאינה יכולה לסבלם לכן יורדת לגון אבל בינה דא"א חו"ן נישארה בראש כי מקבלת דרך לבוש א"א את אור העתיק כ"כ הרב, ולכן לא יש אלא ב' מוחין בהאי גלגלתא, וזה קשה על הנ"ל אלא שביאר לעיל משם (שער י"ג פ"ג) שבאמת הכתר העליון הנקרא אוירא שהוא הנוק' דעתיק הנ"ל הוא גם כן בכלל ב' רישין אע"ג שיצאה הבינה דא"א מהראש משום שלא יכלה לקבל האור הגדול דעתיק, וזה בירור העניין בס"ד⁹. וזה רומז לג' רישין הנ"ל, כיון שבראש הזה היו צריכים להיות ד' רישין אלא שחזרו והיו לג' כי יצאה בינה מהראש, וז"ס כמ"ש הרב ש' דתפילין (שהיתה ד' מוחין בסוד ס' דצלם והלכו ליסוד דבינה ונהיו ג' מוחין בסוד ל' דצלם¹⁰) וזה ענין שלוש רגלין הנ"ל כי הם ג' רגלין של ש' זאת שגם כאן היו צריכים להיות ד' רגלין וחזרו ג'. ועוד לגבי כולם בחכמה עשית, הרב הזכיר זה בשער מטי ולא מטי (סוף שער ז' פ"ד) וזה לשונו: "הרי העלינו מכל זה שהאור שבכלי ראשון נק' כתר ואין בו רק אור החכמה כי אור הכתר נשאר למעלה בסוף השרשים ח"ס כולם בחכמה כו'", וזה בחינת שהכתר מתעלם בשורשו ושם עוד הסביר הרב שרשימו של אור החכמה נעשית נקבה לרשימו דאור הכתר ונעשה זיווג דהתכללות בכלי א', ועוד יש כתר עליון עליהם שנסתלק ואולי רומזים לכל הנ"ל ג' רישין בגולגלתא. והאמת שאלו הג' רישין מתלבש בהם ז"ת דעתיק, והנה מבואר בדברי הסולם ז"ל שהיאך יתלבשו כולם בראש שהרי אחר התלבשות חג"ת בחב"ד יורדים נה"י לחג"ת דגופא כסדר הכנסות המוחין, ותייך הוא ז"ל שלא מתלבשין אלא נה"י של כל ז"ת מעתיק, ואלו הם ז' תיקוני גלגלתא דא"א ודוק. וז"ס שֶׁלֶשׁ רְגָלִים תִּחּוֹג לִי בַשָּׁנָה כו', כי בפועל ג' רגלין הם שנעשו לראש, לכן בזמן ההסתכלות כל הלבושין נעלמים ונשארים רק הרגלים כביכול.

פרק ו

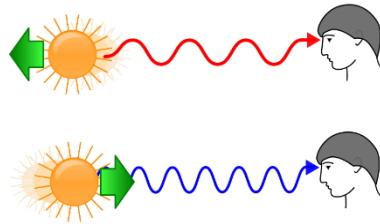
אפקט החזרה לאדום

אחרי שהבנו היטב את תכונות האור והתדירות הנ"ל ואת העניין שרומזים לו ברוחני, נוכל לראות בס"ד עוד בחינות שהאור הגשמי רומז לעניינים הרוחניים כמ"ש רז"ל. אחת התופעות המעניינות היא האפקט החזרה לאדום של אורות מגלקסיות שונות, או החזרה לכחול, והעניין הוא שיש תכונה לאור או לכל הדברים בעולם (כי בעצם כל הדברים בעולם השתלשלו מבחינת אור כנ"ל פרק אנרגיה וחומר) כאשר הוא מתרחק או מתקרב

⁹ ח"ל שם: העליון ההוא שבכתר א"א הנקרא בשם אוירא אע"פ שבערך כתר עצמו הוא נקרא בשם מוח שבו עכ"ז הוא נעשה גלגלתא ממש בערך חכמה דא"א שהוא מ"ס דא"א וע"כ גם המוח העליון ההוא הנק' אוירא נק' גם הוא רישא ממש בערך החכמה מ"ס דא"א והרי נתבאר איך הב' רישין שהם כ"ח שבו נכללין בג' רישין ממש והם כתר רישא עלאה ואוירא רישא תניינא ומ"ס רישא תליתאי מלבד רישא דל"א הנק' ע"י שאע"פ שבאדרא נקרא הכתר וחכמה דא"א בבחי' ב' רישין בלחוד עכ"ז הם ג' רישין ממש אשר אין מכללם רדל"א:

¹⁰ ח"ל שם: זה סוד ש' של תפילין של ד' ראשין ושל ג' ראשין שמתחלה היו ד' מוחין ואח"כ נעשו ג' מוחין לבד כו'. וניראה שיש נטייה של המוחין לבא בג' ג' וצ"ע ועיין לעיל בפרק קוורקים מהוא סוד מוחין אצלנו.

מהמתבונן בו, אם הוא מתרחק אז האור יראה יותר אדום שזה אומר אורך גל יותר ארוך ופחות אנרגיה, ואם הוא מתקרב אז האור יראה יותר כחול מהרגיל שזה אומר אורך גל יותר קצר ויותר אנרגיה.

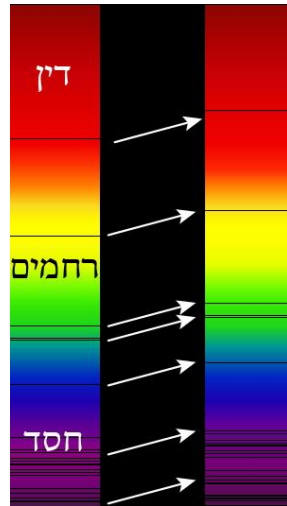
ועניין זה מתרחש בגלל המהירות של הגוף שמתרחק מהצופה, כגון אם השמש מתרחקת מכדור"א אז היא תוציא אור שהוא יותר דומה לאדום ואם תתקרב האור יראה יותר כחול אע"פ שבאמת הוא צהוב, וקל להבין. ועניינים אלו רומזים למושגים: אור ישר ואור חוזר, שהרבו לדבר בהם המקובלים זצ"ל.

כידוע אור ישר שהוא בא בהארט פנים לתחתונים, וכגון אם יצא מספירת חסד יראה שהוא מעט יותר נוטה לחכמה וכן מנצח נוטה לחסד, וכן עד"ז, זה בחינת הסטה לכחול. ולכן האנרגיה גודלת כי התדר גדול ואורך הגל קטן, והעניין שאז ההשפעה על התחתונים גדלה כי השפע הוא האנרגיה כנ"ל, ואורך הגל והתדר רומזים לצבע ולגוון. והארה זאת ניקראת ממעלה למטה כי היא יורדת בסדר כזה: כתר, חכמה, בינה כו' עד מלכות. דהיינו עשר ספירות של האור עצמו יורדות ממעלה למטה.

זה לשון הרב בעץ חיים (שער העקודים פ"ז): "והנה האור הנמשך דרך ירידה, הוא אור ישר ורחמים, ונקרא אור פנים. ואור החוזר דרך עליה, נק' אור חוזר, ואור אחור ודין. והנה ב' בחי' אלו, נמצאים בכל הי' ספירות. אמנם יש חילוק ביניהן, בבחי' אור חוזר, והוא ז' כי הנה כאשר אור הכתר מסתלק, ועולה והופך פניו למעלה כנגד המאציל, ואחוריו למטה כנגד החכמה, הנה אז החכמה מקבלת אור חוזר שהוא הנמשך מן המאציל ע"י אור א' לבד, שהיא אחור הכתר. אמנם בעלות החכמה גם היא אל המאציל, וגם היא תתהפך אז אוריה למטה אל הבינה, אז מקבלת הבינה אור חוזר הנמשך מהמאציל דרך ב' אחוריים: שהם אור הכתר, ואחור החכמה. וכעד"ז בכל הספירות, עד שנמצא כי המלכות תקבל אור הנמשך לה מן המאציל, דרך ט' אהוריים. וכבר נתב"ל, כי אור האחוריים הם דינין, א"כ כל מה שנתרבו האחוריים, יהיה האור הנמשך דין קשה ויותר חזק, והרי זה חילוק א' בענין ריבוי אחוריים, או מעוטן".

רואים מדברי הרב שאם המלכות מקבלת אור חוזר מספירה אחת אינו דומה אם מקבלת מכמה ספירות וצריך, והעניין שלכאורה המלכות מקבלת מכל הספירות אבל כעת אחרי שהפכו האורות את פניהם והתחילו להאיר באור חוזר מיד גם השפע של כל אור ירד וממילא ניבחנו שהמלכות מקבלת יותר דין. וכעד"ז במשל הנ"ל באור הגשמי.

ועוד כתב שם הרב ז"ל: "והנה עוד יש חילוק אחר, בענין איכות אחוריים בעצמן, שאין כולן שוין, שאין אחוריים של חסד, דומין לאחוריים של גבורה, כי האחוריים של גבורה הם דינין קשים עד מאד. וכעד"ז בכל ספי', בהי' הדינין אשר באחוריהם, אינם שוין זה לזה. כי ספי' הת"ת, אשר מקבל האוד דרך אחוריים של הגבורה, יהיה אור ההוא דין קשה עד מאד, יותר מאשר למעלה ממנו. ונמצא כפי ההילוקים שיתוו באור החוזר ההוא הנמשך לו, אם נמשך דרך אחוריים רבים, או מועטים, או אם יהיה דרך אחוריים ממותקים, או קשים, בערך ההוא יהיה", רואים שיש הבדל בין אור החוזר מספירת כתר ואור החוזר מספירת חכמה וכעד"ז, ומובן היטב לפי דברינו כי אור החוזר תלוי בתדירות של האור כנ"ל, כי אינו הופך להיות אדום כולו ממש, ולכן האפקט הזה של הסטה לאדום גם כן אינו יחסי למה שהיה התדר הקודם, כגון אם היה כחול אזי יוצא האור יותר לכיוון הירוק, וכן אם היה ירוק יוצא יותר לכיוון האדום חזאת נקראת הסטה לאדום. וכעד"ז להיפך בהסטה לכחול. זה פירוש דברי הרב כאן שישנה הסטה לדין כאשר האור חוזר והכול תלוי בספירה עצמה שהיא רומזת לתדירות ודוק.

אור חוזר – הסטה לאדום

והן אמת שאור חוזר הוא כמ"ש הרב בשער מטי ולא מטי,

ועוד כתב הרב שם פ"ח שאור ישר הוא בחינת רחמים וחסד והוא שמות הוי"ה פשוט ומלאים, ואור חוזר הוא בחינת שמות אלה"ם ודין וכעין מסתלקים כמס' רבוע כזה: א' א"ל אלה"י אלה"ם. וכן מבואר בתיקונים ששם הוה"י רומז לדין וכן מבואר בדילוג הבא:

והנה זה חותך את הפסוק: "לְזַרְח מִשְׁפַּחַת הַזְּרָחִי לְשֵׂאוֹל מִשְׁפַּחַת הַשְּׂאוֹלִי", והנה זר"ח רומז לאור חוזר, והיינו מה שאמרו חז"ל ופירש"י בריש הפרק ח"ל: "לפי שהיו האומות מבזין אותם, ואומרים, מה אלו מתייחסין על שבטיהם, סבורין הן שלא שלטו המצריים באמותיהם, אם בגופם היו מושלים קל וחומר בנשותיהם, לפיכך הטיל הקב"ה שמו עליהם, ה"א מצד זה וי"ד מצד זה, לומר, מעיד אני עליהם שהם בני אבותיהם, זה הוא שמפורש על ידי דוד, שבטי יה עדות לישראל, השם הזה מעיד עליהם לשבטיהם, לפיכך בכולם כתב החנכי הפלאי, אבל בימנה לא הוצרך לומר משפחת הימני, לפי שהשם קבוע בו, יו"ד בראש וה"א בסוף", ולכאורה יש להקשות ע"ז שהרי לא נתן אלא את השם ה"י ולא י"ה, והוא היפוך רומז למידת הדין כנ"ל, והעניין נלע"ד שהוא אור חוזר לאומות העולם ואור ישר לבני ישראל, כי כן כל מידותיו של הקב"ה יתברך שהרי פורענות למצרים היא מידה טובה לישראל וכן כולם, והרי האורות כנ"ל הם רק הנהגות שיוודות לעשות פעולתם בעולם כמ"ש הרמח"ל ז"ל בכל מקום. וא"כ מובן שעבור המצרים המסתכלים בהם רואים שם ה"י, שהוא עדות עבורם בדין, אבל ישראל שמסתכלים ביושר רואים שם י"ה, אבל משפחת הימנה רמוז עכ"פ בריש התיבה ה"י ולא היה צריך ליתן אף י' בסופה וכעת מובן היטב ועיין באור החיים הק' שכתב טעם אחר לזה משום שהוא שם הרומז לייחוד.

והעניין הוא שגם האור הגשמי הוא בחינת הנ"ל שהרי לאותו שמסתכל על האור מצד אחד והאור מתקדם כלפיו הרי האור מאיר פנים אליו ומשפיע בו יותר אנרגיה, אבל למסתכל מהצד השני הוא אור דין לחלוטין ובחינת החזרת פנים, שהרי משפיע בו פחות אנרגיה רק כדי חיותו כיון שהתדר יורד כנ"ל, וכן הוא ברוחני כי שינוי מקום כמבואר בסולם (ועי' לעיל ציר הזכות והעבות) הוא רומז לזכות ועבות והמסתכל על האור ביושר הוא קרוב יותר חזק מהמסתכל עליו אחור בפנים או אב"א, זה פירוש שינוי המקום והבן.

והעניין הוא שגם האור הגשמי הוא בחינת הנ"ל שהרי לאותו שמסתכל על האור מצד אחד והאור מתקדם כלפיו הרי האור מאיר פנים אליו ומשפיע בו יותר אנרגיה, אבל למסתכל מהצד השני הוא אור דין לחלוטין ובחינת החזרת פנים, שהרי משפיע בו פחות אנרגיה רק כדי חיותו כיון שהתדר יורד כנ"ל, וכן הוא ברוחני כי שינוי מקום כמבואר בסולם (ועי' לעיל ציר הזכות והעבות) הוא רומז לזכות ועבות והמסתכל על האור ביושר הוא קרוב יותר חזק מהמסתכל עליו אחור בפנים או אב"א, זה פירוש שינוי המקום והבן.

וכעת בס"ד נבין היטב רמז הפסוק: "מְסִינֵי בֵּא זָרַח מְשַׁעֵיר לְמוֹ הוֹפִיעַ מֵהַר פֶּאֶרְן וְאֶתָּה מְרַבֶּבֶת קִדְשׁ מִיַּמֵּינוּ אֲשֶׁר דָּת לְמוֹ", שהוא עניין זרח השמש ובא השמש, ומהזוהר נראה שרומז לחסד וגבורה דטומאה שהם ימין ושמאל דקליפה זרח משעיר ומהר פארן, העניין הוא שהיינו חושבים שהזריחה היא בבחינת אור חזר כי אע"פ שרומז לבוקר מ"מ הוא אור העולה ממטה למעלה, וכל אור כזה הוא חזר, ואור השקיעה הוא אור ישר כי הוא יורד ממעלה למטה, ולכאורה תמוה שהרי אור הזריחה גדול יותר מהשקיעה אלא שצריך לומר הא והא איתא כנ"ל, שהרי אור הזריחה הוא זורח לאלו בצד זה שבכדור ושוקע לאלו שבצד השני, לאלה יום בחי' אור חסד ולאלה חושך בחי' דינים, ומוכן שאור הזריחה רומז אף לשקיעה ומכל מקום אם הינך נימצא במקום הזריחה ניבחן להיות אור ישר אחרי הזריחה ואור חזר עד הזריחה או בשקיעה, ולכן עד שהגיע הקב"ה משעיר היה אור חזר ומשזרז למו משעיר היה אור ישר ודוק.

ובס"ד לקמן נדבר במה שהמדענים אומרים שהיקום מתנפח או מתרחב ויש להם הוכחות לפי אפקט הנ"ל שהוא הסטה לאדום, ואנו נסביר בדרך אחרת אמתית עי' לקמן בפרק המפץ הגדול.

פרק ז

גלים אלקטרומגנטיים

תדירות הגל

כנ"ל לגל עצמו יש כמה תכונות והחשובה שבהם היא התדירות ונקבעת לפי אורך הגל, זה צורתה:

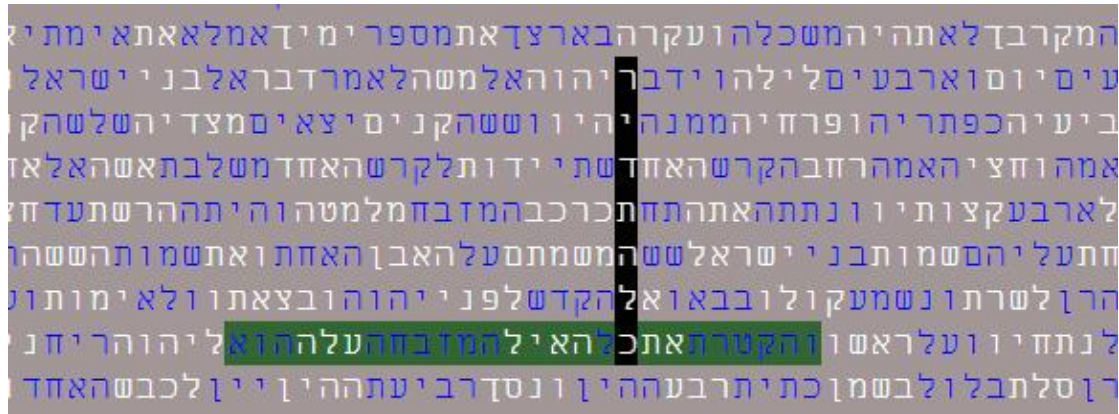
ופירושו בקבלה הוא שיעור הקומה של הספירה עצמה ושמה, והקו שבו היא נמצאת, כידוע שיש ג' קוין שיצאו ימין שמאל ואמצע, והימין הוא אור דחסדים הרצון להשפיע והשמאל אור דחכמה הרצון לקבל, והאמצע הוא כלול משניהם בחי"ג ויש עוד בחינה רביעית באמצע היא המלכות הרצון לקבל בלבד והוא גמר הכלי כמבואר בדברי בעל הסולם זצ"ל.

ולכן התדירות מסמלת את שם הספירה ואת הגוון והצבע שלה. למשל, אור המגיע מספירת החכמה, כיון שהיא בקו הימין, היא אור דחסדים, ולכן האנרגיה שם גדולה יותר, והתדירות גדולה יותר, כי ככל שאורך הגל קטן יותר כך האנרגיה והתדירות גדולים, והצבע של האור יראה בצבעים לבנים (פי' בהירים בגוון כחול) יותר כי התדירות הגבוהה היא דווקא צבעים בהירים. אבל, ככל שהתדירות נמוכה יותר האנרגיה נמוכה יותר, והספירה נבחנת להיות נמוכה יותר כגון ספירה בינה בצד השמאל, או חסד וכדומה, ואז הצבעים כהים יותר.

חזקות כו'

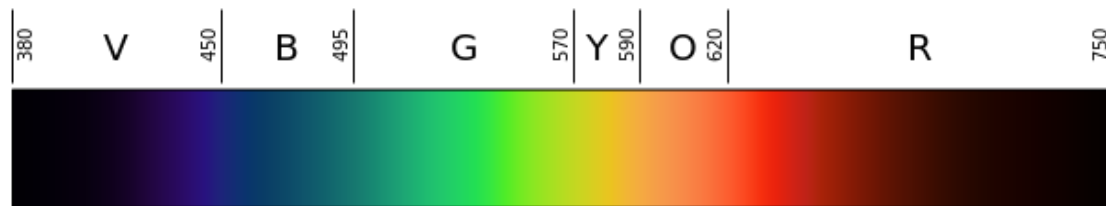
ולזה רמזו חז"ל באמרם (זבחים פט): "**כל התדיר** מחבירו קודם את חבירו התמידין קודמין למוספין", דהיינו בעל התדירות הגבוהה יותר הוא בחי' קדוש יותר, ומעלתו קודמת לחבירו כנ"ל, ועוד רמזו במשנה שאח"כ: "המקודש מחבירו קודם את חבירו דם החטאת קודם לדם העולה מפני שהוא מרצה איברי עולה קודמין לאימורי חטאת מפני שהוא כליל לאישים חטאת קודמת לאשם מפני שדמה ניתן לד' קרנות על היסוד אשם קודם לתודה ואיל נזיר מפני שהוא קדשי קדשים תודה ואיל נזיר קודמים לשלמים מפני שהן נאכלין ליום אחד וטעונין לחם השלמים קודמין לבכור מפני שהן טעונין מתן ד' [נסמיכה] ונסכים ותנופות חזה ושוק הבכור קודם למעשר מפני שקדושתו מרחם ונאכל לכהנים המעשר קודם לעופות מפני שהוא זבח ויש בו קודש קדשים דמו ואימורי העופות קודמין למנחות מפני שהן מיני דמים מנחת חוטא קודם למנחת נדבה מפני שהוא בא על חטא חטאת העוף קודמת לעולת העוף וכן בהקדישה", ומבואר כאן לענ"ד כח"ב (עולה חטאת אשם), חגתי"מ (תודה איל נזיר, שלמים ובכור ומעשר) ונצח הוד שהם בחי' עוף ומנחה, או שהם בחי' ביי"ע. ואין לך לומר בהם תדירות אמנם כי כולם תמידין דהיינו כמ"ש בגמרא שהם מצויין ואין הכרע לפי התדירות שלהם, אבל בחינת

קדושה יש בהם והיא מורה על התדירות בערכה העליון מן הזמן ומכאן תשכיל לספירות כו'. ויש בזה רמז שכל התדיר כמ"ש חז"ל דא"א זיווגם תדיר כו' וכן כל העליון כו' ואין להאריך בזה.

התחום הנראה של הגלים

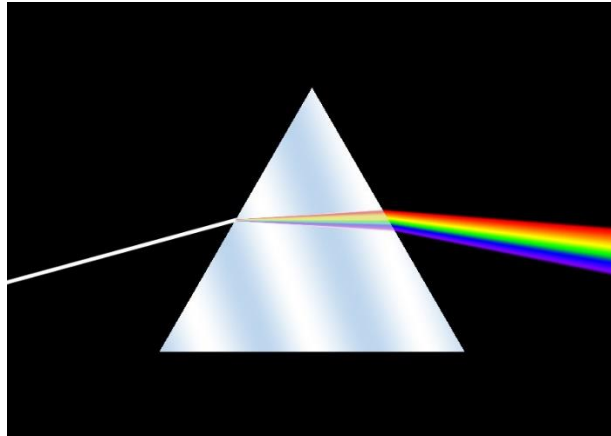
כידוע לכל ספירה יש צבע כגון חכמה וחסד לבן, גבורה ובינה אדום, ודע שכל מה שנאמר בפרק זה על הצבעים של הספירות אין הכוונה ח"ו שהאור עצמו יש לו צבע כלשהו בספירה כלשהי, כי הצבע רק מסמל את הכח של הספירה אם חסד (לבן), דין (אדום) או רחמים (ירוק). וכל מה שביניהם, ניבחנו להנהגות השונות על פני רוחב כל הספקטרום, כגון כתום הוא ממוצע בין ירוק לאדום, וזה ממוצע בין דין לרחמים, וכן כל ההנהגות הרבות הקיימות בערך בתחום של 300 nm יכולים להימצא אין סוף הנהגות שונות. והכוח של הספירה רומז לתדירות הנ"ל.

הספקטרום האלקטרומגנטי של התחום הנראה (380-750 nm).

ודע שאור לבן אינו חלק מהגלים בספקטרום האלקטרומגנטי הנראה, אלא הוא נוצר מהתכללות כולם בשווה, כגון אדום וירוק וכחול באותה כמות וכדומה. ובאמת, האור הלבן בעולם הזה רומז כנ"ל בפרק פתיחה לאור הא"ס ב"ה ולכן אור השמש לבן בעיקרו.

ויש בזה רמז עמוק, שהאור הלבן משתלשל ישירות מהא"ס ב"ה והוא האור בספירת החכמה, ורק אחרי זה בעולמות התחתונים דבריא יצירה עשיה, מתחיל להשתנות הצבעים לפי הספירות, דהיינו אור החסד נוטה לצבע הלבן שהוא כחול, אור התפארת נוטה לצבע הירוק שהוא במרכז כפי שרואים באיור למטה, ואור הגבורה נוטה לצבע האדום בצד שמאל (צד שמאל הוא החלש אבל בתמונה – ימין הוא שמאל כי ככל שאורך הגל גבוה יותר כך האנרגיה חלשה יותר ולכן 750 nm בצד ימין הוא העוצמה החלשה ביותר ודוק).

ודע שכבר אמור כל זה בזוהר, הניסוי הנ"ל שפירקו קרן אור לבנה לכל הצבעים, זה מחזר בתחילת התיקונים ועוד, ומכאן גם ראייה שאור הכתר הוא לבן¹¹: "כְּזֶהָר הַרְקִיעַ (כתר) דְּאִיהוּ כְּלִיל כָּל גְּוֹן, זֶהָר טְמִיר וְגִנִּית, זֶהָר בְּהִיר בְּשַׁחֲקִים (חכמה), זֶהָר זְרִיק נְצוּצִין וּמְבַהֵיק כְּבָרֶק לְעֵינֵינוּ (בינה), זֶהָר זְהִיר חוּר כְּסִיֶּהָרָא (חסד), זֶהָר זְהִיר סוּמְקָא כְּמַאָדִים (גבורה), זֶהָר מְבַהֵיק כְּלִיל יְרוּקָא כְּחִמָּה (תפארת), זֶהָר יְרוּק כְּכָבֵב (נצח), זֶהָר כְּלִיל חוּר וְסוּמְקָא (הוד), זֶהָר זְהִיר לְכָל עֵיבֵר (יסוד), כְּמָאן דְּמָחָא בְּפִשִּׁשׁ חֲרִיק שְׁבִיבִין לְכָל סְטָרָא (יסוד), הִכִּי מֵהָאִי זֶהָר זְהִירִין כְּמָה נְשִׁמְתִין, דְּאִינוּן זְהִירִין כְּלָהוּ בְּרִקִיעַ". ורואים שהכתר שהוא בחינת לבן, כולל כל הגוונים בתוכו, כלומר כל המפורטים בהמשך, והם חכמה שהיא ג"כ לבנה, בינה אדום, חסד שנוטה ללובן כו'. ומכאן תבין מדוע תמיד אומר הזוהר לשון של גוון ולא צבע בלבד, כי גוון במשמע הוא וכל הדומה לו ויש הרבה דומים כנ"ל בכל התחום הניראה וכן מבואר לקמן שיש 613 מיני אורות וכל אחד כולל אינסוף גוונים בתוכם.

ועניין האור הלבן הוא מורכב מכל הצבעים בנקודה אחת בחלל, לפי הפונקציה הבאה, שלכל גל יש אורך גל (p) ועוצמה (A) ולכן מובן שגם בבחינת הספירות להבדיל אא"ה, אור לבן פירושו: שאין הפרש בין צורת האורות השונים המרכיבים את האור, כי גוונים פירושה איזה צורה חדשה באה לכאן ושונה בתכלית מהלבן שכל רצונו להשפיע, וגוון כלשהו רומז לדין ורצונו לקבל, וכאשר כל הגוונים נמצאים במקום אחד נימצא שאין ביניהם שום שינוי בדעות, כי המקום הוא סוד קירוב הדעת דהיינו ציר הזכות כמ"ש הרב לעיל בפרק ציר הזכות והעבות. זה ההבדל בין אור הלבן בספירת החכמה לאור הגוונים ביסוד ובמלכות, כי הגוונים כבר נפרדו ביניהם וכל אחד הולך לעשות פעולתו, בסוד חד"ר חסד דין ורחמים משא"כ באור הלבן לא יכל לעשות דין ח"ו. זה כעניין שאמרו חז"ל שאין מלאך שהוא סוד אור אחד בגוון, עושה ב' תפקידים.

$$\psi(x) \propto \sum_n A_n e^{ip_n x / \hbar},$$

ועוד תבחין בדקדוק דברי הזוהר הנ"ל שהרי מבואר בכל מקום שהיסוד כולל לכל השישה קצוות חג"ת נה"י ואם כן, הוא כולל לכל הגוונים, וכן המלכות (ענין תיקון ה'), אז היאך אמרנו לעיל שאף הכתר והחכמה כוללים, ואם כן מה ההבדל בין כתר למלכות. אלא כאן יש יסוד גדול שעל ידי מעבר בכל הספירות בינה וחגת נה"י, התרחשה התפרקות של האור כביכול לרכיבים. וכדי לבאר את זה על נכון נביא דברי קודשם (תקו"ז י' ע"א) תקו"א ה', בְּרִאשִׁית בִּי"ת רִאשִׁי, אֱלֹהֵי רִאשִׁי בֵּית אֲבוֹתֵם (שמות ו' ד'), בַּת עֲלֵה אוֹקְמוּהוּ מֵאֵרִי מִתְנַתִּין, בַּת בַּתְחֵלָה סִימָן יָפֵה לְבָנִים, וְאִיהִי י' מִן אֲדנִי, מְרַגְלִית יְקָרָא כְּלִילָא מְכַל גְּוֹנִין, דְּאֵת י' מִן יְהו"ה לֹא תִפִּיס בֵּיהּ גְּוֹן כְּלִל, הָדָא הוּא דְכְתִיב (מלאכי ג' ו') אֲנִי יְהו"ה לֹא שְׁנִיתִי, לֹא יִשְׁתַּנִּי בְשׁוּם גְּוֹן כְּלִל, אֲלֵא נְהִיר מְלָגָאוּ דְגְוֹנִין, דְּשֵׁם יְהו"ה כְּנִשְׁמַתָּא בְּגוּפָא דְאִינִישׁ, אוּ כְּשֶׁרְגָא בְּהִיכְלָא.

ורואים שלפי האמת אף לאות י' בשם ה' אין שום גוון שתופס בו כלל, דהיינו אינו ניתן ליראות. וא"כ יקשה ממה שאמרנו לעיל שאור החכמה הוא לבן, אבל לפי האמת הכוונה שעל ידי מעבר האור בכלי עצמו ניגרם השינוי של האור, וגם אז האור עצמו אינו משתנה אלא לבריות ניראה כך אדום או ירוק, אבל מהותו ח"ו לא משתנה כמ"ש. וכן תיראה באור הגשמי שכל שינוי צבע האור ניגרם בגלל מעבר בתווך מסוים כגון בשמים, וכן שינוי בתדר ניגרם בגלל התנגשות התאבכות וכדומה, אבל לעולם הוא ימשיך לנוע במהירות האור, וכל שינוי

¹¹ למה שנישאל לקמן אם אור הכתר הוא לבן או ללא גוון כלל. ולפי זה פשוט שהוא לבן כדברי בעל הסולם וכן מסקנת הרמ"ק.

התדר או הצבע ניבחו רק אצל המקבלים דהיינו הצופים באור, כי האנרגיה ירדה בגלל שינוי התדר, וכן הצבע השתנה לאדום יותר (כי שניהם תלויים בתדר עיין לעיל בעניין אנרגיית פוטון).

ודע שהטעם שבספירת החכמה אין צבע כלל, הוא משום מ"ש דאיהו וגרמיה חד בהון באצילות, והכלים אינם ניכרים כי אם שורשים דקים, לכך אינם משפיעים כלל על האור ח"ו זה לשונם בתקו"ז (סוף דף ג' ע"ב): "דעשר ספירות דאצילות מלכא בהון, איהו וגרמיה חד בהון, איהו וחייו חד בהון, מה דלאו הכי בעשר ספירות דבריאה, דלאו אינון וחייו חד, לאו אינון וגרמיהו חד, ועלת על כלא הוא נהיר (נ"א נחית) בעשר ספירות דאצילות, ובעשר ספירות דבריאה, ונהיר בעשר כתות דמלאכיא, ובעשר גלגלי דרקיעא, ולא אשתני בכל אתר". רואים שהאור עצמו אינו משתנה כלל בכל מקום, אבל בבחינת ספירות הבריאה והילך ניבחנים הגוונים להיראות, כי שם מתחילה מעט העבות. ולכן מה שאמרנו ונאמר לקמן שספירת החכמה היא לבן, הכוונה על ספירת החכמה דבריאה והילך ודוק.

והעניין שהצבע רומז למידת העביות של המקבל, כפי שנאמר בס"ד לקמן בפרק גוף שחור אידיאלי, אלא שניראה שהוא רומז רק לחיצוניות של הכלי, או לבחינה החיצונית ביותר, כיון שיש דברים בצבע שחור למשל שהוא הרצון לקבל בשלמותו, אבל גופם רך וזך מאוד.

ונביא את לשון בעל הסולם זצ"ל במבוא לזוהר: "והמשיל הזוהר אלו הע"ס חו"ב תו"מ. לארבעה צבעים שהם: לבן. לספירת החכמה. אדום. לספירת הבינה. ירוק, לספירת התפארת. שחור. לספירת המלכות. פירוש שהוא בדוגמא לאספקלריא שיש לה ד' זכוכיות צבועות בד' הצבעים הללו. ואע"פ שהאור שבהם אחד הוא מ"מ כשהוא עובר דרך הזכוכיות, הוא מצטבע, ונעשה ד' מיני אורות: אור לבן. אור אדום. אור ירוק. ואור שחור. כן האור שבכל הספירות הוא אלקיות ואחדות פשוטה. מראש אצילות עד סוף עשיה. וענין ההתחלקות לעשר ספירות חו"ב תו"מ. הוא בסבת הכלים הנקראים חו"ב תו"מ, שכל כלי הוא כמו מחיצה זכה שאור האלקי עובר דרכה אל המקבלים וע"כ נבחן שכל כלי עושה את האור לצבע אחר. אשד הכלי דתכמה שבעולם האצילות, מעביר אור לבן. כלומר בלי צבע, כי הכלי דאצילות הוא כמו האור עצמו, ואין אור האלקי מקבל בסבתו שום שינוי כל שהוא בעברו דרך בו. זה שאמרנו בזהר על עולם האצילות: דאיהו וחייו וגרמוהי חד בהון ולפיכך נבחן אור האצילות לאור לבן. משא"כ הכלים של העולמות בריאה יצירה ועשיה כבר האור מקבל בסבתם איזה שינוי וכהות בעברו דרכם", עכ"ל. וכן כתב הרמ"ק זצ"ל בשער הגוונים ועוד וז"ל: "חיוור חסד ונצח המסתעף ממנו כי היא גם כן לזבן אבל לא כמוהו, סומק – גבורה והוד ששניהם אדומין בסוד הדין, ירוק ת"ת ויסוד אשר הם בין שני הגוונים חיוור וסומק ואוכם היא המלכות", עכ"ל.

ונמצינו למדים מדברי רבותינו ז"ל, שישנם ארבעה צבעים יסודיים, כנגד חכמה בינה תפארת ומלכות והם: לבן, אדום ירוק ושחור. וניראה לנו, שבכלל הלבן הזה גם כן הכחול. כיון שכמבואר ברמ"ק כל הספירות של הימין הם בחינת לבן, אבל יש הפרש ביניהם, שחכמה לבנה יותר וחסד קצת פחות לבנה, ואפשר שהחסד יהיה בחינת כחול. ויש לזה הוכחה מפורשת בזוהר בהרבה מקומות וכן אמרו (בראשית רטו ע"ב) זה לשונם: "רבי אבא אמר יאות הוא, אבל הכי אמר בוצינא קדישא, חוור, דא אברהם. דאתלבן בחוורא דנורא. סומקא, דא יצחק ודאי. ירוק, דא הוא יעקב, דקיימא בין תרין גוונים, וכתיב ביה ביעקב, (ישעיה כט) לא עתה יבוש יעקב ולא עתה פניו יחורו דהא כל ערסיה שלים הוה. והכי הוא לא עתה יבוש יעקב, לאתחזאה בגוון סומק, כיצחק דנפק מניה עשו. ולא עתה פניו יחורו, כאברהם לאתחזאה בגוון חוור, דנפק מניה ישמעאל. אלא נטל גוון, לאתעטרא בהו, על אבהו דיליה, ובאלין לבושין מתלבשת קשת, בשעתא דאתחזי קמי מלכא". וניראה שהקשת הוא סוד המלכות ומאירים בה ג' הספירות חג"ת שהם צבעי הקשת לבן אדום וירוק, והיינו כחול אדום וירוק כנ"ל.

אבל יש להוכיח ממאמר בתקוני זוהר שהצבע הכחול או התכלת הוא במקום החסד (ל"ז ע"ב) "ברישי הורמנו דמלכא, בוצינא דקרדינותא, לא חוור ולא סומק ולא ירוק ולא אוכם כלל. והאי בוצינא איהו קו המדה, דאיהו אתלבש באיורא, וכד איהו באיורא. איהו סתימא ולא אתחזייה כלל, וכד אתפשטת לאתגליא, נפיק מהאי איורא נקודה חדא, ומה דאשתאר איהו אור, והאי איהו אור קדמאה דעובדא דבראשית, חדא הוא דכתיב (בראשית א ג) ויאמר אלהים יהי אור, יהי י' איור, ורזא דא לחכימי לבא אתמסר. והאי נקודה בתר דאתפשט מהאי אור, אתלבשת בגוונים ארבע בהיכלא עלאה, ומאי איהו ב ועלה אתמר (משלי כד ג) בחכמה יבנה בית, ורזא דהאי נקודה איהו מדיד חמש גוונים, ועליהו אתמר (ישעיה מ יב) מי מדד בשעלו מים ודא א, ושמים בורת תכן ודא א, וכל בשליש עפר הארץ ודא א, ושקל בפלס הרים ודא א, וגבעות במאזנים ודא א, דא סליק באיורא, ודא אזיל לצפונא, ודא לדרומא, חדא הוא דכתיב (קהלת א ו) הולך אל דרום וסובב אל צפון, תרין אחרנין סובב סובב לגבי מזרח ומערב, דאינון פלהו נקודי כגלי ימא, דא סליק ודא נחית". וכתב שם בהמשך חמישה אורות הרמזים כמבואר שם בהמשך: "ואינון כחוטא חוורא דעינא, דאיהו אסחר עינא, וכחוטא ירוקא ואוקמא וסומקא ותכלא, אליון גלגליון פלהו סחרין להווא נקודה". רואים שבאמת יש ה' אורות שיצאו מאותה נקודה י', והם חמישה אורות הרמזים בשם הוי"ה, והאור הלבן רמז בקוצו של יוד, שעולים לי' כי כל האורות יוצאים מהם, ואחרי זה שוב מתחלקים עד אינסוף מיני אורות וגוונים.

ודע שמה שאנו אומרים צבעי הקשת הינם כחול ירוק ואדום, הכוונה בכללם כך, שהצבעים האחרים כגון צהוב וכתום טפלים לירוק שהוא רוב הספקטרום, וכן סגול טפל לכחול, וכן הלאה. וכך היא החלוקה גם לפי המדענים בד"כ שקוראים לספקטרום RGB שזה $RED GREEN BLUE$ הנ"ל.

צבעי הקשת: כחול ירוק ואדום

ועוד עניין, שספירת הכתר והאור עצמו קודם התלבשותו בספירת החכמה דאצילות, צריך עיון האם יש לה צבע כלל, או שאינה. וראינו מחלוקת בזה בדברי המקובלים כמובא בפרדס שער הגוונין, שי"א שהוא לבן לפי הפסוק מ"ש על בחינות הכתר (ז"ח) דהוא דאיתמר ביה (דניאל ז) ועתיק יומין יתיב לבושיה פתלג חניור ושער רישיה כעמר נקי ע"כ. וי"א אומרים שאין לו גוון כלל, שגם לשון זה מחכר בזוהר בכמה מקומות. ואין לנו הכרע בזה לפי המדע¹².

אמנם ניראה שלמעשה, אפשר לומר שאורות חג"ת נהי"מ בלבד רמוזים והם התחום הניראה לנו בעולם הזה, ואור השמש רומז להתכללותם שהוא אור החכמה והבינה ולכך יש בו נטייה ללבן וצהוב שהוא בחינת אדום. אבל בספקטרום עצמו אין צבעים טבעיים שמסוגלים לטהר את ההתכללות הזאת. ואין להקשות דהא מבואר בעץ חיים (שער מטי ולא מטי) שכל אורות חג"ת נהי"ם הינם שווים בגודלם והיאך אתה אומר שהם בתדירויות שונות כנ"ל, שקודם כל כפי הניראה למטה תחום הניראה הינו ממש מזערי יחסית לכל התחומים האחרים שהם בחינות הגבוהות דבינה וחכמה שלהם אור הגדול יותר. ולכך הם בקירוב שווים ממש, ועוד שעל כרחך יש הבדל בין אור החסד לגבורה וכו', בגודלם ובהשפעתם, שהרי זה חסד זה דין. אלא כוונתו שם שהינם שווים בכך שהכלי שלהם יכול להכיל כל אחד ואחד בשווה ולא ישבר ודו"ק.

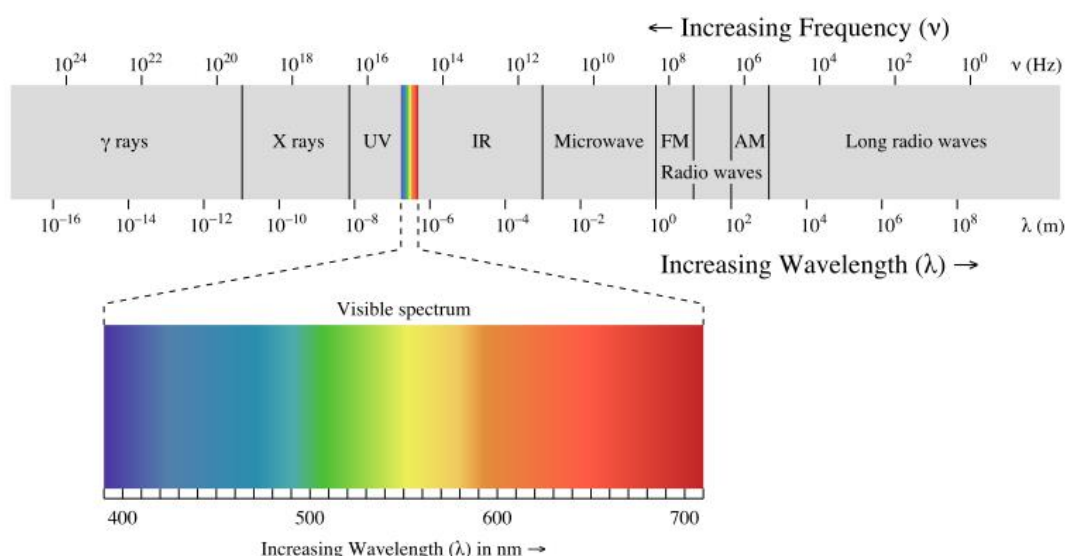
ולפי דברינו גם תבין מדוע המלכות רמזה בצבע השחור דוקא, כיון שאינו לא בספקטרום הצבעים הטבעיים, ואינו אור כלל, כי אין אור שחור, ואין להרכיבו אפילו מכל הצבעים הטבעיים בשונה מלבן שהוא כללות כולם. והטעם שאור שחור הוא שהמלכות היא אספקלריא דלא נהרא, ואין לה מעצמה שום הארה, רק מה שמקבלת מספירות אחרות. וכמבואר בזוהר בהרבה מקומות (קפג ע"א) ח"ל: "תא חזי, כל נביאי דעלמא פלהו ינקי מסטרא חדא, מגו תרין דרגין ידען (נצח והוד), ואינון דרגין הוו אתחזין בגו אספקלריא דלא נהרא, דכתיב במראה אליו אתדע, מאי הוא מראה, כמה דאתמר חזו דכל גוונן אתחזין בגוה, ודא היא אספקלריא דלא נהרא", דהיינו בזמן שנצח והוד מאירים במלכות שהיא אספקלריא דלא נהרא, אז היא מאירה מהם לנביאים כי היא השער לכל הספירות, אבל כל זמן שאין בה הארה והיא בעצמה, נקראת שחורה כנ"ל. ולמשל, כאשר חג"ת מאירין בצבעי הקשת כדלקמן, אז מאירים בה כל הגוונים כי היא סוד הקשת. וכן היא רומזת לירח, כאשר השמש מאירה בירח, וכאשר יש ליקוי ירח, אז לא רואים ולא כלום ממנו כי אין לו אור כלל מעצמו¹³.

¹² ולפי דרכנו אי אפשר להכריע את הספק הזה, כי הספקטרום עצמו כפי שרואים בתמונה הנ"ל כאשר אורך הגל יורד מסף מסוים (פחות מ-300 nm) כבר אין צבעים ויצאנו מהתחום הניראה ונכנסו לתחום האולטרה סגורל שזאת קרינה חזקה ואמנם זה רומז לספירות הגבוהות כנ"ל כגון כתר כו', אלא שאין כאן צבע כלל לומר מהו הצבע. וכי תימה אם כן הכתר אין לו גוון כלל, אי אפשר לומר כן, כיון שאף ספירת החכמה אינה מופיעה כאן, כי הלבן כנ"ל אינו חלק מהספקטרום הטבעי והוא התכללות של חג"ת (RGB). ולכך אין להסיק כלום על הצבעים משמאל החג"ת שהם בחינת RGB כנ"ל. אבל על המלכות שהיא רומזת לצבע השחור כנ"ל בזוהר, היינו יכולים לומר שבצד ימין של הספקטרום בסופו בתחום 700 nm+, רואים שהאדום הופך להיות שחור, זה רומז למלכות, אבל לפי האמת לא שייך לומר כן, שאחרי הכול גם השחור אינו צבע טבעי, וכל הספקטרום אינו על דרך הישר דהיינו משמאל לימין: כתר חכמה בינה כו', אלא על דרך הקוויין, שרואים בצד ימין הכחול (חכמה, חסד, נצח כו'), ובאמצע התחום הירוק (דעת, תפארת, יסוד כו'), ובשמאל את האדום (בינה, גבורה, הוד כו'). אבל באמת שזה לא ייתכן שחכמה וחסד הינם לבנים שהרי אור הבינה גדול מאור החסד כמבואר בע"ח (עי' שער מטי ולא מטי שאין יכול להיכנס אור הבינה ח"ת בכלי החסד, אבל בכלי הבינה יכולים אבל כל חג"ת נהי"ם שווים בגודלם). לכן לא ייתכן שחכמה וחסד ונצח יהיו באותו תדירות גל ובאותה רמת אנרגיה, כי יש ביניהם לפחות הבדל של חזקה אחת.

¹³ ודע שאף במלכות עצמה בחג"ת נהי"מ שלה הכלולים זה מזה, יש ז' מלכויות, שהן ההיכלות שלה, והמלכויות נצח והוד הם הנקראות אספקלריא דנהרא ודלא נהרא.

דע שכעת אנו מבינים יותר את ההבדל בין הארת הספירות, שלכאורה יש להקשות מה ההבדל בין הארת חכמה להארת מלכות או חסד, שהרי הכול כלול כבר בחכמה בודאי, וא"כ מדוע צריכים אנו למלכות שהכול כלול בה ג"כ אחרי שכל הספירות משפיעות בה הארתם, וכעת לפי היסודות הנ"ל מובן היטב שהארת החכמה היא אור לבן שכולל את כל האורות בכל התחום, אבל המלכות היא כל האורות בכל התחום אחרי שהתפרקו דהיינו אדום ירוק כחול וכל התרי"ג אורות היוצאין, וכל אור הולך לעשות פעולתו בהנהגת העולם, ולפני זה בספירת החכמה הדברים לא היו ניכרים כלל לאן ההנהגה הולכת וכעת במלכות מאירים הגוונים ודוק.

ועוד יש להבין מכל הנ"ל מה שנאמר בזהר אני ה' לא שנית, שהנה בודאי זה נאמר על אצילות, אבל בבחינת האור שמתפשט בכל העולמות ג"כ י"ל אותו דבר שהאור עצמו אינו משתנה ח"ו, רק ביחס לנבראים. וכמו שאמרו בתקו"ז. ובא תראה באור הגשמי, דהיינו התדירות אמנם משתנה, אבל תדירות זה שם מושאל של המדענים כדי לתאר את הגלים של האור, כי באמת אינה משנה כלום באור רק כלפי הנבראים, כי האור ממשיך להתקדם באותה מהירות – מהירות האור, וכמו כן לפי תורת היחסות אם הוא יוצא עם מהירות יחסית כגון מאוטו נוסע – האור הבוקע מהמכונית אינו מקבל מהירות נוספת כי הוא מוחלט. ושינוי האנרגיה באור בגלל התדירות הוא יחסית לנבראים שכעת מקבלים פחות שפע כיון שעמדו במקום מסוים. ושינוי המהירות הוא בגלל התווך בגלל אבל אם יוצא מהתווך ממשיך להתפשט באותה מהירות כדלקמן בתווך ד' עולמות. ודוק.

כיוון הגל וקוטביות

ועוד צ"ע איך מתפרש כיוון הגל בעולם הזה לעומת העולמות העליונים, והעניין שיש כמובן שאין מרחב חמון בעולמות הנ"ל, לכן צריך לומר שכנגד זה מתפרש כיוון הגל, לאיזה ספירה מתפשט האור, כיון שכל ספירה מחג"ת נה"י הם אחד משישה קצוות העולם, ושילוב של קצת מהם הוא זווית מסוימת כנודע מעניין י"ב אלכסונין כו'. וכן כתב הרב בשער ה' פ"ה ח"ל: "הנה העולם הוא משה קצוות שהם מעלה ומטה וארבעה רוחות והם סוד זעיר אנפין הכולל ו' קצוות והתחלתם מחסד כמ"ש אמרתי עולם חסד יבנה וגו'".

עוצמת האור

והנה בעניין העוצמה שהמדענים מגדירים כו', יש לעיין היאך מתחלקת העוצמה אצלנו ומה הגדרתה. שהרי מבואר בדברי הרב שהאור עובר מחכמה לבניה בהרחקה, ומבינה לז"א בחלון בלבד, ומז"א למלכות ע"י חלון והרחקה¹⁴. ועוד ביאר במקום אחר (שער מ"ב פי"ג) שהבינה מעבירה דרך חלון שהוא פי היסוד, שמתלבש בז"א ממש, בסוד מוחין שלו, וכן בכל ספירה לזאת שמתחיתה הוא הכלל שפי היסוד הוא הבוקע ומעביר את האור (כמ"ש בסוף פ"ה משער הכללים גבי יסוד דאמא ואבא שנותנין ה"ח וה"ג בדעת דז"א), וכן מבואר שם שהאור הזה הוא אותו אור שהגיע מחכמה ח"ס כולם בחכמה עשית כו'. א"כ מובן שהעוצמה יורדת בהדרגתיות בכל ספירה. ומה שלפעמים אומרים שהאור הולך מחכמה למלכות וכו' צריך לומר שהוא הולך דרך בינה ותפארת למלכות זה ענין הכיוון כנ"ל שאינו עוצר אלא במקום הראוי לו.

¹⁴ ח"ס שם הוי"ה ב"ה, ב' ההי"ן הם הרחקות ואות ו' הוא חלון כמ"ש הרב על ב' הסתלקויות וב' התפשטויות דעקודים, שהסתלקות והרחקה היא דין, וחלון הוא צמצום, אבל בחכמה אין כלל דינים.

תרי"ג אורות

דע שתרי"ג איברי הגוף (אהלות פ"ד), רומזים לתרי"ג איברי הנשמה שהם באו מתרי"ג אורות של אדם העליון (א"ק) וניבחנו גם בנשמה וזה לשון השל"ה הקודש: "הכלל העולה, בחינת תרי"ג הם באדם העליון, והוא סוד דודי צח ואדום, מצות עשה מצד לבנונית הרחמים, ולא תעשה מצד אדם הדין. ותרי"ג אורות בו יתברך הם אורות רוחניות אורות נעלמות מהשגת השכל להשכיל ולדעת בהם מה מהותם, ומזה התפשטות תרי"ג מצות התורה אשר הנשמה כלולה מהם, כי הנשמה חלק אלוה ממעל, ומה שיש בכל תמצא מדוגמתו בהחלק. כו' וצריך שתדע כי הנשמה להיותה כלולה מרמ"ח אברים לבנים ושס"ה גידים אדומים רוחניים, הנה הוא מתלבשת בגוף האדם, כענין שאמר איוב (י, יא) 'עור' ובשר תלבישני 'ובעצמות' 'וגידים' תסוכני, בצלמה ודפוסה בדפוס העשוי לה, בלבוש רמ"ח אברים לבנים גופניים שהם העצמות שבגוף האדם שהם לבנים, ובשס"ה גידים אדומים גופניים שהם הגידים שבגוף האדם שהם מלאים דם שהם אדומים, כי הלבוש צריך שיעשה בדפוס ודמות הלבוש. והנה כבר ידעת שהנשמה היא חלק אלוה ממעל, הנה מטעם זה מתדמית לו יתברך ויתעלה שמו גם כן בענין זה. כמו שהקדוש ברוך הוא נקרא אדם שנאמר (יחזקאל א, כו), ועל דמות הכסא דמות כמראה אדם, בסוד יהו"ה שעולה במלואו 'אדם', שהוא האדם העליון הרוחני ברוך הוא הכלול מרמ"ח אברים ושס"ה גידים הרוחניים האורות הנעלמים. כמו כן הנשמה נקראת אדם התחתון הרוחני כלולה מרמ"ח אברים ושס"ה גידים רוחניים נעלמים. וכמו שצלם אלקים הנקרא אדם כלול מרמ"ח אברים ושס"ה הרוחניים נעלמים באותו צלם ודמות. והטעם שנתלבשה הנשמה בגוף ובשר ועור וגידים ועצמות, הוא כדי שתפשט ותתגלה בכח רמ"ח איבריה ושס"ה גידים הרוחניים הנעלמים בתוך רמ"ח אברים ושס"ה גידים הגופניים הנגלים, כדי לגלות כחותיה הנעלמים בעולם הגשמי בעולם הזה, ולהראות כחה וכשרון פעולתה בכל תרי"ג אבריה וגידיה בתורה ובמצות, שהם גם כן תרי"ג אבריו וגידיו, שהם תרי"ג מצות נחצבים מתרי"ג אברים וגידים המאורות העליונים מהאדם העליון ברוך הוא. כדי להתקשר ולהתדבק תרי"ג אבריה וגידיה, על ידי תרי"ג מצות שהם אבריה וגידיה של תורה, בתרי"ג אברים וגידים הרוחניים האורות העליונים של האדם העליון ברוך הוא באצילות במקום שרשה ומחצבה. כי על ידי קשור ודבוק בתרי"ג אבריה וגידיה בתרי"ג מצות של תורה הנחצבה מתרי"ג מאורות העליונים, תזכה להגביר האור בתרי"ג אבריה וגידיה הרוחניים אורות העליונים של האדם העליון ברוך הוא, להשפיע על ידו שפע שבע רצון מלא ברכת ה' לכל העולמות התחתונים. כי כל מצוה שהצדיק הוא עושה, הוא מאיר ומגביר אור בשרשו במקום חציבת נשמתו באותה המצוה בעצמה האור הרוחני של מעלה שכנגדה, ומעורר אור המצוה העליונה להשפיע מאורה לכל העולמות התחתונים. כמבואר בזוהר באתערותא דלתתא אתער עובדא דלעילא, רוצה לומר כי האדם התחתון מצד שנשמתו היא חלק אלוה ממעל בדמותו וצלמו בצלם אלקים, תרי"ג של אדם התחתון כנגד תרי"ג של אדם העליון ברוך הוא, הנה מצד זה ומטעם זה כשהוא מתעורר למטה במעשיו הטובות מעשה צדיקים ישירים והגונים הנכללים בתרי"ג מצות, מתעורר למעלה כנגדו בשרשו ומקום מחצבו להאיר בשרשן של מצות האורות העליונים, ולהשפיע מאורות העליונים אור שפע שבע רצון לכל העולמות התחתונים. כמו ששכר מצוה מצוה, שפירשנו למעלה שהמצוה בעצמה שהיא כנגד אותה מצוה שעושה הצדיק למטה, אותו מצוה בעצמה בסוד האורות העליונים, היא נותנת לצדיק שכרו, ומשפעת מאורה לעולמות של מטה בזכות הצדיק שהאיר והגביר אורה למעלה ממקורה הנעלם, מקום שאין מחשבה ורעיון תופסת. וזה הצדיק שגרם זה, אז לאחר מותו שתעלה נשמתו למעלה, תתלבש נשמתו במקום האור שפתח, ודבר זה יתבאר לקמן בארוכה בעזר השם יתברך", עכ"ל.

ומבואר בדבריו שתרי"ג אורות העליונים שמתפשטין בגוף א"ק שהוא אדם העליון, ועיין יותר בס' קלח פתחי חכמה (פתח יב) שמסביר כל זה בטוב טעם הרמח"ל ז"ל. והנה אורות אלו במקומם הגבוה בודאי שאין בהם שום גוון ולא צבע ואין לומר בהם מילה כלל כי לא ניתנו להיראות כעין האורות שאינם בספקטרום הניראה, אבל אחרי שהתפשטו בנשמה כמ"ש השל"ה, וניבחנו לנר"ג, תפסו צבע ויש לומר בהם גוון וצבע, ולכן ברור שכל אור עושה פעולתו המיוחדת בהפעלת איבר זה וגיד זה, או למשל בספירות חג"ת כל אור יוציא הנהגה מסוימת לעולם, ולכן ראוי שכל הספקטרום הניראה שניתן להיראות הוא רומז לכלל תרי"ג אורות הנ"ל.

ולכן אם נדקדק, בתחום הניראה נימצא שיש בקירוב $nm\ 300$ של אורכי גל $[nm\ 700-400]$, אבל בודאי שאין זאת המידה שבה מדד הקב"ה את תחום האורכי גל של כל ספירה, אלא האמה היא המידה כמבואר בכל מקום בזוהר. ואם נתפוס לעיקר שהאמה היא 48 ס"מ, ונאמר שיש בקירוב $nm\ 294$ אורכי גל בתחום הניראה, נקבל סה"כ אורכי גל בננו-אמות:

$$\Delta\lambda = 294.24\ nm * 2.083 \left[\frac{m}{אמה} \right] \cong 613\ [n - אמות]$$

ואין להקשות מדוע אנו מחשבים דוקא בננו אמות, ולא בפיקו או מקרו, שא"כ אז היה יוצא 6130 או 6.13 והוא הדין והיינו מציגים שוב בננו אמות כי העיקר הוא 613 ולא החזקה.

וראייה לכך שאנו מודדים באמה, שהרי כל מידות שבקדושה כך הם – באמה, ועוד שאף בזוהר מפורש שמידת המוחין והאור שנכנסים נמדדים באמה וזה לשונו (רל"ג ע"א) "בְּמִשְׁכָּנָא, בְּהוּא מְדִידוֹ דְלִתְתָא, דְאִיהוּ קוּ"

המדה, כגוֹנָא דְהוּא פְתִיל, דְכַד שְׂרִי לְאַתְפֹּשֶׁטָא, בְּכַל אִמָּה חַד קִשְׂרָא, וּבְהוּא מְשַׁחְתָּא מְדִיד, וְאִקְרִי אִמָּה. וּבְגִין כֶּךָ, שְׂמִנָּה וְעֵשְׂרִים בְּאִמָּה, דְדָא הוּא אֶרְכָא וּפּוֹתִיָא אַרְבַּע בְּאִמָּה, וְלֹא כְתִיב אַרְבַּע אִמּוֹת, בְּגִין דְאִמָּה מְדִיד לְכָל סֵטֶר. וּמְבוּאֵר שֶׁם בְּסוּלָם שְׁמִידַת הַמוֹחִין הִיא בְּאִמָּה, וְכֵן יֵשׁ לוֹמֵר בְּתִרְיָג אִוּרוֹת הַנִּל. וְכֹל אִמָּה חֹזֶרֶת וּמוֹדַת אֶת הָאוּרֶךְ לְכֹן לֹא נֹאמֵר 'אִמּוֹת'.

וְהִנֵּה חִיפְשָׁנוּ מִקּוֹר לְכָל הַנִּל בְּעַץ חַיִּים וְנִירָאָה שְׁכַתְבּוּ רַבְּנוּ מֵהֶרַח"ו ז"ל בְּשַׁעַר הַכְּלָלִים (פ"ג) זֶה לְשׁוֹנוֹ: "וְהַעֲנִין כִּי יֵשׁ ג' מוֹחִין דְקִטְנוֹת מִצַּד אַבָּא וְהֵם ג' אֱלֹהִים וְג' מוֹחִין מִצַּד אִמָּא וְנִקְרָא בְּנֵי אֱלֹהִים כִּי יֵשׁ בְּאֱלֹהִים פְּשׁוּט וּמִלּוּי וּמִלּוּי דְמִלּוּי ב"ן אוֹתִיּוֹת ח"ס וְיִבּוּאוּ בְּנֵי אֱלֹהִים וְג' אֱלֹהִים אֱלוּ יוֹרְדִין לְגֵרוֹן וְהֵם גִּימ' גֵרוֹן וְגַם הֵם גִּימ' נח"ר חוהו נח"ר גֵרוֹנִי הַנִּמְשָׁךְ מִן הַדִּינִין אֱלוּ אֲשֶׁר שֶׁם חוהו וְיִלְךְ חֲרִנָּה חֲרֹן ה' ח"ס ה' ז' כִּי הֲלֹא ש"ך דִּינִין הֵם וְהֵם סוּד ל"ב נְתִיבוֹת חֲכָמָה כ"א כְּלוּל מִל' גִּימָטְרִיא ש"ך וְעוֹד ה' הֵם שְׁכ"ה דִּינִין כִּי מִן ה' אֱלוּ מִשֶׁם בָּאוּ כָל [נ"א מִיִּתּוֹק לְכָל] אֱלוּ הַדִּינִין וְכוּוֹנֵת ה' ז' הֵם ה' אֲלִפִּי"ן שֶׁל אֲדִנִי ח"ס נַעַר נַעֲרָה ש"ך שְׁכ"ה וְע"ה גִּימָטְרִיא כו"ש. ח"ס הַכּוֹשִׁית שְׁדַחָה אוֹתָהּ מִשֶׁה כִּי הִיא דִּינִין וְיַעֲקֹב דַּחָה תִּמְנַע כִּי כָל הַדִּינִין וּגְבוּרוֹת דְקִטְנוֹת הֵיוּ בָּהּ כִּי ב' פְּעָמִים מִנְצַפ"ך גִּימ' תִּמְנַע וְגַם יוֹסֵף דַּחָה פּוֹטִיפְרַע שֶׁהוּא דִּינִין פּוֹטִיפְרַע גִּימָטְרִיא תנ"ה שֶׁהֵם סוּד אַחוּרִים כּוֹלֵם דַּע"ב ס"ג מ"ה ב"ן". רוֹאִים שֶׁיֵּשׁ בְּחִינַת רַפ"ח נִיצוּצִין שֶׁהֵם בְּחִי' מִנְצַפ"ך, וְשְׁכ"ה נִיצוּצִין הֵם בְּחִי' ל"ב נְתִיבוֹת שְׁעוֹשׂוֹת ש"ך אוֹרוֹת, וּמִצְטַרֵף לֵהֶם ה' גְּבוּרוֹת לְמַתְקָם.

וְכֵן כְּתֹב בְּשַׁעַר רַפ"ח נִיצוּצִין פ"ג ח"ל: וְעַתָּה נִשְׂאֵר לָנוּ לְבַאֵר עֵינֵין א' וְהוּא כִּי נַת"ל כִּי מִן הַח"ג וּמִן הַת"ת וְהַמ"ל יִרְדּוּ רַפ"ח נִיצוּצִין שֶׁהֵם ד"פ ע"ב, כו' וּבְהַמְשָׁךְ כְּתֹב: וְה' פ' דִּין יִהְיֶה ג' ש"ך נִמְצָא כִּי הַח"ג הֵם ה' דִּין מִתְפַּשְׁטִין עַד ש"ך נִיצוּצִין הַנְּכַלְלִין בְּה"ג אֱלוּ, ע"כ. כּוּוֹנֵת הַרְבֵּה לַח"ג שְׁנִיתִנִּים בְּמַלְכוּת, וּבִיחֻד עִם שְׁכ"ה נִיצוּצִין שֶׁהֵם אוֹרוֹת דִּין, פִּירוּשׁ: שְׁנַעֲשִׂים מֵהֶם גּוּוֹנִים כְּבֵר, כִּי עַד כֹּאן בּוֹצִינָא דְקִרְדִּינוּתָא לֹא עֲבִיד גּוּוֹנִין כְּמ"ש בְּתִקּוּז, אֲבָל עַכְשֵׁיו הַמְשִׁיךְ גּוּוֹנִים שֶׁהֵם שְׁכ"ה הַנִּל וְעוֹד הַח"ג הֵם מִנְצַפ"ך גִּימָטְרִיא רַפ"ח נִיצוּצִין. וּבִיחֻד מוֹבֵן שֶׁהֶרַפ"ח הֵם כְּנַגְד רַמ"ח מִצּוֹת עֵשָׂה כִּי הֵם בְּחִינַת הַיּוֹתֵר מַעֲלָה מְכַל הַנִּיצוּצוֹת, וְהַשְׁכ"ה הֵם מִצּוֹת לֹא תַעֲשֶׂה, וְלִכֵּן בִּיחֻד עִם עוֹלָם תִּרְיָג. וְמָה שְׁנוֹסְפִים מ' אוֹרוֹת בְּרַפ"ח צ"ע.

הפרש האנרגיה בין הצבעים

Color	(nm)	(THz)	(μm^{-1})	(eV)	(kJ mol ⁻¹)
<u>Infrared</u>	>1000	<300	<1.00	<1.24	<120
Red	700	428	1.43	1.77	171
Orange	620	484	1.61	2.00	193
Yellow	580	517	1.72	2.14	206
Green	530	566	1.89	2.34	226
Blue	470	638	2.13	2.64	254
Violet	420	714	2.38	2.95	285
Near <u>ultraviolet</u>	300	1000	3.33	4.15	400
Far ultraviolet	<200	>1500	>5.00	>6.20	>598

פרק ח

תוֹךְ וּד' עוֹלְמוֹת אֲבִי"ע

הנה כנגד ד' עולמות אבי"ע, כתב רבנו בע"ח שיש שבכל עולם יש ד' בחינות אבי"ע באותו עולם, ולכן בחיצוניות של עשיה יש ד' בחינות אבי"ע השייכים לעשיה, וכן באצילות בריאה יצירה כל עולם לפי דרגתו, כך שעשיה דאצילות מתלבשת באצילות דעשיה, כנלע"ד, אבל אינם אותה בחינה ממש ח"ו.

והנה לפי זה, אפשר לומר שבכל העולם הזה הגשמי, צריכים למצוא בחיצוניות שלו, שהיא ממש עולם הזה, עם כל החומר, אעפ"כ צריך למצוא ד' בחינות אלו בכל דבר בעולם. וכל שכן בחומר עצמו.

ולכן, אם נתבונן מבחינת האור, ניתן להבחין שהוא תלוי בתוֹךְ עצמו, כי אור העובר במים משנה מעט את המהירות פאזה שלו, וכן אור העובר באויר, אבל אור העובר בוואקום בחלל אינו משנה כלל את המהירות פאזה שלו והוא מתפשט בצורה טבעית לפי המקור שממנו יצא.

ההשפעה של n מקדם השבירה הנ"ל שהוא תכונה של התוֹךְ עצמו כגון עבור מים: $n=1.33$ ועבור אוויר $n=1.0001$ וכדומה, ועבור ריק $n=1$. לכן אפשר להגדיר ד' בחינות שמבוססים על מה שנאמר לקמן שיש ד' מצבים לחומר ולפיהם מתחלקים כל הבחינות לפי ד' בחינות אבי"ע הנ"ל בעולם הזה.

כי הנה **הגזים**, שהם מימן, הליום או אויר, יש להם מקדם שבירה $n > 1$ שואף לאחד, ולכן ההתנגדות שלו לאור היא הנמוכה ביותר. לעומת זאת, **לנוזלים** יש התנגדות פחותה, כגון: מים, נפט או אתנול יש מקדם שבירה $n > 1.4$, והוא מתנגד לאור יותר, ומשנה את המהירות פאזית שלו. וכן **למוצקים**, יש התנגדות הגדולה ביותר, שהיא בממוצע 2 ויותר, כגון ברזל ואדמה. וכל אלו כנגד בריאה יצירה עשיה, כי בחינת עשייה היא במוצקים שבעולם הזה כי הם הגשמיים ביותר, ובחינת יצירה היא בנחלים, ובחינת בריאה היא בגזים, וקל להבין.

צָפוֹן אִיהוּ קָר וְלַח, אֲשָׁא חַם וְיָבֵשׁ. אַחֲלָף לוֹן לְסֹטֵר דְּרוֹם. דְּרוֹם, אִיהוּ חַם וְיָבֵשׁ. מֵיִם קָרִים וְלַחִים. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְזִיג לוֹן כְּחַד דְּנִפְקֵי מֵיָא מְדָרוֹם, וְעָא לִין בְּגוֹ צְפוֹן. וּמְצָפוֹן נִגְדֵי מֵיָא. נִפְיָא אֲשָׁא מְצָפוֹן, וְעָא לְבְּתוּקְפָא דְּדָרוֹם, וּמְדָרוֹם נִפְיָא תוּקְפָא דְּחִמִּימוּתָא לְעֵלְמָא. בְּגִין דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אוֹזִיף דָּא בְּדָא, וְכָל חַד וְחַד אוֹזִיף לְחִבְרִיָּה מְדִילִיָּה כְּדָקָא חֲזִי לִיָּה. כְּגוֹנוֹנָא דָּא רוּחַ וּמְזָרַח, בְּגִין דִּיּוֹזִיף כָּל חַד לְחִבְרִיָּה, וְאַתְּכְּלִיל דָּא בְּדָא, לְאַתְּחַבְּרָא כְּחַד.

והנה המצב הרביעי של החומר – פלאסמה, הוא רומז לבחינת עולם האצילות. כיון שההתנגדות שלו לאור אינה גדולה מאחד כלל, אדרבה אפילו נמוכה מאחד, ולכן מובן היטב כי בעולם האצילות האור והכלים הם אחד ואין התנגדות לאור כלל כי הוא בחינת לבן שם (ולא ממש כנ"ל בעניין התחום הניראה), בחינת כהאי קמצא דלבושיה מיניה וביה.

זה סוד אש, רוח, מים, עפר כמתואר לעיל בפרק היסודות הכימיים. ונחזור בקצרה, שיסוד האש כאשר מתחמם מאוד מצאו היום שהוא פלאסמה, ויסוד הרוח או האוויר הם הגזים באטמוספירה ועוד שהרוח נוצרת ע"י לחץ אטמוספרי, ויסוד המים כפשוטו הוא האוקיינוסים, ויסוד העפר הוא הקרקעית והיבשה. ולא זאת בלבד אלא שכל אחד מתחלק לעוד עשרות יסודות דומין לו שהם מצבי ביניים כגון הדברים הרכים באים משילוב המצב המוצק והמצב הנוחלי כו'.

ודע שאין שינוי באור כלל אפילו באור הגשמי, כי המהירות שלו יורדת אמנם, אבל הכול יחסית לתוֹךְ וכן מצינו ברוחני להבדיל וכ"כ הרב בשער אח"פ זה לשונו: "גם דע כי אותו האור היוצא מתוֹךְ א"ק הזה הנה הוא כולו אור אחד שוה רק כי על ידי התרחקותו וירידתו הוא מתעבה עיבוי אחר עיבוי. כיצד האור הנמשך ויוצא דרך

האזן הוא זך מאד וכאשר נמשך האור הזה בפנימיות הא"ק עד הגיעו אל החוטם ויצא קצת דרך שם הוא מתעבה וקונה איזה עביות וגסות ואעפ"י שהוא (אורות ל"ג) אור א' שוה עכ"ז מחמת הריחוק שנתרחק ונמשך יותר למטה מתעבה יותר בצאתו משם ועד"ז בהתפשטותו יותר למטה בצאתו עד הפה ויוצא קצתו דרך שם מתעבה יותר בצאתו משם בהתרחקותו מהמקור העליון אבל לא לסיבת בחינת האור בעצמו כי כולו שוה כנ"ל. אך המשכיל יבין כי אור של מוחין נקרא ע"ב זה נקרא ס"ג ודי בזה". אלא שיש הפרש שכאן מדבר הרב על הרחקה, ואנו מדברים על הרחקה שהיא כעין חלון, דהיינו שנכנס בחומר חדש כגון מבינה לז"א יש חלון אחד, ומז"א למלכות יש חלון והרחקה. וחלון פירושו בגשמי הוא תווך חדש כנ"ל, אבל חלילה לומר כן ברוחני, אלא פירושו מסך או פרסא כידוע. ודע שאין בחינת הרחקה בגשמי כלל, כיון שהעולם הזה כבר בתכלית הריחוק.

ד' בחינות של חיים בעולם

והנה לפי כל הנ"ל תבין שיש בעולם הזה בחינת עשיה יצירה בריאה ואפילו אצילות וכן עולם א"ק. כי הכול כלול מהכול, וניתנה רשות לעין לראות את החותם דחותם דחותם כו' וכמובן שאינו אלא רמז בעלמא וההפרש הוא כמו ההפרש בין הדומם למדבר בעולם הזה.

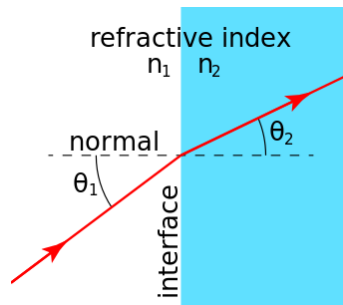
כי הנה יש ג' סוגי חיות בעולם לפי חלוקת הכתוב בויקרא פי"א, כי בארץ: זאת החיה תאכלו מכל הבהמה אשר על הארץ כו', ובימים: את זה תאכלו מכל אשר במים כל אשר לו סנפיר וקשקשת כו', ובאוויר כתב: ואת אלה תשקצו מן העוף לא יאכלו גו' ע"כ. ורואים שהחלוקה היא לפי אזור מחייתם ביבשה באוויר או בים, והטעם לזה מובן עם הנ"ל שיש ג' עולמות: בריאה באוויר, יצירה בים ועשיה בקרקע.

והנה בתחילת מחשבת הבריאה ברא הקב"ה את האדם כאילו הוא כנגד עולם האצילות, אף שאין שם כלל בריאה, אלא שורשים דקים שמהם מתפשטים הנבראים בעולם הבריאה והילך, אבל מכל מקום אמרו בתקוני זוהר: ויברא אלהים את האדם בצלמו בצלם אלהים ברא אתו זכר ונקבה ברא אתם, שזה רומז לזו"ן דעולם האצילות. אולם אחרי שחטא האדם ירד לעולם תחתון מזה.

ולכן לא נותר כלל בריאה באצילות שזה בחינת החלל כי שם אין חיה שיכולה להתקיים, וכל מערכת השמש הזאת היא בחינת עולם האצילות כפי שרמז בזוהר בכל מקום כי השמש הוא ז"א והירח המלכות, ולפעמים השמש היא בינה. וכן עד"ז תשכיל שכל העולמות כולם מחוץ למערכת השמש הזאת הם עולם א"ק וכל מה שנברא בו שהם רבוא רבואות של עולמות.

ד' מיני מסכים

והנה בין כל עולם ועולם ניתן למצוא מסך וכדלעיל בעניין המסך. אבל במעבר בין החלל לאטמוספירה יש כעין המסך, וכן בין כל תווך ותווך. והעניין שזה אינו מסך ממש אלא רמז לעביות של התווך עצמו, כי כבר אמר רבנו הסולם שאין מסכים בעולמות דטומאה, ועולם זה נחשב לקליפת נוגה ולא הותקן כאן מסך. ואם היה מסך לכאורה היה צריך לחזור כל האור כבר מהאטמוספירה לכיוון החלל, והיה לילה לנצח. אולם חלקית מהאור חוזר זה מסך דבחינת חכמה, ואח"כ יש מסך בין בריאה ליצירה שהוא אטמוספירה למים שעוד חלק מהאור חוזר וחלק ממשיך, וזה בחינת מסך דבינה, ואח"כ בסוף יצירה בחינת מסך דבחי"ב דיצירה, ובסוף עשיה מסך דבחי"ג.

מקדמי שבירה מייצגים

בחינת	$n = \frac{c}{v}$	החומר
אצילות	1 (בדיוק)	ריק
בריאה	1.0002926	אוויר ב-STP
יצירה	1.333	מים נוזליים (20°C)
עשיה	4.01	צורן (סיליקון)

$$n = \sqrt{\epsilon_r \mu_r}$$

$$Z_0 = \frac{E}{H} = \mu_0 c_0 = \sqrt{\frac{\mu_0}{\epsilon_0}} = \frac{1}{\epsilon_0 c_0}$$

$$\theta_2 = \sin^{-1} \left(\sin \theta_1 \left(\frac{n_1}{n_2} \right) \right)$$

$$n_2 > n_1$$

$$\theta_2 < \theta_1$$

פרק ט

תווך וד' עולמות אבי"ע

פרק י

גוף שחור ולבן אידיאלי

גוף שחור אידיאלי הוא גוף שנימצא בטמפרטורה מסוימת קבועה, ופולט קרינה קבועה מגופו. הגוף השחור סופג את כל מה שניקרא בדרכו בלי הפסדים, דהיינו כל האנרגיה והאור שיגיעו אל משטחו יבלעו בו בצורה אידיאלית. וכמו כן הוא פולט קרינה בצורה איזוטרופית דהיינו לכל הכיוונים בשווה ועוד הוא המשדר האידיאלי ביותר לאותה טמפרטורה יחסית לכל שאר הגופים בצבעים אחרים. לעומת זאת, גוף לבן אידיאלי – הוא בדיוק להיפך כי כל האור שניקרא בדרכו מוחזר לאחוריו, ואינו מקבל דבר.

ועוד דע שמה שאמרנו שהוא סופג את כל הקרינה, העניין שאינו מחזיר דבר בבחינת אור חוזר, אבל מבחינת הפליטה שבו, הוא כן משפיע לאחריים ממה שכבר ניספג בתוכו ולא ממה שחזר ממנו.

וניראה בודאי כמו שכתבנו לעיל בעניין הצבעים של הספירות, שהמלכות היא שחורה כשאינה מקבלת דבר, וכן לבן הוא בחכמה והוא בחינת המשפיע – לכן אינו מקבל דבר. ואע"פ שלבן שה"ס החכמה הוא בחינת הרצון לקבל ואינו גמר הכלי, והבינה היא הרצון להשפיע, והתפארת הוא הרצון לקבל בחציו, והמלכות היא הרצון לקבל במלואו שוב. ולכאורה אין הבדל בין חכמה למלכות, כבר תירץ באור ברוך על מר"ן בעל הסולם ז"ל שיש הפרש בין חכמה למלכות שזה עדיין אינו כלי כי לא נפרד מעולם מהאור, זה גמר הכלי. והעניין שהמלכות היא לית לה מגרמא כלום, מטעם שיש עליה מסך דמצום א', לכן נאסר עליה לקבל בבחינתה עצמה אלא ע"י אור חוזר שהוא דחיית המסך.

ובזה נבין עניין הגוף שחור אידיאלי הנ"ל בעולם הזה, אשר אין לו מסך כלל, כיון שבולע על האור המגיע אל שטחו, ואינו מחזיר דבר בבחינת החזרה. אמנם הוא פולט שיעור קרינה קבועה מגופו שהוא רומז להארת החסדים שנותן באחוריים להחיות העולמות.

וכן אמר הזוהר ז"ל: "חורו דאורייתא וכד איהו אור מתלבש בחשך אתמר באורייתא (שיר השירים א) שחורה אני ונאווה וכד אסתלק מתמן אור דאיהו חורו אמרה אל תראוני שאני שחרחורת ואורייתא כגונא דבת עינא דאיהי אוכמא ושפירא באור דנהיר בה", ועוד: "ברקיע השמים. דא הוא רקיעא דאיהו כללא דכלהו. בגין דנטיל כל נהורין והוא נהיר להאי נהורא דלא נהרא", והעניין הוא שהיא נקראת אור שחור מצד זה שאין בה אור כלל, אבל מצד הקליפות נראה לקמן בס"ד שיש אור חושך ממש.

פרק י

חומר ואנטי חומר

פרק יא

תורת היחסות הפרטית

תורת היחסות הפרטית שהמציא אלברט איינשטיין ומאז שנתגלתה כבר הוכחה על ידי מדענים בצורה ניסויית. היא כוללת תאוריות והנחות יסוד והם:

1. כל חוקי הפיזיקה קיימים ואינם משתנים בכל המערכות שאינן מאיצות.
2. מהירות האור בריק היא שווה לכל הצופים, ללא קשר לתזזת המקור של האור.

כתוצאה מההנחות הנ"ל יש תוצאות רבות, כולל כיווץ באורך, עיכוב בזמן, מסה יחסית, ומשוואת מסה אנרגיה שתוארה לעיל בפרק ד'. כמו כן, משמע בפשטות שמהירות האור היא קבוע אוניברסלי של היקום ואינו ניתן לשינוי, ולא ניתן לעקוף אותו בכל צורה.

עיכוב בזמן

כעת נחקור מעט את התופעות העיקריות של תורת היחסות ואחר נסיק את המסקנות בדרכנו לפי המשל, ותחילה נתבונן במשוואת ההתכווצות של הזמן לפי קבוע לורנץ:

$$\Delta t' = \gamma \Delta t = \frac{\Delta t}{\sqrt{1 - \frac{v^2}{c^2}}}$$

$$\gamma(v) \equiv \frac{1}{\sqrt{1 - v^2/c^2}}$$

כאשר dt' זה הפרש הזמנים בין שני ארועים במערכת ייחוס של הצופה הנייח, ו- dt זה הפרש הזמנים במערכת ייחוס של הצופה שטס במהירות v יחסית לצופה הנייח.

לדוגמא, אם ראובן הגיע לבר מצווה בגיל 13, והתחתן בגיל 18, ושמעון יצא בזמן הבר מצווה של ראובן לחלל במהירות $v=0.8c$ (80% ממהירות האור) לכיון כוכב רחוק מכדור הארץ, אז הפרש הזמן שיקח לראובן בין הבר מצווה עד החתונה לפי מערכת ייחוס על כדור הארץ הוא: $dt'=18-13=5$ כלומר 5 שנים. אבל עבור שמעון שיצא קרוב למהירות האור נימצא תחילה קבוע לורנץ $\gamma=0.6$, וכעת נכפיל אותו בזמן הייחוס של כדור הארץ כדי לקבל זמן הייחוס של שמעון: $3=0.6*5$ שנים, כלומר לשמעון ניראה הטיול הזה כמו 3 שנים בלבד, הזמן פחות השפיע עליו.

עוד דוגמא בלשון אחר: שני אחים שנולדו, ולקחו אחד מהם לחלל במהירות שמונים אחוז ממהירות האור, והוא חזר כעבור 5 שנים יחסית לארץ, אז הגיל שלו יהיה באמת רק 3 שנים, כלומר הזמן האט עבורו כמו שהשפיע על אח שלו שנישאר בארץ והוא בן 5.

וכעת לפי המשוואה הנ"ל, אם נשאף את המהירות היחסית ביניהם למהירות האור, כך $v < c$, אז נקבל קבוע לורנץ אינסופי, ואם נציב אותו במשוואת עיכוב הזמן נקבל שהעיכוב של שמעון $0=5*0$, כלומר הזמן לא השפיע כלל על שמעון, וכשהוא חזר לכדור הארץ אחרי הטיול, הוא יראה שראובן התבגר ב-5 שנים, אבל אצלו לא ארך הטיול אלא כמה שניות בודדות וגם זה לא, כי זה היה ניראה כמו חלום קצר.

כיווץ במרחק

כיווץ במרחק הוא מתרחש לכל צופה שנע במהירות הקרובה למהירות האור, הדרך עבורו ממש מתכווצת וגם כל שאר הדברים בעיניו ניראים קצרים יותר, זה אינו אפקט של תנועה כמו כל האפקטים אלא ממשות של התקצרות החומר. זה גם כן מתרחש לפי נוסחת לורנץ הנ"ל:

$$L = \frac{L_0}{\gamma(v)} = L_0 \sqrt{1 - v^2/c^2}$$

וכאן L_0 הוא אורך במנוחה של הדבר, ו- L הוא האורך כיצד הוא ניראה לצופה שטס במהירות יחסית אליו, והוא קטן יותר. ולדוגמא אם שמעון הנ"ל טס לחלל למרחק של 4 שנות אור, אז $L=4*0.6=2.4$ הדרך שלו תיראה לו עצמו כ-2.4 שנות אור ולא 4 שנות אור כמו שניראה לנו בכדור הארץ. וכן כאן אנו אומרים שאם מהירות הצופה גודלת עד מהירות האור, אז הכיווץ באורך של הדרך או של כל החומר סביב תהיה גם כן שואפת לאפס.

יסודות הקבלה

ודע שהדברים הנ"ל אומתו בניסויים מדעיים, ולכן יש לנו לסמוך על יסוד זה, ולכן נגיע לפירוש בס"ד. הנה כתיב: , וכן אמרו כל המקובלים ז"ל וכן משמע בדברי חז"ל בכל מקום, והוא דבר פשוט שהקב"ה ח"ו לומר שיש לו מגבלה של זמן ומרחב כלל, ועל זה נאמר: "פי אֶלֶף שָׁנִים בְּעֵינֶיךָ כְּיוֹם אֶתְמוֹל כִּי יַעֲבֹר, וְאַשְׁמוּרָה בְּלִילָה", ודרשו חז"ל שאלף שנים של הקב"ה הם כנגד יום בבריאה ונכון הוא לפי הדרש, אלא שבא להורות דבר נוסף כפשוטו, והוא שאלף שנים הוא לשון גזמא, ורוצה לומר כל זמן ממש כולו כיום אתמול, שהוא בחינת פחות מהרף עין, כי יום אתמול עבר כלא היה, וכעת אם נתבונן כיצד עבר יום אתמול, אין לומר שיעור כי בזיכרון של האדם ניראה כמו חלום. וכן אֶשְׁמוּרָה בְּלִילָה, בחינת חלום בלילה, שהוא יכול להתארך עד אין קץ ואין שיעור להיות באמת רגע אחד בלבד.

לכן הקב"ה הוא בחינת אור הא"ס ב"ה כמבואר בפרקים הקודמים הרמז באור הזה הגשמי, ולכן אמרו המקובלים שאור הגשמי הוא הדבר הדק ביותר והרוחני בעולם הזה, והמשיל הזוהר את אור השמש להארת הקב"ה, וכן בבראשית עצמו מאמר דויהי אור הוא בחינת אור הגשמי והרוחני שעולה לכאן ולכאן, כי מאורות של יום ד', הם בחינת המוציאים את האור, נימצא שאור הגשמי הוא הרמז העיקרי בעולם הזה לאור הא"ס ב"ה, וכמובן שרק רמז בדרך כל שאר המשלים כנ"ל בפרקים הקודמים.

והעניין, שיש לנו גם כן יסודות בקבלה, והם מחזרים בפתיחה: ביטול ציר הזמן וביטול ציר המרחק, והם כנגד 2 הדברים הנזכרים לעיל, כי ביטול ציר הזמן הוא כאשר האור הגשמי שהוא הכי קרוב לרוחני בעולם הזה, הוא נע במהירות האור בריק ולכן עבורו כנ"ל מתבטל ציר הזמן כי לא משפיע עליו כלל, וניראה לו כאילו כל האירועים התרחשו כבר, אבל הוא לא הזדקן ולא חל עליו שום חסרון. ולכן זה רומז לאור הא"ס ב"ה, כי זה הרמז הנ"ל בפסוק שאלף שנים עברו בעולם הזה, ואצל הקב"ה אף לא שנייה אחת, אלא כיום אתמול כי יעבור והבן היטב.

זה נבחן שהאור פועל כעת לפי מצבים [מנקודת ייחוס שלן] כלומר נע כלפי מעלה או מטה, חוזר ומשתקף ומתאבך וכדומה. וכל מה שאפשר לומר עליו הוא רק המצב שלו. וכידוע שזאת בחינת הזמן ברוחני וכל הדיבור בספירות הוא על מצבם בעליות וירידות וכ"כ בעל הסולם זצ"ל.

וכנגד ביטול המרחב והמקום, שהוא ציר הדרך כנזכר בפתיחה והחלפתו בציר הזכות, אזי מתבטל ברוחני שהוא בחינת אור הא"ס ב"ה, אף המקום כאשר האור נע במהירות האור, בטל אצלו בחינת הדרך והכול נראה כנקודה אחת כל היקום כולו, ומתכווץ מבחינתו לדרך אפסית שהיא העדר כל מקום ומרחב, כנ"ל בכיווץ המרחק.

וכעת נבין מדוע האור הגשמי מוגבל במהירות האוניברסלית כנ"ל, כיון שהוא הכי קרוב לרוחני בעולם הזה, אבל אינו רוחני ממש רק בחינתו בעולם הזה, ולכן אינו בלתי מוגבל במהירותו אבל מיתדמה כל מה שאפשר לרוחני. לכן שיער הקב"ה מידה הנכונה שיהיה דומה לרוחני אבל לא ממש כמוהו ולכן צריך לומר שמהירות האור היא המהירות האינסופית בעצם בבחינת עולם הזה. ועוד יש בחינה אחרת דע, שלפי ההנחה הב' הנ"ל דתורת היחסות הפרטית, שאין משפיע כלל על האור עיכוב כגון אם המקור היה נע לאחור, אז עדיין המהירות שלו קבועה, בשונה אם אדם קופץ מאוטובוס בריצה אבל קופץ בחלק האחורי, אז יהיה לו מהירות משוקללת וייתכן שימשיך אחורה או קדימה, אבל הדלקת פנס אינה כן כי האור מנותק מכל השפעה כזאת.

אבל מה שכן משפיע על האור הוא בחינת התווך, כפי שביארנו לעיל פרק התווך וד' עולמות בי"ע, ובשונה מהנ"ל שמהירות יחסית לא משפיע על האור, אבל התווך מעכב עליו, והסיבה משום שזה דומה לציר הזכות והעבות שהוא התעבות החומר זה מעכב התפשטות האור בתחתונים עיי"ש.

ויש להקשות על הנ"ל, דלכאורה מה שונה הרוחני מהגשמי, אם האור הגשמי עצמו הוא בחינת רוחני כבר שאין לו זמן ואין לו מרחב. ובאמת שהכול רק לפי המשל הגדול, והאור הגשמי אע"פ שהוא הרוחני מכולם בבחינת העולם הזה (כמ"ש הרמ"ק בתחילת פרק ממעלה למטה וגם למד מהאור הגשמי כמה עניינים עיי"ש), עדיין הוא בבחינת התלבשות שהיא אחד מהכוחות בעולם הזה, ולכן בציר הזכות והעבות הוא יהיה העבה ביותר קודם החומר הגשמי, כמו שכל עולם מתחלק לכח"ב תו"מ והמלכות של אותו עולם אינה כבחינת הכתר של אותו עולם, כך האור הרוחני אינו כבחינת החומר, אבל בבחינת רוחני מעל חיצוניות דעולם העשייה בודאי שהוא גשמי גמור, והראייה שהוא מושפע מכוחות הכבידה כגון בחור שחור אינו מסוגל להימלט ממנו והוא נבלע במרכז. וכן הוא מושפע מהחומר ע"י מקדם השבירה [זה לא איריא דהא אף אור הספירות מתעכב מלהתפשט במקום נמוך כגון בהגיעו אל המסך ובודאי שאין זה מחמת האור ח"ו רק מחמת הבריאות שאינם מוכנות לקבל ואף הן מקבלות משהו על כרחן שזה אור חיוני כלשהו בבחינת אור חחר]. אבל העניין באמת, שאם אדם יסתכל בחלל אפילו בריק שם אין חומר, ולכן אין מקדם שבירה כנ"ל, אז הוא יראה כיצד לאור עצמו לוקח זמן להתפשט מהשמש עד כדוה"א לפחות 8 דקות, וזה מוכיח את צמצומו של האור הגשמי כמ"ש חז"ל, והעניין שאע"פ שהוא עצמו אין לו בחינת מרחק או זמן מ"מ הצופה מבחוץ רואה שבמרחקים גדולים אכן הוא מוגבל ודו"ק. משא"כ אור הא"ס ב"ה שבכל רגע ורגע מחייה כל העולמות ומתפשט בכולם.

ודע שכן מבואר היטב בתורת הרב בעל הסולם זצ"ל, שכתב בכמה מקומות את היסודות הנ"ל, הראשון הוא שכל דבר שמתחיל ברוחני מיד מסתיים משום שאין זמן ברוחני כנ"ל אבל בבחינתנו אנו שזה הדין בעולם ובו רמוז הזמן אז כן אנו מרגישים את הזמן, זה בחינת אור הגשמי כנ"ל, ועיין במ"ש הרב.

שאיין העדר ברוחני

פרק יב

ארבעה כוחות בטבע

כוח הכבידה הוא החלש ביותר מתלבש בכוח האלקטרומגנטי וכוח האלקטרומגנטי מתלבש בכוח הגרעיני החלש, וכוח הגרעיני החלש מתלבש בכוח הגרעיני החזק, והם רומזים לשם ה"ה ב"ה, והיית חושב שכוח החלש יהיה בחינת ה' אחרונה שבשם ה', אבל אין הדבר כן כיון שהדק מהם המכיל את כולם הוא בחינת י' שבשם והוא כוח הכבידה, כיון ששולט על הכוח האלקטרומגנטי, וכוח האלקטרומגנטי הוא בחינת ה' ראשונה שבשם, וכוח הגרעיני החלש המחבר בין מולקולות ואטומים הוא בחינת ו' שבשם שהרי כוח האלקטרומגנטי משפיע עליו, וכוח הגרעיני החזק הוא בחינת ה' אחרונה שבשם ולכן הוא הקטן ביותר פי' שולט על החומר ברמה הקטנה ביותר כי הוא הקרוב ביותר לחומר כי הוא מחבר בין פרוטון לניוטון וכן בין קוורקים ועי' לעיל בפרק האטום והספירות, כי החומר עצמו הוא בחינת חיצוניות של המלכות כמ"ש הרב בע"ח. והוא מושפע ע"י הת"ת שהיא בחינת כוח האלקטרומגנטי כו'.

והנה עניין ד' כוחות אלו שהם כנגד ראייה, שמיעה, ריחא ודיבור. שהם ד' בחינות שיוצאין מהעיניים ואח"פ אזן חוטם פנים, ואח"פ אלו שהם כלים דספירות יוצא מהם הבל ממשי, אבל מהראייה שהיא כלי דחכמה אין אלא הסתכלות דקה כ"כ הרב. ועוד, שד' כוחות אלו הם: כוח הכבידה החלש ביותר למרחקים גדולים, והטעם לזה אפשר כיון שיצאו מהאזניים שרומזים לכבידה כי הם המאזנים את האדם בעולם כמו כוח הכובד, ולכן הם הרחוקים ביותר דהיינו אחת מהשנייה כמו שאמר הרב חזק רומז שהמשיכה בין אור היוצא מימין לשמאל הוא החלש ביותר, כי סוד האורות הללו הם אור מקיף ואור פנימי לעשות הכלים, דהיינו אור ישר מימין ואור הבל משמאל.

ודע שהסתכלות העיניים רומז לכוח האלקטרומגנטי, שהוא כוח היוצר את הכלים בעולם, פירוש: החלקיקים כולם כנ"ל בפרקים הקודמים, והוא שאמרו רז"ל בשער אח"פ ח"ל: "ואמנם הסתכלות זו הוא כך כי נמשכה הראייה זו בנר"ן הנ"ל ומחמת הסתכלות הזו בהם נעשה שרשי הכלים. זהו וירא אלהים את האור כי טוב ויבדל כי נסתכל המאציל הנקרא אלהים שהוא א"ק באור הנפש הנקרא את. כי המלכות נקרא א"ת. ח"ס הנפש הנעשה מהבל הפה [שהוא עקודים] אמנם הר"ן נקראים אור א"ת האור הוא הנפש עם נשמה ורוח".

וראייה זאת, כוונתם ז"ל לדבר שהעין קולטת והוא הגלים הנ"ל, והוא דק ולכן לא יוצא מהעין הבל כלל זולתי אור חוזר מעט שזה כוונת הרב להסתכלות וצ"ע.

וכאן כתב הרב ח"ל: "לכן מסוד ראייה זו נעשה ל' כלים שהוא הגוף י' כלים להבל האזן הנקרא נשמה וי' כלים להבל החוטם הנקרא רוח וי' כלים להבל הפה הנקרא נפש אבל ההבל עצמו שהוא האור הפנימי אי אפשר להתפשט למטה לפי שבחי' הראייה נמשך מהעיניים שהם יותר עליונים מכולם לכן בראייה זו לבדה יצאו הכלים משא"כ מאח"פ כי לא היה אפשר להאציל מהם שום מציאות אם לא מהבל היוצא מהם ממש", ורואים שסוד הראייה גדול מהאזניים, אבל לקמן כתב הרב ח"ל: ""

אחר כך יצאו האורות מחוטם דא"ק ח"ל הרב: "אח"כ באו הטעמים האמצעיים והם בחי' אור היוצא מחוטם דא"ק וחוטם גימטריא ס"ג גם מכאן נמשך ויוצא אור דרך ב' נקבי החוטם ימין ושמאל ימין מקיף ושמאל פנימי ע"ד הנזכר באזן ונמשכו ביושר עד החזה של זה הא"ק זהו עיקר האור. אמנם הארתו ג"כ הוא מתפשט אל צד האחור ומסבב בכל סביבות א"ק והנה כאן נתקרבו האורות אלו הפנימים במקיפים שלהם יותר מאורות האזניים כי נקבי החוטם סמוכים הם אבל עכ"ז נחלקו לב".

ואחר כך יצאו האורות מפ"ה דא"ק ח"ל הרב: "אח"כ באו הטעמים התחתונים שמתחת האותיות והם בחי' אורות היוצאים דרך הפה של א"ק משם ולחוץ והנה בכאן נתחברו האורות חיבור גמור כי הרי הם יוצאים דרך צינור א' לבד. והטעם כי כל מה שהאורות מתרחקים ומתפשטין למטה כך יש יכולת להשיגם ולקבלם לכן אין חשש אם נתחברו המקיפים עם הפנימים יחד והנה כיון שכבר נתחברו האורות המקיפים ופנימים יחד לכן מכאן התחיל להתהוות בחי' כלים אלא שהם זכים בתכלית הזכות כמ"ש לפיכך עדיין לא נתגלה כאן רק בחי' כלי א' לבד אבל האורות הם נחלקים לי' ואלו האורות נקראו עקודים".

וכן כתב הרב שכל האורות מתלבשים אלו באלו, הגבוה בנמוך ח"ל: "ודע כי י"ס אלו של אורות האזניים כל זמן שהם נמשכין עד גבול החוטם אז הוא יחידה בפ"ע אבל כשנמשך מגבול החוטם ולמטה כמ"ש עד שובלת הזקן אזי מתלבש אור האזן בתוך אור החוטם ונעשה בחי' נשמה פנימית אליו וכן אור החוטם כשנמשך מגבול הפה אז מתלבש באור הפה ונעשה החוטם בחי' נשמה ופנימיות אל אור הפה". ומכאן תקיש לגשמיות, שאף אלו הכוחות הנ"ל מתלבשים זה בזה, שהכבידה מתלבש באלקטרומגנטי, ואח"כ במרחקים קצרים יותר, מתלבש בגרעיני החלש, ואח"כ במרחקים עוד יותר קצרים מתלבש בגרעיני החזק.

ולכן אמר הרב שהמרחקים רומזים למידת המשיכה או הכוח בין אור מקיף לאור פנימי, וראינו שבאחזים שרומזים לכח הכבידה, יצאו האו"מ והאו"פ בריחוק הגדול ביותר, זה רומז ל"כח הכבידה", כי כן גימטריה של **אח"ן** עם הכולל. ואחר כך נתרחקו קצת מהאזניים האורות והגיעו לחוטם ושם נתלבשו בו ונעשו לו נשמה, ואח"כ ירדו לפה ושם נתלבשו באורות הפה ונעשה גמר הכלי ע"י ביטוש האורות.

ולדברי המדענים, הכוח החזק יצא ראשון ואח"כ ממנו יצא הכוח החלש, ואח"כ הכוח האלקטרומגנטי, וכוח הכבידה עוד לא ידעו ולא יבינו. והעניין שכוח הכבידה לא מצאו לו חלקיקים שמעבירים אותו. לעומת האלקטרומגנטי שמורכב מפוטונים, וגם כל חלקיק פולט קרינה. וכוח הגרעיני החזק מחבר את כל הפרוטונים והניוטונים בגרעין לכאורה ע"י גלואונים לטענתם. לכן אפשר לומר כך: כוח הכבידה במימדים גדולים, אח"כ כוח אלקטרומגנטי, אח"כ כוח הגרעיני החלש אח"כ כוח הגרעיני החזק.

וכבר אמרנו שהכבידה רומזת לאזניים, ולכן הם הרחוקות ביותר ושם עדיין לא היה משיכה חזקה בין האו"פ לאו"מ, והעניינים אח"כ לכן הכוח האלקטרומגנטי הוא מחבר מולקולות ואלקטרונים, כי העניינים קרובות יותר, והם קולטות את האור שהוא כוח אלקטרומגנטי, וכוח הגרעיני החלש הוא גורם לפליטת חלקיקים מהגרעין, וצ"ע אם רומז לאף שכבר פתחי החוטם קרובים זה לזה ולכן הכוח יותר חזק ויותר קרוב, ואח"כ הפה שהכוח שם הוא מדבק את כל החומרים וגורם להם להיות בעלי נפח כמו שאנו רואים זה בחינת גמר הכלי.

ומכל מקום בזה אנו בטוחים, שיש כאן ג' דרגות: מהאחזן יצא כוח הכבידה, ואין לו חלקיקים, ולכן הוא החלש ביותר ופועל מרחוק ביותר. אח"כ יצא כוח האלקטרומגנטי מהעניינים ששם מקומו, והוא משונה מכל השאר כי הוא יוצר החלקיקים, דהיינו על ידי שמכה אחד בשני כגון פוטון חזק בפוטון חלש ונוצרים אלקטרונים, זה בחינת מה שאמר הרב שהסתכלות העיניים יוצרת הכלים והבן. ואח"כ יצא הכוח החזק והוא הפה, ששם גמר הכלי דהיינו דיבוק אור פנימי באור מקיף עד שנעשה כלי ע"י הסתכלות העיניים, זה בחינת הגרעיני החזק שמדבק את ג' הכלים הפנימיים של הפרוטון מוח לב כבד שהם הקוורקים ביחד (ועיין לעיל הקוורקים). ודרגה הרביעית של חוטם לא ידענו מה היא ואולי הכוח הגרעיני החלש, שהוא דוחה חלקיקים, וצ"ע.

ואחרי העיון עוד, נראה יותר שכוח הכבידה הוא החכמה והוא רמז באחזן, ואע"פ שאחזן בד"כ אינה חכמה, מכיון שהמרחק בין האחזניים הוא גדול מהמרחק בין העיניים, לכן נירמז בחכמה דוקא שהיא יותר גבוהה מהבינה. ולכן כוח הכבידה הוא כנ"ל הכי חלש כלומר הכי רחני כי הוא הראשון שיוצא והוא הרצון לקבל השלם, אבל אח"כ מתעורר הרצון הזה להשפיע ומתרחק בתכלית הריחוק ממצבו הקודם שהוא הרצון לקבל ונהפך לרצון להשפיע שהוא אור החסדים, כי חפץ חסד הוא בחינת הבינה. ולכן לא מוצאים שום קשור במהות של אור אלקטרומגנטי לכוח הכבידה, כי שניהם הופכיים לחלוטין, זה כולו רצון לקבל דהיינו כוח משיכה זה כולו רצון לתת דהיינו כוח השפעה, ואע"פ שיש דחייה אלקטרומגנטית זה רק כלפי חלקיקים דומים. ואחר כך, התפשט עוד והתעורר בו הרצון לקבל שוב מעט, זה כבר נקרא הכוח הגרעיני החלש, והוא כנגד האף כנ"ל. כיון שהוא מעט משפיע ומעט מקבל והוא בינוני מידת התפארת. ואח"כ התעורר הרצון לקבל ברוב גדלו ותפארתו כשהיה בתחילה רק שכעת הוא הנאצל מרגיש שהוא רוצה לקבל מהבורא, כלומר מרגיש שהוא נברא, ולכן זה מידת המלכות גמר הכלי, זה כנגד כוח הגרעיני החזק שמדבק את כל הפרוטונים והניוטונים יחד שלא יפרדו, והוא נותן נפח ומשמעות לכל החומרים ביקום שבלעדיו הכול היה מצומצם כנקודה אחת. וכוח זה רמז בפה ולכן אין זיווג לפה כי הוא יחידי והאור שיוצא ממנו הוא גמר הכלי כלומר או"פ ואו"מ מחוברים.

ודע שרק הבחינה הד' היא הכלי היחידי שמקבל בעולם הזה, ולכן הגרעיני החזק הוא יוצר את הכלים, אבל כל שאר הכוחות לבד אינם יוצרים את הכלים כלומר הגופים בעולם, כי כוח הכבידה לבד, יכול למשוך אמנם את החלקיקים זה לזה כמו שהמדענים טוענים שכך נוצרים כוכבים [למרות שזה לא ייתכן כפי שהוכחנו בספר בינה לעתים ועוד עיין בזה לקמן בשער היקום אבל מבחינה תאורטית הם צודקים]. אבל עכ"פ כוח הכבידה שותף ראשון ביצירת החומר והוא כנגד האזניים כנ"ל, אח"כ יש את כוח הגרעיני החלש שהוא האף כי החומר התקרר זה לזה וכעת נמשכים במרחקים קטנים הרבה יותר חזק, ואח"כ יש את כוח הגרעיני החזק שרומז לפה, שהוא כבר מדבק את החומר בכוח גדול פי כמה וכמה מקודמיו כך שלא ישתחרר כלל. ועוד זה לא מספיק כלל כפי שמתאר רבנו מהרח"ו ז"ל לעיל, כי האורות היוצאים מהאחזן ומהאף ומהפה, שכל אחד מהם נותן י' כלים, וכך נעשה הפרצוף, שהוא ג' פרצופים כנודע ראש תוך וסוף, כולם מתלבשים זה בזה, אורות האחזן באורות האף ואורות האף באורות הפה, ואז מתקבצים כולם בפה בבחינת הנפש ששם נמצא המסך, ואז מגיע אור העליון שהוא בחינת אור הראייה שבעיניים שהוא האלקטרומגנטי כנ"ל, ומכה בהם בחזקה בכל ההבלים הנ"ל, שהם בחינת אור חזר או אור חלש בתדירות נמוכה. ואז מעלה אור חזר שמלביש את האור העליון, זה בחינת הכלים הגמורים כבר. זה דומה למה שהודענו לעיל, שלא נוצרים אלקטרונים ואטומים אלא על ידי התנגשות אור באור, ואור א' הוא חזק באנרגיה גבוהה, ואור ב' הוא חלש באנרגיה נמוכה, והאור החלש מתקבץ ע"י כל הכוחות הנ"ל ומכה בו האור החזק זה גמר הכלי בס"ד עד כאן.

כח אל הפועל

והעניין הוא כידוע שיש פרצוף ויש בו ראש תוך וסוף כמ"ש הרב הסולם, ובראש נמצאים האח"פ ועיניים הנ"ל שהם עשר ספירות דראש והם כוחות שמהם יוצאים העשר ספירות דתוך וסוף שהם חג"ת נהי"ם. והכח רומז לד' כוחות הנ"ל והפועל רומז לכלים גמורים באור וכלי, דהיינו התלבשות האורות ע"י אור חוזר. והנה כל כלי מתאר חלקיק אחד כפי שביארנו לעיל בפרק האטום והספירות, וכאן נאמר רק שאלו הכוחות דאח"פ ועיניים הם ד' כוחות הנ"ל שמהם יוצאים הכלים.

דילוג "כח עאח"פ" כו'.

והנה האחזן א"כ אחראית כדלקמן שער החשמ"ל, לאיזון הגוף, ולכן זה נעשה ע"י חשמ"ל, כלומר האותו הדקין של המוח כפי שאמרו חז"ל, כי האחזן היא בחינת ישסו"ת זהה בחינת המוח.

פרק יד

תורת הגלים

והנה לפי האמת ניראה שכל גל הוא בסוד זיווג ועשר ספירות דאור ישר, כי מהזיווג של כל זו"ן בכל ספירה יוצאים ע"ס דאור ישר. והמה רומזים לגלים, כי הזכר נע בגל והנקבה גם כן, וביחד הם עשר ספירות דאורך ועשר ספירות דרוחב, כי גם באור ישר יש אורך ורוחב שרומז לחסד ודין, זכר ונקבה. והנה זה רומז למשל, לגלים אלקטרומגנטיים שכלולים משדה מגנטי וחשמלי שהם זו"ן והם רומזים לישסו"ת, וכן גלי כבידה שרומזים לאו"א שהם יותר נדירים ביקום כי הזיווג שלהם תדיר, זה רומז להפרעות בזמן ובמקום, או לחלופין זה רומז לזו"ן שהם המקום (ו"ק) והזמן (מלכות) כנדע וההפרעות רומזות לגלות ולכן זה ניקרא גלי כבידה, מלשון גלה כבוד מישראל והבן.

פרק יג

טמפרטורה ואנרגיה

שער החשמ"ל

והנה לפי מה שאמרנו בפרקים הקודמים שבכל העולם הזה יש נרנח"י שהם שורשין נשמות גופין, כגון אדם וחיות והדומם והצומח שיש בהם כל אלו, ויש גם היכלות ולבושין לכל אלו, שהם בחינת הכוכבים והעיגולים והאורות המקיפין בחינת כוח מגנטי וחשמלי.

אמנם צריך להבין שהשורש הוא האור עצמו שהוציא (ע"י בריאה יש מיש) את האטומים כו', שהם בחינת הנשמות לעולם הזה, ואח"כ נעשו הגופין כולם. ובמה שביארנו לעיל פרק פרסא דאצילות, כבר ידעת שכל הנבראים בעולם הזה חוץ מהאטומים נחשבים לבושים, דהיינו שהם בחינות נבראים, והאטומים בחינות מאצילים בכך שרומזים לספירות, והם ממוצע בין עולם הקודם לעולם הזה כמ"ש הרב, והם בחינת התווה. וא"כ מובן היטב שכל מה שנדבר כאן הוא בהשגת הנבראים, דהיינו זרם חשמלי בחוט וכו', כיון שהחוט הוא כבר כללות הנברא יחסית בעולם הזה, משא"כ האלקטרון פרוטון וניוטון שיש להם כבר שדה מגנטי וחשמלי קבועים.

פרק א

זרם חשמלי

פרק ב

שדה חשמלי

אל אשר תהיה שם הרוח ללכת ילכו כו', לא יסבו בלכתם כו', דהיינו הנשמה מוליכה את המוח החשמל, והחשמל את הדם והדם את הדם בכבוד כו'. וכן בשדה מגנטי מוליך החשמלי והחשמלי החלקיקים כו'.

והנה האחון היא ה' עלאה, והפה ה' תתאה, וביום השלישי דבריאה עלתה ה' תתאה להתכלל בה' עלאה כנדוע, וזה בבחינת העולם הזה, אבל בצמצום ב' עצמו התרחש כבר בעולם הנקודים, אמנם שם היה כוח לתקן רק ג"ר דנקודים בג' קוין ימין שמאל ואמצע, אבל הז"ת יצאו בלתי מתוקנים כיון שלא נטלו מאור האחון, ולכן נישברו כיון שלא היה בהם הימין והאמצע לחזק השמאל. אמנם יצא בהם תיקון מועט להחיותם בבחינת הניצוצין שניכללו בהם שהם מ"ן דימין. וצמצום ב' בעולם הזה התרחש ביום א' בג"ר עצמם אלא שהעולם הזה לא יצא כלל בסוג ג"ר לכן לא ניבחו בו, אבל ביום ג' יצאו הז"ת המתוקנים של זו"ן מכוח התכללות הדין ברחמים פעם ב' מתחילת הזוהר שדורש פסוקי יום ב' וג'. ואז יצאו ו"ק עם התכללות המלכות בכל אחד כיון שעלתה לבינה, ומכוח זה נעשה צד שמאל שהוא בחינת העתק המלכות בכל אחו"א מהם, וזה צריך ביאור גדול יותר עיין ריש פרק התפשטות והתכללות ע"ס לעיל.

ודע שהאחון הזאת היא בחינת הנשמה כאמור שיוצא ממנה הארת הנשמה, והנה היא המאזנת ולכן בה רמז השדה החשמלי, כיון שעד שלא מקבלים זו"ן שהם בחינת החלקיקים דפרוטון אלקטרון, הנשמה של בחינת הבינה, לא יכולים להתחבר ביניהם כלל ונבחנו להיות אחור באחור. וכאשר מקבלים הארת הנשמה יכולים להתחבר זה בזה כי אז נימשך החיובי לשלילי שהם ימין ושמאל בחינת זו"ן. אבל אין כוח לחיבור וחיוג כנדוע עד שלא מקבלים הארת החיה, וזה בחינת כוח אלקטרומגנטי, והבן.

ובזה גם נבין מדוע לא נישברו ג"ר דנקודים, כיון שיצאו בחיבור ותיקון בג' קוין, והטעם שהארת האחון, בחינת הנשמה, גורמת לחיבור וקירוב, בין הקוין ולכן ג"ר דנקודים אף שהם עצמם, או"א בחינת חוטם פה והכתר בחינת אחון. משא"כ בלא זה, כגון בהארת החוטם פה, שמהם נטלו הז"ת דנקודים, שהם בחינת הכוחות הגרעיני החזק והחלש כפי שנאמר בפרק ד' כוחות, שאין בהם כוח לדבק הימין והשמאל, ואע"פ שהחזק מדבק חג"ת ונה"י כפי שאמרנו לעיל בפרק הקוורקים, שבפרוטון יש ג' פירקין שהם קוורקים, וכן בניוטון, והכוח

החזק הוא שמדבק אותם, א"כ אף בפה יש כוח לעשות ג' קוין. הנה יש הבדל בין קוין דפרטיות לקוין דכלליות, כי יש ימין ושמאל מבחינת הג"ר והו"ק כפי שאמרנו במקום אחר. שיש ביניהם מסך ונבחנו לשמאל וימין מכוח זה, אמנם יש גם ימין ושמאל בתוך כל ספירה וספירה בג"ר ואף בו"ק, כגון בחסד ימין שמאל ואמצע, וכן בגבורה כו' עד"ז. וכן בו"ק עצמם יש ימין שמאל ואמצע. ואף שכל זה לא התרחש מכוח התכללות המלכות בבניה כמ"ש מרן הסולם זצ"ל, מכל מקום אף מקודם לכן היה ימין שמאל ואמצע בו"ק על כרחך, כי החסד ימין והגבורה שמאל והתפארת אמצע. ולכן תבין מה שאמרנו שבעולם הנקודים יצאו ו"ק בימין שמאל ואמצע מעורבבים, כיון שהמלכות היא מבדילה ביניהם כך שהימין והשמאל יהיו ברורים. ולכן תבין שבעולם התווה דעולם הזה, כפי שתיארנו בפרקים על המפץ הגדול לקמן, היו ו"ק בבחינת פרוטון וניוטון בלתי מעורבים עם אלקטרונים כי ואף לא דבוקים זה בזה, אלא רק פרוטון בצד זה וניוטון ואלקטרון כולם מעורבים אבל בפרוטון עצמו היה ימין שמאל ואמצע, וכן בניוטון, אלא ששלושתם לא נדבקו עדיין להיות אטום אחד, זה בחינת הפרצוף השלם, ולכן נישברו.

אמנם ביאור העניין הזה לעומק, הוא כיון שהאחזן בחינת אמא עלאה או שם ס"ג הכולל שיש בו בינה ותבונה, או לחלופין יש בו ישו"ת, והנה המוחין הראשונים שמקבלים ז"ן לקיומם הוא בחינת ה' חסדים וה' גבורות, ונדוע שהגבורות נמשכין לחסדים, בבחינת תאוות השמאל להידבק בימין. על דרך שהס"א נימשך על הגבורה דקדושה, שהוא בחינת ימין בשבילו. ונימצא א"כ, שכל עוד היו כלולים תלת גו תלת נה"י בחג"ת בבטן אמא, היו מתוקנים באחורי אמא ולא היו זקוקים לחכמה, כיון שאחורי אמא חסדים בחי"ב, ופניה מקבלים ע"מ להשפיע חכמה בחי"ב בקירוב שזו קומת ישו"ת.

והנה זה הגורם לכל השוני בין הז"א לנוקבא, החסדים והגבורות. ועוד יש דרגות, כיון שבחג"ת הם חסדים מכוסים, פי' שמכוסים ע"י אחוריים של אמא כנ"ל, שניבחן שעוד לא יצאו לגמרי לעולם, והם ביסוד אמא, ומגעת עד כח"ב חג"ת עד שלישי עליון דתפארת. אבל ב"ש תתאין ונה"י שלו הם כבר יוצאים לחוץ אחר הלידה, וכן המלכות. וה' חסדים מגיעים עד ההוד שלו, וה' גבורות ביסוד, ובזיווג א' נותן למלכות ה' גבורות דאמא ובזיווג ב' ה"ח דאבא כמ"ש הרב ח"ל, ואח"כ נותן בה ה"ג ב"ן דב"ן בביאה א' ואחר כך בזווג ב' נותן בה גם החסדים דאמא מ"ה דב"ן ואז יוצא הולד כלול דכר ונוקבא ע"כ. נימצא שכל החסרון של המלכות משלים ז"א.

נימצא א"כ שכל החיבור בין הז"א למלכות הוא מתנה"י ולמטה, כיון ששם החסדים מגולים, ושם יכולה להידבק המלכות אמנם עדיין אב"א, אבל שם הוא מקום החיבור העיקרי כיון שלמעלה מזה יש את לאה שהתאוה אינה גדולה כל כך, אלא בכיסוי.

והנה תבונה נותנת אלו החסדים והגבורות וגורמת לכל ההפרש בין ז"א ומלכות, שבלא האור הפנימי הזה שימלא אותם, לא ניבחן שום חיבור ומשיכה ביניהם כי יהיו כלים בלא אור. וכל זה עדיין בלא ג"ר, שלא נתלבה התבונה בז"א שזה בחינת המוחין דגדלות הראויים לביאה. והנה נימצא, שהמשיכה עצמה יכולה להתחיל עוד לפני גיל ט' יום א', אע"פ שאין זיווג בפועל. ולמה זה דומה, המוח הוא בחינת ישו"ת, כיון שאין בגוף אלא כלים דישו"ת זו"ן (שהם בחי"ב בקירוב, בחי"א ובחינת שורש) מאז צמצום ב' בכל העולמות, והנה המוח נותן ללב בחינת הרוח והז"א בעיקר את הדם עם רוב החמצן, ולכבד בחינת הנפש והמלכות את הדם עם מיעוט החמצן, וע"י זה יש ביניהם תיאובתא ומשיכה, כיון שהכבד חפץ להידבק בלב ולקחת ממנו הדם שמלא בחמצן, והלב חפץ לתת אלא שיש את פחד הקליפות הנאחזות בכבד כו'. וכעד"ז החוטם והפה, שבחוטם נכנס אוויר ובפה יוצא אש דהיינו אוויר מחומם חסר חמצן, ח"ס עלה עשן באפו ואש מפיו תאכל, וע"י זה יש משיכה של האף אל הפה, וניבחן שהאחזן עושה כל החלוקה הזאת.

והנה ה' חסדים וה' גבורות הם בחינות של מ"ן שמעלים זו"ן או יסוד דא"ק בכמה מקרים, ואז אמא מחזירה פניה לאבא ומקבלת שיעור החכמה הראוי להלביש החסדים הבאים, וכגון עבור זו"ן תיקח מכתר דאבא גם כן שיעור קומה של זו"ן דכתר דאבא ותלביש זה בחסדים, נימצא שהמ"ד שיורדים הם חכמה בחסדים. והם האור הפנימי של זו"ן, וכל שיעור הדבקות והמשיכה שלהם הוא מכוח האור הפנימי הזה.

ועיין לעיל בפרק ד' כוחות שנרחיב יותר שהבינה רומזת לאחזן, זה בחינת הכוח של השדה החשמלי.

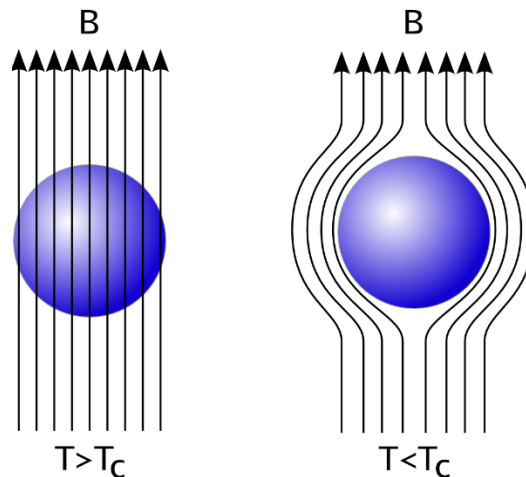
פרק ג

שדה מגנטי

והנה מצינו ששדה מגנטי דומה לרוח הנבואה, שהיא בחי' רוח החכמה, היוצא מן העיניים ועיין בפרק ד' כוחות שהוכחנו את זה היטב, שהרי עולם הנקודים יצאו מן העיניים ורק בהם היו עיגולים, וכן כל אורות מקיפין הם בחינת עיגולים שמתעגלים תוך העיגולים סביב ליושר, ועיין בדרושים בדרוש כוח המגנטי. וכן "כח מגנ"ט", גימטריה עי"ן. וכן כו"ח מאגנ"ט גימטריה קל"ז שהוא קבוע המבנה הדק שאחראי לכל הקשרים והיחסים של האורות שיצאו מן העיניים וכדלעיל בפרק זה. ושם אמרנו שכוח מגנטי רומז לאור מקיף דחיה.

והנה עניין זה צריך להבין היטב, שכן יש חומרים מגנטיים ויש חומרים פאראמגנטיים שמושכים את הכוח המגנטי אליהם, ויש חומרים דיאמגנטיים שדוחים את הכוח מהם, ואלו בעיקר החלוקות של המדענים. והעניין הוא שחומר המושך אליו את השדה המגנטי לתוכו, ניקרא אצלנו שהמסך שלו מחוסר, ואז נחשב שהוא מקבל בבחינה הד' שלו שזה בחינת מקבל על מנת לקבל, כיון שכל פנימיות נחשבת קבלה כזאת. ולפי הדרגה של כניסת האור מקיף לתוכו, כך ניבחן גדול הפגם של אותו כלי. ומה שאמר הרב בע"ח שער עיגולים ויושר שהאור מקיף מזכך את החומר ואת חיצוניות הכלי, ולכן הוא גדול יותר מהאור פנימי, וכן חיצוניות הכלי זכה יותר מפנימיות הכלי, ולפי זה היינו צריכים לומר שזיכוך ובקיעת החיצוניות היא דבר איכותי, אלא כוונתו שם כיון שיש בכלי ג' חלקים שהם: ראש תוך וסוף, כעין פרצוף. והנה כניסת האור לראש הוא דבר המותר אפילו בעולם הזה, ובזה נחשב לזיכוך כיון שבג"ר תמיד יכולים להתקבל חכמה אפילו בלא חסדים. אבל כניסת האור לו"ק, שהוא הגוף והתוך זה דבר האסור כיון ששם מתחילה הבחינה של לקבל על מנת לקבל, כיון ששם היא בחינת גמר הכלי ובחי"ד, וכל שכן בסוף הגוף בבחי"ד ממש, במלכות.

וניראה גם שזה תלוי בתכונות הכלי אם הוא בחי"א או בחי"ב, בחי"ד או בחי"ד, כי יש כלי קבלה כגון החכמה והמלכות ויש כלי השפעה כגון הבינה והכתר.

והנה כבר אמרנו לקמן שברגע הורדת הסיגים מהכלי, אז יכול לקרון עור פניו, זה בחינת משה רבנו ע"ה שהיה כביכול על מוליך כמ"ש "ומש"ה לא ידע כי קרן עור פניו בְּדָבָר אֲתוֹ", זה מכיון שלא נטל דבר לעצמו, כיון שהמסך שלו בעל התנגדות הגבוהה ביותר לאור, מבחי"ד דעביות ודהתלבשות. ולכן היה זקוק למסך ב' גשמי: "ונבא מִשְׁה לְפָנָי ה' לְדַבֵּר אִתּוֹ יְסִיר אֶת הַמָּסָוָה עַד צֵאתוֹ וַיֵּצֵא וַיְדַבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֵת אֲשֶׁר יַצְוֶה", שזה בחינת קליפה שמסוככת על האור, והיה זקוק לזה כיון שהמסך שלו הרוחני מחזיר כל האור החוצה כפי שאמרנו בפרק דעל מוליך.

והעניין יותר בעומק, שכל אלו הכלים אין להם בחינת ראש, כיון שיצאו בבחינת ו"ק בלי ראש כעין כל הדומם, ולכן כל קבלה בתוך גבולות הכלי של אור נחשבת קבלה על מנת לקבל ואסורה, וממילא היא לא מאפשרת גם לזרימת הזרם, והנה זרימת הזרם של האלקטרונים נקראת אצלנו הארת החסדים (עיין בפרק ברקים ורעמים), ואז הארה זאת מלבישה על הארת החכמה שזה בחינת הפרוטונים המגיעים מכיוון השני שהם בחינת ג"ר, וכל זה בתוך הכלי, ואז השדה המגנטי נישאר בתור אור מקיף מחוצה לכלי זה המצב הרצוי. אבל כאשר נכנס אור מקיף, לתוך הכלי, הנה אז לא מתאפשרת זרימת החשמל אדרבה זה מעכב עליו, וממילא אין הארת החסדים, וכנודע אין חכמה בלא חסדים זה נקרא חושך.

וצריך להבין מה עניין הקבלה של האור בחוץ בלבד ומה משובח בזה. אבל העניין, שהמלכות דא"ק היתה מקבלת כל האור הכולל בעולם בבחינת מקבל, אבל לא מקבל ע"מ לקבל ח"ו כי זה אי אפשר, אלא היתה מלאה בבחינת הכלים שלה עצמה באור כולו ולא ידעה מכך כלל כך שלא נעשו כביכול הכלים והיו מדובקים זה בזה האור והכלי, זה רגע אחד אחרי הבריאה יש מאין דמלכות דא"ק. ואח"כ היה צמצום א' שהסתלק כל האור משם, ונישאר עשרה ספירות דעיגולים כחבת"מ, ואז הורגש בה החסרון של האור ולכן הושם שם המסך שלא תקבל שוב בבחינת מקבל על מנת לקבל. ואז כל השיעור של הקבלה במלכות, כבר לא יכל להיות בה עצמה אלא נהפך להיות אור חוזר ע"י המסך, והוא כלי הקבלה לכל ספירה וספירה במקום ה' הבחינות שהיו בה קודם הצמצום. והיא מעלית אור חוזר מה' בחינות עביות שבה, וביחד עם הקשיות והעביות עולה האו"ח ומלביש לט' ספירות ראשונות ונעשית להם כלי קבלה, כחבת"מ שבה למלכות, כח"ב לז"א, כ"ח לבינה, קומת כתר לחכמה. ודע שמלכות הזאת מתפשטת לעשות ע"ס דגוף מינה ובה ואז נעשים ט"ס מפה דראש עד הטבור, והם אלו כלי הקבלה של המלכות. והמלכות דמלכות היא בחינת הטבור ומטה שאין שם כלל קבלה ולא כלום

של אור ישר, כיון ששם המסך כנ"ל וכולו אור חוזר, אף שגם שם יש ע"ס כנ"ל, אבל ניבחנו שאלו הספירות של ראש תוך סוף הם גדולים אלו מאלו.

הרי למדנו שכל שיעור האור המקיף על הגוף, שהוא הראש, הוא מבחינת הטבור ומטה שלא יכול להתקבל בכלי, והוא ניקרא בחינת התלבשות, הרומוז למה שחסר עוד להתלבש בטבור ומטה. והראש הזה הוא האור המקיף הנזכר כאן בדברינו והבן, ומכיון שאין מסך בעולם הזה, ממילא מובן שכל המקבל בבחינה הד' הזאת האו"מ בתוכו מתלבש זה אסור, וכל מי שלא מקבל בבחי"ד הזו כל האו"מ מחוצה לו זה הרצוי, ועכ"פ בגוף עצמו מתלבשים האורות מכוח האור חוזר שעולה והם שמאירים לנאצל עצמו מפה עד טבור.

ואם נחלק את העיגול הנ"ל של הכוח המגנטי לפנימי וחיצון, ניבחנו שחיצוניות הכלי הוא מטבור ועד סוף, ופנימיות הכלי הוא מפה עד טבור שאסור לקבל.

וצריך להבין אם אלו בחינות העיגולים הרמזים בקוים המגנטיים, א"כ מה עניינם. אלא שהם יצאו מבחינת העי"ן כפי שהעלנו בדרוש על כוח המגנטי לקמן, ומכיון שכן גם להם יש כמו לנקודים תכונות של עיגול, כיון שבנקודים התחדשו לצאת העיגולים. והעין היא בחינת ג"ר, וכנודע העיגולים מקיפין את הג"ר ואף יוצאים ממנו.

פרק ה

התלבשות מגנטי בחשמלי

והנה ניבחנו שכאשר חלקיקים שהם בחינת זו"ן כנ"ל בפרק האטום והספירות, מתחילים לזוז ולהתנועע, אז השדה החשמלי שלהם גם כן מתחיל להשתנות במקום זמן ומתנועע, והוא בחינת אור מקיף דיושר אמא שנתנה להם.

והנה ע"י זה, יכולים גם להשיג את אור החכמה שהוא בחינת המגנטי, והנה האור החשמלי שמעלים הוא בחינת מ"ן והוא בא מהאור הפנימי שלהם שהוא המטען החיובי והשלילי, כשם שבקוורקים יש מטען פנימי של צבע, כך באטומים יש מטען חיובי ושלילי, והנה מטען הפנימי הנ"ל הוא בלתי נראה יחסית לאטום ואלקטרון כיוון שמתבטל תמיד בתוך הפרוטון או הנייטרון, דבר שנקרא אצלנו תיקון הקוון, והתופעה ניקראת "שמירת צבע", שתמיד מטען הצבע מבחוץ יהיה נייטרלי או לבן.

אבל מבחינת הכללות שלהם יש מטען 1+ חיובי שנישאר וניראה מבחוץ והוא נקרא אצלנו הארת החכמה של הנה"י המגולים בחוץ, ואליו נמשכת המלכות שהיא מטען 1- שמורה שהיא נמשכת אל החכמה כיון שהיא עצמה אינה מאירה והיא בחינת חסדים.

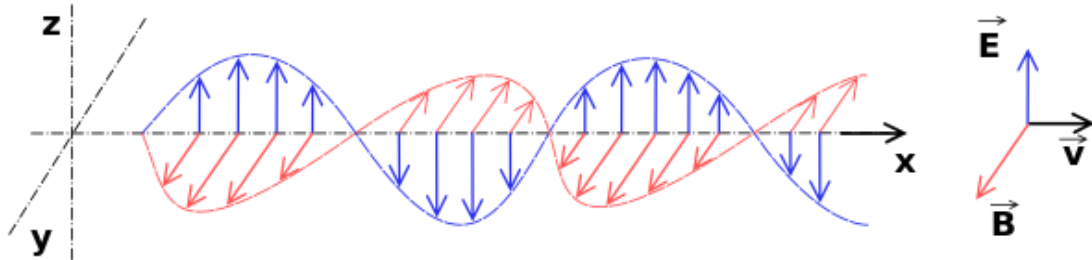
והנה כנודע מפרק יסודות הקבלה בעניין הארות החכמה והחסדים, יש ב' מיני הארות באור העליון, חכמה היא השפע הגדול, וחסדים זה בחינת החיות, והנה גם להבדיל באור הגשמי יש ב' אלו הרומזים, החסדים רומז כאן לבחינה הכוח החשמלי שהוא בחינת חיות לאלו החלקיקים בלבד כיון שלא מאפשר להם להזדווג כל כך בבחינת זיווג דהכאה. אבל בבוא האור המגנטי שהוא בחינת הארת החכמה והשפע אז מקבלים כוח סיבובי שיכולים אף להתנגש בחלקיקים אחרים.

והנה נודע שהארת החסדים אינה מאירה בלא חכמה, פי' שהיא מאירה חיות לנאצל אבל לא שפע. והארת החכמה אינה מאירה כלל בלא חסדים והיא חושך, וכן חכמה היא מפני החכמה, וחסדים מאחורי הבינה, ובזה נבין הדברים כאן. כיון שהחשמלי הוא בחינת חיות ואינו מאיר כלל בלא המגנטי שמתחבר בו, ואז נעשה אור רגיל כמו שאנו מכירים כאשר מתלבש המגנטי בחשמלי כניראה בתמונה, שזה בחינת התלבשות החכמה בחסדים, כנודע מדברי מרן הסולם זצ"ל, שאין הארת החכמה אלא בהתלבשות בחסדים, שאז נעשה אור מאיר בשלמות.

אבל חכמה בלא חסדים, היא חושך, כגון מגנט רגיל אע"פ שיש בו כוח מגנטי אינו מסוגל להאיר, ועוד שהוא בחינת שדה קרוב של מגנט ורק אור מקיף, ואינו אור ישר המתפשט. וכן חסדים בלא חכמה כנ"ל כגון שדה חשמלי השורה על החלקיקים הוא בחינת החיות המינימלית שלו, ואינו מאיר, אלא א"כ יש זרם פרוטונים שזה כבר אינו אור, אלא החלקיקים עצמם מהירים כו'. ועיין בפרק הברקים.

ואגב נבאר כאן דברי הזוהר שמת רמ"ו ע"ב, וז"ל: **וְאֵלֵינוּ אַרְבַּע אֵינוֹן כְּלִילֵן בְּרָזָא דְאֵתוֹן אֲדִנְיָ, דִּי סַנְדְּלָפוֹן מְאִירֵי רְתִיכִין. מְשִׁתְּמֵשׁ בְּהוֹ. אֵלֵינוּ אַרְבַּע אֵתוֹן פְּרָחִין בְּאֵוִירָא, דְּהוּא אֵוִירָא כְּלִיל בְּאֵתוֹן דְּשָׁמָא קְדִישָׁא, יְהוּ"ה, יו"ד ה"א וְא"ו ה"א. וְהוּא אֵוִירָא כְּלִיל לֹוֹן, וְאֵתְּכִילֵנוּ אֵלֵינוּ בְּאֵלֵינוּ. וְאֵלֵינוּ ד' נְטִילֵינוּ לֹוֹן, בְּרָזָא דְּהוּא בְּזָק. וְאֵלֵינוּ ד' עֵאלֵינוּ בְּד', אֵלֵינוּ בְּאֵלֵינוּ, דְּכִתִּיב, (שְׁמוֹת כו) מְקַבְּלֹת הַלְוֵאוֹת אַחַת אֶל אַחַת. וְהָא אֲוִקִימָנָא, וְרָזָא אִיהוּ לְאֵתְּכִלְלָא אֵלֵינוּ בְּאֵלֵינוּ, וְלְשִׁלְבָא אֵלֵינוּ בְּאֵלֵינוּ, בְּרָזָא דְּהוּא וְרָזָא דְּכִלִּיל בְּרָזָא דְּשָׁמָא קְדִישָׁא. דְּכִלִּיל שְׁמָא דָא בְּשָׁמָא דָא. וְכֹלָא בְּהָאֵי הִיכְלָא מִתְּנַהֲגֵי, וְנִטְלֵי**

בהוא רוחא, ברזא דשמה קדישא דשליט על כלא. בהאי היכלא איהו יאהדונה"י, כללא דתרין שמהו, מגו דאיהו רוחא ברוחא. וכד שמה דא, דכליל ברזא דרוחא ברוחא, וכליל דא בדא. נהיר דא בדא, כדין נהיר כלא, וסלקא נהורא ונחתא, כנהורא דשמשא גו מיא ואוקימנא. וכדין האי רוחא נטיל, כלא נטלין בגיניה, דכתיב, (יחזקאל א) אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת ילכו לא יסבו בלכתן. וכד רוחא דא נהיר בשמה דא, כדין עאלין כלהו דא בדא, ואתקשרו כלהו כחדא, לסלקא לעילא, ברזא דשמה דא קדישא.

דהנה צריך להבין היטב, שמצינו ב' מיני התכללויות בדברי רז"ל, א', חכמה בחסדים כנ"ל, וב', התכללות הספירות זו בזו, ואף שיש לומר שאלו דומים, הנה מצינו גם ב' מיני התכללויות כנגדם בגשמיות להבדיל: א', התכללות הנ"ל של מגנטי וחשמלי יחדיו זה בגדר האור עצמו, והב', התכללות של אור חוזר כגון שפוגע בקיר אז לפעמים יהיה גל עומד אם כל הזמן ממשיך להגיע האור, ואז יש גל ישר ויש גל חוזר. ויש עוד סוג שהוא הארת חסדים בגבורות כגון בברקים שתוארו לעיל פרק הברקים ששם נכנסים הפרוטונים תוך האלקטרונים, וכן המנהג תמיד במעגל חשמלי אלו לצד זה ואלו לצד השני, זה גם בחינת חכמה בחסדים, כי פרוטונים הם חכמה ואלקטרונים הם חסדים, דהיינו זה מאיר ממעלה למטה זה ממטה למעלה בחכמה, ומעלה ומטה הוא לפי כיוון המתח.

פרק ד

מדוע אין חלקיקים מגנטיים בעולם

הטעם לזה מבואר היטב לפי הנ"ל שהשדה החשמלי רומז לנשמה בעולם הזה, והשדה המגנטי רומז לאור החיה שהוא נשמה לנשמה, והוא מקיף על הנשמה של שנמצאת בתוך הכלי, והיא בחינת הזרם החשמלי, ומכיון שאין כלי בעולמות שמתחת לס"ג דא"ק של חיה יחידה מכיון שנעשה הצמצום הב' שעלתה המלכות לנקבי העיניים והורידה אח"פ דהיינו כלים דמלכות, תפארת ובינה מחוץ למדרגה, ומה שנישאר מעל למדרגה דהיינו בבחינת אור מקיף בלבד לגופים הוא יחידה חיה, וכן בכל עולמות אבי"ע עד סופם כולל עולם הזה בחי' חיצונית דעשיה. והמשל בזה, כי בגוף יש מוח לב כבד, והם כלים לנשמה רוח ונפש, ואין כלים לחיה יחידה שהם מקיפים עליהם והבן היטב.

והנה אחרי העיון, כל הנ"ל אע"ג דנכון הוא שהרי בעולם הזה חסרים כלים דא"א וכל שכן דא"א ועתיק, מטעם הצמצום הנ"ל אשר התרחש בעולם הנקודים אמנם כמו שאמר הרב, כאשר עלתה המלכות המדווגת לנקבי העיניים בראש הס"ג הנה אז יצאו המקיפין של כתר וחכמה מן המדרגה וניתנו למדרגות התחתונות ונעשו להם היכלים, דהיינו לכלים של בינה תפארת ומלכות שנישאר מתחת למסך דמלכות המדווגת. והטעם שהמקיפין ירדו למטה הוא כמובא בשער א"א אשר המקיפין ירדו והסתדרו בסדר הפוך כאשר הופרסה הפרסה דקרומא דאורא מתחת לחכמה סתימאה, והוציאה בינה דא"א לגרון, ואז יצאו כל המקיפין דכתר חכמה הנישאר בראש א"א והתהפכו ממטה למעלה אשר הכתר דכתר התחתון ביותר והם י"ג במספר כנגד י"ג תקו"ד. אם כן אלו ב' פעולות של המסך, א' סותם הארת החכמה ומעביר חסדים ולכן מסלק כל או"פ שמתחת למסך. ב', מהפך את המקיפין בכל המדרגה ממטה למעלה.

והנה כלים אלו דבינה ותו"מ אמרנו בפרק האטום והספירות כו' שהם רומזים לפרוטון ניוטרון ואלקטרון, בעולם הזה. ולכן אין אלא אלו הג' כלים אמנם יש עוד כלים היוצאים זמנית שבהם נדבר בהרחבה בע"ה במקום אחר, והם יוצאים כדי להוציא מוחין דו"ק דג"ר, שלא יכולים לצאת בלא הג"ר דג"ר דע"ב ח"ס המלאכין שנשרפין. ועיין בעניין חלקיק היגס.

ומכל מקום אף שאין חלקיקים שהם בחינת כלים לע"ב ס"ג שהם חכמה ובינה, הנה לכל הפחות יש את האורות כנ"ל שהם המגנטי והחשמלי, ונעתיק לשון רבנו בע"ה: "וזהו כוונת אדר"ז כחדא נפקין וחדא שריין ולא מתפרשין לעלמין. והכוונה שהח"ב לא נאצלו כמו זו"ן אשר נוק' יוצאת מבין חדוי ודרועי מאחוריו אך או"א כחדא נפקין הוא שבעת הלידה יצאו שניהן יחדיו ולא קדם א' לחבירו. וחדא שריין הוא כי זו"ן אב"א

אבל או"א כחדא שריין פב"פ. ומ"ש ולא מתפרשין לעלמין כי זון אי זיווגם תדיר כמ"ש בזהר פ' ויקרא ע"פ אכלו רעים שתו ושכרו דודים אכלו רעים דא אינון או"א שתו ושכרו דודים דא אינון זון".

ועוד ניתן להבחין, שבכתר אין להבחין בו זכר ונקבה כלל אע"ג שלפי האמת מתחלק לימין ושמאל בא"א שהם מ"ה וב"ן ובעתיק אחר ופנים ויש רמז לזה שהרי הגולגולת של האדם מתחלקת במקום שמוחו של תינוק רופס לרוחבה ודי להבין, אמנם למצח לא מצינו חילוק אלא שהמצח רומז למוחין והוא בחינת מוחא סתימאה דא"א והגולגולתא יותר רומז לעתיק שבו מתפשטין ז"ת דעתיק כנודע לכן מחולק לרוחבו, והמוח מתחלק לאורכו כנודע ורומז למצח שהוא בחינת א"א, משא"כ בעיניים שהם בחינת חכמה או ג"ר דבינה, שהם כחדא נפקין וכחדא שריין ולא מתפרשין לעלמין, כיון שאם תצא עין שמאל לפני ימין או איפכא, אזי יש חסרון שזה מסתכל לכיוון א' זה מסתכל לכיוון ב', ונימצא שאינם כחדא שריין, ממילא ע"כ כחדא נפקין, ועל כרחק לא מתפרשין לעלמין לכל כיוון שישתכלו אפילו בתנועה. משא"כ האוחן יכלה לבוא זו לפני זו, כיון שלא כחדא נפקין אינון אמנם כחדא שריין ולא מתפרשין. ויותר מזה, האף כי ימין ושמאל שבו שהם בחינת לאה וישראל, אינם משמשים בקביעות תמיד, ופשיטא שלא כחדא נפקין שהרי מכוח הארת התבונה בג"ר דז"א יצאה לאה, ועוד שניכר באף עצמו שהרי פעמים שנחיר אחד סתום והשני פועל, כיון שיש חלוקת עבודה בגוף האדם כך שנחיר אחד יעבוד יותר, ונימצא אם כן, שאע"פ שכחדא שריין זה בצד זה משא"כ זון מ"מ מתפרשין כיון שזה עובד זה לא, ודהיינו כשמסתלקין ג"ר מן ז"א ממילא הארת לאה גם כן מסתלקת שלא באה אלא מכוח ג"ר או מלכות דתבונה שמתפשטת עד חזה דז"א אלא שודאי מכוח שאין העדר ברוחני נישארת שם הארת לאה אבל מ"מ חשיב דמתפרשין כי אין זיווג, וממילא חסרונם גדול משל או"א. וכל שכן זון מתפארת דז"א ומטה הנקראים יעקב ורחל, אשר שם החסרון גדול לאין שיעור כיון שלא כחדא נפקין שיוצאים אב"א, ולא כחדא שריין כיון שהם זה תחת זה, ואף מתפרשין בשעת הקטנות שיעורת לבריאה.

ועוד כתב הרב לקמן שער י"ב ח"ל: "ואמנם או"א אשר היה בהם ביטול ולא היה בהם מיתה בפועל כמו שהיה בזון כנ"ל. לכן היה בהם ג"כ בחי' זכר ונקבה כל א' בפ"ע פי' בבחי' ב' פרצופים כדמיון זון אבל נתוסף בהם חיבור עצום והוא שהם דבוקים יחד פב"פ תמיד בכותל א' בלבד משמשת לשניהן ואין ביניהן פירוד כלל לא כמו זון שבהיותן אב"א מתחברים ובהיותן פב"פ נפרדין. וזהו הטעם שאמרו בהרבה מקומות בס"ה פ' אחרי דס"א ובאדר"ז דז"צ אבל או"א לא מפסיק רעותא דתרויהו לעלמין כחדא נפקין כחדא שריין לא אפסוק דא מן דא ולכן זווגייהו תדיר דלא פסיק", הרי שאו"א דבוקים יחד תמיד פב"פ בכותל אחד, זון כדי להדבק פב"פ זקוקים לב' כתלים א' לזה וא' לזה, כיון שתחילה אין להם אלא כותל א' משמש לשניהם שפירושו שלשניהם יש חסרון ולכן מתדבקים אב"א, ועל ידי ה"ח וה"ג שמקבלים מאמא מתתקנים בפב"פ, ומשלימים ב' כתלים, ופירושו שקיבלו ג"ר דחסדים ולכן אינם זקוקים יותר לחכמה ולכן יכולים להפנות אחוריהם לקליפות ללא חשש, כי לא נדבקים אלא במקום חסרון.

והנה העניין לפי המדענים, שכל המגנטים בעולם יש להם צד צפון וצד דרום, כמו + ו- של הכוח החשמלי לקמן, רק ההבדל הוא שהצדדים האלה של צפון ודרום לא יכולים להיפרד לעולם, ודהיינו אם יחתכו אותם באמצע ושוב יחתכו, עד לחלקיק הכי קטן שבחומר, יראו שגם אותו חלקיק ממש, יש בו צד צפון וצד דרום, ולכן הכוח הזה אינו נובע מחמת החלקיקים, כי אין חלקיק צפוני או דרומי, אלא הוא תכונה של הכוח עצמו.

ובזה נבין דברי הרב שער י"ג פ"ז ח"ל: ואמנם הארת העתיק הוא מתגלה בב' רישין תתאין דא"א כחדא אף על פי שמה ראוי היה שיהיה הא' מתגלה בב' והב' בג' הטעם כי הנה מציאת אלו הב' רישין מתגלגל אח"כ באו"א ואו"א כחדא נפקי וכחדא שריין לכן גם אלו הב' רישין יהיו כחדא והראשון ע"כ. והנה או"א הם בחינת מ"ה וב"ן כל אחד מהם, וגם דבוקים זה בזה כדוגמת א"א, נימצא שיש בהם ב' חסרונות: א' של עתיק, וא' של א"א. וכן ככל שיעורדים התחתון יהיה כל החסרונות של העליון ויותר.

ועניין הכוח המגנטי, הנה הוא מכיון שהאור מקיף מבחינת הכוח המגנטי אינו מופע אלא כאשר או"א הם פנים בפנים, והנה יש כלים בבחינת בינה ויש כלים בבחינת ז"א, ואף שכל הכלים בעולם הם רק זון. העניין שתמיד מתחלקים אפילו ב' הכלים דזון לעשר מדרגות של חבת"מ בתוכם כנודע, כי בכל ספירה יהיו עשר ספירות לעולם. ולכן כלי קבלה כגון ברזל שנוהג למשוך לתוכו את האור מקיף ולהשרות אותו עליו, ויש כלי השפעה כגון נחושת שאינו נוהג לקבל אלא דוחה השדה, ואז כדי להפוך את המסך שלו, פירוש, כדי שיוכל לקבל בבחינת ג"ר, והנה אז מורידים או"א המסך שלהם, ע"י הארת א"א שג"כ מוריד המסך וכל זה ג"כ ע"י הארת היסוד דא"ק מתחת טבור דס"ג דא"ק. ואז מסתכל אבא באמא פב"א. זה נותן לה ג"ר בסוד וחכם באחור ישבחנה, אמנם עדיין לא עומדים פב"פ עד שלא ישפיעו אף הבנים הארת חסדים בבחינת מ"ן ואז חזרת אמא פב"פ לקבלת חכמה מן אבא וחוכים זון להארה זו.

והנה להבדיל, כאשר הכלי הגשמי רוצה לקבל שפע בבחינת אור המקיף של הכוח המגנטי, עליו להאיר בהארת החסדים וכבר אמרנו בפרק הברקים ובכ"מ שהיא בחינת זרם האלקטרונים, ואה"נ שיהיה גם זרם פרוטונים נגדי לו זה בחינת החכמה, ואם גם הזרם משתנה בזמן ובמקום שאז ניבחן שהוא בסוד תוספת, כי אין ברוחני

רושם אלא בשינוי הגשמי, וכן כאן שאין רושם אלא מכוח השינוי והתוספת, אז מגיע להם הארת הג"ר ומתלבש עליהם ומקיף אותם בבחינת כוח המגנטי.

יהוה המטי רעל סדס ועל עמרה גפר יתו אשמאת יהוה מן השמיסו יהפך אתהע
 סאשר עמד שסאת פני יהוה וישקף על פני סדס ועמרה ועל כל פני יארץ הככרו
 פכה בהפך את הער יסאשר ישבבהן לוטו ועל לוט מצו ערו ישבבהרו ושת יבנת
 לינו כדרך כל הארץ לכה נשקח את אבינו וישכבה עמו ונחיה המאבינו
 האלה הצעיר וההן שכבת יאמשאת אבינו וישקנו וישנהל ילהובא ישכבי עמו ונ
 נותלו וטמאביהן ותלדה בכירה בן ותקרא שמו מואבה ויאבה ימואבעדה יום
 וישורו יגר בגררו יאמראברהסאל שרה אשתו אחת יהואו ישלחאבי מלך מלך
 אקרבאליהו יאמראדני הגו יגסצד יקתהרגה לאהוא אמרלי יאחת יהואוהי

והנה דילוג הנ"ל מגנט ו"כן או"א", שרומז שהמגנט הוא בחינת הארת ג"ר בעולם הזה שהוא בחינת אור מקיף הרומז לג"ר אע"פ שאין כלים לג"ר כלל בעולם הזה כיון שנתצמצמו כנ"ל בעליית המסך לנקבי עיניים, ואם היו כלים, משמע שהיינו מוצאים חלקיקים מגנטיים מסוג צפון או דרום בלבד, אבל עכשיו שאין אלא הארת הג"ר בלא הכלים, הנה בהכרח שהארה זו מאירה בצורה דומה שהאירה בכלים דאו"א, דהיינו כך שהיו בלתי פרושים כלל, וא"כ אף בזו"ן אין היא מאירה אלא בכה"ג כאשר הם מחוברים ממש בכותל אחד כמ"ש הרב ופב"פ, כי הצפון בחינת החכמה, והדרום בחינת הבינה, והם פב"פ בחינת שמתחברים הקוים זה עם זה.

וכאן אומר ו"תלד הבכירה בן ותקרא שמו מואב הוא אבי מואב עד היום", שרומז לאמא שהיא בחינת חסדים ואינה חפצה כלל בחכמה, והנה עבור הבנים שמעלים מ"ן היא מוכנה להחזיר פנים בפנים ולקבל עבורם הארת החכמה שהיא בחינת הטיפה כנודע, ולכן הבכירה הזאת שהיא הבת של לוט, הרי שהיא בבחינת חסדים אליו שאינה חפצה כלל לקבל ממנו, אלא שכיון שחשבה שאין עוד בנים בעולם ע"כ רצתה לקבל זרע לקיים העולם ועבור זה מחזירה פנים בפנים, והנה מכיון שיש מס"ך, שהוא המפריד ביניהם לכן צריך תיקון להוריד המסך כמ"ש: ושתו ב"ן מסכת, וכן שם: טבחה טבחה מסכה ינה, הרי לך שהשקאת היין היא בחינת מ"ן כדי להוריד המסך, כי ע"י שמעלים התחתונים מ"ן גורמים לזיווג בעליונים ומבטלים המסך כנ"ל, והנה זה הבן שהוא בחינת המוחין דג"ר נקראים 'מואב' להורות שהגיעו מאבא מצד החכמה וז"ס: חכמות בנתה ביתה שהיא הבינה כמ"ש שם ע"י החכמות שקיבלה בנתה ביתה שהם זו"ן.

מ"ת

והנה כאמור, אין בעולם הזה אלא זו"ן, אבל נרמזו או"א במגנטיות, והנה לפי מה שאמרנו לקמן, נימצא שמצח בחינת הרצון או כוח הכבידה, והחכמה סתומה בו לכן הוא כוח חלש. עיניים בחינת או"א. אחזניים בחינת ישו"ת. אף בחינת ז"א. ומלכות פה. ולפי זה קשה א"כ היאך נירמזו ישו"ת באיברים בעוד שלא מצינו כאן לאה כו', ואפשר שלאה רמזה בב' נקבין שבאף.

ולכן נשכיל שהשליש עליון של האף רומז לחב"ד, והשני שלישים התחתונים רומזים לחג"ת ונה"י והם בחינת ניוטרון ופרוטון כפי שנרחיב בפרקים הבאים, והפה רומז לאלקטרון בחינת מלכות. והאחזניים עצמם הם בחינת הכוח החשמלי השורה על האף והפה לחבר ביניהם וניקראים בינה. והעיניים הם בחינת הכוח המגנטי וניקראים חכמה. והמצח הוא בחינת כוח הכבידה כמ"ש כבר.

אבל העניין באמת, לפי מה שמסבירים המקובלים ז"ל, שאחד מהצמצומים שהיו בבריאת העולם, שהוא ניקרא צמצום של שיתוף מידת הרחמים בדין, גרם לכך שבעולמות אבי"ע לא יהיו אלא ג' כלים בלבד שרומזים לאחן לאף ולפה שכנגדם יש לנו ג' חלקיקים שמרכיבים את כל העולם שהם פרוטון ניוטרון ואלקטרון, וכך ניתקנו כל העולמות עד לעולם הזה הגשמי מכוח אותו צמצום ב', ולכן יצאו העיניים והמצח מכלל העולמות האלה שלא יהיו בהם כלים כלל, אמנם כל זה התרחש בגוף ולא בראש, אמנם בגוף האדם הדבר ניכר באמת בגלל שיש רק ג' כלים מוח לב כבד עבור נפש רוח נשמה, וחסרים הכלים לחיה יחידה. (אמנם צ"ע מדוע לא נתצמצם העיניים והאף כו' בגוף האדם, ועוד אם דחג"ת נהי"ם הכלים דמלכין רומזים לגוף האדם, א"כ מאי דעת ואולי כי אחרי זה צמצום הראש ירד מנקבי העיניים וחזרו למדרגה ורק הכלים דגוף נתצמצמו כו').

ואח"כ ראינו שמובא כן בהדיא בדברי המהר"ח ז"ל תחילת פ"ב ופ"ג משער אח"פ שהראייה נישארה בסוד אור מקיף ולא יכלה להתפשט לעשות הכלים, כיון שההסתכלות דקה מאוד משא"כ הבל אח"פ ובהם נעשו הכלים והיינו כדלעיל ועיין לקמן בדרוש מדוע אין חלקיקים מגנטיים בשער הדרושים.

פרק ה

זרם חילופין גורם לכוח מגנטי

ולפי התופעה הזאת, נוכל לומר שזה רומז לביאת מוחין, כיון שהכוח המגנטי רומז לבחינת החיה כנ"ל, והנה החלקיקים פרוטון אלקטרון הם בחינת הבנים, שהם בחינת חג"ת נה"י ומלכות, והאם שורה על הבנים להחיות אותם ולחבר ביניהם במוחין דקטנות, שזה בחינת השדה החשמלי, שהם כוחות היוצאים מהאזניים לחברם, ואלו חסדים כיון שיש בהם דחייה מצד א' ומשיכה מצד ב', כיון שדוחים זה את זה בעלי סימן זהה, ומושכים מטענים בעלי סימן שונה, שזה רומז לתשוקת השמאל לימין, והנה בתחילה יצאו זון ממעי אמא כשהיו מכוסים בחסדים, דהיינו ללא צורך בקבלת החכמה, כיון שהיו אב"א בכותל אחד, פי' מפחד החיצונים שלא יתאחזו בהם, והיו חסרים מנה"י שהם בחינת הכותל, ונכללו בכותל אמא, והנה זה רומז בגשמיות לניוטרון להבדיל.

ומובא בזוהר חה לשונו: **אמר לי, אדכרתן מלתא עלאה, ובני עלמא לא ידעין, ולא משגיחין. יתיב שעתא ובכה, אמר, ווי לבני נשא דאזלין כבעירי חקלא, בלא סוכלתנו. במלה דא בלחודוי אשתמודעין נשמתהון קדישין דישראל, בין נשמתהון דעמין עובדי עבודת כוכבים ומזלות. נשמתהון דישראל אתגזרו, מגו בוצינא קדישא דדליק, דכתיב, (משלי כ) נר יי נשמת אדם. והאי נר בשעתא דאתאחד מגו אורייתא דלעילא, לא שכיף נהורא עליה אפילו רגעא. ורזא דא, (תהלים פג) אלהים אל דמי לך. כגוונא דא כתיב, (ישעיה סב) המזכירים את יי אל דמי לכם, לא שכיכו לכון. נהורא דשרגא כיון דאתאחדא גו פתילה, ההוא נהורא לא שכיף לעלמין, אלא מתנענעא נהורא לכאן ולכאן, ולא משתכיף לעלמין.**

פרק ה

על מוליק

רומז למשה של נעליך כו', שזה קליפת נוגה והשאיר רק את החשמ"ל שאז הוא בחינת על מוליק ואע"ג דאמרין לעיל שהאדם צריך לשים על עצמו המסך, כל זה במי ששולטת בו קליפת נוגה, אבל מי שזיכך את כל הקליפה ללבוש דחשמל, אין צריך לו מסך כלל, כי הוא מקבל בלי עיכוב כלל. זה בחינת משה ע"ה שהיה מוליק בחינת מל"ך מוח לב כבד, שזורם בו אור העליון בלי עיכוב כלל, זה בחינת ויאמר משה משה, ללא פסק ומסך כלל, משא"כ אברהם | אברהם כו', בכל שאר הנביאים כמ"ש חז"ל במדרש.

וכמו שמובא בזוהר ח"ל: ומשה אתמר ביה (שמות ג ה) של נעליך מעל רגליך, דא בהפוכא דאחרנין, דלא צריך לאתחזיא קדם שכינתא בקליפה, ורזא דמלה כי אין לבא אל שער המלך בלבוש שק (אסתר ד ב), ולגבי אבהו לא אתחזיא אלא בנעלים, הדא הוא דכתיב (שיר ז ב) מה יפו פעמיך בנעלים בת נדיב, אכל לגבי משה בלא כסויא כלל, זה משום שיש פסק באברהם כו' כמובא במדרש, והיינו שהפסק הזה הוא בחינת המסך שכתוב מסך | פתח | אוהל מועד כו', והוא עניין המפסיק בין הקב"ה להתפשטות באדם, והנה הבינוניים צריכים לפסק הזה כדי למסך בין אור העליון לבין הקליפה שנימצאת רובה בגוף האדם, אבל משה רבנו ע"ה בחינת צדיק גמור אינו צריך כלל לאותו מסך ופסק.

והנה אלו הנעלים בחינת של נעליך, הם ל"ב מלכויות דסיום רגלין כ"כ הסולם שהמה מתבררים בהריון אולם לפעמים אין הברור עולה יפה לכן יוצאים לעולם עם יצר הרע, ובסה"כ יש ש"כ נהורין שצריך לברר שנפלו לקליפות מחמת שבירת הכלים, והם גימטריה נע"ר, ועם ה' גבורות דמנצפ"ך הם שכ"ה, זה סוד נע"ר נע"ה כמ"ש הרב בשער רפ"ח ניצוצין, והנה אם תסיר ל"ב מלכויות שהם בחינת נעל ושם נתפס הס"א יותר כיון ששם הוא קליפת נוגה בבחינת עור דק. ונותר לך רפ"ח ניצוצין בלבד, ואלו הם בחינת הקדושה שהתבררה מן הקליפה בחינת של נעליך דמשה.

ואז נעשה האדם לעל מוליק, שאין דבר מעכב את הקב"ה להתפשט בו כביכול, והטעם שמשה היה בחי' על מוליק, הנה הוא משום שהוא העניו מכל אדם, חמ"ש כי כבד פה וכבד לשון אנכי, כיון שגופו היה היפך מרוחו שלא היה מוליק כלל בבחינת ב' סוגי הדם שלא פעמו בליבו אלא הכול הלך אחרי הנשמה, כי הנה כאשר הנשמה הולכת אחרי הדם והנפש, זה בחינת היפוך שם ה', וכאשר הדם והנפש הולכים אחרי הנשמה אל

מקום אשר תהיה שם רוח ילכו, לא יסבו בלכתם, בבחינת התלבשות הרוחין זה בזה יחידה בחיה כו', נימצא האדם השלם הוא משה ע"ה ע"כ.

סנהו יאמר משה משהו יאמר הנני ויאמר אל תקרבה לסל נעליך מעל גליך כ
 אמרי והפרזי והחזי והיבוי וסי ועתה הנה צעקת בני ישראל לבאה אלי וגסראי
 ניאלי כס ואמרו לי מה שמו מה אמר אלהם ויאמר אלהי סאל משה אהי האשר אהי
 רי סאל ארקה כנעני והחתי והאמרי והפרזי והחזי והיבוי וסי אל ארץ זבת חל
 אתלכו וריקסו ואלה אשה משכנתה ומגרת בית הכלי כס וכו' לי זה בושמלתו שמו
 ברהסאלהי יצחק ואלהי יעקב ויאמרי הוהלו ועוד הבאנא ידך בחקך ויבאי
 א יסדברי סאנכי גסמתמו לגסמ שלסגסמא דברך אל עבדך כי כבד פהו כבדל

אלהיך למען אשר לא ילמדו אתכם לעשות ככלת עבד סאשר עשו לאלהי סחוט אתם ליהוה אלהי כס כי יתצור אל
 ניו יהוה אלהיך בידך ושב יתשב ויורא יתבסב יהא שתי פתת ארוח שקתבהו ולקחת לך לאשה והבאתה לתוך בית
 להי סתלו וילאתמא אדמתך אשר יהוה אלהיך נתן לך נחלה לא תראה את שוראח ידא ואת שיו נדח יס והתעל
 הנער ואמהו וציאו את בתו ליהנערא לזקן ניהע ירהשערה ואמראביה הנערא לה זקן יסאתבתי נתתי לא ישהז
 נערה מארשהו אינמו שיעלה כי ימצא יסנע בתולה אשר לא ארשה ותפשהו שכב עמהו נמצאו ונתהא יששכ
 תככי יהוה אלהיך מתהלך בקרב מחנך לה צילך ולתא יביך לפני יך והימחן יך קדושו לא יראה כד ערו ותדבר
 י ימותהא ישאחרו ון אשר לקחה לו לאשה לא יוכל בעלה הראשון אשר שלחה לשונו בלקחה לה ויתלו לאשה אחרי
 משפט גר יתוסו לאתחבל בגד אלמנה הזכרת כי עבדה ייתבמצר יסו יפדד יהוה אלהיך משם על כן אנכי מצו לך
 יהזקני יס ון חלצה נעלו מעל גליו ירקח בפני יו וענתהו אמרה ככה יעשה לא יאשר לא יבנה את בני יו ון
 לאבתי נו ולתלנו ולקחה כהן הטנא ידך והני יחולפני ימזבח יהוה אלהיך ועני יתואמר תלפני יהוה אלהיך

והנה בחינת מוליך למחצה הוא שאר כל החומרים כאשר עולה הטמפרטורה שלהם ההתנגדות שלהם יורדת, נימצא שחימום הוא עוזר בעבודת השם, אולם מתכות שהם בחינת מעורבות בסיגים כמ"ש בזוהר כאשר הטמפרטורה עולה ההתנגדות ג"כ עולה ואינם מוליכים היטב, ולכן צריכים להוריד את הטמפרטורה וצ"ע.

והנה כאמור, כאשר מסיר משה את המלבוש של קליפת נוגה מיד והלבש אותך מחלצות בבחינת לבוש החשמ"ל, זה עניין העל מוליך הנ"ל שהלבוש דחשמל לא סר מיניה, כי הוא בחינת על מוליך בחינת מל"ך ויהי בישרון מלך שכאשר הזרם מתחיל להיות בו אין מפסיק לעולם עד שישנה טמפרטורה, ובזה תבין מדוע משה עזב את אשתו כיון שכל רגע ורגע היתה רוח נבואה מפעפעת בו, זה בחינת זרם דהאי עלמא והבן.

וכן מובא בזוהר שהאח המת עומד על נעליו של היבם ומחכה ואם לא מייבם עלול לפגוע בו, לכן עושים חליצה שזה בחינת בושא המכפרת על היבם עכ"פ.

וסוד זה מובא בזוהר אדרא אבא (קל"ח ע"א): והיינו רזא דתנינו, (שמות לד) יי פסיק טעמא בגווייהו. בְּכֻלָּהוּ אֶתְרֵ דְשָׂמָא אֲדָכֶר תְּרֵי זְמַנֵי, פְּסִיק טַעְמָא בְּגוּוִיָּהוּ, כְּגוֹן (בראשית כב) אֲבָרְהָם אֲבָרְהָם. (בראשית מו) יַעֲקֹב יַעֲקֹב. (שמואל א ג) שְׁמוּאֵל שְׁמוּאֵל. כְּלָהוּ פְּסִיק טַעְמָא בְּגוּוִיָּהוּ. חוץ מִמֶּשֶׁה מִשֶּׁה, דְּלֹא פְּסִיק טַעְמָא בְּגוּוִיָּהוּ. מאי טעמא. אֲבָרְהָם אֲבָרְהָם, בְּתָרָא שְׁלִים, קְדָמָא לֹא שְׁלִים, דְּהִשְׁתָּא שְׁלִים בְּעֵשֶׂר נְסִיוֵנֵי, וּבְגִין כִּי פְּסִיק טַעְמָא בְּגוּוִיָּהוּ, דְּהִשְׁתָּא לֹא הוּהוּ אִיהוּ כְּדִקְדָּמִיתָא. יַעֲקֹב יַעֲקֹב, בְּתָרָא שְׁלִים, קְדָמָא לֹא שְׁלִים, דְּהִשְׁתָּא אֲתַבְּשֶׁר בְּיוֹסֵף, וְשָׂרָאֵת עָלֶיהָ שְׂכִינְתָא. וְעוֹד, דְּהִשְׁתָּא אֲשֵׁתִים בְּאַרְעָא, אֵילָנָא קְדִישָׁא כְּגוֹנָא דְלַעִילָא, בְּתַרִּיסַר תַּחוּמֵינֵי, בְּשַׁבְּעֵין עֲנַפֵּינֵי, מַה דְּלֹא הוּהוּ בְּקְדָמִיתָא. וּבְגִין כִּי, בְּתָרָא שְׁלִים, קְדָמָא לֹא שְׁלִים, וּפְסִיק טַעְמָא בְּגוּוִיָּהוּ. שְׁמוּאֵל שְׁמוּאֵל, טַעְמָא פְּסִיק בְּגוּיָהוּ. מאי טעמא. בְּתָרָא שְׁלִים, קְדָמָא לֹא שְׁלִים, דְּהִשְׁתָּא הוּא נְבִיאָה, וְקוֹדֵם לְכֹן לֹא הוּהוּ נְבִיאָה. אֲבָל מִשֶּׁה מִשֶּׁה, לֹא אֲפִסִּיק טַעְמָא בְּגוּוִיָּהוּ, דְּמִיּוֹמָא דְאַתִּילִיד, שְׁלִים הוּהוּ. דְּכַתִּיב, (שמות ב) וַתֵּרָא אוֹתוֹ כִּי טוֹב הוּא. וכן מובא בתוספתא בחד דוכתא.

שער היקום

פרק א

פתיחה

פרק ב

המפץ הגדול

רמז ברשימו כמבואר ברמח"ל פתח כז כו'

המפץ הגדול

הנה המפץ הגדול הוא התאוריה המסבירה כיצד נוצר היקום, ולפי המדענים הכול התחיל מנקודה סינגולרית שאין להם לומר בה מילה אחת לפי הפיזיקה המודרנית כי אינה נתונה למשפטי חוקי הפיזיקה ומרחב חמן והיא קטנה ודחוסה עד אינסוף בטמפרטורה אינסופית, והיא התחילה להתפוצץ ולהתפשט זה גרם ליצירת היקום וכל החומר היה כלול בה כבר בצורה של אור גדול עד שהלך והתקרר ונוצרו הקוורקים והגלואונים הראשונים (עיין לעיל במבנה האטום והספירות) ואח"כ נוצרו הפרוטונים והנייטרונים, ואח"כ האטומים הראשונים כגון מימן והליום, ואח"כ הכוכבים וכן הלאה. ולמה דוקא נוצרו החלקיקים האלו לפי חוקי הפיזיקה אין להם הסבר, כי אינם שואלים 'למה', רק שואלים 'איך'. אבל ניראה שחלק מהתאוריה שלהם נכונה, וחלק נתקן לפי האמת בס"ד.

והעניין, שהם מנסים לחבר למטה, במקום עולם הנפרדים, ולהפריש למעלה במקום עולם המחוברים והמקושרים, כי באמת זה חוב הנחש כמ"ש (זוהר בראשית י"ב ע"ב) וְדָא חוּבָה דְהָהוּא נְחָשׁ קְדָמָא חֲבַר לְתַתָּא וְאַתְפָּרַשׁ לְעֵילָא, כי עולם ב"ע הם יש מאין, ועד עולם ב"ע כולם כביכול יש מיש, עם היוצא מן הכלל שהוא עולם הנקודים או עולם התיקון שהוא ממוצע בין יש מיש ליש מאין, כיון שבו היתה שבירת הכלים (ועיין ברמח"ל פתח לז והילך). כי המקום של העולם עצמו נישאר בעינו וכן ג"ר, אבל הז"ת חזרו וניתקנו ע"י הריון שזה בחינת יש מיש עם צירוף יש מאין.

והנה כדי להבין היטב את מה שנאמר, צריך להקדים דברי חז"ל, שיש הבדל בין פרצוף לספירה וכן לעולם, כי פרצוף הוא התחלקות של כלל עשר ספירות בראש תוך וסוף, וזה קורי אילן, והנה צריך להבין מה ההבדל בין העולמות שזה ניקרא עולם זה ניקרא פרצוף וכן עולם הנקודים מה נשתנה בו שנקרא עולם, ובזה כתב הרמח"ל ז"ל שאורות אח"פ יוצאים על סדר ההשתלשלות כך שכל מה שיש בעליון יש בתחתון אבל הנקודים ואצילות ואבי"ע הם בחינת גוף ולבושים שבאמת הכול כלול בעליון באצילות אלא שמקבל צורה חדשה כגון נשמות בבריאה, רוח ביצירה כו'. וזה כבר בחי' הנפרדים שיצאו ע"י בריאה שאינה השתלשלות ע"פ סדר הספירות אלא יש מאין אבל כולם יצאו ע"פ סדר האורות העליונים, כלומר – יש שחומר א' לספירות וחומר ב' לנפרדים כנלע"ד להבין בדבריו. וניראה הוא ז"ל שרצה להרחיק הגשמיות מהרוחני עד כמה שאפשר והנה בעל הסולם ז"ל ניראה מדבריו הבדל העולמות דהיינו שנקודים נקרא עולם כיון שירד מתחת לתנה"י דס"ג ע"י שיתוף שנעשה במדת הרחמים ואז ירדו אח"פ דראש הס"ג מתחת לטבור (שהם הנקודים) והיתה שבירת המלכים וזה שלא כדין כי כל תחתון יוצא ומלביש מחזה דעליון ונמצא שירדו האח"פ מתחת לפרסה דגוף דס"ג וע"כ נבחנו למפורדים ועולם חדש כ"כ הרב.

אולם זה גם מסביר את ההבדל בין ב"ע לאצילות שגם שם יש פרסה וזה כעין שכתב הרמח"ל ז"ל ואולי יש הפרש בדרכם וצ"ע. אבל עדיין צ"ל הבדל בין עולם לעולם כגון בריאה ליצירה וזה כתב הרב שבי"ע נחשבים העתק וחותרם של העליונים מהם כל אחד וכל שיש בעליון יש בתחתון ולא להיפך וכן ניראה שכתב מהרח"ו ז"ל בשער המלכים (פ"א) יסוד זה שכל דבר שתחתון יש בו כח עליון בהכרח המתפשט בו אבל כח התחתונים אינו מוכרח בעליונים ע"כ. ולכן נימצא א"כ שבעשייה כלול כל מה שיש בעליונים אלא שנלע"ד שהוא בדרך שכתב הרמח"ל שעולם הזה נעשה בצורתו כחותם של העליונים ואפשר למצוא כאן בחי' אצילות ובחי' ב"ע. וכן באצילות יש אבי"ע בבחינת אצילות שהוא בחי' שורשים לעולמות וכן אנו אומרים תמיד.

וכעת שהבנו העולם העשייה וכן עולם הזה חיצוניות דעשייה הוא העתק וחותרם של כל העולמות לא ייפלא כלל לומר שהוא נברא בדרך דומה להם, אע"פ שהוא נברא מחומר אחר כמ"ש הרב הרמח"ל. וכן אמרו בזוהר (ל"א ע"ב): "יהי אור ויהי אור. כל מה דאתמר ביה ויהי הוא בעלמא דין ובעלמא דאתי. אמר רבי יצחק אור דברא קודשא בריך הוא בעובדא דבראשית הוה סליק נהוריה מסייפי עלמא עד סייפי עלמא ואתגניז". והיינו שהאור כפי שנאמר לקמן שהוא לבושו יתברך צמצמם אותו ואז נברא העולם הזה וכן כל העולמות.

זה לשון רבנו המהרח"ו ז"ל בספר ע"ח (מבוא שערים פ"א) "ונמצא כי מעת התחלת צמצום הא"ס ולעשות המקום החלל הנזכר, התחיל שרש והדין להתגלות קצת עם היות שאסור להזכיר בחי' דין זולתי מן האצילות ולמטה להיות כי ושת התחילו הכלים להתגלות ועיקר הצמצום וההגבלה היה ע"י הכלים אמנם מה שאנו מזכירים כאן בחי' דין. הוא שורש הדין. בהעלם גמור, בערך הא"ס אמנם כאן הוא רחמים פשוטים ונמצא כי הצמצום הזה היה כדי שיוכלו הכלים של א"ק הזה להתגלות ולהתהוות כי האור מבטל הויית הכלי, שהוא עב וחשוך מן האור, ואח"כ בעת חזרת הקו של האור הא"ס להתלבש בתוכם כמ"ש בפ"ב אז חזר אור ועצמות הא"ק ונתלבש תוך הכלים שלו, ונשאר בבהינת עצמות וכלים עט היות שאסור להזכיר כאן שם כלי. כי אין גילוי כלים רק בעולם הנקודים אבל אנו קורין להם עתה כלים, בערך אור של העצמות הגדול הזו ממנו, המתלבש בתוכו", עכ"ל. ורואים שהסתלקות האור א"ס ב"ה הוא בחי' דין, ומה שאומר כאן הרב צמצום אצלנו זה נבחן להתפשטות של היקום דהיינו מה שהמדענים קורים פיצוץ, כי צמצום אור הוא התפשטות המקום, וכל עוד האור גדול אין יכול להימצא הכלי כמ"ש הרב, כיון שהאנרגיה הגדולה מפרקת את כל האטומים לחלקיקים יסודיים ועיין בפרק טמפרטורה ואנרגיה לעיל.

וכתוב בתחילת הזוהר (בראשית ט"ו) זה לשונו: "בריש הורמנותא דמלכא, גליף גלופי בטהירו עלאה בוצינא דקרדינותא, ונפיק גו סתים דסתימו מרישא דאי"ן סו"ף קוטרא בגולמא, נעיץ בעזקא לא חוור ולא אוכס ולא סומק ולא ירוק ולא גוון כלל, כד מדיד משיחא עביד גוונין לאנהרא, לגו בגו בוצינא נפיק חד נביעו דמניה אצטבעו גוונין לתתא. סתים גו סתימין דחא דאי"ן סו"ף בקע ולא בקע אירא דיליה לא אתידע כלל, עד דמגו דחיקו דבקיעותיה נהיר (כ' א) נקודה חדא סתימא עלאה, בתר ההיא נקודה לא אתידע כלל, ובגין כך אקרי ראשית מאמר קדמא דכלא".

וניראה שלא לחינם בחר התנא רשב"י ע"ה להתחיל את ספר הזוהר במילה ברי"ש הורמנותא דמלכא, כי רוצה להתחיל מבראשית ממש מהרגע שהקב"ה החליט לברוא את כל העולמות כולם, וכן נראה מפירוש 'אור החמה' שם, שהכול רומז למה שמסביר הרב מהרח"ו ז"ל בשם האר"י ז"ל לעיל. ועוד כתב הרב 'מקדש מלך' בשם הרב ישראל סרוג ז"ל זה לשונו בקצרה: התורה נבראה מרל"א שערים אחר ורל"א שערים פנים, רל"א מהם מתחילים בא' ורל"א בת' וב' פ' רל"א הם נתי"ב וכשרצה הקב"ה לגלות גודלו להטיב לזולתו עשה לו לבוש מאור עצמותו שהיא התורה שהיא בנויה מרל"א שערים הנ"ל כהדין קמצא דלבושיה מניה וביה כו', ונתצמצם הוא יתב' בתוך לבושו ואח"כ א"ס צמצם אוויר והניח מקום חלל פנוי ולא נשאר בו רק רשימו דא"ס וגם הלבוש הנזכר נפל חציו התחתון בחציו העליון ובכח ה' גבורות מנצפ"ך נפסק המלבוש לשנים שהיה תחלה בסוד ה' וע"י ה"ג הזכ' נספק לב' ונעשה כעין ב' נוני"ן של ויהי בנסוע כו' נ' ונתקבל המלבוש חציו התחתון בעליון ועלתה א' כנגד ל' ואת ב' כנגד מ' וכו' זה א"ב של אלב"ם, וכן ו"ה עלו ליה, ומ"ה הלביש לע"ב, וב"ן הלביש לס"ג, וי"ד אחרונה דס"ג נישארה בלי לבוש כו' ובמקום החלל הזה יש בו ב' רשימות א' רשימו דאור א"ס ונקרא אור קדמון והשני רשימו של המלבוש ומכנים אותו בשם נקודה שהיא יו"ד לפי שהיא כנקודה בתוך אור גדול דרשימו דא"ס, ונקרא אויר דהיינו אור עם היו"ד הנ"ל ח"ס אויר קדמון והוא מקום החלל, טהירו עלאה ע"כ.

ורמז הקב"ה ליו"ד אחרונה דס"ג שתד ותאיר המקום הפנוי וכן עשתה וירדה והאירה וכמעט אותה ההארה מלאתה כל אותו מקום פנוי וחזרה למקומה ונדע כי כל חזרה הוא דין, א"כ מאותה חזרה נתהווה איזה שורש ובאותו שורש נקפה אותו האור שהאירה כו' ונעשה כדור הטהירו והוא אדם קדמון. ורמז הקב"ה לכ"ף של כ"ת דאלב"ם ושהיא סוף המלבוש כו' אותה על פניה, וירדה היו"ד דס"ג וישבה לה בין סוף המלבוש והטהירו ובהיות בירידתה פעם ראשונה בתוך אויר קדמון לקחה רשימו של המלבוש שהוא יו"ד דאור, וכשלקחה אותה לסייעה בהסתלק היו"ד מאויר חזר אור כאשר היה נקרא בתחלה ח"ס אור דכבר הוה ח"ס מ"ש בזוהר יו"ד דאסתלק מאויר ואשתאר אור ועתה שירדה בין סוף המלבוש והטהירו נתייקרו ידיה ולא עצרה כח להכיל נקודת רשימו של המלבוש שהוא יו"ד דאור וירדה ונעשית אור מקיף על הטהירו והחלק הקרוב ליו"ד דס"ג נקרא אויר קדמון והחלק המקיף ונדע בטהירו נקרא אדם קדמא סתימא, ואדם זה נעשה י' כדורים זה בתוך זה, ואינו אדם קדמון. ובכל אחד מהכדורים האלו נבנו כמה אלפים עולמות ובמ' דאדם קדמא סתימא הוא כדור הטהירו שהוא אדם קדמון.

והנה רואים מדברי קודשם של תלמידי האר"י ז"ל ומכל הנ"ל, ואפשר לסכם הכול במאמר דויד המלך ע"ה: "נְטָה אור כְּשֶׁלְמָה נֹטָה שְׁמַיִם כִּי רָעָה", שתחילה עשה הקב"ה לבוש והוא אורו יתברך, ואנו קוראים לו אור הא"ס ב"ה, ואז צמצם אורו בנקודה אחת, ואותה נקודה התחילה להתפשט ולהתרחב אבל כיון שזה בחינת שורש דשורש של דין, למרות שאין ח"ו דין אצלו יתברך, אבל בערכו הצמצום הזה הוא ניבחנו להיות הסתלקות של האור מנקודה המרכזית שהתחילה להתפשט. וזו נקראת חקיקה כביכול באור. ומה שנישאר בתוך אותו כדור הנחקק הוא בחינת רשימו שהוא אור הממלא כל אותו מקום חלל שנוצר, ומזה הרשימו נעשו כל הנבראים אח"כ כמ"ש הרמח"ל ז"ל. זה בחינת רשימו דעביות של מלכות דא"ס.

ואל תטעה לומר שיש ציור או תמונת עיגול בעליונים ח"ו כי הכול הוא משל לעולם הזה שכאן באמת היה כך או במראה הנבואה, והעניין כמ"ש הרמח"ל בפתחיו, שכל העיגולים והיושר במראה הנבואה אבל אכן אפשר לומר גם שכל המראות יכולות להתפרש בעולם הזה הגשמי בבחינת שהכול משתלשל מהעולמות העליונים כי בעולם הזה יש תמונה.

והנה דייקו בלשונם לומר שהרשימו דאור קדמון שהוא בחינת אנרגיית הרקע הקוסמית כפי שנאמר לקמן, היא זאת שאחראית לכל החיים, ואמרו שהיא נקפאה דהיינו איבדה את כמות האנרגיה שהייתה לה, וכן דברי המדענים היום לגבי היקום הגשמי. וכאשר החלה להקפא רצונם לומר ירדית הטמפרטורה ואז נוצרו הכלים הראשונים ולא ח"ו כלים ממש בעולמות העליונים ודוק כי אנו עוסקים במראה הנבואה בעולם הזה.

והנה לקמן מפרש הזוהר ח"ל: "יהי אור. כל מה דנפיק ברזא דא נפק. יהי על רזא דאבא ואמא דאיהו י"ה. ולבתר אתהדר לנקודה קדמא, למהוי שירותא לאתפשטא למלה אחרא אור. ויהי אור, אור דכבר הוה. אור דא רזא סתימא אתפשטותא דאתפשט ואתבקע מרזא דסתרא דאור עלאה סתימא. בקע בקדמיתא ואפיק חד נקודה סתימא מרזא דיליה. דהא אין סוף בקע מאוירא דיליה וגלי האי נקודה י. כיון דהאי י אתפשט, מה דאשתאר אשתכח אור מההוא רזא דההוא אויר סתימא. כד אשתכח מניה נקודה קדמא י, אתגלי לבתר עליה מטי

ולא מטי. כיון דאתפשט נפק ואיהו הוא אור דאשתאר מאור. והינו אור דכבר הוה, והא קיימא. נפק ואסתלק ואתגניז ואשתאר חד נקודה מניה למהוי מטי תדיר באורח גניזו בההיא נקודה מטי ולא מטי. נהיר ביה באורח נקודה קדמאה דנפק מניה. ובגין כך כלא אחיד דא בדא. נהיר בהאי ובהאי. כד סליק כלא סלקין ואתאחדן ביה ואיהו מטי ואגניז באתר דאי"ן סו"ף וכלא חד אתעביד. ההוא נקודה דאור, אור איהו. ואתפשט ונהירו ביה שבע אתון דאלפא ביתא ולא אקרישו ולחים הוה. נפק חשך לבתר ונפקו ביה שבע אתון אחרן דאלפא ביתא ולא אקרישו וקיימו ולחים. נפק רקיע דאפריש מחלוקת דתרין סטרין ונפקו ביה תמניא אתון אחרנין. כדון כ"ב. דלגו שבע אתון דהאי סטרא ושבע דהאי סטרא, ואתגליפו כלהו בההוא רקיע והוה קיימי ולחים. אקריש ההוא רקיע ואקרישו אתון ואגלימו ואתצירו בצירייהו. ואגליף תמן אורייתא לאנהרא לבר".

והרב בעל הסולם ז"ל שם מפרש הכול על א"א ובינה, דהיינו בחינת בקע למדרגת בינה שהורידה אותיות אל"ה דאלה"ם מתחת למסך דראש, ונישאה באתון מ"י שהם נפש רוח דאורות וכתר חכמה דכלים, חאת נבחת להיות קומת אוי"ר, אבל בזמן שהיא מורידה המסך מת"ת למלכות המסיימת שלה, אז חזרות אתון אל"ה לראש ונעשית שוב אלה"ם ומאירים נרנח"י בכל הכלים הארה שלימה, חאת קומת או"ר.

וכן על דרך זה יתכן שיש לפרש כאן, כי לשון הזוהר רומז לאין סוף ממש, וכעין שפירש הרב במאמר בריש הורמנותא כו', והיינו כוונת תלמידי האר"י ז"ל, שתחילה היה אור הא"ס ב"ה ממלא הכול, ואז היה צמצום ונישאר אור דחסדים (שהוא בחי' הרשימו דאור א"ס ב"ה), חאת בחינת בינה הרצון להשפיע חאת קומת אוי"ר דהיינו בלא כל האור בשלמות, ואח"כ היה צריך הוא יתברך להחזיר שוב האור הגדול פעם אחת כדי להשלים שם הוי"ה, דהיינו קומת אוי"ר, לכן החזיר י' הנ"ל ונעשה שוב אוי"ר, אבל בבחינת התפארת שהוא מושך מעט אור דחכמה אליו, דהיינו שהחזיר אליו מעט מאור הא"ס ב"ה, ואח"כ נעשה בחינת צמצום הא' והוא כלי דמלכות, שהוא גניזת האור הזה שמילא את כל העולם, והוא האור הגנוז שאמרו חז"ל. דהיינו יהי אור, אור שכבר היה, שהרי כבר כל העולם היה מאיר קודם הצמצום בתחילה. ובאמת שהיה צריך להמשיך את כל אורו יתברך בשלב האחרון שהוא הרצון לקבל במלואו של המלכות, אבל כבר אמרו חז"ל שעמד וגנוז מהרשעים כמ"ש (איוב לח) וימנע מרשעים אורם.

והנה רמז לזה, בגימטריה: "**המפץ הגדול**", עולה עם המילים והכולל "**צמצום**", ומובן היטב שהוא רומז לצמצום אור א"ס ב"ה כנ"ל, ולא ממש כי כאן היה צמצום במידת המלכות דחיצוניות העשייה ולא במלכות דא"ס ב"ה ח"ו כנ"ל ואל תתבלבל בזה. ועוד מפ"ץ כנודע בא"ת ב"ש הוא יו"ה ובתוספת ה' ראשונה כי נוהגים לומר ה'מפץ נקבל ד' אותיות השם: הוי"ה ב"ה, וכאילו אומרים: ה' הגדול שהוא בחי' אור א"ס ב"ה.

וכתב הרב (שער ד' פ"ה) ח"ל: "גם יש סוד אחר בענין ה' הנעשה צורת ד"י והוא כי כאן היה סוד שאמר לעולמו די והוא כי הלא שד"י שהוא יסוד דבינה הוא מתפשט בז"א עד החזה שלו לבד ושם הוא שאמר לעולמו די לכן ה' זו צורת די. וגם טעם אחר כי נגד נה"י דבינה יצאה לאה עד החזה לבדו זהו טעם שאמר לעולמו די ע"י יסוד דבינה שנפסק שם", הרי שמבואר היטב סוד השם שד"י שהוא עצירת התפשטות הז"א, שרומז להתפשטות היקום הזה שנקרא עולם סתם. ודהיינו שהתפשט נה"י דתבונה בכחב"ד ח"ג ושליש ת"צ דז"א, ונכלל י' בכל אחד הרי ס"ג נישמר שם התבונה שהיא נה"י דבינה סוד אות ה"י בשם ס"ג הנ"ל. והעניין כמבואר לקמן (שער המוחין פ"ב והילך) שהבינה העלתה נה"י שלה להוציא ז"א, והיה שם צמצום ופרסא, דהיינו העלתה מלכות המסיימת לשליש ת"ת וכל האורות עלו מעל הפרסא, עד שמתוך הדחיקה הגדולה יצאו ז"ן כיון שלא יכלו לעמוד שם, ומזה נבנו לו כח"ב, ומכאן נלמד כיצד נבראו כל העולמות גם הזה, עוד נבאר לקמן בס"ד.

והנה לבר מן דין, השם הקדוש מצפ"ץ רומז למפץ גדול, כנ"ל. והעניין בשם זה כתב הרב הסולם ז"ל, שאלו ב' שמות הוי"ה קודם י"ג מידות רומזים לב' שמות שבגלגלתא דא"א, ושאר י"ג הם בדיקנא. וכאשר אומרים ישראל ה', מתהפכים מחסדים בחינת דין דשם מצפ"ץ כידוע כי א"ת ב"ש בחינת דין, וכן כל שינוי בשם הוי"ה מורה על דין, אז חוזרים להיות רחמים. זהו סוד המפץ, כי הנה היפכו המידות לומר מפץ במקום צמצום אולם גם שם מפץ מורה על דין וצמצום ממילא, וכנ"ל.

הנה תחילת הכול נישברו הכלים ואור הגדול שירד באותה שבירה גרם למפץ הגדול, כי זה התרחש בכל ז' מלכויות של כל עולם ועולם, והכלים נישברו ונפלו בבריאה שהם כללות רפ"ח ניצוצין, והנה כאשר העלה המאציל אלו הניצוצין בבחינת מ"ן צמצם אורו של א"א תלת גו תלת וכן דא"א, ועלו בתוך יסוד דתבונה ונשתהו שם י"ב חודש כל האורות עם אורות דא"א.

מהדורא תניינא

אחרי העיון ניראה לשים קו על רוב הנ"ל, כי טעינו בדבר משנה, ועל כל פנים, הנה ניראה בודאי לפי התורה שכך הדבר, תחילת הכול ברא הקב"ה את עולם התהו או עולם הנקודים והוא כעשירית מגודל היקום היום, וכשאנו מדברים על עולם הכוונה לתפארת ומלכות (ו"ק ומלכות) שבאותו עולם כי הם הנקראים עולם בכל מקום, כמ"ש אמרתי עולם חסד יבנה, החל מחסד.

והנה עולם הנקודים כנודע לא התקיים, כי הוריד הקב"ה אור גדול בבחינת זיווג ע"ב ס"ג דא"ק, ובאמת מטרת האור הזה לכאורה היתה לטובה ואע"פ שהקב"ה ידע שהכלים ישברו, אבל כיון שראה שאין עמידה לעולם בלא מידת הרחמים, כי עולם תהו הוא בחינת מידת הדין בלבד, דהיינו על שם שסוף העולם לחזור להיות תהו אם יחטאו בני האדם, ועל כן עמד ושיתף מידת הרחמים שהוא בחינת יציאת שם מ"ה החדש מהמצח דס"ג דא"ק שם וירדו מתחת לטבור דס"ג דא"ק ששם עולם הנקודים ונתערבו ונתקנו עם שם ב"ן שהוא עולם הנקודים.

והנה כאשר רצה המאציל להשפיע בבנים בבחינת זיווג ע"ב ס"ג דא"ק שהיה בתורת רעותא בלבד ללא מ"ן, ירד האור הגדול ועבר בכתר, ובאו"א, ובהגיע האור אל הדעת, שהוא המלך הראשון מיד נישבר הכלי ונפל לעולם הבריאה והאור של הדעת נישאר בעולם האצילות למטה. וכן קרה לכל המלכים: חסד, גבורה, ת"ת, נצח והוד, יסוד ומלכות.

ונימצא שנישברו כל הכלים, והנה בודאי שזה רומז לבריאת העולם הגשמי גם, ובדרך כזאת: כי תחילה כאמור נברא עולם התהו הנ"ל והוא עשירית מעולם הזה, ועולם התהו היה מורכב רק מקוורקים ואלקטרונים ואולי מעט פרוטונים וניוטרונים.

ועל זה אמרו חז"ל בתחילה ברא הקב"ה את העולם במידת הדין, שזה בחינת נקבה, דהיינו כל החלקיקים היו מבחינת ב"ן דא"ק שהוא הנקבה, והם נקראים אנטי-חומר, וניבראו זה על גב זה לא בצורת קוין, כי לא היה זכר ונקבה. וראה שאין העולם מתקיים, לכן עמד ושיתף עמה מידת הרחמים שזה בחינת שם מ"ה החדש שהוא הזכר והרוח, והוא החומר הרגיל שקיים בכל העולם הזה.

ואז כשהגיע שם מ"ה החדש, על זה נאמר: ויאמר אלקים יהי אור כו', שהוא בחינת ראו בן, אור בן, שמאיר לשם ב"ן הקודם ומחיה אותו ועל ידי שמברר את הכלים השבורים שהם בחינת אורות בלבד וניצוצין נפולים, נוטל אותם לעצמו ועל ידיהם נבנה הזכר. אבל עיקר החלקיקים החדשים של כל העולם, היו רק משם מ"ה, כיון שעד כאן לא נברא אלא עולם הנקודים, ולא כלום מעולם האצילות וכל שכן בי"ע. כלומר מכאן והלאה ניתן לומר שיהיה חילוק כזה לכל נאצל שיהיה כלול משם ב"ן מתוקן ושם מ"ה המתקן, ויהיו חלק רק משם ב"ן מתוקן וחלק רק משם מ"ה, ובכל מקרה כיון שכל ספירה יוצאת מהעליונה יש ב"ן דמ"ה ומ"ה דב"ן.

והנה מאז בריאת העולם צריך להעלות מ"ן שזה בחינת חלקים מאותם ניצוצים שנישבו בקליפות, כיון שהתיקון שעשה הקב"ה הספיק רק לבריאת העולם אבל עוד נישאר מעורב הרע והטוב, שזה בחינת שם ב"ן עם הסיגים. וניראה שלכן יש את התופעה של הוצאת זוג אלקטרון-פוזיטרון כיון שזה ניבחר לזיכור החומר ע"י אור, זה שבחינת העלאת מ"ן, ואף שזה נעשה ע"י כוח עליון ולא פנימיות, יש לומר כיון שזה הדומם, ולא החי מדבר, לכן מזדכך אפי' ע"י כוח עליון, אבל המדבר צריך להזדכך לבד, וכן אם הוא לא יזדכך ג"כ הקב"ה יזככו בסוף.

חיבור מ"ה וב"ן

והנה בזוהר מובא תחילה תיאור זה: **יהי אור דהוא אל גדול דנפיק מאויר קדמאה. ויהי רזא דחשך דאקרי אלהים אור דאתקליל שמאלא בימינא. וכדין מרזא דאל הוי אלהים, אתקליל ימינא בשמאלא ושמאלא בימינא. וירא אלהים את האור כי טוב דא עמודא דאמצעיתא כי טוב אנהיר עלילא ותתא ולכל שאר סטרין ברזא ידו' ד' שמא דאחיד לכל סטרין. ויבדל אלהים וגו' אפריש מחלוקת למהו כלל אלהים. וכאן מדבר מתיקון קוין של ז"ת של ימין ושמאל ומדבר רק על חסד וגבורה דהיינו אפילו בפרטי פרטיות שיהיה בהם חסד וגבורה שהם בחינת אור וחושך, ולקמן לכאורה מדבר על תפארת ומלכות שעל ידי התכללות המלכות בבניה יצאו השמאלי של כל ספירה וספירה וקו ימני, ודהיינו שכאן מדבר על תיקון מ"ה החדש וב"ן דנקודים אחר בירורם ולקמן מדבר על תיקון הקוים גופא אחרי האיחוד שלהם. והנה חיבור זה בעולם הגשמי לכאורה רמז ביום השלישי, ודהיינו זה עניין תיקון כל האצילות, אלא שבעולם הזה אנו מסתכלים רק על ז"ן, פירוש, שזה היה בזמן תיקון ז"ן שאז עמדו כולם בבניה ותחילה עמדו כנודע מדברי הרב בשליש תחתון שהוא בחינת יסוד דתבונה, ועלו לשם כל בחינות ז"ת דמה ז"ת דב"ן שמהם נעשו ז"ן בלא הכתרים כמ"ש הרב, והיו אלו בצד ימין ואלו בצד שמאל, ואז נקראים יחדיו שם אלהי"ם, כיון שהיו תוך או"א וישו"ת שעומדים מגרון דא"א עד טבור דא"א, ונכנסו בין עתיק וא"א לבין או"א, ותחילה היו מחוברים או"א זה בחינת אלהי"ם שלם, אלא שאז יצאה מידת הגבורה בתוקפה וגרמה למחלוקת בין ג"ר לז"ת דבינה דא"א שהם או"א וישו"ת ולכן נחלקה המדרגה ע"י המסך שעמד שם, זה בחינת אל"ל מים עליונים, והי"ם מים תחתונים, זה קרה ביום ב' המחלוקת הנ"ל. ומשם יצאה גם ב' הקליפות הראשונות נחש ואפעה, שנחש בחינת הנקבה דס"א אווזת בדינים של מלכות בלבד קודם עליית המסך, ויש לה כוח למעט ג"ר ולסלק המוחין, ואפעה בחינת הזכר אווזת בדינים של אחרי עליית המלכות לבינה שאלו מים עליונים, שיש לו כוח למשוך מוחין דג"ר. ואחר כך על ידי אור שיצא מיסוד דעתיק כמבואר בדברי הרב חזר המסך לרדת למטה זה ביום הג', ובזה תוקנו גם וחוברו כל המ"ה וב"ן ונכללו זה מזה. ואחר כך ביום ב' וג' תיקון ג"ר ח"ת בבחינת ימין ושמאל: **מיין עלאין דכורין. ומיין תתאין נוקבי. בקדמיתא הוו מים במים, עד דאתפרשו לאשתמודעא מיין עלאין ותתאין, דא אלהים. ודא אדני. ודא ה' עלאה וה' תתאה. מה כתיב ועש אלהים את הרקיע. אתפשטותא דא נטל שמא****

דא אלהים מיין עלאין. ומיין תתאין אדני. ועם כל דא כיון דאשתלימו מיין דכורין במיין נוקבין, שמא דאלהים אתפשט בכלא.

בזוה תבין מה שביארנו עד עתה שביום הא', היה התחברות של בחינת החומר והאנטי חומר, שהם בחינת שם ב"ן והמ"ה החדש, מבחינת איחוד הימין והשמאל להיות מדובקים אורות באורות וכלים בכלים כמ"ש הרב שאין לך ניצוץ קטן שאין בו ממ"ה וב"ן, זה נעשה על ידי שנתאחו ממש בעיבור יניקה ומוחין. ואחר כך היה גם תיקון בג"ר ח"ת שהם בחינת הראש והגוף או הפרצוף כולו להתתקן בקו ימין ושמאל, אשר קו הימין הוא בחינת הג"ר או הפוטונים החיוביים, וקו השמאל הוא בחינת הו"ק או אלקטרונים השליליים.

מהירות האור לא היתה מוגבלת

והנה צריך לומר לפי דברינו, שהיתה התפשטות מהירה שתוך כמה שניות נברא היקום כולו, וכל הכוכבים ניתלו ביום ד', אם כן בודאי שמהירות האור לא היתה מוגבלת בזמן בריאת העולם, שכן ניראה הגיוני שכך הוא האור הרוחני, והאור הגשמי הוא הרוחני ביותר בעולם וראוי אמנם שלא יהיה מוגבל, אמנם בשל חטא אדם הראשון נודע שהתרחש מיעוט הלבנה, והוא בחינת שירדו ט' ספירותיה לבריאה, ונישאר רק הכתר באצילות. והאמת שירדו רק המלכויות שלה כפי שמבואר ביפה שעה בשער הכוונות. והנה זה רומז שב' דברים התרחשו לירח בגשמיים, שתחילה נכנס למסלול תחת כדור הארץ ונישלט על ידי התחנות כביכול אף שמשיע להם – תלוי בהם, וכן זה גרם לחידוש האור בבחינת מחזור חודשי כיון שעכשיו יש מיעוט יחסית לשמש. ועד עתה היתה במסלול ניפרד כו'. וכן האור עצמו התמעט, אמנם כל המיעוטים של מעשה בראשית כגון גניזת האור, ומיעוט הלבנה, לא התקיימו עד שלא פגם אדם הראשון בפועל, אלא רק הוכנו בכוח כמבואר בשער מיעוט הירח. ולכן כל שבעת הימים היה האור גדול, ח"ס הפסוק: "והיה אור הלבנה כאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים כאור שבעת הימים ביום חבש ה' את שֶׁבַר עֲמוּ וּמַחֵץ מִכְּתוֹ יִרְפָּא". זה רומז שאז יתוקנו ב' המיעוטים הנ"ל. שהם חסרון בבניין, וחסרון באור החכמה כמבואר בדברי הרב, ח"ס הניזכר בזוהר שיצאה המלכות בבחינת: "ויקרא אלהים לאור יום וְלַחֹשֶׁךְ קָרָא לַיְלָה וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם אֶחָד", קרא לַיְלָה ולא וַיִּקְרָא כי י' ז"ס אור החכמה והשפע, ו' ז"ס הבניין והשלמתה שיצאה בחסרון מפאת יציאתה ממידת הגבורה שהיא חושך.

והנה זה ניבחן בכך, שכל אור החכמה שמאיר בה, אינו אור אמיתי, כי הוא אור שעבר, בבחינת היה, ולא בבחינת הוה, כי היה ה"ס הארת או"א שהוא עבר יחסית למלכות והוה ה"ס הארת ז"א ע"י או"א, והוא בעלה ורק על ידו היא נשלמת, ולכן העבר הינו בחינת מיעוט עבודה, ורק על ידי שהאור יגדל בבחינת מהירות האור כך שהאור יגיע מידית בבחינת הוה עכשווי, אז מתקיים: וְהָיָה אֹרֶךְ הַיָּמִים כְּאֹרֶךְ הַחַיִּים כו'.

ח"ס הנזכר לחז"ל (חגיגה יב.) דא"ר אלעזר אור שברא הקב"ה ביום ראשון אדם צופה בו מסוף העולם ועד סופו כיון שנסתכל הקב"ה בדור המבול ובדור הפלגה וראה שמעשיהם מקולקלים עמד וגנזו מהן שנאמר (איוב) וימנע מרשעים אורם. אלמא בהדיא שיכל לראות מסוף העולם ועד סופו ודברי חז"ל קודש קדשים, ועל כרחך היה צריך לצאת כך העלם מפאת גודלו העצום כנ"ל, ואם לא היה מגיע האור כל כך מהר נימצא העולם חשוך, אלא על ידי יציאת האור כו', הגיע האור.

והנה מיעוט האור היה בסוף השבעת ימים, אמנם כמו כל המיעוטים כגון חיי האדם שניתמעטו מהארת א"א לז"א כנזכר בתקו"ז, שזה מיעוט בהארת החכמה, ויותר דינין, לא התרחשו מיידית, כי האדם חי עד אלף שנים וכל הדורות נתמעטו, כי יש את בחינת הרשימו דאור החכמה בהם, לכן הירידה נבחנת להיות אקספוננציאלית והדרגתית עד דורו של משה רבנו ממילא כל האורות ממשכים להגיע אף עד היום כיון שיצאו מלפני שלושת אלפים שנה כו' ועוד אלף או אלפיים שנים יפסיקו להגיע והעולם יחשך ח"ס: "שֶׁמֶשׁ וְיָרֵחַ קִדְרוּ וְכּוֹכְבִים אֶסְפוּ נְגָהֶם", והמשכיל יבין ואכמ"ל.

מהדורא תליתאה

ועיקר ראייתנו על המפץ הגדול מהדילוג הזה: שחותך את הפסוקים על הז' מלכין שחיו ומתו, ועל ילדת דינה שרומז ללדת נוק' דז"א, דהנה נודע שהיתה השבירה בכל ז"ת ח"ת בכל אצילות וי"א אף בבי"ע, וא"כ, גם אסיפת הרגליים רמוזה כאן ממ"ש ויאסוף את רגליו, רומז למה שאסף א"א את התנה"י שלו, וכן ז"א נכלל ג' גו ג', ולכאורה מכוח זה יצא העולם הזה, שהרי מכוח עליית התנה"י דא"ק הפנימיים, שהם גם העלו את המטבור ולמטה דס"ג דא"ק, שהוא ג"כ מגיע עד בחי"ד דא"ק, כתב הרב במבו"ש שנוצרו המקום לעולמות בי"ע, ושצמצום האור הוא יוצר הכלים והוא בחינת המקום, דהיינו ע"י ההסתלקות משאיר אור חוזר ופוגע ברשימו שבכלים ונעשים ניצוצות לעולמות בי"ע בתנה"י דנקודים כי הנקודים מטבור ומטה של הס"ג, ועלתה שם מלכות דצמצום ב' לתנה"י דנקודים ואלו נעשו בי"ע. וכן י"ל שעולם הזה נעשה מאסיפת רגלי ז"ן, או נוקבא בלחוד שעלתה שם עם ז"א ונתכללה בחג"ת עם הנה"י בסוד ו' במעי הבינה ופסיעה לבר. ויש לדחות שהרי לא היתה נוק' דז"א מגעת לכאן כלל עד שתוכל להסתלק אע"פ שמתפשטת בעשיה שהרי נוק' דעולם הזה הוא מלכות שנגזזה בראש עתיק, אלא על כרחך, שבהסתלקות רגלי א"ק, מנקודה דעולם הזה, כבר אז נוצר המקום לעולם הזה, וא"כ זה היה בצמצום א', ויש לדחות וצ"ע.

קו יבא נחובני וואשתו נשיבני ואתו אלהתבהמפני מי המבולמן הבהמההטהורה
 יניכסובן שמנתימיסימוללכסכלזכרלדרתיכסילידיביתומקנתכספמכלבן נכרא
 ון מספואלגמלים ותימררץ גלי וורגליהאנשיטאשראנו וייסלפני ולאכלו
 וזבלון ואחרילדהבת ותקראאתשמהדנהו יזכראלהי סאתרחלו וישמעאל היאלו
 ימלךתחתי ובעלחנן בן עכבור וימתבעלחנן בן עכבור וימלךתחתי והדרו שסעיר
 נואתנו נרדהו נשברהלךאכלו אסאי נךמשלחלאנרדכיהאי שאמר אלינו ולאתראו פו
 אבתנו יחתו יכליעקבלצותאתבנינו ויאסף רגלי ואלהמטה ויגעו ויאסף אלעמינו ויס
 זנהרתעלהי אריסועלהאגמיסו והעלתהצרדעיסעלארץמצריסו ויטאהרן אתידועל
 ויאלתוךהיסו יהי באשמרתהבקר וישקף יהוהאלמצנהמצריסבעמודאשוענן ויהנ
 כיהואכסותהלבדהו אשמלתו לערו במהישכבוהי הכי יצעקאלי ושמעת כיחנן ון

אנרגיית הרקע הקוסמית

אחת ההוכחות החזקות ל'מפץ הגדול',

ונעתיק לשון רבנו הרמח"ל פתח לא: "הסדר הראשון שהבל האור הנאצל, והיינו כי תחלת המצא הרשימו, כבר אמרנו שאינו אלא שורש ראשון לכל מה שיברא אחר כן, והיינו בדרך כלל העומד ליפרט. ואמנם כהות הרבה נמצאים שם, והוא מ"ש הרב זללה"ה - שיש בזה האצילות עולמות לאין קץ. ופירוש זה הענין, הנה בתיקונים אמר: לית מלאכא דלא אשתכח ביה שם הוי"ה ב"ה וכו', וכל שמהן שוי כינוין לשמא דא. וברע"מ פ' פנחס (רנ"ז ע"ב) אמרו: דאית בר נש דירית תלת מאה ועשר עלמין וכו' אבל למארי עלמא לית לרשמא ליה עלמין בחושבן ע"ש. והענין - כי אף על פי שאנו מזכירים רק ד' עולמות, האמת שיש עולמות אין מספר, חה, כי כל סדר הנהגה שלם בסוד משפיע ומקבל - נקרא עולם, והיינו אילן אחד של כל המשפיעים והמקבלים וסדריהם וקשריהם. ומאלה האילנות יש כמה וכמה. וכלל הדבר כל שם הוא אילן בפני עצמו, שמסדר מדרגותיו והשפעותיו וכל מרכבותיו בסדר פרטי. ואלה הם העולמות שיורשים הצדיקים. דרך משל: בהתאצלות החכמה מן הכתר נמצאים ש"י אילנות שלמים, והוא סוד י"ש עולמות של הצדיקים (סוף עוקצין, זהר שם). ועוד העולמות של הנשמות, שכל הנשמה היא עיקר גדול בהנהגה, ולכל נשמה יש אילן בפני עצמו, ח"ס: לכל צדיק יש לו עולם בפני עצמו זהר שם. ומי שאינו זוכה אלא לשרשו - נוטל העולם שלו, ומי שזוכה בכל - נוטל כל התאצלות החכמה, והם י"ש. ובכל עולם ועולם יש מיני התלבשות, מצבים, חיווגים, עליות וירידות, הכל לפי הענין ההוא. ואין מספר".

ונעתיק לשון הזוכה בפרס נובל על עניין אנרגיית הרקע הקוסמית: "הקרינת רקע הקוסמית היא תמונה של אור הקדמון ביותר ביקום, שמודפסת בשמים מהתקופה שהיקום היה בן 380,000 שנים. זה מראה שינויים קטנים בטמפרטורה שמתאימים לאזורי צפיפות שונים בשמים, והם מייצגים את הזרע של כל הגלקסיות והכוכבים העתידיים להיות".

ראוהוא ישבפתח האהלכחסה וסו ישאענינו ויראוהנהש
 יו ויאמראביו יאמרהנניבניו יאמרהנהאשוהעציסוא
 למותולמהזהלי בכרהו יאמר יעקבהשבעהליכיוסו ישבע
 באגסאלרחלו יאהבגסאתרחלמלאהו יעבדעמועדשבועשנ
 יסאלפניסותנצלנפשי ויזרחלו השמשכאשרעבראתפנוא
 יסנלכהדתנהו ילךיוסףאחראחו וימצאסבדתן ויראו
 וןלארץ לשבעשנה ירעבאשרתהי ון בארץ מצריסו לאתכרתהו
 שרימצאאתאביו לאיכליוסףלהתאפקלכלהנצביסעליו ו
 סורשבטמיהודה ומחקקמבי ורגלי ועדכי יבאשילהולו י
 יאהיהעםפיך והוריתך אשרתדברו יאמרביאדני שלחנא
 ון והעתרת יאליהוהו סרהערב מפרעהמעבדיו ומעמו מחזר

אנטי חומר

סרובמיסוטהרובי וסהשמיני יקחשני כבשיסתימסוכבשהאחבתשנתהתמ
 תבשרובמיסואחריכן יבואאלהמחנהוהיתהלכסלחקתעולסבחדשהשביעיב
 תאלהסלנפסלאיטמאבעמיוכיאמלשאר והקרבאליולאמוולאביוולבנוול
 ברעינתחתישןתחתשןכאשריתןמוסבאדסכןינתבוומכהבהמהישלמנה
 ידאתהבהמהלפני הכהן והעריכההאתהביטובובינרעכערךהכהןכןי
 חתלהבניומשפחתהשמעאלההסמשפחתהגרשניפקדיהסבמספרכלזכרמבן
 לנדרנדרנזירלהזירליהוהמייןושכריזירחמגייןוחמקשכרלאישתהוס
 דתיהוהלהלויסיסמכואתידיהסעלראשהפריסועשהאתהאחדחטאתואתהאח
 חוואמר והרקאךבמשהדבריהוההלאגסבנדודברו ישמעיהוהואהאישמשהענו
 האזרחומןהגראתיהוההואמגדףונכרתההנפשההואמקרבועמהכידברייהו
 אועליוחטאבהרימכסאתחלבוממו ואתקדשיבניישראללאתחללוולאתמו

והנה האנטי חומר רומז כאמור לשכ"ה ניצוצין, ואם נוריד ל"ב מהם שהם בחינת הכלים, נישאר לנו רפ"ח ניצוצין שרומזים לפוטונים בעלי אנרגיה חלשה, והכלים הם כבר בעלי הדין החזק יותר לכן הם בחינת מסה וכלי. והנה אמרנו שההבדלה בין החומר החדש לאנטי חומר נעשית ביום הראשון ח"ס ויבדל אלקים בין האור ובין החושך כו', ולכן כאן אנחנו רואים שמעריך הכהן בין "טוב" שהוא החומר החדש ובין "רע" שהוא האנטי-חומר שיצא ממנו החומר האפל כי צד השמאל הוא הדין והפירוד ושורש הסטרא אחרא, ולכן "טוב רע" בגימטריה נקבל "רפ"ח" ניצוצין. וכן "אנטי-חומר" גימטריה שכ"ה עם הכולל.

וכן "בין" טוב ו"בין" רע, רומז לשם ב"ן שהוא בחינת האנטי-חומר שבו היתה השבירה, שהוא ט"ס נקודות דס"ג כנודע מדברי הרב.

חומר אפל

הנה חומר שחור שאומרים שקיים המדענים, ניראה שאפשר לומר שהוא כל האנרגיה והחומר שתופס הסטרא אחרא בעולם הזה. כי העולם הזה הוא בעיקר קליפת נוגה, והוא מקבל מצד אחד מהקדושה שהם ג' כלים דחיצוניות של העשייה והלבוש שלהם שהוא החשמ"ל, ולעומת זאת יונקים ממנו ג' קליפות הטמאות שהם: רוח סערה, ענן גדול ואש מתלקחת. וקליפת נוגה ביניהם היא כלולה מטוב ורע והיא ממוצע בין כל הנ"ל.

והעניין, שיש קליפה לכל עולם ועולם, ויש ב' תיאורים של הקליפה כיצד היא עומדת מול עולם שכנגדה, א' כמו אדם כנגד אדם אחר בפנים. ועוד ב'. כי הם קוף אחרי בן אדם מנסים להיות כמו האדם הקדוש. והנה, צריך לומר שהקליפה היא בעביות גדולה יותר מכל אותו עולם שכנגדה זה מה שגורם לקליפה להיות נעלמת באותו עולם אמנם עולמות עליונים מעולם הזה הם בזכות גדולה יותר לכן צריכים להתלבש בלבוש מתאים כדי להראות בעולם הזה. אבל עולמות נמוכים, אינם מתלבשים בגוף, אלא מלבישים לגוף ומכסים עליו ולכן נקראים קליפות. ואמנם צ"ע מה היחס בין קליפות גבוהות כגון דיצירה ודבריהא לעולם הזה הגשמי, אם צריכים להתלבש או להלביש.

והנה ההלבשה הזאת שמלבישות הקליפות את האדם, רמז בתורה ואלו תשוקתו ואתה תמשול בו ג', שאז היצר הרע בבחינת נקבה אל האדם בסוד נקבה תסובב גבר, והנה בודאי שזה מתרחש רק כאשר האדם מזמין את הקליפות זה בחינת השוואת הצורה ביניהם כי אין זיווג עד שלא מתקרבים בדעת, וקירוב הדעת הוא השוואת הצורה, וכאשר אדם מתרגז למשל מושך עליו קליפה הנקראת **רגז**. וכן כאשר הוא מתעורר לשנוא מושך קליפת **שנאה**. וכן בכל אבר ואבר ועורק ועורק, כנגד רמ"ח ושס"ה איברים וגידים, ואמנם כל זה לכאורה בבחינת כלים חיצוניים אבל כלים פנימיים כיצד מתערב עמו היצר הרע צ"ע, חוץ ממה שמעורב בו היצר הרע מיום הולדתו בתוך הנפש והרוח והנשמה שזה כבר בחינת עירוב ולא התלבשות כנ"ל, וההבדל הוא עצום כי עירוב אי אפשר לסלק בעולם הזה כלל אלא ע"י עיבור יניקה ומוחין בעולמות עליונים, לכן לכאורה י"ל שלא מתערב בנשמתו עוד בעולם הזה כי אז לא היה לאדם תיקון כלל רק נשארים בבחינת לבושים, אבל אם האדם גם מת באותה צורה נימצא שמתערב עמו היצר הרע ולא נפרד.

והנה לפי זה, כאשר מכסה היצר הרע על אבר מסוים, לוקח כל הארתו ומשאיר אותו בגוון חשוך וכאילו אינו, זה נקרא שמחשיך את אותה ספירה או אבר מסוים, אע"פ שהוא קיים. כי כל האנרגיה והחומר, פי' הכלי והשפע שהיה בספירה הזאת יונק אותו הס"א. ואז זה נבחן להיות "חומר שחור".

וצריך להבין מדוע יש חלקיקים שמתקשרים עם כח הכבידה ויש כאלה עם אלקטרומגנטי, ויש עם כוח החלש ויש עם הכוח החזק, והנה לדוגמא האלקטרון מקבל שהוא בחי' מלכות מושפע מכבידה ומאלקטרומגנטי וחלש

שהם בחינת חב"ת. והקוורקים מאלקטרו"מ וחזק וחלש וכבידה שהם בחינת חב"ת"ם. וניוטרינו מחלש ומכבידה שהם בחינת ח"ת. וכל זה לפי המדענים.

תכונת החומר האפל

והנה הם בחינת הרצון לקבל במלואו, כיון שאין בהם חסדים, שהם בחינת הרצון להשפיע ולא חפצים בו, אלא בחכמה ברצון לקבל על מנת לקבל. וזה בחינת כוח הכבידה שהוא הארת החכמה.

מקור החומר האפל

והנה לפי דברינו הנ"ל, החומר האפל יצא מכוח האנטי חומר שהוא בחינת שם ב"ן דגשמיות, שבעולם התורה באו האורות הגדולים דג"ר ורצו להשפיע בכלים דגוף שהם ז"ת ולא היה בהם מקום לאלו הג"ר הלכך נישברו החל מהדעת עד המלכות, כנזכר. ואז נפלו רפ"ח ניצוצין ועוד ל"ב כלים והם סה"כ שכ"ה ניצוצין. ונראה לנו שאותם רפ"ח חזרו וניתקנו ואפשר שהל"ב נישארו בידי הקליפות, ואז נאמר שיש בידיהם הארת הכלים בלבד והם נחשבים למתים לכן בלי הרפ"ח אבל זה לא אפשרי כי אז ימותו הכלים, אלא ודאי שנישאר להם שיעור מאלו הרפ"ח לחיותם והוא בחינת רשימו כי אין העדר ברוחני ואף שנתבררו מכל מקום נישאר הרשימו ביד הקליפות כנלע"ד וצ"ע.

והנה החומר האפל הוא בחינת תוהו עצמו שהוא צמצום א', שבו נאחזים הקליפות כיון שהם נבחנים להיות מתחת לנקודה דעולם הזה ואמנם בעולם הזה ממש גם כן שולט צמצום א' או צמצום ב' לפי התנהגות בני האדם, ובעולמות ב"ע דקדושה יש צמצום ב' בלבד. ובעולם אצילות אין כלל צמצום האור ח"ס כהאי קמצא דלבושה מיניה וביה, דלא הונחה הפרסה אלא מתחת אצילות, שהיא בחינת התכללות המלכות בבניה דגופא [ת"ת] דס"ג, בחי"ב בבחי"ד.

והנה סוד הצמצום הא' הוא תוהו ומסך שלו בוהו, וסוד הצמצום הב' הוא חושך ומסך שלו רוח כנזכר בדברי הרב הסולם ז"ל בתחילת הזוהר. והנה על התוהו נאמר בורא רע, כי הוא בחינת בריאה הראשונה שהיא יש מאין, כיון דעד השתא היו כל האורות דנקודים יש מיש.

ז"ס הנזכר בזוהר (ט"ז) חשך הוא אֲשָׁא אוֹכְמָא תְּקִיף בְּגוּן. אֲשָׁא סוּמְקָא תְּקִיף בְּחִיזוּ. אֲשָׁא יְרוּקָא תְּקִיף בְּצִיזוּ. (פקודי רמ"ג ותרומה קכ"ח) אֲשָׁא חִיּוּרָא גּוּן דְּכָלִּיל כְּלָא. חֲשֶׁךְ תְּקִיף בְּכָל אֲשִׁין וְדָא אֲתִיקָא לְתַה"ו. חֲשֶׁךְ הוּא אֲשָׁא וְלָאוּ אִיהוּ אֲשָׁא חֲשׂוּכָא בְּרַכְּ אֲתִיקָא לְתַהוּ, וְחָזָא דָא (בראשית כז) וְתִכְהִינָה עֵינָיו מֵרְאוֹת וַיִּקְרָא אֶת עֵשׂוּ וְגו'. חֲשֶׁךְ פְּנֵי רַע דְּאֶסְבֵּר אֲנִפִּין לְרַע, וְכִדִּין אֶקְרִי חֲשֶׁךְ דְּשָׂרֵי עֲלֵיהּ לְאֲתִיקָא לֵיהּ. וְחָזָא דָא וְחֲשֶׁךְ עַל פְּנֵי תְהוֹם.

פ' כיון שחזק את בחינת הצמצום א', שהרי כאשר עולה המלכות לבינה יש ביניהם ביטוש, עד שנכנת המלכות לצורת הבינה, אבל אם מסביר פנים לתוהו, שהוא בחינת עשו, ויצחק שהוא בחינת הבינה (גבורה דג"ר) הסביר לו פנים, לכן כהו עיניו כיון שלא התגבר עליו ואז ניקרא חושך שחור אף בצמצום ב' ומעורר דינים. ויש ג' בחינות של התכללות המלכות בבניה שאין בהם דינים, בבחינת אש לבנה או אדום או ירוקה, שכל אחת מורה על מיתוק הדין ברחמים, אבל אש שחורה היא התגבורת הדין על הרחמים.

והנה "חומר אפל", גימטריה "השטן". שמורה כנ"ל שהחומר האפל יצא מכוח הגבורות הנ"ל שירדו והסיגים שנישארו מברורי המלכין. שהם היו בתחילה רפ"ח ואחרי כל הברורין בתורת חובה נישארו ק"ב אצל הקליפות לבררם ז"ס הקיטע יוצא בקב שלו בשבת כמ"ש הרב. וכן "חמר שחר", בא"ת ב"ש נקבל ראשי תיבות "סיג בס"ג", שרומז שהוא בחינת יין חמר שחור, ולכן הוא יוצא מהסיגים של הס"ג, כאילו המלכין מתו בס"ג כנודע, שמטבור ולמטה מתחיל עולם הנקודים ז"ס כְּלוּ סָג יַחְדוּ וְנֶאֱלָחוּ כְּמ"ש הרב בכמה מקומות (כי ה"ת עלתה לנקבי עיניים וירדו משם אח"פ ונתחלקו גם הם לגו"ע ואח"פ, ואלו האח"פ ג"כ נתחלקו לגו"ע ואח"פ ועמדו מתחת לטיבור והם ג"ר דנקודים, והגו"ע הראשונים עמדו מטבור עד חזה דס"ג כדרך שמתחלקת בינה היורדת מראש א"א לגרון לאו"א וישסו"ת, וכמדומה אני שבכל ירדת מדרגה יש התחלקות לג"ר ח"ת, כי בירידה מהראש דנקודים שהוא בחי"א יש התחלקות כנ"ל, ואח"כ בירידה מהטבור שגם שם מתחילים בחי"ב ובחי"ד מעורבים, גם כן יש התחלקות).

תכונות החומר האפל

והנה ניתן להבין מהו וכיצד הוא מתנהג ע"פ כל הנ"ל. כי תחילה כיון שאחז הס"א בצד הגבורה ומשם יונק, שהוא צפון, צריך לומר שהוא קר או קפוא, כי כל צפון קר הוא כמובא בזוהר (כ"ד ע"א) צָפוֹן אִיהוּ קָר וְלַח. אבל אש היא ג"כ מצד הגבורה והיא חם ויבש, וזה סוד ההתכללות של ימין בשמאל ושמאל בימין כמ"ש שם: צָפוֹן אִיהוּ קָר וְלַח, אֲשָׁא חֶם וְיָבֵשׁ. אַחְלָף לֹון לְסֵטֶר דְּרוֹם. דְּרוֹם, אִיהוּ חֶם וְיָבֵשׁ. מֵיִם קָרִים וְלַחִים. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְזִיג לֹון כְּחַד דְּנִפְקֵי מֵיִא מְדְרוֹם, וְעָאֲלִין בְּגוּ צָפוֹן. וּמְצָפוֹן נִגְדֵי מֵיִא. נִפְיָא אֲשָׁא מְצָפוֹן, וְעָאֲלִין בְּתוֹקְפָא דְּדְרוֹם, וּמְדְרוֹם נִפְיָא תוֹקְפָא דְּחַמִּימוֹתָא לְעֵלְמָא. בְּגִין דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אוֹחִיף דָא בְּדָא,

וְכָל חַד וְחַד אוֹזִיף לַחֲבֵרָה מְדִילָה כְּדָקָא חֲזִי לִיהּ. כְּגוֹנָא דָא רוּחַ וּמְזַרְחָא, בְּגִין דִּיזִיף כָּל חַד לַחֲבֵרָה, וְאַתְּכְלִיל דָא בְּדָא, לְאַתְחַבְרָא כְּחַד, דְּהֵיִינוּ כְּדִי לְהַעֲמִיד הָעוֹלָם עַל תִּיקוּנוֹ שְׂהוּא בַחֲנִינָא חִיבוּר מ"ה וּב"ן וְהַתְּכַלְלוּתָם זֶה מִזֶּה, דְּאֵל"כּ הָעוֹלָם חָרַב בְּסוּד תּוֹהוּ וּפִירוּד. וְנִירָאָה שְׁחָם אוּ קַר פִּירוּשׁוֹ אוּר הַחֲכֵמָה אוּ אוּר חֲסִדִים, וְהַטַּעַם שְׂהוּא חָם וְיִבֵּשׁ הוּא מְשׁוּם שְׂהַדְרוּם חֲסַר מֵהַג"ר שֵׁשׁ בְּצַפּוֹן שְׂהוּא בַחֲנִינָא הַלְחוּת אוּר הַג"ר, וְלַעֲוֹמַת זֹאת הַצַּפּוֹן חֲסַר מְאוּר הַחֲסִדִים שְׂהוּא בַחֲנִינָא הַחוּם דִּימִין. וְכַאֲשֶׁר מְלוּיִם זֶה לְזֶה, אִז מֵתְכַלְלִים הַצַּפּוֹן מִן אוּר הַחֲכֵמָה ע"י שְׂמַתְכַלֵּל בּוּ הָאֵשׁ שְׂהִיא הַחוּם, וְאִז יִכּוֹל לְהַאִיר מִמֶּטָה לְמַעְלָה כְּדָרְךְ צַד הַשְּׂמַאל, ע"י הַתְּלַבְּשׁוֹת בְּאוּר הַחֲסִדִים דְּבַחֲנִינָא הַיְמִין, וְכֵן הַיְמִין מִקְבֵּל אוּר הַג"ר, שְׂהוּא בַחֲנִינָא הַלְחוּת דְּשְׂמַאל, וְאִז מְאוּר מִמַּעְלָה לְמַטָּה ע"י הַתְּכַלְלוּת כְּנ"ל.

ועוד תכונה, שהוא בחינת הצמצום הא' כנ"ל, כי הוא בחינת תוהו שהתכלל בבניה והפך לחושך שהוא בחינת אור שחור ללא מיתוק כלל, והנה הסיבה לזה שאין לו הארת חסדים לכן הוא חושך, והטעם שאין לו חסדים כיון שאינו נותן דבר, שאין מדרכו להשפיע. ובניה ז"ס יצחק אבינו, ומכוח ההתכללות אף הדינים עלו בבניה שכך רוצה להיאחז הס"א שם, זה רק כאשר אתקיף ליה בינה דגופא דהיינו צד הגבורה שמתגבר על הימין שלא להאיר ממטה למעלה, שרצונו למשוך ממעלה למטה כעין הימין.

ח"ס הנ"ל וְרָזָא דָא (בראשית כז) וְתַכְהִינָה עֵינָיו מְרָאוֹת וְיִקְרָא אֶת עֵשׂוֹ וְגו'. חֲשָׁךְ פְּנֵי רַע דְּאֶסְבֵּר אֲנִפִין לְרַע, וְכִדִּין אֶקְרִי חֲשָׁךְ דְּשָׂרֵי עֲלִיָּה לְאַתְקַפָּא לִיָּה, שְׂלֵא יִכּוֹל לִירָאוֹת בְּאוֹתוֹ כּוֹחַ הַדִּין דְּבַחֲנִינָא חוּמַר שְׂחוּר, כִּיּוֹן שְׂהַסְבִּיר לּוּ פְּנִים וְנִטַּל כָּל מְאוּר עֵינָיו, פִּי שְׂעַלְתָּה הַמְּלָכוֹת לְבִינָה וּמְכּוּחַ הַדִּין שְׂל הַמְּלָכוֹת שִׁצְאָה בְּבַחֲנִינָא אוּר שְׂחוּר, נִטְלָה כָּל הָאוּר שְׂהִיָּה בְּבִינָה וְלֵא שְׂאִירָה אֵלֵא דִּינִים לְתַחַתּוּנִים.

והנה יש אור שחור, ויש חומר שחור. כי אור הוא בחינת החיות שלהם שנטלו מן הקדושה, זה בבחינת שנטלו החומר האפל הארת הפוטונים ואלומות האור, ומכסה עליהם ומעלימם, כיון שבולע אותם בתוכו, ותכונתו לא לפלוט דבר כלל. דהיינו שאינו כגוף שחור שפולט קרינה אחידה לפי טמפרטורה מסוימת, ואינו כחור שחור, שלא פולט כלל דבר וכל מציאותו ע"י כוח הכבידה, אלא שהוא מתקשר ע"י כוח הכבידה בלבד, והוא בריאה חדשה שניתן רק למשש אותה כפי שרואים מהדילוגים, כי כל דבר שיש לו מסה ומשקל ניתן למשש אותו על כרחך, זה מכיון שנוצר ע"י האנטי-חומר כנ"ל שהוא בחינת הכלים השבורים דשם ב"ן בלבד ואין בו ימין. ח"ס הנזכר בזוהר פקודי רמ"ג ח"ל: האי צל, איהו שירותא דנקודה תתאה דלבר, חשוכא דמרחקא מנקודה קדישא, דקיימא באמצעותא. והאי איהו נקודה, דלא קיימא, ולא אתרשימת בגוונהא. ומינה אתפשט פשיטו לבר ולתתא. ואיהי אשתקעת ולא אתחזיאת, ולא אתרשימת, כלומר אותו צל שהוא בחינת הזכר דס"א מתפשט ואין לו קיום בבחינת הגוונים, כי אין לו צבע כלל להתפשט בו, וכולו אור שחור שהוא בחינת חוסר קיום, והיא משתקעת בעומק האדמה ולא נראית כלל ואינה משאירה רושם.

ויש שם בזוהר ג' מיני שחרות והם: א', אש שחורה שהיא מדינים של המלכות הממותקת בבניה ובהם נאחז הזכר כדי למשוך ג"ר כי יש אש אדומה ולבנה וירוקה כנ"ל בסוד המיתוק, וב', ענן שזה בחינת אפלה, ואלו דינים של הזכר והנקבה בזה אחר זה, שתחילה רוצה למשוך ג"ר בלא חסדים, ואח"כ מתעוררת הנקבה למעט את הג"ר בסוד המנעולא, ואז יש ביניהם סכסוך כדלקמן. וג', דינין דנוקבא שאינה ממותקת בבחינת תוהו וצמצום א' בלבד למעט הג"ר זה גוון שחור בחינת תוהו. וגם אלו רומזים לג' מיני קליפות חושך ענן וערפל.

יוצא א"כ שהעשן בחינת האפלה שהוא דינין דנוקבא וזכר סוג הב' הנ"ל כלול מא' ובג' ביחד שהם כל אחד לחוד זה זכר זה נקבה, ואז הם מתכללים זה מזה, ויש בעשן בלבד גם כן ד' מיני השתלשלויות על סדר הרוגז: **אַרְבַּע רוּגְזֵי מִתְפָּרְשָׁן מֵהוּא רוּגְזָא. רוּגְזָא קְדָמָא, אַקְרִי רִגְזֵי וְדָא אִיהוּ דְאַרְגִּז לְבִינָהוּ דְבִנֵי נְשָׂא, וְדָא אִיהוּ דְנַחְתָּא וְאֶזְלָא וְסֻטָּא לְבִנֵי נְשָׂא, וְאַתְרַגְזוּ בְּרוּגְזֵיהוּ. וְדָא אִיהוּ דְאַמְשִׁיר מַחְבְּלָא עַל עֲלָמָא. רוּגְזָא תְּנִינָא, הָאִי אִיהוּ נַחְתָּא לְעֲלָמָא, וְשָׂאט וְאַתְפָּשֵׁט לְכָל סְטָרִין, וְהָאִי אַקְרִי שְׂנָאָה. וְהָאִי נַחְתָּא וְעָל בְּבִנֵי נְשָׂא, וְהָאִי כִּיּוֹן דְּעָלָא, אַקְרִי מַחְבְּלָא שְׂתִיקָא וְהָאִי אִיהוּ רִגְזָא דְשְׂתִיקָא, וְהָאִי אִיהוּ דְאַשְׂתַּתְּפָּ בְּהוּא אֶתְר דְּנוּקְבָא. וְהָאִי אִיהוּ רוּגְזָא דְשְׂתִיקָא, דְּקִימָא בְּעֵקִימוּ. הָאִי קִשְׂיָא מְכָלְהוּ, בְּגִין דְּאִיהוּ כְּגוֹנָא דְחוּיָא, דְשְׂתִיקָא תְּדִיר, וְקִטִּיל לְבַתְרָא. רוּגְזָא תְּלִיתָאָה, הָאִי אִיהוּ רוּגְזָא בְּהַפּוּכָא מִקְדָּמָא, דְּאַזְלָא וְאַתְקַף וְלֵא שְׂתִיקָא, אֵלֵא אֲתַגְלִי הוּא רוּגְזָא, וְכָל מָאן דְּאַתְגְּלִי הִכִּי אֲתַבֵּר כָּל מָה דְּאַתְגְּלִי וְלֵא שְׂתִיקָא, הִכִּי אֲתַבֵּר, וְהִכִּי אַקְרִי רוּגְזָא תְּבִירָא. רוּגְזָא רְבִיעָאָה, שִׂירוּתָא תְּקִיף, סוּפָא תְּבִירָא. וְעַל דָּא הָאִי אִיהוּ רוּגְזָא, דְּמַהְפָּכָא מִן קְדָמִיתָא. בְּגִין כֶּף, הָאִי אִיהוּ סְטָרָא תְּבִירָא מְכָלְהוּ. וְעַל דָּא, כָּלֵא אִיהוּ בְּדָרְגָא קְדָמָא.**

כי מסביר הרב הסולם שם, שתחילה מתפשט הרוגז שהוא יוצא מהעשן הכלול דו"ן, ויוצא תחילה בכוח הנקבה בלבד שהיא מידה"ד שמסלקת אור החכמה, לכן האדם מתרכז בבחינת הרצון לקבל, זה בחינת החכמה בהתפשטות זאת בחינת הרוגז הראשון כי לא התפשט עדיין. ואחר כך, מתגבר מידת הזכר שהוא חלש מהנקבה דקליפה, ומהפך למידת הרחמים דקליפה, שאז שותק האדם ואינו מתעצבן אלא בשקט שזה בחינת שנאה, זה יוצא מדינין של הבינה כנ"ל ולכן זוכה בהארת הג"ר בלא חסדים שהיא חושך. והנה הרוגז השלישי, בחינת ת"ת דקליפה, הוא ממוצע, כי מתרגז האדם ומסלק מעליו הארת ג"ר מעט מעט, ושוב נרגע, ושוב מסתלק, זה בחינת המלחמה של הזכר בנקבה שזה רוצה למשוך ג"ר בלא חסדים, חאת רוצה למעט ג"ר בכלל,

ובעקבות התאוריה הזאת מצאו לפי המשוואה הבאה כמה גלקסיות שזזות מהר יותר ממהירות האור, וזה סותר לכאורה את תורת היחסות שאין החומר יכול לזוז יותר ממהירות האור, ויש מתרצים אצלם שהיקום יכול להתפשט יותר מהר, כי אינו מוגבל בחומר לכאורה.

$$v = H_0 D$$

במשוואה הנ"ל המהירות של הגלקסיות v תלויה בקבוע H שהוא בערך 70 ומשתנה בזמן, ובמרחק של הגלקסיות D במגה-פסקל.

אבל לפי האמת ולפי מה שאמרנו לעיל, לא קשה כלל, כי הם עוד סוברים שהיקום מתפשט, לכן הוקשה להם, ועוד הם סוברים שזה היה פיצוץ כנ"ל שגרם לכל ההתפשטות הזאת במהירות הגדולה ממהירות האור, אבל אין הדבר כן, שהרי הקב"ה בעצמו חקק את העולם תחילה ורק אח"כ יצאו המאורות בכל מקום, לכן מובן שהחקיקה היתה במהירות הגדולה ממהירות האור – כלומר היקום אינו בן 15 מיליארד שנה כמו שרצו לטעון.

אבל בס"ד נבאר כעת את כל הנ"ל, כי החקיקה הראשונית של בוצינא דקרדינותא, כמבואר לעיל גרמה ליציאת דין קשה בכל הכיוונים של החקיקה, וזה גרם להתפשטות היקום, והנה בודאי שכל זה נאמר בעולמות העליונים וח"ו אין לומר שכוונת רז"ל כפשוטו שאור הא"ס ב"ה צמצם את אורו ונעשה חלל באמצעו שהוא בשיעור ובמידה עד שאמר די, וכל זה השיעור והחקיקה ע"י המלכות דא"ס כמבואר ורז"ל קוראים למה שנותר שם 'חלל' והסולם פירש שהוא אור דחסדים, והרמח"ל כתב שהוא בחינת רשימו שממנו נעשו כל המאורות ע"י הבוצינא שאומר להם 'גדל', ומ"מ מבואר שהסתלקות האור א"ס ב"ה שהוא בחינת ט"ס ראשונות או בחינת אור דחכמה למר ולמר, גרם כנ"ל אור חוזר כי הצמצום הוא דין, ואותה הסתלקות שהמדענים קוראים לה 'התפשטות' מהנקודה הסינגולרית כו', היתה במהירות שאינה מוגבלת לא בזמן ולא במרחב, והמאורות כבר היו תלויים בזמן ההתפשטות והסתלקות הנ"ל, ולכן רואים כיצד הגלקסיות מתרחקות במהירות מסחררת, וכבר רמזו לזה המקובלים באמרום שהכול מהכול כלול באור הרשימו או אור דחסדים הנ"ל כלומר כל העתיד להיות בבריות וכן לגבי העולם הזה השפל, כיון שכל העולמות הם בחינת חותם בתוך חותם וגם כאן השתלשל כן ובסוף הפסיקה ההתפשטות הנ"ל וניגמרו כל הגלקסיות והמאורות נתלו במקומם, והתקרר היקום כביכול אבל האור של ההתפשטות ממשיך להגיע עד היום ולכן רואים אותו, וחישוב המאציל ב"ה גודל ושיעור להתפשטות היקום לפי מה שצריך לפי בניין העולמות העליונים, ונתן מקום למדענים לטעות כמו בכל מקום ולחשוב שהיקום אינסופי, כי כן דרך העולם פנים לטהר ופנים לטמא.

פרק ג

כוח הכבידה

רומז לרצון לקבל כו'

מבנה היקום

רמז ברמח"ל פתח לא כו'

שער העולם הזה

פרק א

גלי קול

אינם בחלל כלל,

פרק א

החלל החיצון

צריך להבין היכן רמוזים העיגולים והיושר בעולם הזה, אשר הזכרנו לעיל בפ' יסודות עיגולי עיי"ש. והנה לפי מה שהסקנו עד כאן בפרק פרסא דאצילות וכן בפרק תורת יחסות כללית, בעולם הזה רמז בחינת אצילות בכל החלקיקים אשר מתחת למשקל "פלאנק" (דילוג כו'), כיון שאז הרצון לקבל שהם הוא נמוך מאוד בבחינת

ההשפעה של המסך עליהם כיון שכוח הכבידה הרומז לרצון לקבל של הנאצל הוא זניח בתחום הזה ועיי"ש. והנה נימצא בהכרח, שכל שאר העולמות ב"ע רמוזים במשקל הגדול מהנ"ל. והמשקל הזה נרמז בביצי כינים שאמרו חז"ל שהקדוש ב"ה בשלישיות יושב חן את כל העולם כולו מקרני ראמים עד ביצי כנים (ברכות ג), והיינו דאמרין שאין השד שולט בביצי כינים, כיון שהם בחינת הספירות דעולם הזה, ואותם אין צריך לזון כיון שהם מחיים כביכול את כל העולם (אע"פ שלפי האמת כל הספירות יתבטלו כרגע אחד כלבושין ביחס לא"ס ב"ה, וכל שכן בעולם הזה שאין הם אלא לבושין לעולם הקודם הרוחני בחיצוניות העשייה ומקבלים ממנו) ועיין בפרק האטום והספירות שם העמדנו על נכון איזה חלקים באטום יש ולאיה ספירות רומזים.

וכן כל הספירות נחשבות כמחיות את כל העולם אע"פ שמקבלות זו מזו חו מזו עד א"ס ב"ה אינן חלק מן הנבראים, אף כאן נאמר כן להבדיל בעולם החיצוני הזה, כיון שאע"פ שהעולם הזה בסוד קליפת נוגה עץ הדעת טוב ורע ורובו ככולו טמא, מ"מ יצא כולו ברזא עלאה וניתן להבחין ע"י תכונות השורשים את הענפים הסופיים, ודוק. ובזה תבין דברי חז"ל הנ"ל.

ואפשר לפרש את כל המשל דעולם הזה בב' פירושים שונים העולים בקנה אחד, שהנה כל עולם כלול מאבי"ע, וכן גם כאן יהיו האבי"ע הנ"ל בבחינת עולם הנוגה הזה ואף כלול מאבי"ע דקדושה ואבי"ע דטומאה. ולחלופין אפשר לומר, דהנה יש בכל עולם: שורש, נשמות, גופין, לבושין והיכלות. והשורשים הם הספירות, והנשמות בחינת בני האדם, והגופין הכלים לנשמה, והלבושין אורות מקיפין, וההיכלות הכלים הגדולים המחזיקים את הבריאות כולם.

והנה נותר להבין אמנם, מה הם א"כ בחינות העיגולים והיושר, של הספירות. והנה העיגולים לפי מה שאמר הרב הם בחינות הגלגלים סביבנו, והיושר רומז לכוכבים במרכז. אשר העיגולים המתעגלים סביבו אין להם מעצמם כלום כנודע מהפרק הנ"ל וכל הארתם מן היושר ע"י הכאת המסך שהיושר מתפשט בהם.

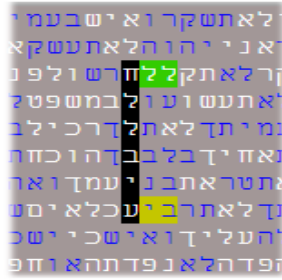
והנה אם נתבונן בכוכבים מה שתואר לעיל בפרק החלל החיצון, שם אמרנו שיש ז' כוכבי לכת הרומזים לז' היכלות דבריאה המתחילים מן היכל לבנת הספיר שרומז ליסוד ומלכות והם בחינת שבתאי, והנה העניין שבאמת העולם הזה הוא בכללותו חותם של עולם העשייה, ולכן רמוזים כאן החותם דעשייה, ובחינת עולם התחתון לו, כי הנה עתיק הוא המעתיק עולם הקודם לעולם הבא ולכן הוא ממוצע ביניהם, ונימצא שבועולם הזה נימצא העתק של עשייה שהוא העתק של יצירה כו', והנה בעולם הזה יש ה' בחינות שהם: שורשים, נשמות, גופין, לבושין והיכלין. וג' הראשונים המחוברים זה בזה, וב' לבושין והיכלין הם לא מדובקים אליהם אלא מקיפים אותם, כיון שהקליפות נמצאות ביניהם. והעניין שהלבושין הם כלים לאור מקיף, והיכלין המה העיגולים הידועים עיין פרק עיגו"י. והם כלולים זה מזה, ולכן ניתן למצוא את כולם אף בהיכלות, וכן בלבושין ובגופין כו'. ומכוח זה באים גם הדצח"מ. ופירושהם בעולם הזה הוא: שורש – האור, נשמות – אטום, גופין – חיות ואדם, לבושין – צמחים או אורות מקיפין, היכלין – כוכבים ועיגולים.

ובזה תבין היטב אשר העיגולים הם בחינת ההיכלים, אלא שיש גופין אף להיכלין וכן ללבושין כו', ובאנו לפרט בעולם הזה כיצד ניראים הדברים לפי דברי המקובלים ז"ל. והנה גם צריך לדעת שכל עולם לבד ממה שיש בו כל הנרנח"י הנ"ל, שהם נשמות גופין כו', יש בו גם רמז לאבי"ע וכל ההבדל בין העולמות הוא על רמת הזכות כגון בעולם הזה אור מים ועפר שהם דרגות שונות. ואכן במערכת השמש שלנו ממש יש רמז לבריאה יצירה עשייה, כיון שכל מערכת השמש רומזת לז' היכלות הבריאה הנזכרים בזה, ואלו רומזין לאצילות, אמנם באצילות אין כלל כלים כמו שאמר הרב בשער דרושי אבי"ע, ולכן לא ייתכן לומר שרומזים לאצילות, כיון שיכלו להגיע בצורת אור וכדומה אף בעולם הזה הגשמי. לכן הם בהכרח רומזים היכלות ז"א דבריאה, אשר יש בו ז' היכלות החל ממלכות עד היכל קודש הקודשים הכולל ג"ר.

אמנם תבין שמה שאנחנו אומרים שהם רומזים לבי"ע "רומזים", הכוונה שכמו ששם בהיכלות ז"א דבריאה יש שבעה היכלות כו' כנ"ל, גם כאן יש שבעה היכלות, בצורה דומה. אבל לא שאלו מתפשטין באלו, דהיינו עולמות בי"ע אינם מגיעים ונכנסים כלל לתוך עולם הזה ח"ו, כיון שעולם הזה הוא קליפה טמאה, קליפת נוגה. ואין הקדושה מתערבת כאן מחמת צמצום א' שסותם הארת החכמה מלהתפשט כאן ואפילו מעט, ולכן כל העולמות נפסקו על נקודה דעולם הזה. אמנם, כיון שכל העולמות דומים זה לזה, הקב"ה גם ברא את העולם הזה על דרך הדימיון לעולמות העליונים, כדי שנוכל להבין מהענפים את השורשים העליונים הרוחניים המנותקים מזמן ומרחב, ושים עיניך היטב בהקדמה זאת. ולכן הדילוג למטה כתוב: "לא תרביע כלאים", כיון שעירבוב בין בי"ע לעולם הזה הוא בחינת כלאים ואיסור חמור.

והמה כסדר הזה: שבתאי רומז למלכות ויסוד היכל לבנת הספיר, זה במצב הקטנות שהיא נקודה מתחת ליסוד וכן רמז בבריאה, אח"כ היכל ב' נצח רמז בכוכב צדק, ומה שאנו אומרים היכל הכוונה רק לשורש נשמה וגוף שלו כיון שהיכל ולבוש שלו אינם כאן, דהיינו הכוכב עצמו. היכל ג' הוד – מאדים, היכל ד' – תפארת ומלכות כשהיא בתנה"י שלו, היכל ה' – הוא נוגה ורומז לגבורה, היכל ו' כוכב ורומז לחסד ושם הם בקומה שווה בסוד

דרך כוכב מיעקב, דרך וקשיט האי כוכב דאיתנטל מיעקב, והיכל ז' קודש הקודשים הוא בחינת השמש או החמה ורומז לג"ר שז"א דבריאה.

והנה כל אלו רומזים להיכלות שיש בעולמות אלא שאלו קדושה ואלו טומאה, ותימצא ותיראה שבהיכל של שבתאי שהוא האחרון הנקרא לבנת הספיר, יש שם כחמשים טבעות הרומזים לעיגולים שהם בחינת ההיכלים הנזכרים לעיל פרק עיגולים ויושר. והעניין שתמיד המלכות דמלכות מתלבשת להיות עתיק לעולם התחתון והיא מעתקת כל הבחינות דעליון לתחתון ע"י מסך בינה או תו"מ דאצילות. לכן כדי לעשות עולם הבריאה צריכה בינה להתלבש בז"א ובמלכות, ולהאיר בבריאה. וכן ז"א כדי להתלבש ביצירה שהרי מקונן שם, צריך להתלבש במלכות. וכן מלכות בעשיה. נימצא שכולם כוללים מלכות אף שאינה מועילה אלא למעבר בעלמא ע"כ שהמסך דמלכות נכלל בהם.

והעניין שמכה האור במסך דישסו"ת הנקרא בינה ומחזיר הז"ת לג"ר דהיינו שיורד המסך לה"ת, והאור שחוזר ממנו חלקו נעשה בחינת כלים דמקיפין הנקראים לבושין עם שיעור אור מקיף אשר לו, ומכיון שחזרו הז"ת לג"ר לקחו איתם אף מדרגה דג"ר דזו"ן ואור המקיף יורד ומכה במסך דזו"ן ויורד המסך ומחזיר הז"ת לג"ר, ומישם יורד לבריאה עד"ז. זה כאשר כולם מזדווגים ומשפיעים את חלקם, אבל מעבר בעלמא פירושו שמכוח אותו זיווג דהכאה במסך דישסו"ת אף ירד המסך דזו"ן ואין צריך שוב זיווג דהכאה כנלע"ד.

ובזה תבין שהכלים דעיגולים רומזים למלכות והיא עתיק לעולם הבא ולכן יש בה עיגולים אלו, כיון שהעיגולים הם רק בג"ר דכל עולם כנ"ל והם בחינת הנפש, והעתיק מתלבש בהיכל קודש הקודשים הרומז לג"ר כנ"ל. ואם תאמר, הרי אמרנו לעיל שאלו מלכות דז"א יסוד ועטרה, וא"כ אינה מלכות דמלכות, פ"י מלכות דנוקבא דז"א של הפרצוף השלם. אלא העניין שההיכלות יוצאים מכוח זיווג זו"ן ומניצוצין אלו נעשים היכלין אלו בלבד הכלולים כבר מסוד דכר ונוקבא, ולכן אין היכל מיוחד לנוק' והיכל לז"א ובה מיושב מה שהקשה מן הרח"ו ז"ל שלא מצינו היכלות דנוק'.

ודע שאף יש ז' היכלות לשבתאי עצמו, והם שבע הנערות הראויות לה כו', ולפי"ז מובן שאלו הם היכלות היצירה שמקיפין עתיק דבריאה שמקיף היכל ק"ק דבריאה כמ"ש הרב בסידור כולם. כיון שהגופין מקיפין זה את זה הפחות במעלה מקיף את הגדול, וכן יצירה לבריאה ועשייה ליצירה, ונימצא שכאן אף מערכת השמש שהיא בחי' בריאה מקיף לה יצירה שהם הירחים המקיפין את שבתאי הכוללים שוב ז' היכלין כנ"ל הדומין לאלו, וברח הנקרא ריאה שם יש שוב עיגולים ורמזים שם בקטנות גדולה שבע היכלות דעשיה, נימצא סה"כ שכל בי"ע רמזים במערכת השמש הזו. וכבר אמרנו שכל כוכב שיש סביבו עיגולים זה רומז לג"ר ותחילת עולם חדש וסוף עולם העליון.

ודע שהעיגולים האלו עשויים בעיקר ממים, והצפיפות שלה הולכת וגדלה ככל שמתרחקים, פ"י שהכלים גדלים יותר ויותר ככל שמתרחקים מהמרכז משא"כ הכלים דיושר שהם בחינת הגופין קטנים עם ההתרחקות. והטעם לפי שהעיגולים הם בחינת מקיפין לכן מתנהגים שכל הגדול מחברו חיצון מחברו, אבל בגופין כל הגדול מחברו פנימי מחברו, כך שהשמש בחינת בריאה תוך שבתאי המקיף, ושבתאי בחינת יצירה תוך ירח ריאה המקיף בחינת עשיה כו' עד"ז. והטעם שיש גופין דהיכלין גדולים כגון שבתאי וצדק רחוקים מהשמש, הוא שכמות האור המתקבלת באה על חשבון הגודל, שאם הכוכב מקבל יותר אור נימצא שהכלי קטן יותר שדי לו בזה כיון שהאור בא חזק יותר מקרוב, כיון שניצוץ קטן דאצילות הוא אור גדול בבריאה כו'.

ודע שנפטון ואורנוס הם בחינת קליפה דז"א דבריאה משום שהם חשוכים ואין בהם אור והם מקיפין את היכל הג"ר כדרך הקליפה המקיפה את הנוקבא דז"א, והקליפה הטובה ביותר כגון ז"א דבריאה דקליפה מקיף לנוקבא דז"א ונוק' דז"א דקליפה מקיפה לז"א דקליפה כו' עד"ז.

ודע שמערכת השמש סובבת את מרכז הגלקסיה ושם יש חור שחור גדול הרומז לקליפה המרכזית, ולכן עולם זה חיצוני כיון שהקליפה שולטת כאן ומתגברת על הקדושה, שהרי ניבחן שהשמש מקיפה את מרכז הגלקסיה, ומרכז הגלקסיה את מרכז היקום.

עוד דע שהטבעות של שבתאי בתוכם נמצאים כל הז' ירחים (שבאמת יש יותר ירחים אבל אנו מסתכלים רק על העגולים שהם נחשבים היכלים משא"כ האסטרואידיים שהם בחינת כלים סתם דלבושין, דהיינו כלים דעיגולים כעין הטבעות). ולכן אע"פ שלא ניתן להוכיח, מובנים דברי רז"ל, שלכאורה צריך הקו דיושר הוא בחינת הגופין דהיכלין, שהם הירחים או הרוח, והוא מאיר לעיגולים שהם בחינת הנפש, ולכן לכל ירח בקירוב צריך להיות במקום ג"ר וסביבו עשרה טבעות, נימצא שסה"כ יש ז' או ט' כוכבים כנגד ז' או ט' טבעות.

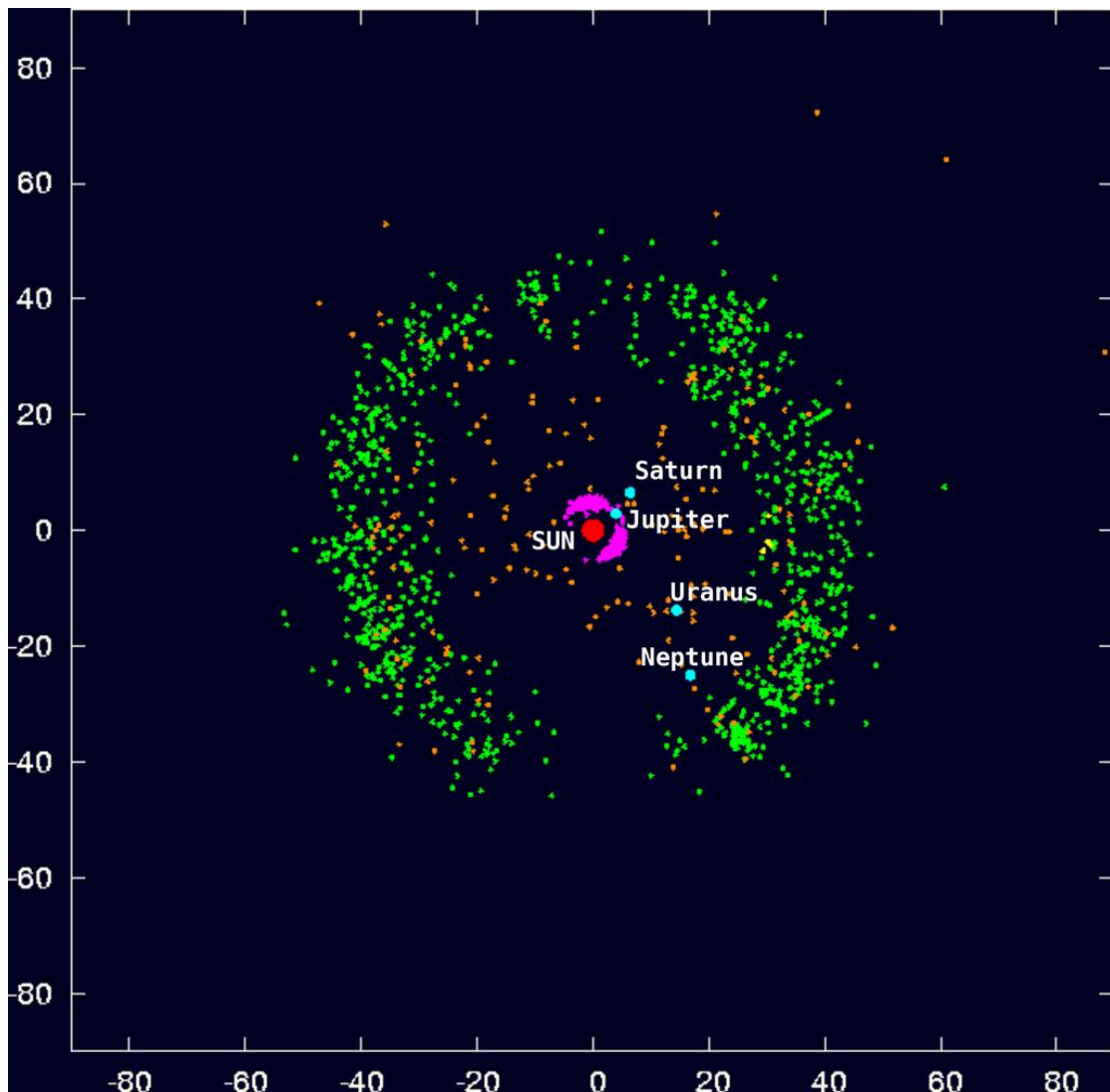
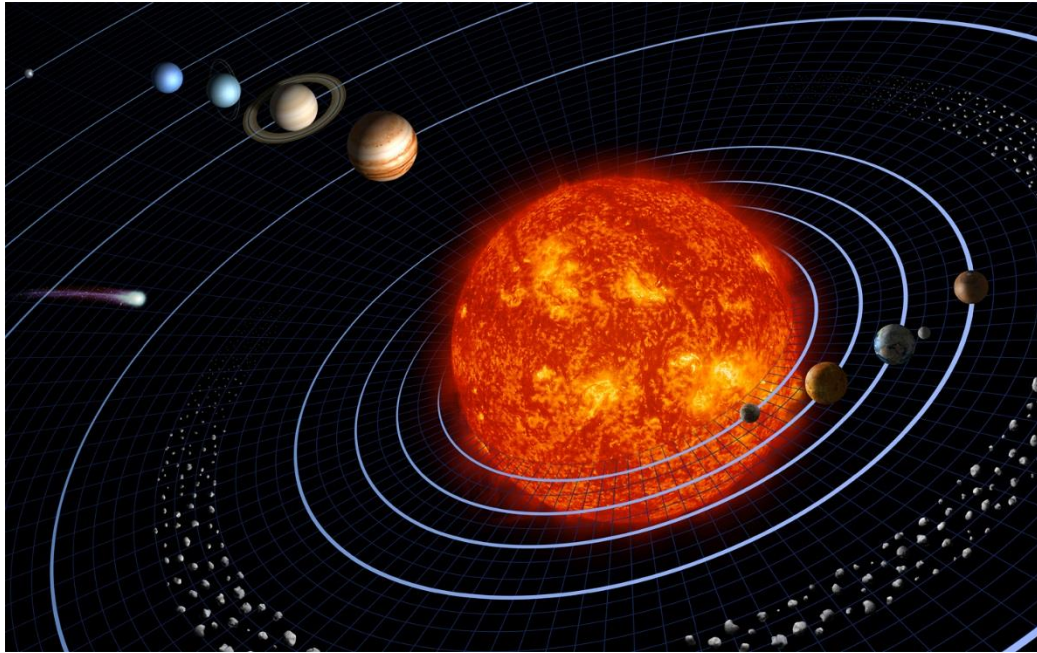
ודע שאף בשמש עצמה יש טבעות בהכרח, וכן מצאו עיין לקמן בתמונה, שכן אמרנו שתמיד בהיכל קודש הקודשים שהוא בחינת ג"ר חכמה בינה ודעת, מקיפין אותו הכלים דעיגולים שהם בחינת אסטרואידיים בעולם הזה. וכן יש טבעות בין כלים דחג"ת לכלים דתנה"י בהשמש, וכן בכל כוכב גדול דנה"י יש כלים שהם צדק ושבטאי כו', והטעם הוא כמו שכתב הרח"ו ז"ל ח"ל: והנה כבר ביארנו שם בדרושים הקודמים כי היכלות הם ז' ב' והם ז' היכלות דדכורא ח' היכלי דנוקבא והנה כמו שהנוקבא היא כנגד החזה של הזכר גם ההיכלות הם עד"ז שהיכלות של הנוקבא הם מתחילין מהחזה של הזכר משם ולמטה עד סיום רגליו וענין זה הוא בכל ד' עולמות אבי"ע, ע"כ. ונדוע שהיכלות הנוקבא הם בחינות העיגולים כיון שהעיגולים הם בחינות נפש, וסתם היכל הוא עגול, אבל היכלות דנוקבא יש להם אף טבעות.

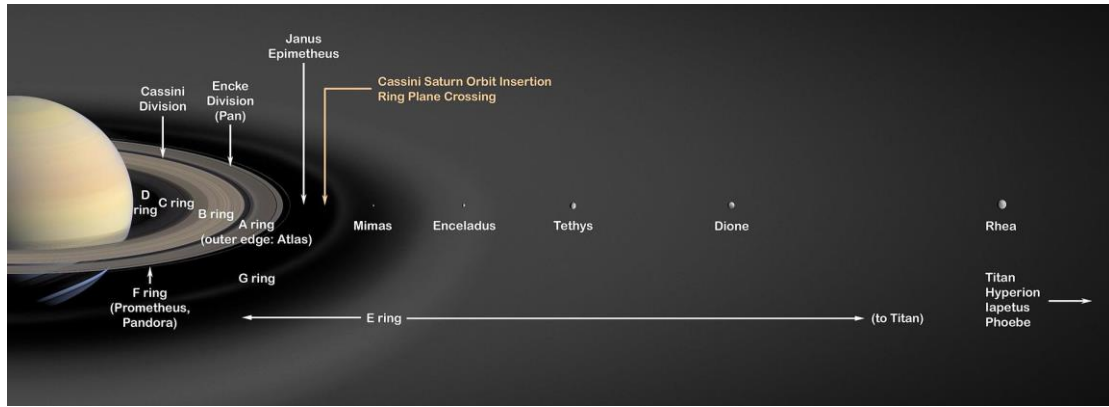
ויש חגורת אסטרואידיים באמצעות מערכת השמש, בדיוק בין חג"ת ובין נהי"מ כיון שאלו הכלים דרוח ואלו הכלים דנפש, ואלו באו מכוח בינה ואלו באו מכוח תבונה, ולכן שם עומד המסך דצמצום ב' שהוא בחינת המפריד בין הכוכבים כוכב נוגה וארץ ומאדים לבין צדק ושבטאי ועוד אפשר לומר שאלו העיגולים הם בחינת הנה"י דתבונה המתלבשין עד כח"ב חג"ת דז"א ולכן באו עיגוליהם עד כאן והעיגולים הכלליים סביב מערכת השמש הם של בחינת הג"ר היכל ק"צ **וצ"ע**. והענין שכוכב נוגה הם חסד וגבורה כנ"ל, אבל כדור הארץ הוא שליש עליון של תפארת, ומאדים הוא שליש תחתון של תפארת, ואח"כ צדק הוא נצח והוד תרי פלגי גופא, ושבטאי הוא יסוד ומלכות. והנה מאדים כיון שהוא וארץ כעין תרי פלגי גופא ששייכים לתפארת לכן נימשך אחריו להיכנס תוך המסך הרומוז לאחוריים דתבונה, אבל מכיוון שמקבלים חסדים גלויים בשני שליש דתפארת לכן מתאדם בגבורה ומתחיל בו הדין וממנו והילך גובר מאוד שכן צדק ושבטאי הם ענקי הגזים, הרומזים לגדלות הרצון לקבל שבהם ביחס לכוכבים הקטנים מבפנים המכוסים באחורים דתבונה כנ"ל שז"ס כי חפץ חסד הוא, דהיינו שדוחים חכמה וחפצים בחסדים, והחכמה ה"ס הארת השמש הנמשכת ע"י כוח הכבידה וגדלות החומר, והחסדים ה"ס האור שמעלין בחזרה מפני הקרקע שהרי יש להם קרקע קשה דלא כשבטאי וצדק, נימצא שהמסך שלהם מתחיל מקומת בחי"ד דהמשכה ואז דבחי"ד יורד לג' ומעלה קומת חכמה בכוכב, ובחי"ג לבחי"ב קומת בינה בנוגה ובחי"ב לבחי"א קומת ז"א בארץ, ובחי"א לבחינת שורש קומת מלכות במאדים ואז מתחיל למשוך אליו מהאור המון ולכן מתאדם כיון שהמסך נהיה חלש ולא יכול לדחות האור כל כך זה מחמת סוג החומר של כוכב מאדים שהמסך הוא כללות החומר כנדוע, וחוזר המסך ועולה ומתעורר במסך עביות דבחי"ד התלבשות ובחי"ג דהמשכה, ואז נעשים תרי פלגי גופא נצח והוד ובחי"ג ובחי"ב, ושניהם בצדק ולכן הוא גדול במיוחד והמסך שלו מבחינת גזים ומעט מאוד מן האור חזר אע"פ שהוא גדול מאוד, ויורד לבחי"א בשבתאי ושם מעלה קומת ז"א ויורד לבחינת שורש ומעלה קומת מלכות כיון שבשבטאי יש יסוד ומלכות כנ"ל, וחוזר למסך דפה דראש כמ"ש מן הסולם ז"ל כל זה בנקודים. וכן כאשר המסך מזדכך ועולה לפה דראש דהיינו לקומת או"א שהעלה תחילה במטה למעלה, ואח"כ שחוזר ומתעוררת העביות הוא מעלה ממטה למעלה קומת ישו"ת, והם הם בחינת השמש שהיא רומזת להיכל קודש הקודשים ג"ר, שהם רומזים לראש הב' דנקודים אח"פ שנעשה ממנו גו"ע ואח"פ שהוא כתר חכמה ובינה והם ג"ר.

ולחלופין אפשר לומר שכוכב בסוד דרך כוכב מיעקב הוא דעת, שהרי הוא תפארת שמתעלה לחכמה ובינה להכריע ביניהם דהיינו לאו"א וישו"ת בעת ירידת המסך שאז מבטשים זה בזה מחמת שינוי הצורה, ואין זה נכנע לזה עד שמסך דחיריק מעלה קומת החסדים ומאירים או"א ממעלה למטה בחסדים וישו"ת ממטה למעלה בחכמה. ונימצא לפי"ז שכוכב דעת, נוגה חסד, מאדים גבורה, כדור ארץ תפארת, ועכשיו יותר מובן מהנ"ל, שהרי המסך מפריד בהדיא בין הכוכבים הקטנים המתוקנים באחורי בינה שהם דחג"ת לכוכבים הגדולים שהם בחינת נהי"מ, והם צדק ושבטאי, וצדק תרי פלגי גופא נצח והוד, שהם שניהם בכלי אחד, ואח"כ יסוד ומלכות בשבתאי כמ"ש הרב, זוהי העטרה שהיא נקודה פסיעה לבר, והם רומזים לז' מלכין.

וכאן תבין את היסוד הזכר אצלנו, שהקומות יוצאות על סדר המדרגה מן הגדול לקטן מבחינת כמות החומר שבכלי, שהרי צדק גדול משבתאי, והם מהתלבשות דבחי"ג, והמשכה דבחי"ג ובחי"ב ושבטאי בחי"א ובחינת שורש, אבל שניהם גדולים מאוד מחג"ת דהיינו מארץ מאדים נוגה וכוכב, שיצאו במדרגה דהתלבשות דבחי"ד, א"כ מובן הכלל שהכלים הולכים וגדלים עם ירידת ההתלבשות והולכים וקטנים עם ירידת המשכה, והאורות הולכים וגדלים עם עליית ההתלבשות, והולכים וגדלים עם עליית המשכה, זה עניין היחס ההפוך שבין אורות לכלים.

משהאיש אשר העלנו מארץ מצריסלאידענו ומההיהלוויאמראלו
 סוהלחתמעשהאלהיסהמהוהמכתבמכתבאלהיסהואחרותעלהלח
 גדלהויעשו להסאלהיזהבו עתהאסתשאחטאתם ואמאינמחנינא
 לאימימי שמתוךהאהלויאמרמשהאלהיהוהראהאתהאמראליהעלאתו
 נןויתי צבעמוסמויקראבשמהוהויעבריהוהעלפניוויקרא
 דוביוסהשביעיתשבבחרישובקצירתשבת וחגשבעתעשההלךבו
 ימיסתעשהמלאכהוביוסהשב יענייהיהלכםקדשבתשבתו ליה
 דיבלבהביאוחזו נזםוטבעת וכומז כלכליזהבוכלאיש אשרהנ
 אשרנתן יהוהחכמהבלבוכלאשרנשאו לבולקרבאהמלאכהלעו
 היריעתלבדויעשללאתחמשי מעלשפתהיריעההקיצנהבמחברת
 תולעתשני וששמזרמעשהחשבעשהאתהכרביסויעשלהארבעהעו
 סאשרעלהשלח אתקערתיו ואתכפתיו ואתמנקיתיו ואתהקשותיו

הנה נעשה גזירה שווה בדילוגים, ונבין שכעין העיגולים של שבתאי, כך הם העיגולים של הכוח המגנטי, אלא שאלו רומזים להיכלות הבריאה דעולם הזה, ואלו רומזים לספירות דאצילות דעולם הזה, ולכן תיראה שעיגולים מגנטיים הם יותר דקים מבחינת אור בלבד, שהוא כאמור בפרקים הקודמים מלובש בכלי קטן הנקרא פוטון, כיון שיהיה חלקיק האור לפוטונים. שהם הכלים המחזיקים כל אחד צבע לבן שהוא בחינת עשר ספירות, כיון שהם כחבת"מ או כחגת"מ, והנה כתר הוא בחינת הצבעים שאינם נתפסים כלל בגוון והם רומזים לספקטרום הבלתי נראה מטעם שכתר הוא בחינת טעמים של המדרגה ואין בו אור חוזר כלל שהוא הנותן גוון כנודע, וחכמה בחינת כחול, ובינה בחינת אדום, ותפארת בחינת ירוק, והמלכות רומז לצבעים הבלתי נראים מצד זה שהיא אינה מקבלת אור כלל, מטעם צמצום א'. ובכללות חכמה נקראת לבן כיון שהיא כתר לכל הספירות מתחתיה נימצא שהיא הכללות שלהם שהם: כחול, אדום, ירוק ומהם יוצא הצבא הלבן כנ"ל.

פרק ב

ברקים ורעמים

הנה תחילת הכול צריך להבין כיצד יש ברקים, והעניין שהמדענים לא יודעים להסביר בדיוק כיצד העננים מתחלקים למטענים שליליים וחיוביים בפנים הענן, וכן כיצד מגיע עוצמת שדה חשמלי אדירה של מיליון וולט למטר ברגע הברק. והנה תחילה נבין שהמוח הוא כעין ב' עננין שהם ב' אונות, ורומזים לג"ר וז"ת דבינה, וכן הלב יש בו ב' חדרים שג"כ רומזים לג"ר וז"ת, כי החדר השמאלי הוא עשיר בחמצן ורומז לז"ת שמקבלים מהעולם הזה אויר מלא בחמצן אולם החדר הימני בעניות זה סוד: אורך ימים בימינה בשמאלה עושר וכבוד, והם בחינת זכר ונקבה, וכן בין הנשמה שבמוח לרוח שבלב הם זכר ונקבה, והם כעין שמים וארץ, וביניהם הרוח שהיא התפארת, כי עיקר שליטת הנפש בחדר הימני כל עוד שלא מאיר שם אור ה', כיון ששם נימצא הדם מחוסר החמצן ששייך לכבד שהוא בחינת הנפש. והנה ע"י שאדם מעלה את המסך דחיריק שהוא בחינת המסך דתפארת או האויר עם כל העביות שלו, הוא מחזק את הימין במוחין שלו ומגביר את החסדים, ועוד על ידי שאדם מעלה אור חוזר הוא כעין סולל תעלה דקה שבה יכול להתפשט אור ישר ממעלה למטה להאיר בחדר הימני, ואת זה לומדים גם מסופת ברקים שצריכים להתרחש ב' דברים כדי שיצאו ברקים: סילת התעלה

בין השמים לארץ שזה בחינת עליית אלקטרונים או ירידתם ושלב זה הוא בלתי ניראה כי הוא אור דחסדים ואינו מאיר כלל. ושלב ב', הוא ירידת האור הישר שהוא בחינת הזרם החשמלי או הפוטונים, שהוא זכר יחסית לנקבה שלו שהם האלקטרונים, ואור זה יורד ומכה בנפש שזה כל דבר שנימצא בקרקע, או להיפך עולה ממטה למעלה. ועל כל פנים נכלל שמאל בימין וימין בשמאל, ונימצא שהצדדים מאירים בשלמות.

אמנם צריכים להבין מי גרם למחלוקת זה סוד המבואר בזוהר וכן בדברי הרב הסולם ז"ל, מחלוקת קורח ועדתו, שהרי בעננים יש קרח מלמעלה, ויש ברד נזלי יותר מלמטה, וכיצד התחלקו כך, לפי המדענים הם מתנגשים זה בזה ועוברים חלקיקים חיוביים לקרח ולכן הוא מתרכז למעלה, וכן רמז בדברי חז"ל שהשמאל הוא הקרח ורומז למחלוקת קורח ועדתו על אהרון הכהן, והימין הוא מים נחלים, ואין הארת הגשמים יורדת עד שלא יכו הנחלים בקרח כדי לצנן אותם, זה נעשה כאמור על ידי עליית המסך המכריע ביניהם ומחזק את צד הימין שהוא חסר בחינת ג"ר, לעומת צד השמאל שיש לו בחינת ג"ר אולם אינו יכול להאיר כי חסרים לו הכלים דכתר חכמה.

פרק ג

מבנה כדור הארץ

מפנים לחוץ כמבנה של כל העולמות כו'.

ד' בחינות שבכל נאצל

הנה ידוע שיש ד' בחינות אבי"ע או דצח"ם בכל נאצל וכבר אמרנו לעיל בעניין דואליות גל חלקיק בשם הרב שיש גם בחינת ממוצע בין כל בחינה כגון ישראל הם ממוצע בין מדבר לאלקים, וכן האור הוא ממוצע בין החומר לרוחני, וכן הקוף בין החיות לאדם.

ד' בחינות אווירים בעולמות

ונעתיק לשון רבנו הרמח"ל (אוצרות רנב): "חכמה נקראת אוירא דכיא, ובינה אשא דכיא. והסוד הוא, כי הגשם מציאותו הראשון הוא אור, והם הברקים שנראים, וכן הוא אומר: "ברקים למטר עשה". אח"כ מתלבש באויר הזה ונעשה מאור — אויר. ואח"כ יורד עוד למטה ונגשם יותר, ונעשה גשם שהוא ממש גשמיות. כן הוא באורות המאציל ב"ה, ההארה הראשונה שהוציא היא בחי' אור, וכן הוא אומר: "פתח דברך יאיר", והוא כתר. אח"כ ירד עוד ונעשה בחי' אויר והוא חכמה. ולפי שיש דעת שנק' גם הוא אויר (שהוא קו אמצעי) ובו אוחזים הקליפות, לכן זו נקרא דכיא, כי הוא עליון, טהור מכל אחיזה של קליפות. ואח"כ יורד עוד ונעשה מים והוא חסד. אבל הגבורה — האשא יוצא מפי העליון, כך — כי גם האש הוא אור, חזו היא בינה שהיא אשא דכיא בלי שום הדרגה אחרת, אלא זו מציאותה הראשון. וכן הוא אומר: "ואש מפיו תאכל". ולפי שיש גבורה שהיא אשא ובה אוחזים הקליפות. לכן נקראת זו דכיא".

והנה ביאור דבריו ז"ל, שיש ד' עולמות, והאור הוא בחינת כתר כפי שהסקנו במאמר דואליות גל חלקיק עיי"ש כי ממנו תוצאות חיים וכל החלקיקים בנויים מהאור וכן ברוחני, והאור יורד על ד' עולמות ראשון באצילות ושם זה נקרא "אוירא דכיא", כי החמצן שיוצא לשם הוא בבחינת פלאזמה כמתואר לעיל והאור מוציא אותו ע"י זיכוך האויר, זה הרוחני ביותר שבחומר, ואח"כ יורד האור, ופוגע במים ומעלה אויר מבחינת בינה שהוא אשא דכיא, כי האויר שיש באטמוספירה הוא מסוגל להצית אש משא"כ שאר האוירים לכן מיוחס לו תכונת אש ומים, ולעומת זאת החנקן שיש באטמוספירה רומז למים. ושניהם הם בחינת בינה וישסו"ת כמתואר לעיל כי 80% חנקן ו-20% אוויר באטמוספירה לפי חילוק האור שבשם ס"ג. והנה האויר הזה נעשה בחינת תבונה לז"א, כי משם הוא יוצא ע"י זיכוך האור שפוגע במים, ומעלה אוויר $H_2O = H_2 + O$ עיי"ש בעניין תורת האטום לעיל). והנה המים כמ"ש הרב הם בחינת חסד, זה רומז לז"א, אמרתי עולם חסד יבנה, הנקרא עולם.

ודע שאלו ד' אווירים נושמים כל הנאצלים, והנה במים בחי' עולם הבריאה נושמים אוויר ע"י פירוקו כנ"ל, אבל באצילות בחי' החלל שם האוויר הוא בתורת פלאזמה, והטעם שהאדם אע"פ שהוא מבחינת אצילות ירד לעולם העשיה, הוא מכיון שבאצילות אין כלל לבושים או גופין לכלכל בריאה כלשהי לכן האדם מתלבש בגוף בעולם העשיה שהוא הארץ הזאת. ולכן האוויר הוא הזך ביותר דוקא בעשיה, כי כאן בחינת אצילות מתקוף ביאת האדם. אלא שמתחת לאדמה ניבחן לעשיה עצמה, ששם האוויר דחוק וצפוף מאוד.

וצ"ע שלעיל אמרנו שחכמה בחינת אש, ובינה בחינת אויר, וא"כ מאי חכמה אוירא דכיא, ואולי כאן מדבר על חכמה דא"א שהיא חכמה סתימאה בראש עתיק, והיא הנקראת אוירא דכיא, אבל הבינה נחלקת לב' אש

ומים, ג"ר ח"ת שלה שהם בחינת או"א וישסו"ת, והם אש ומים. והמים האלו אינם כשל החסד אלא הם בחינת אויר שאינו דכיא, ולכן הם נכללו בשמים. ואח"כ מים רגילים בחינת חסד דז"א. ואח"כ עפר.

ד' בחינות כוחות (מ"ת)

והנה כתבנו למעלה בעניין ד' כוחות זה תורף דברינו שם: "ואחרי העיון עוד, ניראה יותר שכוח הכבידה הוא החכמה והוא רמז באחזן, ואע"פ שאחזן בד"כ אינה חכמה, מכיון שהמרחק בין האחזניים הוא גדול מהמרחק בין העיניים, לכן נירמז בחכמה דוקא שהיא יותר גבוהה מהבינה. ולכן כוח הכבידה הוא כנ"ל הכי חלש כלומר הכי רחני כי הוא הראשון שיוצא והוא הרצון לקבל השלם, אבל אח"כ מתעורר הרצון הזה להשפיע ומתרחק בתכלית הריחוק ממצבו הקודם שהוא הרצון לקבל ונהפך לרצון להשפיע שהוא אור החסדים, כי חפץ חסד הוא בחינת הבינה. ולכן לא מוצאים שום קשור במהות של אור אלקטרומגנטי לכוח הכבידה, כי שניהם הופכיים לחלוטין, זה כולו רצון לקבל דהיינו כוח משיכה זה כולו רצון לתת דהיינו כוח השפעה, ואע"פ שיש דחייה אלקטרומגנטית זה רק כלפי חלקיקים דומים. ואחר כך, התפשט עוד והתעורר בו הרצון לקבל שוב מעט, זה כבר נקרא הכוח הגרעיני החלש, והוא כנגד האף כנ"ל. כיון שהוא מעט משפיע ומעט מקבל והוא בינוני מידת התפארת. ואח"כ התעורר הרצון לקבל ברוב גודלו ותפארתו כשהיה בתחילה רק שכעת הוא הנאצל מרגיש שהוא רוצה לקבל מהבורא, כלומר מרגיש שהוא נברא, ולכן זה מידת המלכות גמר הכלי, זה כנגד כוח הגרעיני החזק שמדבק את כל הפרוטונים והנייטרונים יחד שלא ייפרדו, והוא נותן נפח ומשמעות לכל החומרים ביקום שבלעדיו הכול היה מצומצם כנקודה אחת. וכוח זה רמז בפה ולכן אין זיווג לפה כי הוא יחידי והאור שיוצא ממנו הוא גמר הכלי כלומר או"פ ואו"מ מחוברים".

וכל זה אמרנו כבר לעיל, ועכשיו נעיין בדבר בעיית הסימטריה של ימין ושמאל וחומר ואנטי חומר של המדענים. דלפי זה, הכוח הגרעיני החלש הוא הגורם לכל השינויים בין החומר ובין האנטי חומר, דלכאורה הייתה מצפה לקבל אותם תוצאות בסימן הפוך בשינוי והחלפת חומר באנטי חומר, וכן בהחלפת ימין לשמאל (על הצירים איקס למינוס איקס) שזה ניקרא שיקוף, אבל התוצאות נישארות אותו דבר (בסימן הפוך) מבחינת כוח גרעיני חזק, וכבידה ואלקטרומגנטי. מלבד כאשר בודקים את הכוח הגרעיני החלש. שאז יש שינוי בין ימין ושמאל, וכן שינוי בין חומר לאנטי חומר, שינוי שאינו בסימן בלבד.

וניראה להבין את זה היטב, שכן כאמור חומר ואנטי חומר הם סוד ימין ושמאל ממש כאמור שהם מ"ה בחינת ימין חסדים, וב"ן בחינת גבורות ושמאל, וא"כ שינוי של בחינות מ"ה לב"ן ולהיפך יניב בודאי תכונות אחרות, שזה מתהפך לזכר זה לנקבה וכדומה, ולא רק משום המטען. וכן בשינוי ציר הימני לציר השמאלי, יהיה שינוי בבחינת הארת הכוח החלש שהוא בחי' תפארת כנ"ל, כיון שהוא כלול מזה ומזה, ויש בכוחו להכריע את הכף ע"י המסך דחיריק שלו לטובת הימין. אבל כל השאר אינם בבחינה זאת כלל ויש רק בחינות של הפרדה.

לסיכום, בחינת הכתר שרומז לחכמה דא"א הוא כוח הכבידה, והוא רומז לאחזן, וכן ניקרא טעמים. כי הוא המנהיג לכל הספירות הכלים ומוליך אותם אל מקומם, ומשפיע על כולם. ולכן אחזן גימטריה "**כח הכבידה**", כי הוא המאזן את הגוף. ופועל בכל מרחק. וכן הוא ניקרא אצלנו סתם חכמה סתימאה, ולכן חכמה כ"ח מ"ה בגימטריה "**כח הכבידה**".

ואחר כך, הכוח **האלקטרו-מגנטי**, שמתחלק לשנים: מגנטי וחשמלי, הנה המגנטי הוא בחינת ג"ר דבינה שהם או"א ויש בו זכר ונקבה (A, M) , והחשמלי הוא בחינת ז"ת דבינה שהם ישסו"ת ויש בו זכר ונקבה $(+ -)$. והטעם שיש בחינה ממוצעת בבינה ולא בא"א הוא מכיון שיש לאו"א ב' מצבים כנודע משא"כ א"א, כי ככל שיוורדים כך יש יותר מצבים לספירות. וגם הוא ניקרא בחינת נקודות שהם חכמה, ויש בו בחינת זכר ונקבה, כי למגנטי יש צפון ודרום, שהם בחינת או"א כנ"ל, ולשדה חשמלי יש בחינת ימין ושמאל שהם בחינת ישסו"ת. והם גם נקראים עיניים כי הם נקודות, ולכן העיניים מוציאות האור ומקבלות אותו ע"י הכוח הזה. ואין להם מגבלה כי פועלים למרחבים גדולים.

ואחר כך יותר פנימה, הכוח הגרעיני החלש, הוא בחינת התפארת כנ"ל, אמנם זה רק בחינת ג"ר של ז"א, או כחב"ד חג"ת, כי ע"י כוח זה יוצא הגדלות כפי שנאמר. ולכן הוא נמשך מתבונה כי הוא בחינתה ממש, שמתלבשים בו נה"י דתבונה בראשו, וממילא ניראה כאילו הם כוח אחד החלש והאלקטרומגנטי. והוא פועל רק כלפי חוץ יען שהוא חסדים מכוסים. ולכן הוא פועל להוציא אלקטרונים וטאו ונייטרונים שהם כולם בחינות חסדים המסתלקות למעלה וע"י זה יוצאים הג"ר שהם בחינת הפרוטונים. והוא גם ניקרא חוטם בחינת האף, וכן נקרא תגין על שם שהוא אור רשימו של דין המעיד על הסתלקות האורות.

ואחר כך יותר פנימה, הכוח הגרעיני החזק, והוא בחינת המלכות המדבקת את כל החומר, וגם הוא בחינת התפארת, מנהיגם ולמטה, זה בחינת יעקב ורחל כנודע בחינת גמר הכלי. ולכן נעשים ממלכות או"ח לכל הספירות (לבד מכתר) לעשות כלים.

וכאן באנו להוכיח דברינו הנ"ל שהכוח החלש רומז לתפארת, שהוא בחינת הדעת שעולה להכריע בין חכמה ובינה כנודע, והנה בטבלה הזאת יש ראייה א' קצת כפי שנראה:

קנהמצריסולאימותמכללבניישראלדברוישם
ההשכסבבקרזהתיצבלפניפרעהואמרתאליוכה
הנטהאתידךעלהשמיסויהיברדבכלארץמצרים
ההארץואתהועבדיךידעתכיתרסתיראוּמפנ
אתעמינהננימביאמחרארבהגבלךוכסהאתעין
הכיאתהאתםמבקשיסויגרשאתםמאתפניפרעהו
הוהויהפךיהוהרוחיסחזקמאדוישאאתהארבה
מעליהשמרלךאלתספראוּתפניכיביומראתךפנ
ריסוביןישראלוירדוכלעבדיךאלהאליוהשת
לעדתישראלבינהערביסולקחומןהדסונתנוע

שחיפשנו "כוח גרעיני", שהוא בגימטריה עם המילים: "רוח ים חזק", חוץ מזה שהכוח הגרעיני ניקרא "כוח גרעיני חזק". והנה יש גם את הכוח הגרעיני החלש. וההסתפקות היא מה הוא הסדר הנכון בהשתלשלות, אם כוח הכובד הוא בחינת מלכות, וממילא כוח אלקטרומגנטי הוא בחי' בינה, כוח חלש בחי' ת"ת, וכוח גרעיני חזק בחי' מלכות שהוא גמר הכלי. או לחלופין כוח הכובד בחי' מלכות שרומז לכבד דם. ואח"כ ת"ת בחי' כוח האלקטרומגנטי ואח"כ בינה בחי' כוח חלש ואח"כ מלכות כוח חזק, ואף שיש להקשות טובא על דרך זו, הנה יש להסתפק אם אלו הכוחות הם בחינות אורות מקיפין או אורות פנימיים דיושר, כי כנודע אור מקיף התחתון ביותר הוא החלש ביותר, ולפי"ז הכוח הנמוך הוא החלש ביותר בחי' מלכות, והגבוה ביותר הוא כוח הכבידה בחי' חכמה. ולחלופין אם נסתכל בבחינת אור ישר שהוא או"פ דכל העולמות, שכנודע או"פ וכלים דיושר דעשיה מתלבשים על או"פ וכלים דיושר דיצירה וכן דיצירה על בריאה ובריאה על אצילות וכל הפנימי יותר גבוה יותר במעלה, א"כ הכי נמי נאמר שהפנימי ביותר גבוה ביותר ולכן הכוח החזק בחי' חכמה.

והנה הספק הזה לא באמת ספק כנ"ל כי כמעט ודאי שהוא בדרך הראשונה על דרך אורות מקיפין שרומזים לג"ר, כי כל כ"ח הוא בחינת ג"ר ומקיף, שאינו נכנס להתלבש בגוף, לכן אלו הכוחות הם מקיפין על הכלים בחי' החלקיקים. ובתוך הגוף שלהם יש או"פ אחר שמקיים אותם [אע"פ שבאמת צ"ע כי כל או"מ הוא גם פנימי במקרה הזה].

והנה בטבלה זאת רואים, את הפסוק: "וַיֵּט מֹשֶׁה אֶת מַטְּהוֹ עַל אֲרֶץ מִצְרַיִם וְהָיָה רֹחַ קָדִים בְּאֶרֶץ כָּל הַיּוֹם הַהוּא וְכָל הַלַּיְלָה הִבְקֵר הַיָּהּ וְרוּחַ הַקָּדִים נָשָׂא אֶת הָאָרֶבָה", והנה ארב"ה גי' קטנה כ"ח, ורומז שהוא בחינת נושאי המטען של אותנו כוח (כגון בחזונים או פוטונים וכדומה), כי יש כאן ב' כוחות, א' הוא רוח קדים שזה בחינת מזרח בחי' תפארת, זה רומז לכוח הגרעיני החלש. כיון שלא נאמר כאן חזק כדלקמן, וניהג משמע בנייחא, וכעין זה הכוח החלש הוא האיטי ביותר מכל הכוחות הנ"ל כשמו. ואחר כך כתוב: "וַיִּהְיֶה ה' רוּחַ יָם חֲזָק מְאֹד וַיִּשָּׂא אֶת הָאָרֶבָה וַיִּתְקַעְהוּ יָמָה סוּף לֹא נִשְׂאָר אָרֶבָה אֶחָד בְּכָל גְּבוּל מִצְרַיִם", דהנה כעת פועלים נושאי המטען של הכוח הגרעיני החזק שהם נקראים גלואונים, ולכן כתוב כאן רוח ים חזק מְאֹד, כי מערב הוא בחי' המלכות, וחזק מאוד רומז לכוח החזק. ואומר וַיִּתְקַעְהוּ יָמָה סוּף, שזה כבר בחי' גמר הכלי בבחי' תקיעה והידוק, כנודע מהלכות שבת שאין מלאכת גמר הכלי אלא ע"י תקיעה (מכה בפטיש שהוא גמר הכלי ולא בניין דאין בניין בכלים. שבת מ"ז ע"א, רש"י ד"ה קנה וש"ע סי' שי"ג ס"ו ח"ל: מטה של פרקים אסור להחזירה ולהדקה ואם תקע חייב חטאת ואם היא רפויה מותר לכתחלה). פי' שחיברם את כל הארבה יחדיו שעד עכשיו היו בהפרדה ביניהם, וכעת נעשו כעין חומר אחד גדול, ורומזים לגרעין האטום. ומ"ש וַיִּהְיֶה ה' כו' ביחס לכוח הקודם שהוא רוח מזרחית, כאן הרוח מערבית כיון שגם הכוח החלש והחזק הפוכים זה לזה, זה כלפי פנים (החזק) זה כלפי חוץ (החלש). והטעם יבואר לקמן.

והנה מבואר שהכוח כבידה פועל רק כלפי פנים, שמושך להתחברות, והכוח האלקטרומגנטי נתחדש בו שגם יש בו כוח ההפרדות והדחייה בין חלקיקים דומים, אע"ג שגם מושך חלקיקים שונים זה מזה. וכוח החלש הוא בחינת דחייה בלבד, והכוח החזק הוא בחינת משיכה בלבד. ולפי זה שוב קשיא, שהרי משיכה ודחייה הם בחינות של חכמה וחסדים, או ימין ושמאל, שתאוות השמאל להידיבק בימין ולא בשמאל אחר. וצ"ע.

והנה יש גם את עניין ההזדככות של המסך, כי האלקטרון הוא בחינת המסך כנ"ל כיון שהוא המלכות, והנה בו נעשה צמצום א' והוא מבחינת האור הפנימי שלו, ולכן אין בו אלא מיעוט אור פנימי, וכן הוא כעין נקודה. כמו כן נעשה בו צמצום נוסף כיון שיצאה מכוח הגבורה, והוא שהמלכות משתוקקת להדבק בתפארת שהוא הזכר, ולכן יש לאלקטרונים מטען שלילי שנמשך להדבקות בזכר בחינת הפרוטון.

ועניין הזדככות המסך רמזה, כי כאשר האלקטרונים מאבדים אורותיהם, בכל אורביטל ואורביטל, הם מאבדים שיעור מסוים של אנרגיה, זה ניקרא זיכוכ של המסך, ואז הם מתקרבים יותר ויותר לאורביטל הפנימי ויכולים להיתפס שם בתוך הגרעין וליצור כלים חדשים כגון ניוטרון.

כוח החשמל

הוא בחינת האזון, כיון שמבחינת הפעולות שעושה האזון אלו הם: א', מאזנת את גוף האדם ביחס לכוח הכבידה כך שירגיש את מקומו, ב', מאזנת את האדם כך שירגיש האצה במהירות, ג', ממירה גלי קול לגלי חשמל שנכנסים למוח ומשם לנשמה. ועניין הנשמה מבואר שהוא כעין ילד המשחק במכונית על שלט, והמכונית עצמה יש לה כרטיס מחשב ומוח, אבל אינה מסוגלת לזוז ימין ושמאל ללא הרוח חיים שהילד נותן בה מרחוק, וכעין זה הנשמה ממש שמתלבשת בגוף ובמוח בעיקר, ושולטת על הגוף ומקבלת כל הידיעות ממנו על העולם הזה.

והנה לפי זה היה מקום לומר שבינה היא בחינת כוח הכבידה כנ"ל, כיון שמאזנת כוח הכבידה, אמנם כל זה ביחס לעולם, אבל ביחס לאדם עצמו מאזנת ע"י כוח החשמלי. וכן העיניים ע"י כוח המגנטי-חשמלי שהוא האור. וכן האף ע"י כוח החלש שהוא הריח. והכול ביחד לאדם. וכן הפה על ידי כוח גרעיני חזק שהוא הדיבור והטעם שהוא גמר הכלי. אמנם יש חילוק שהעיניים והמצח הם בחינת אור מקיף בלבד, כיון שיש מסך בעיניים (ע"י לקמן בכוח המגנטי), ואין מהם אור פנימי כלל לכן אין חלקיקים מגנטיים, פי' העולם נברא במידת ז'ו"ן בלבד ואין כאן חלקים הרומזים לאו"א, כי הם הבוראים העולם הזה הגשמי כמ"ש בזהר. אמנם האור מקיף נישאר כיון שהוא חלק מהבנים כבר ונעשה כמוהם כדרך שאמרו בנקודים שד' אחוריים דאו"א וישו"ת נפלו והם כבר בחינות ז'ו"ן לכן התבטלו.

והנה אמרנו, שהיקום בחינת אדם, והוא מרגיש, בבחינת כוח הכבידה הנימצא בכל מקום, ורואה בבחינת כוח האור המתפשט לכל עיבר, ושומע ומאזן ע"י הכוח החשמלי, כיון שיש חלוקה בין מטען חיובי לשלילי באזון, וכאשר מגיע אות של קול או תזוזה של האדם, מיד נכנס שם מטען אחר שמשנה את הקוטביות של המטענים חוזרם לאורך תעלות מיוננות אלו, זה דומה למה שאמרנו ביום השלישי שהיו מים עליונים בבחינת מטען חיובי, ומים תחתונים בבחינת מטען שלילי, וביניהם נכנס המכריע שהוא האוויר או הרקיע, ואז יקוו המים כו', ויש כאן בחינת הכרעה כל זמן שמגיע הקול שהוא בחינת אוויר כנודע. והנה הקול אינו נמצא אלא ע"י חומר או אוויר, והאדם בחינת היקום רוצה לאזן את החומרים שבו כך שיתחברו חיוביים עם שליליים ויהיו ניטרליים, זה בחינת הכוח המאזן.

והנה כל הפעולות הנ"ל עושה האזון ע"י אותות חשמליים, ולא כעין כל הגוף שגם כן עובד עם אותות חשמליים, אלא שאלו הפעולות ממש ע"י כוח החשמל, דהיינו שיש חלקיקים זעירים שזזים כאשר האדם זז, והם משנים את האזון מבחינת הפוטנציאל החשמלי בתאים מסוימים באזון, וע"י שהאזון מוציאה מתח חזרה כדי לאזן שוב את המתחים, אותו ההפרש עולה למוח, ובצורה דומה כל אלו הפעולות נעשות.

ובזה נבין מדוע ביום השלישי לבריאה היה את האזון הגדול כמבואר אצלנו בשער הבריאה ששם היה אזון בין היונים לקיתונים שרומזים למים עליונים ותחתונים, ודהיינו שכל העולם היה בבחינת מטען חיובי ושלילי שרומזים לימין ושמאל. והנה יום השלישי, שהוא בחינת תפארת, בינה דגופא, שהוא המאזן ומכריע בראש בתור הדעת, והיא מאזנת בין הבנים ז'ו"ן, דהיינו שנותנת לכל אחד החסדים והגבורות, ומחלקתם וביחד מאזנת אותם.

חלוקת ג"ר ו"ק בעאח"פ

ואם נדקדק נימצא שהעיניים מקבלים חכמה בחינת ג"ר כיון שהם או"א וזאת החכמה בהכרח מלובשת בחסדים וניראה בודאי שזה בחינת אור מגנטי בחינת חכמה מלובש באור חשמל בחינת ישו"ת, ומכיון שיש מסך בין העיניים לאזון שהוא בחינת העפעפיים, לכן האזון בחינת ישו"ת מקבלים בחינת ו"ק שהם קול ואוויר לתוכם אבל הקול יש בו בחינת גלים והוא בחינת ו"ק עם גדפין לפרחא בהון כי הגלים הם בחינת חיות אש ממללות חשמ"ל ולכן הם גם נשמעות בבחינת מ"ל וגם חשות בבחינת התעופה, והאף מקבל ו"ק בלא גל שהוא בחינת הו"ק דג"ר והוא בחינת גדפין לפרחא בהון [ופי' הרח"ו ז"ל שהם אור מקיף] כיון שמקבל רק אוויר, והנה הפה מקבל אוכלים בחינת פחמן שהם ג' גו ג'. ובזה תבין למה נאמר גל בעיניים ונאמר גל באזניים, כמ"ש וה' גלה את אָזְן שְׁמוּאֵל וכו"כ גל עיני ואַבְיָטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרְתְךָ, שהם בחינת הג"ר והגלים שהם בחינת החשמ"ל כנ"ל, שנותנים או"א לבנים.

חלוקה לפי פרצוף האדם

והנה מה שאמרנו לעיל שחכמה ד"א זה בחינת כוח הכבידה, פירוש הדבר שכוח הכבידה הוא נובע מהמקום והזמן עצמם, כי המקום והזמן הם בחינת מ"ה וב"ן של א"א הזה, שהם ימינו ושמאלו, והנה כיון שהם סתומים לכן אין מרגישים בהם בעולם הזה כלל, וכל מה שאנו מדברים בודאי בבחינות אלו הדומות לכל האצילות

בעולם הזה. ולכן כוח הכבידה מתראה להיות כאחיד וסתום שאין ניכר בו ימין ושמאל כעין באו"א. ומכיון שכ"ח מ"ה רומז לחכמה דמ"ה שהיא אותה חכמה הסתומה בא"א. לכן גימטריה זאת עולה של חכמ"ה עולה: "כוח הכבידה". וכבר אמרנו שכוח זה הוא בחינת הגלגלתא שהיא הכתר, ולכן בו מורגשים בעיקר כוח המישוש אבל מתפשט גם בכל הגוף, כמו שכתוב: 'וְהַתְּיֹתִי תָּנוּ עַל מְצָחוֹת הָאֲנָשִׁים', כי כנודע המצח הוא עיקר חוש המישוש בהגוף וכמו הלוח.

וכביכול כוח הכבידה זה חוש המישוש של היקום שהוא אדם גדול אחד, ואם הוא רוצה לחוש בכל דבר הנמצא בתוכו צריך שיהיה כוח שמוודד את כל הנמצאים והוא בחינת הכבידה הזה שהוא חוש מישוש.

ואחר כך יש, את העיניים, שהם כנ"ל בחי' חכמה שהם או"א דאצילות, והנה משם יוצא הכוח המגנטי שבלא הכוח החשמלי אינו הארה ולא כלום. ולכן אותו היקום אומר, אני רוצה לראות מקום מסוים אע"פ שאני חש בו איני יכול לראותו וזה בחינת התפשטות האור לשם לראייה.

ובזה נבין מדוע הארת הנקודות יוצאים מהעיניים דוקא שהם בחינת הכוח המגנטי, ולכן קוי הכוח הם עגולים כמ"ש הרב וזאת ההתפשטות שלו כיון שהעיניים עצמם עגולות כלומר הנקבים שבהם ואין האור יכול לצאת אלא בדחיקו סגי שהוא עגול.

וכן נבין, מדוע יש חלקיקים חשמליים, ואין חלקיקים מגנטיים, שהרי או"א כחדא נפקין וכחדא שריין ולא מתפרשין לעלמין, הלכך החומר בעולם הזה כאשר מושפע עליו אור החיה שהוא לבוש שנתצמצם מג"ר דראש הנקודים, כי המקיפין של הכתר חכמה כאשר עלתה המלכות דפה דראש לנקבי העיניים וחילקה המדרגה לב': כתר חכמה עליונים, ובינה ותו"מ תחתונים. אז ירדו אורות מקיפין להיות לבוש לכלים הנפולים של בינה ותו"מ. ואלו הם בחי' כוח הכבידה וכוח המגנטי הנ"ל.

ואמנם יש להקשות שכן מלכות דא"א נתצמצמה בצמצום ב', וז"ס אבן מאסו הבונים, ואין הכוונה למלכות ממש אלא למלכות דמלכות, ולכן תיקון פה בא"א אלא רק גלגלתא מוחא קרומא אזניים עיניים וחוטם. ופי' הרב דהיינו שבעולם הנקודים היתה מלכות דצמצום הא', כיון ששם היה צמצום ב' שעלתה מלכות לבינה דגופא וכן בראש, ומשם והילך כל הפרצופים יצאו כך בלא מלכות זאת לבד מעתיק, אמנם ע"י נוק' דעתיק יצאה בסוד בקע שגם בה חסר מדרגה זאת, והיא בחינת אלו ב' תקונין ראשונים דא"א כנלע"ד ע"כ. וא"כ היאך לנו יש תיקון פה, אלא צריך לומר שחזר אחר כך ע"י העיבור, ולכן הוא כוח משמעותי בעולם הזה.

ויש להקשות, היאך אנו אומרים שהפרעות במקום זמן נחשבות לגלי כבידה בבחינת גלות השכינה, אבל הפרעות של אלקטרו"מ אין אנו אומרים כן, ויש לתרץ שכל שאר הגלים, הינם חלק מטבע העולם והארתו כיון שלא דומה לתדירות הזיווג של א"א מיניה וביה, לתדירות דאו"א, וכן תדירות או"א אינה דומה לתדירות זו"ן שהם בחינת הבנים בעולם הזה החלקיקים שנמצאים ע"פ רוב פרודים, ולכן כה יגדל החטא של המפריד יותר למעלה, כיון שהמפריד בא"א ח"ו יגדל חטאו לאין שיעור, וכעד"ז המפריד בעולם הזה במקום זמן שהם הבחינות הקודמות או המלכות דחיצוניות העשיה הקודמת לעולם הזה, אשר כלולים בה היסוד והעטרה שהם בחינת ת"ת ומלכות כנ"ל, ומתלבשים בעולם הזה בעתיק ונעשים ראש בא"א, וזה בחינת כוח הכבידה. ולכן זיווגם כל כך סתום ואינו ניכר, כעין כוח הכבידה הכלול ממקום זמן הנ"ל. אמנם תיקון או"א דבחינת עולם הזה שהוא אור המגנטי, לא היה כל כך בתדירות כעין א"א אע"פ שהם כחדא נפקין וכחדא שריין ולא מתפרשין לעלמין, מ"מ זה כעין העיניים שיש להם פתיחה וסגירה מעת לעת, שאז בזמן הסגירה זה נקרא קומץ, כי עד עתה העיניים היו בפתיחו שזה בחינת נקודת פתח, והכתר תמיד הוא בקמץ כנודע, וכאשר העיניים קומצות זה בחינת מסך שמוריד אח"פ דפנים מן המדרגה עם כלים דיה"ו, ונעשים העיניים ראש להם בבחינת מלכות שעלתה לשם ה' בתרא. הא למדת שיש בחינת קמץ בעיניים שאז כל הארת החכמה נסתמת מן המדרגות התחתונות, וכעין זה יש בא"א ובעתיק שכאשר נסתם פרצוף הדיקנא דא"א ע"י עליית המלכות לשם הנה מיד מוציא פרצוף הדיקנא מן המדרגה של פרצוף השערות, שהרי רוב ההארה מגיעה מן פרצוף השערות שהוא בחינת מוחין דג"ר דע"ב שנכנסו לרישא ולא היה להם כלים ראויים להתלבשות ונסתלקו ונישאר שערות, וב' פאות הימין והשמאל הם שמות מצפ"ץ שמהם יונקים זו"ן וכעת נבחנו להיות שמות אלקי"ם בזמן שהם בסגירו שאז לכל הפרצופים ניבחו שיש הארת חסדים ו"ק בלי ראש. וכאשר נפתחים השערים יורדים שמות אלו ונעשים מוחין דחכמה לזו"ן בלא חסדים וניקאים מצפ"ץ ובזמן שמעלים הצדיקים מ"ן אף נעשים הארות מוחין דחכמה בלבוש יקר דחסדים ומאירים ממעלה למטה וממטה למעלה.

חלוקת עאח"פ

הנה מובא בדברי הרב זה לשונו: "והנה כאשר נעריך ונמשיל לענין זה. כבר ידעת היות ד' יסודות לכל והם ראייה שמיעה ריחא דבור. והם ד' אותיות הוי"ה. והם סוד נשמה לנשמה ונר"ן. ונתחיל לבאר מסוד הנשמה ואילך ואח"כ נתחיל לקודם אליה ונאמר כי הלא נמשיל ונצייר האזנים כי יש בהם רוח דק בתוכם והנסיון לזה כאשר יסתום האדם אזניו ישמע בתוכו קול הברה מחמת הרוח הנצרר בתוכו. אח"כ מחוטם יוצא מתוכו הבל יותר נרגש מאזן. ואח"כ מן הפה יוצא הבל יותר נרגש מכולם וכפי ערך הדברים ובחינתם כך יהיה דקותם כי

אחזן להיותו סוד בינה ההבל היוצא ממנו הוא יותר דק מהבל היוצא מחוטם. וכן הבל החוטם הוא יותר דק מהבל הפה שהוא למטה ממנו במעלה. אמנם אם נמשיל ונאמר דרך משל כי מסוד האחזן נמשך ממנו הבל ורוח מתוכו ולחוץ והוא סוד נשמה והבל היוצא מחוטם סוד רוח והבל היוצא מהפה הוא סוד נפש. ועתה נבאר הענין כי הבל האחזן נחלק לב' אזנים. והענין הוא כי הלא יש בינה ותבונה כנודע לכן אכן ימנית הבל שלו הוא שורש נשמת בינה והבל אכן שמאלית שורש נשמת תבונה. גם הבל החוטם נחלק לב' בחי' בסוד שורש יעקב וישראל הימין ישראל והשמאל יעקב אך הבל הפה הוא א' כי הוא נגד הנוק' דז"א ואע"פ שיש לאה ורחל עכ"ז עיקר לאה מבחי' מל' דתבונה (נ"א זאת היא ו"ק דב"ן דז"א ממלכות דתבונה) המתלבשת תוך ז"א כנודע. ולכן אינו נחשב רק לא' אך עכ"ז כיון שהם ב' בחי' גם הבל הפה נחלק לב' עם שההבל הוא מקור א' שלא כדמיון האזנים והחוטם. והוא כי בהיות הבל זה בגרון הוא סוד קול וכשיוצא מחוץ לפה הוא סוד דבור בחיתוך אותיות. הקול נגד שורש לאה והדבור נגד שורש רחל אע"פ שקול הוא בת"ת שהוא הז"א (נ"א בת"ת ז"א) עכ"ז שורש של שניהם הוא במל' דתבונה (נ"א עכ"ז שורשו במל' בינה) רק שקול נעשה נשמה לז"א (נ"א לו"ק דב"ן דז"א) והדיבור נעשה נשמה למל' (שהיא רחל) ושניהן מצד הפה שהוא סוד המלכות דתבונה. והנה העינים שהם סוד ראייה היא החכמה הוא סוד נשמה לנשמה בסוד חכמה. ודע כי נר"ן מתלבשים תוך פנימיות הכלים שהוא הגוף. אך הנשמה לנשמה אין יכולת בגוף האדם לסובלה ונשאר מתבונן בסוד או"מ. וכשהוא מקיף את המוח מדור הנשמה אז הוא בחי' מקיף אל הנשמה וכשהיא מקפת את הלב שהיא מדור הרוח אז הוא בחי' מקיף אל הרוח וכשהיא מקפת לכבד מדור הנפש אז הוא מקיף לנפש כי כמו שיש ג' בחי' אלו שהם נר"ן כך הנשמה לנשמה צריך שיהיה בה בחינת ג' אלו כולם בסוד אור מקיף. אמנם הגלגולת שהוא סוד הכתר משם שורש לנשמה עליונה הנקרא יחידה. וטעם קריאתה יחידה לפי שהיא מקפת כל העולמות בבחי' נשמה (לנשמה) לבדה ולא בחי' נר"ן כמ"ש בנשמה לנשמה כנ"ל. (כי הלא לא יש רק ג' בחינת נר"ן וכנגדם יש ג' בחי' אלו בנשמה לנשמה) אבל דוגמת הנשמה העליונה הנקרא יחידה אין למטה דוגמתה בחי' ר"נ כנ"ל וכולה היא מציאות א' ח"ס הנקרא יחידה לפי שאין דוגמתה למטה כנ"ל".

כוח הכבידה

ושם ממשיך לבאר הרב יצירת הכלים ע"י הארת האחזן והחוטם והפה, ששם מתקבצים כולם בפה ימין ושמאל, וע"י שנדחקים כל כך, ואז מגיע לשם הארת העיניים ועושה את גמר הכלים. ואז יורדים הכלים למקומם אשר כלים דאחזן נעשים לכתר דנקודים כיון שבאו בקומת בינה (ע"י שהמסך מכה במסך דפה ששם מתקבצים כל האורות עליונים, הנה אז עולה המסך דגוף מן העקודים אחר שאסף כל בחינות הרשימו שם של ע"ס, דעביות ודהתלבשות, אז מגיע המסך דגוף דטבור אל המסך הזה דפה, ומתייחדים בהשוואת הצורה ע"י הזיכור דאור העליון שהוא אורות האח"פ. ובהגיע המסך שם נתעורר בהסתכלות העיניים לעשות הכלים, כי יורד כעת למקום הטבור הראוי לכלים דנקודים, ומעלה שם הקומות בתמונת מה שקיבל. ומעלה קומות גו"ע ואח"פ מעלה הטבור דנקודים, שהם בחינת גו"ע עד שבולת הזקן ששם הותקן המסך דצמצום ב', ומשבולת הזקן ולמטה יש אח"פ שהם בחינת שורשים לנקודים כולם. ואח"כ יורד ומוריד בחינות הגוף של זה הפרצוף אשר הם כתר בקומת בינה, חכמה ובינה בקומת חוטם והארת בינה מכוח התכללות הנקבה ברשימו דזכר, וז"ת שהם המלכין בקומת פה בלבד.

ומבואר באר היטב אף שיש מעט חילוקים ממה שאמרנו לעיל, שהכתר הוא בחינת המצח הרצון והוא בגימטריה "שמו", ורומז ה' אחד ושמו אחד, כי העולם הוא בחינת שמו, ובבחינת העולם הזה רמז במקום ובזמן ממש, ולכן פירוד הוא ניתוק המקום והזמן וההבל שלו הוא הדק ביותר כמ"ש הרב. והנה העיניים הם בחינת האור המגנטי כנ"ל והוא בחינת החיה כמ"ש הרב ואין בו הבל והוא הסתכלות דק פחות מן המצח והם בחינת או"א שהם חכמה.

ויש לעיין אם הוא בחינת מלכות או בחינת כתר, דהנה מצאנו ב' דילוגים א' "גל כבידה", שחותך: כי כבד פה וכבד לשון אנוכי, ורומז לגלי כבידה שהם כבד פה. ועוד דילוג החותך "כח הכבד", חותך את ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר, אלמא שהיכל לבנת הספיר רומז לכוח הכבידה, והוא כנודע בחינת יסוד ועטרה. ואין לומר שמתלבש להיות כתר בעולם התחתון וא"כ היינו כתר היינו מלכות, שאין מתלבש אלא פרצוף דנוקבא עצמו כמ"ש הרב בשער ההיכלות.

ואם נניח שהוא בחינת כתר, הנה ניראה שאע"פ שכוח הכבידה לכאורה משפיע על כולם, אלא שצריך עיון שהרי הקליפות מחוסרות כתר ואינן יונקות ח"ו מהכתר, ולכאורה אפילו בעולם הזה, אם כן היאך יונקות מן הכבידה. ועוד שהרי כוח הכבידה פועל מלכתחלה על כל החלקיקים עוד בהיותם קטנים מבלי הארת חכמה שהוא בחינת כוח המגנטי א"כ מאי רבותיה. אלא ניראה שהענין, שכוח הכבידה אינו מתחיל לפעול על חלקיקים עד שהחלקיק אינו גודל לכדי משקל הנקרא "מאסת פלאנק", שאז אינו שייך כבר לעולם התהוה, שכולו בחינת גלים, והנה כבר אמרנו לעיל שהגלים הם בחינת לבושים, והם בחינות מעבר מעולם הקודם לעולם הזה, והחלקיקים הם בחינות עולם הזה כבר. ופירוש הדבר הזה, כי עד לגודל של מאסת פלאנק, כל החלקיקים הם בבחינת עתיק ומגודל של מאסה זו החלקיקים נעשים בבחינת עולם הזה ומושפעים מכתר.

וא"כ קשה היאך מושפעים מכל הבחינות קודם כוח הכבידה, אלא על כרחך לומר שהוא בחינת מלכות, ועד שלא נעשים בחינת עולם הזה, בגודל, אינם מושפעים.

ואח"כ האזניים שהם בחינת בינה ותבונה, אבל יותר קרוב לומר שהם ישו"ת, כיון שיש ביניהם חיבור, ואולי מטעם שבינה תמיד נקראת ישו"ת אמר הרב בינה. והנה מהם יש את כל החלקיקים שעליהם נאמר: "מי מִדְּבַר בְּשִׁעְלוֹ מִים וְשָׁמַיִם בְּזָרְתָּ תִכַּן וְכָל בְּשִׁלְשׁ עֶפְרָה אֶרֶץ וְשָׁקֶל בְּפֶלֶס הָרִים וּגְבְעוֹת בְּמֵאזְנֵי", והנה הרים הם בחינת חג"ת וגבעות הם נה"י, ויש לשקול ולאזן אותם כיון שהם שהקוורקים שהם בחינת פירקין כנ"ל שיש בהם מטען חיובי של שליש ומטען שלילי של שליש ומטען של שני שלישי וכו', וצריך לאזן אותם כך שיהיה נייטרלי הניוטון, והפרוטון יהיה בעל מטען של +1 חיובי, כיון שבנוי מפרק אחד של שני שלישי ופרק שני של שני שלישי ופרק של מינוס שליש סה"כ מטען אחד חיובי. זה סוד: וְכָל בְּשִׁלְשׁ עֶפְרָה, שכולם בנויים משלישים, וכן הפרקים ביד האדם כמ"ש הזוהר. שהם בחינת הפירקין הנקראים בזוהר קשרין, ונקט לשון העולה לשתי פנים שהרי זה גם כלי. ואח"כ אומר וְשָׁמַיִם בְּזָרְתָּ תִכַּן, כי הנה מידת זרת היה מורכבת משלושה טפחים, (24 ס"מ וכל טפח 8 ס"מ כלול מארבע אצבעות), זה סוד: אִף יְדֵי יְסֻדָּה אֶרֶץ וַיְמִינִי טַפְחָה שְׁמַיִם קָרָא אֲנִי אֶלְיָהֶם יַעֲמֹדוּ יָחַד, כי הנה הארץ מבחינת שמאל ולכן נקט ידי שהיא שמאל סתמא, וימיני בחינת יד ימין והיא טפח הכלול מד' אצבעות כנ"ל, והם טיפחו שמים במידת טפח כיון שהיו בתחילה בלתי מאחזים עד שיצאו בצורת ג' שהם: פרוטון אלקטרון וניוטון. וכן הפרוטון עצמו כלול מג' וכן הניוטון. ופי' כי הארץ יצאה מכוח מים תחתונים שהם קו השמאל ולכן היא בחינת שמאל ומשתוקקת לדכר ח"ס אלקטרון ופרוטון. ועיין יותר בדרושים בפרק מים עליונים ועיין בפרק בריאת היקום על היום השלישי. ופי' שם המצודות: "מי מִדְּבַר בְּשִׁעְלוֹ מִים", היינו אגרופו זה כעין הנ"ל שהוא טפח שהם ד' אצבעות, והיינו שהזרת גדולה פי שלוש כנ"ל, ואח"כ אומר וְשָׁקֶל בְּפֶלֶס הָרִים, הרומזים לחג"ת ואלו הפרוטונים ואמר שקילה כדי להורות שצריך להיות כאן משקל עודף בבחינת מטען עודף כנ"ל של +1, ואח"כ אומר וּגְבְעוֹת בְּמֵאזְנֵי, כנגד נה"י שהם נמוכים גבעות, להורות שצריכים להיות מאחזים ונייטרלים כנ"ל. וצ"ע אם השקילה בפלס היא ליישר המשקל, והמאזניים הם להעריך המשקל העודף א"כ יש לומר איפכא ועיין לעיל בפרק הקוורקים.

כוח החוטם

ואחר כך האף שהוא בחינת החוטם, והנה הוא שולט בכעס, כמו שכתוב: עלה עשן באפו כו', וכתוב: לְמַעַן שְׁמֵי אֶרֶץ אִפִּי וְתִהְיֶה אֶחָטָם לְךָ לְבַלְתִּי הַכְרִיתָךְ. וסתירת האף היא הרחמים, א"כ האף הוא בחינת האמצע השולט על מיתוק הדין, זה כל אימת שמתערין דינין מן הבינה שהיא בחינת ישו"ת ובחינת אחזניים, ומתחזקת על הג"ר שהם קו הימין בחינת או"א שהם העיניים, אז יכול לעלות האף לשכך את הדינים ע"י שמעלה קומת החסדים להגביר הימין שמאיר ממעלה למטה בחסדים, ואז יאיר השמאל ממטה למעלה כדרכו בג"ר המקיפין הנתונים בו, ואז מתחברין כחדא המדרגה ונעשים ג"ר וז"ת דאו"א מדרגה אחת, כיון שבעליית המסך דחיריק דז"א, ובהעלאת קומת החסדים מוריד את המלכות המסיימת מן ג"ר דאו"א אל מתחת לז"ת ויכולים להאיר. ובזה זוכה אף ז"א לג"ר ומוחין חדשין כיון שג"ר שלו מכוונים לז"ת דאו"א ומתעלה עמהם, וכל מה שעלה מעל ישו"ת נבחן לספירת הדעת.

מסך דחוק בחוטם אוזן

והנה נימצא האף או החוטם הוא המאזן את האחזניים, ואכן בגשמיות ראינו את זה כבר בעניין הכוח החלש באטומים, שמעלה קומת החסדים כו' עי"י לעיל, ואף כאן הרי הג"ר של הז"א הם אלו שעולים להיות דעת, והנה האף מתחלק לג' פירקין כפי שמצאו כעין גוף האדם בראש תוך וסוף, והעלייה שזה הפרק העליון יש בו נקודה שאחראית לאיזון האוויר הדחוס שבאחזניים, כיון שהאחזניים מעבירות קול לפי לחץ האוויר, וכאשר הלחץ עולה בהם, צריך איזון מן האוויר הנמצא בגרון לבין האוויר הדחוס באוזן, והמאזן היא אותה נקודה שבכיכול עולה ומעבירה מעט אוויר דחוס מהגרון לאוזן. זה ניבחן להעלאת קומת החסדים, כיון שאוויר דחוס הוא בחינת דין שמחוסר מן אוויר זך, שהוא אוויר בצפיפות הרגילה בבחינת אצילות של העולם הזה בקרקע, אבל כאשר טסים במטוס למשל צפיפות האוויר יורדת זה בחינת דין כי זה עולה הבריאה כבר כנ"ל, והנה אז האחזניים יצאו מאיזון ויכולים להתגבר על ג"ר העיניים, או לחלופין אחת על השנייה (בחינת ישראל סבא ותבונה). כי הנה המסך כנודע נמצא בנקבי העיניים בסוד ותשב בפתח עיניים. אלא שיש ב' בחינות של ימין ושמאל כמ"ש בשם הרב מעלה מטה ושמאל ימין. והנה אז כשעולה קומת החסדים החדשה לאחן הכול משתכך ונירגע ומאירים כרגיל פי' הקול נכנס שהוא בחי' הארת התפארת, ועולה באחן והאחזניים מורידים הארת הנשמה כו'.

מסך דחוק

ועיין דילוג "מסך חרק", כו'.

סימטריות זוגיות ומטען

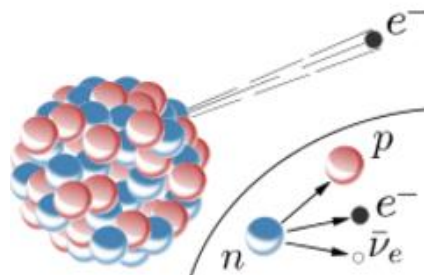
והנה כעת ניגש לעניין, וכנ"ל חומר ואנטי חומר הם בחינות מ"ה וב"ן ורומזים לשמאל וימין, והנה יש סימטריות בעולם גם מבחינת הימין והשמאל הנקראת סימטריות ימין-שמאל, שאם מתרחשת פעולה מצד ימין של נקודה, כגון תגובה כימית וכדומה, אותן תוצאות יתקבלו בצד שמאל של אותה נקודה, אלא בסימן הפוך. ויותר מובן הסימטריות של חומר ואנטי-חומר, שהיא אותה בחינה כנ"ל כי חומר ואנטי חומר הם ימין ושמאל כאמור. ואם תחליף חומר באנטי חומר אמורים לקבל אותן תוצאות אלא בסימן הפוך עקב שינוי סימן המטען פלוס או מינוס. והנה אכן בכל התגובות של כל הכוחות הנ"ל כבידה, חזק ואור, הסימטריות שניהם נשמרות. אבל בכוח החלש הסימטריות נישברת, ונקבל תוצאות שונות בין אנטי חומר וחומר, ובין ימין ושמאל.

והנה בודאי לפי דברינו, אי אפשר שיהיו תוצאות ממש שוות, שא"כ נימצא שאין הפרש בין חומר לאנטי חומר כנ"ל בפרק הקודם, אלא על כרחך שאחד מן הכוחות יפעלו אחרות וגם לדברי המדענים זה פשוט אלא שלא עם בינות הוא, ורמזנו לעיל שכל הכוחות אור אחד הם, המתפשט ומשתנה על ד' הבחינות, כיון שבין כלי וכלי, יש מסך. ואותו מסך גורם לשינוי תכונת האור כדברי המקובלים ז"ל.

כי כאשר האור מתפשט ונכנס בבחינת אצילות בחי' חכמה, שהוא עולם הגדול יותר, אז הוא בחי' כוח הכבידה, וכאשר מתפשט עוד לבחי' קטנה פי עשרה בסדר גודל כזה בין עולם לעולם, מגיע לרמת האלקטרומגנטי, שהוא בחי' בריאה ובינה ושם תכונותיו משתנות כאמור. וכאשר הוא מתפשט עוד מגיע לבחי' ת"ת ושם הוא בחי' כוח חלש. ובסיום ההתפשטות הוא בחי' מלכות זה כוח גרעיני חזק כאמור בפרק קודם. זה מתאים לתאורייה הגדולה של המדענים שטוענים שהכול הוא כוח אחד, אמנם לפי האמת זוהי שוב עצת הנחש בדומה לאבולוציה והתפתחות היקום שביארנו שם לפי דברי הרמח"ל ז"ל שהעולם הזה הוא כללות עולמות הפירוד, וכל בחינה כאן נוצרת ע"י כוח יש מאין אבל בכוח הספירה העליונה שעליה, והכוחות בספירות עצמן משתלשלות על סדר המדרגה של אב ובן, אבל כאן בעולם הזה אין השתלשלות כזאת כו', עיי"ש לעיל בעניין סדר השתלשלות ביש מאין. ומה שאמרנו כאן לעיל הוא רק בספירות ולא בכוחות בעולם הזה אע"פ שאלו כנגד אלו דו"ק.

והנה המסך דחיריק שהוא בחי' המסך דתפארת, הוא המאזן ומכריע בין חכמה ובינה, כאשר עולה לבחי' דעת. ומחזק שם ע"י קומת חסדים את קו הימין להתפשט ממעלה למטה ואת קו השמאל ממעט להתפשט ממטה למעלה, ומתלבשים זה בזה ועושה ביניהם שלום. ועד שלא עולה מסך דחיריק שהוא מסך דתפארת, אין שלום ונבחנים להלחם זה בזה ואין האחד גובר על חברו כי הימין בא מכוח ג"ר שהוא בחי' החכמה, והשמאל ע"י המסך דמלכות שעלה לשם קיבל כוח הג"ר שהוא בחי' הבינה.

נימצא א"כ שפעולה זאת של הגברת הימין על השמאל, בוודאי לא היתה בעולם התוהו, שהוא עולם הנקודים, כיון שלא היו שם בחי' קוין בבחי' ימין ושמאל בז"ת, או כמ"ש הרב שהיו יוצאו מעורבבים בלא תיקון, אמנם בג"ר היו. וכן בעולם הזה התיקון, בכל שאר הבחינות שהם חכמה ובינה ומלכות, במסכים שלהם, לא ניתן לראות התגברות הימין על השמאל, כי תכונה זאת רק ע"י מסך דחיריק שהוא המכריע, בכל עשר ספירות באשר הם אפי' במלכות. ובכלליות, הוא מכריע בין חכמה לבינה שעולה לדעת, ובין חו"ג בגוף שהוא בחי' החזה. זה בחי' הכוח החלש כנ"ל בפרק הקודם, שהוא התפארת. והנה אין הכרעה אלא כאשר יש חוסר שוויון בין הצדדים כנזכר שקו הימין מתגבר על השמאל, או לחלופין להיפך שזה בחי' הקליפות, ומכל מקום, הכרעה היא ניכרת רק בכוח החלש הזה שהוא קו האמצע בחי' כוח חלש.

והנה כבר אמרנו בפרקים הקודמים שקומת החסדים היא בחינת האלקטרונים והניוטרונים והחלקיקים הקטנים שאינם מאירים כלל כעין חסדים והם בחינת הניוטרונים כאשר רואים בציור שהוא מתפרק לכל אלו, ואור החכמה הוא בחינת הפרוטונים שהם מאירים מכיון שלהם יש את הג"ר, אבל בלא החסדים אינם מאירים לכן הם זקוקים להתלבש בחסדים כנודע, ועיין בפרק על ברקים שם זה מוסבר היטב.

והנה בעולם התוהו דעולם הזה, הכוח החלש לא הצליח לאזן בין הימין והשמאל, והיו בערבוביה כמו שאמר הרב ולכן התפרקו וכל הז"ת לא עמדו בשלוש שלוש אע"פ שהיו קיימים, וחלקם גם לא הצליחו להתקיים

מספיק כיון שגם הקשרים שלהם שהם בחינת הפירקין או הקוורקים לא היו ביציבות גדולה כמו החומר של היום אבל הג"ר שהם בחינת הפרוטון היו יותר יציבים כיון שגם היום הם מאוד יציבים כפי הנראה כי אורך החיים שלהם גדול מאוד (דלא כהניוטרון שהוא בחינת ו"ק שאורך החיים שלו כחמש עשרה דקות), והטעם לזה כיון שיצאו בקומת בינה ונטלו מאור האחזק כמ"ש רז"ל לכן אנחנו קוראים להם בינה בכל מקום (עיין לעיל בעניין האטום והספירות), אבל בעולם התיקון כאשר יצא החומר המתוקן וכלול מחומר ואנטי חומר שהם בחינת שם ב"ן ומ"ה דעולם הזה, ח"ס והחוט המְשַׁלֵּש לא במהרה יִנְתָק.

ולכן בעולם התיקון, הכוח החלש שהוא בחינת מסך דחיריק העולם להכריע בין הימין והשמאל, שהם קומת ג"ר וקומת ו"ק כנודע מדברי מרן הסולם ז"ל, והנה צריך להבחין היטב שעד עתה אמרו המקובלים שיש רק שמאל וימין בקוין שהם חסד וגבורה כו', ועתה חידש לנו הרב שיש שמאל וימין בקומה עצמה, שהם ג"ר וו"ק, והנה הטעם לזה הוא כיון שהמקובלים קודם לרב, דיברו רק בכוח הפרטי שהשמאל מתאוה לימין בבחינת הכוח האלקטרו-מגנטי, אמנם מרן הסולם ז"ל מדבר בכל הבחינות אף בכוח הגרעיני החלש והחזק זה החידוש.

וכעת נדבר מבחינת הג"ר והו"ק שהם הימין והשמאל המיוחדים הנ"ל שהם מבחינת הכוח החזק והחלש, והנה כבר אמרנו שכל כוח יש לו בחינת מסך, אבל שאר המסכים לא מסוגלים לאזן הג"ר והו"ק ולהכריע השמאל שהוא בחינת ו"ק לכופ לג"ר, כי רצון הו"ק הוא להאיר ממעלה למטה כדרך הימין, ואינו נכנע כיון שיש לו יתרון הג"ר אע"פ שאינו מאיר בעצמו כיון שהוא בחינת חכמה בלא חסדים, מכוח חלוקת המסך לימין והשמאל, כי במקור הפרוטון הוא בחינת ג"ר, והניוטרון הוא בחינת ו"ק, אלא שעל ידי חלוקת המסך, מסתלקים אורות נשמה חיה יחידה לו"ק ונישארים שם, ואורות נפש רוח עולים לקומת הג"ר. ונימצא שם ה' הפוך בחי' אלהים, א"ל נפש רוח בכלים דג"ר שהם כתר וחכמה, הי"ם נשמה חיה יחידה בכלים דו"ק שהם בינה תו"מ. לכן כביכול בתוך הניוטרון כלואים אותן אורות הג"ר אבל בכיסוי, כיון שהמשקל שלו גדול יותר מצד אחד ומצד שני הוא נייטרלי לכן אינו מאיר ואנו קוראים לזה חכמה בלא חסדים שהיא חושך.

והנה צריך לומר שהמסך הזה שעולה הוא שונה משאר המסכים, שיש בין העולמות, כי יש מסך שמעביר חכמה בלא חסדים, ויש מסך שמעביר חסדים בלא חכמה, זה המסך שאמרנו לעיל הוא מעביר חכמה בלא חסדים, ויבואר לקמן.

והנה בחינת המסך הוא האלקטרוון, כיון שחיבור של האלקטרוון שהוא בחי' המלכות בחי"ד, בגרעין גורם לביטול קו ימין של הבינה, כלומר כל הכוח שהם הנשמה חיה יחידה שהיו בג"ר יורדים לו"ק, ועולים לשם רק אורות דנפש רוח, כי עתה לא ניכר המטען החיובי של הפרוטון כיון שנתבטל ע"י מיתוק המלכות שהוא בחי' המטען השלילי של האלקטרוון. וכעת מתחילה מלחמה פנימית בין הקוין ימין ושמאל זה רק כאשר יש חוסר יציבות במצב של כמה וכמה פרוטונים וניוטרונים בגרעין, אבל אחרי שזה מתייצב אז ניגמרת המלחמה כדלקמן.

והסיבה למלחמה כי צד הימין בחינת הפרוטון אינו נכנע כיון שהוא בעל הכלים דחכמה באמת ולא בכיסוי, אלא שחסר לו הארת החכמה ולא יכול להתגבר על צד השמאל שחפץ בחסדים להאיר ממעלה למטה. והנה פירוש ממעלה למטה הוא לתוך הגרעין, וממטה למעלה הוא לחוץ הגרעין. והנה ע"י כוח המסך דחיריק שהוא בחינת הכוח החלש שנימצא בתוך הכלי דת"ת שהוא בחינת הניוטרוון, הנה אז עולה להכריע בין הג"ר לו"ק, שהם הפרוטונים והניוטרונים כנ"ל, [אז מי זה ישו"ת ומי זה ז"א?], אז מעלה ע"י דעיכת בטא הניוטרוון קומת חסדים שהם בחינת האלקטרוונים הנקראים אצלנו הארת חסדים בכ"מ כיון שאינם מאירים בלא פרוטונים שהם בחי' החכמה, והנה מקורם בניוטרוון לכן הניוטרוונים נקראים ו"ק.

והנה ע"י שמעלה קומת חסדים נימצא מגביר את צד הימין שהוא בחינת הפרוטונים כי ניוטרוון אחד נהפך לפרוטון, וממעט את קומת הניוטרוונים ומכריח אותם להאיר ממטה למעלה כלומר כלפי חוץ האטום, אבל הימין שהם הג"ר בחי' הפרוטונים מאירים כלפי פנים ממעלה למטה, ולכן הפרוטון נישאר בגרעין והאלקטרוון יוצא החוצה.

ביאור עניין המסכים

והנה מה שאנו תמיד אומרים שהמסך חילק מדרגת בינה לג"ר ח"ת שהם או"א וישו"ת, הטעם שחילק כך הרב הוא משום שאבא ואמא כחדא נפקין וכחדא שריין ולא מתפרשין לעלמין, לכן אין לומר שהג"ר הוא אבא והז"ת אמא וכדומה, אבל מבחינת ישו"ת שהם קטנות דאו"א והארות הקטנות שלהם, אין כלל בעיה לחלק והם נקראים בינה בכל מקום ואו"א הם חכמה. והמסך אשר שם הוא מסך דבחי"ד לכן הוא מעביר רק חסדים ולא חכמה.

כי הנה יש מסך דבחי"א שמקבל חכמה בע"מ להשפיע ומעביר חסדים, ויש מסך דבחי"ב שמקבל חסדים בלבד ומעביר חכמה וחסדים והוא בינה, ויש מסך דבחי"ג שמקבל חסדים וחכמה והוא תפארת ומעביר חכמה בלבד, ויש מסך דבחי"ד שהוא דמלכות שמקבל חכמה ומעביר חסדים בלבד עם מיעוט חכמה, אמנם אחרי התיקון

דצמצום א' הוחלף המסך שעל המלכות שהוא בחינת מסך דתפארת לקבל חכמה וחסדים מת"ת ולהעביר חסדים עם שיעור מועט דחכמה. והנה בצמצום ב', המסך שמתחת למלכות שהוא מעביר חסדים עם שיעור מועט של חכמה בלבד עלה למקום הבינה ונימצא המסך שמתחת למלכות התערבב עם המסך של בינה שהיה מעביר חסדים וחכמה לז"א וכעת אינו מעביר אלא חסדים ושיעור מועט דחכמה כמו מסך של בחי"ד דמלכות.

ביאור עניין החלוקה לג"ר ו"ק

והנה כיון שמסך דבחי"ד עולה שהוא צמצום ב', ודרך משל נאמר, כאשר עולה מלכות לבינה דא"א ומחלקת שם ג"ר ו"ק, הנה סותמת שם החכמה כאמור, ומעבירה חסדים עם מיעוט חכמה בלבד. וכעין שאמר הרב דכלים של כתר חכמה נתלבשו בהם ו"ק דאורות אחר החלוקה שהם נפש רוח, ובכלים דבינה תו"מ נתלבשו ג"ר דאורות שהם נשמה חיה יחידה. וביאור העניין, שהמסך גורם לצמצום על חסדים ולא על חכמה, ולכן באים ומתלבשים נפש רוח בכלים דחכמה כתר, ונשמה חיה יחידה כיון שיכולים לרדת מתחת למסך מתלבשים בכלים בינה ותו"מ.

נושאי מטען של כוח כבידה

והנה נוסף כאן דבר, שהמדענים לא יודעים מדוע אין נושאי מטען של כוח הכבידה, ואמנם זה רמז לפי דברינו שכוח הכבידה רמז במצח הרצון, נימצא שכנודע מהמצח לא יוצא הבל כלל הרומז לאור המתעבה מעט שמסוגל להוציא כלים ואף לא הסתכלות שיש בעיניים, אלא הארה פשוטה. ובזה נבין מדוע כוח הכבידה הכי דק חזק, ואח"כ האור המגנטי שהוא פחות זך ממנו ואח"כ כוח החלש וכוח החזק כו'.

שער ג

שער גוף האדם

פרק א

ה' בחינות דעביות

מבואר לקמן שהם מוחא עצמות גידין בשר ועור, שהם ה' בחינות של עביות, ובהם לא נתמצצם דבר כיון שהם אינם ביושר אלא בעובי, דהיינו על דרך הזכות והעביות, שהם ד' בחינות עביות חכות, והעבה ביותר הוא בחינת העור, והזכך ביותר המוחא שבתוך העצמות, והם ג"כ ביושר אבל לאורך כל העשר ספירות.

והנה כנודע מהמוחא שזה תוך העצמות יוצאים כל התאים של הדם, ותחילה יוצא תא אחד שמתפרק לכל השאר והם: תאים לבנים, אדומים, ואפילו תאי המוח שהם נקראים ניאורונים. וכללותם הם עשר ספירות דא"י. וכן משמע בדברי הרב ברנדווין ז"ל בהערות על מרן השמ"ש ז"ל ברחובות הנהר, שהע"ס דעביות הם הם הספירות דאור ישר.

ובזה מובן שבדומה לאור הגשמי, שיש לו כלים זכים ביותר יחסית לעולם הזה שהם הפוטונים כנ"ל בפרק ההוא, כמו כן לדם שהוא בחינת המים והפלאסמה עצמה, יש כלים בתוכם, והם הכדוריות הנ"ל והם ה' בחינות דעביות, וכל חד וחד הולך למקומו הראוי לו אע"ג שכולם יוצאים מהכתר דהיינו מהמוחין.

נימצא לפי"ז, מה שאנו אומרים מוחא גידין עצמות כו', הם בחינות הכלים דע"ס דעביות, ובהם יש עדיין אורות דחיה ויחידה וכן כלים דמלכות ותפארת, כי עליהם אין מסך כלל שיצמצם את הכלים, כי הם דומים במובן זה לכלי הא' דעקודים שהיה בפרצוף א' דא"ק שהיו בו י' אורות בכלי א', ובפרצוף ע"ב י' אורות נפרדים בכלי א', ובס"ג י' אורות בי' כלים שהם הנקודים, וז"ס עקודים נקודים וברודים. והרי בכלי דעקודים לא היה צמצום ב' הנודע, וניראה דצמצום א' יש בהם שהרי הוא בחינת העור שאין בו שום דבר מהאורות הנ"ל, שהעור עצמו הוא בחינת המסך דצמצום א', דאל"כ כל האור בחינת הדם מתפזר לו, וכבר אמרנו שהתחלקות הדרגות לכלי א' ואח"כ י' כלים זה רומז להתרבות החסרונות, כי ככל שיש יותר חסרונות בנאצל כך הוא יותר פחות בדרגה.

ועוד יש להוסיף כאן מה שנאמר לקמן בס"ד, שהכלים האלו, דכדוריות לבנות ואדומות כו', הם ממש בעלי תכונות דומות לאור כי כל אחד מוציא הנהגות משלו שהם בחינות צבעים שיש בגן האנושי (DNA), וכן אנו יודעים שבאורות יש צבעים: כתר ללא צבע כלל, חכמה לבן, בינה אדום, תפארת ירוק ומלכות שחורה. זה גם הדירוג של הפוטונים, שיש פוטון בלא צבע בחינת כתר, ויש לבן כללות התחתונים בחי' חכמה, ויש אדום בחי'

בינה, ויש ירוק, ויש פחות אפילו מאדום שאז נבחן שהם גלי אינפרא-אדום שאי אפשר לראות בעיניים אבל חלשים מהכתר ולכן נחשבים שחורים, כי אדום שחור הוא אלא שלקה.

ויש לעיין מתי אנו אומרים בגשמי שהתפארת רמוז באמצע הגשמיות, ומתי אנו אומרים שהוא תחתון לחסד וגבורה, דהנה החזה הוא בין יד ימין לשמאל, חזה אחרי תיקון ג' קוין כי בתחילה היה מתחתם, אבל הלב שהוא תפארת ג"כ אינו באמצע אלא בשמאל הגוף, וכדור הארץ בחי' תפארת הוא באמצע כוכבי הלכת, וכן השמש בחי' ז"א באמצע, ועמוד השדרה בחינת ז"א הוא באמצע הגוף, והיסוד באמצע הגוף, ודע שיש חילוק בין תפארת לבין ז"א, שהרי ז"א הוא כללות כולם ויש בו ו' ספירות ולכן הוא רמוז בשמש שהם ההיכלות של ג"ר, או של ז"א, דהיינו הג"ר עצמו הוא ז"א, כיון שמהות הדבר אינה נבחנת אלא בדרגה הגבוהה ביותר, כדרך עליית הדרגות הרוחניות שכאשר זוכה אדם לנפש דיצירה אינו נישאר עם נפש דעשיה אלא משאיר אותה במקומה ועולה לו, ודע שנפש דיצירה אינה רוח דעשיה חה בלבול גדול ואין לטעות בזה.

ונראה שהטעם בלב האדם לפחות, הוא משום אחיזת הס"א שם, דהיינו שמשך אותו לצידו לשמאל, ולכן החדר השמאלי הוא בחינת ג"ר דו"ק שהם מוחין דאזיר, ומשם יוצא אויר לכולם, והחדר הימני הוא עני בחמצן, והיה צריך להיות הפוך. וכן איתא בתקו"ז (פ"א ע"א) בהדיא, וְיִהְיֶה לֹוֹן אֶחָרָיִן מִסְטָרָא דְעַץ הַדְּעַת טוֹב וְרַע, דְּמִתְמַן אֲתִיִּיהֵבֵת אֲוִירֵיתָא בְּאֶסּוֹר וְהֵתֵר, מִיִּמִּינָא חַיִּי וּמִשְׁמָאלָא מִיתָה, וּבְגִין דָּא אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא לְתַלְמִידוּי כְּשֶׁתִּגִּיעוּ לְאֲבְנֵי שֵׁישׁ טְהוֹר אֶל תֹּאמְרוּ מִיָּם מִיָּם, וְלֹא תִהְיוּן שְׂקִילִין אֲבְנֵי שֵׁישׁ טְהוֹר לְאֲבָנִים אֶחָרָיִן, דְּאִינוּן חַיִּי וּמִיתָה, דְּתַמְנָן לֵב חֲכָם לִימִינוּ (קהלת י ב) דְּבַר נֶשׁ, וְלֵב כְּסִיל לְשִׁמְאָלוֹ (שם), וכדרך שאמרו באדרא ז"ל: לִית שְׁמָאלָא בְּהַאי עֲתִיקָא סְתִימָא, כְּלָא יְמִינָא, וְלֹא אִיצְטְרִיךְ דַּאפִּי בְּז"א הִכִּי הוּא, שֶׁהַתְּפֹכּוֹת הַיָּמִין לְשִׁמְאָל כו', היא רק במרכבות דטומאה וכן בעולם הזה, שאז האריה הופך לשמאל שהוא מעיקרו ימין, והשמאל לימין שהוא בעיקרו שמאל שור.

פרק ב

תאי הדם ושימושן

והנה התאים בדם, הם כנ"ל, מתפרקים מתא א', ואח"כ יש תאי דם אדומים שהם ב' סוגים, ותאים לבנים שיש בהם ה' סוגים, ותאי מוח שהם ג' סוגים. הרי לך כל העשר ספירות כמ"ש חז"ל, כי ג' ראשונות שהם חב"ד הם הניאורונים תאי מוח,

פרק א

איברים פנימיים

ממה שהעלנו לעיל ובכמה מקומות, הנה הריאות הם בחינת חוכמה ובינה דגופא, ולכן הם חסד וגבורה ומחבורים זה בזה כדימין או"א, אלא שסוף סוף מנותקין. וכן איתא בזוהר ח"ל:

שער ד

שער הנפשות

פרק א

נפש האדם

הנה באדם יש נפש רוח ונשמה. ומלמדים חז"ל שהנפש בכבד, והרוח בלב, והנשמה במוח. והם מתלבשים זה בזה, וכלולים זה מזה, ואל המקום שהאחד הולך, השני הולך אחריו, ובדרך כלל הנשמה היא הזכר אל הנפש והרוח ושולטת עליהם על כן ניבחן שהיא מרכז והשאר נקבות אליה, וכן הרוח אל הנפש. וכן הנפש הזאת מתלבשת בגוף שהוא נקבה אליהם.

הנה הנפש היא בחינת התגין, והרוח נקודות האותיות, והנשמה הטעמים. והם באים מהכתר טעמים, מהחכמה – נקודות, מהבינה – תגין שהם הנפש. אבל גוף האדם הוא בחינת אותיות וגם הוא מהבינה אבל מהז"ת שבה, והתגין מהג"ר שבה. וכולם באים ומתקבצים בגוף האדם הזה, הנקרא ז"ן, ולכן הם מקבלים נשמה מכתר, רוח מחכמה ונפש מג"ר בינה. ויש גם הבל דגרמי, כיון שהחומר של הכלים של ז"ן, וכן גוף האדם, כלול מאביו ואמו, וכעד"ז החכמה נותנת בחינת הכלים שהם הלובן שבהם שרמוז בכ"ב אותיות ביחד עם הניצוצות בתוכם והנקבה רמוזה במנצפ"ך דכלים, ואלו הם הכלים שנתבררו מהז' מלכין קדמאין ועלו לתיקון בחכמה ואז נותנים יחד עם הניצוצות שהם ש"ך במספר אל מעי הבינה בין נה"י ובין חג"ת, שזה בחינת תבונה ושם נותנת את חלקה בכלים להשלמת הגוף שהוא בחינת האדם והעורקים, ואז מתחילה להיכנס בו הנפש כל ט' חודשים, חאת רק הנפש דנפש כדלקמן.

פרק ב

התלבשות הנפש בגוף

והנה כנ"ל בפ"א הנר"ן מתלבשים זה תוך זה, וכל אחד בכלי הראוי מוח לב כבד, ושולחים פוארותם וענפיהם בכל הגוף כמ"ש: נר ה' נשמת אדם חפש כל חדר ב'טון, וניבחן אשר האור שבתוך הכלי במוח הוא אור פנימי, ואשר מחוץ לכלי הוא אור מקיף, וכל ההפרש הוא שזה מוגבל בכלי ומושג לנאצל ומזכך את הכלי זה אינו מוגבל אמנם בכלליות מוגבל ע"י הגוף עצמו נימצא א"כ שאותו אור מקיף הוא פנימי יחסית לאור המקיף הגדול שעל הגוף. ולכן ע"י שמתלבשים בגוף משרים את כוחם מהרוחני לגשמי, והשראת הכוח הזאת היא ע"י הבחינה הכי רוחנית שבעולם הזה והיא בחינת החשמל או האור, עיי"ש למעלה הדברים בטעמים ואין להאריך כאן.

זה מחכר בזוהר בכמה מקומו ח"ל: וכדין (כד) האי רוחא נטיל, כלא נטלין בגיניה, דכתביב, (יחזקאל א) אל אשר יהיה שמה הרוח ללקת ילכו לא יסבו בלקתו. וכד רוחא דא נהיר בשמא דא, כדין עאלין כלהו דא בדא, ואתקשרו כלהו כחדא, לסלקא לעילא, ברזא דשמא דא קדישא. הרי בהדיא שכל הנר"ן מתלבשים זה בזה ונוטלים זה אחר זה, וכאשר הנשמה זה כולם זים למקומה.

לכן ניתן להרגיש כאשר אדם מתרכז במקום א', מיד הוא מרגיש שם חשמל סטטי באותו מקום, כיון ששם הנשמה שלו מתרכזת יותר. והטעם כיון שהטעמים הם כתר, נקודות חכמה, תגין ג"ר בינה ח"ת בינה אותיות שהם בחינת ז"ן שעלו לשם. נימצא, שיש לז"ן שהם הגוף נפש מבינה, רוח מחכמה, ונשמה מהכתר. והנה הנקודות הולכים אחרי הטעמים, והאותיות אחרי הנקודות, וכולהו אזלין זה אחר זה.

ח"ס: והמשפילים יזירו, כגונא דתנועי דמנגני, ובגונא דילהון אזלין אבתרייהו אתוון ונקודי, ומתנענעון אבתרייהו כחילין בטר מלכיהון. גופא אתוון, ורוחא נקודי. כלהו נטלו במטלניהון בטר תנועי וקיימי בקיומיהו. כד נגונא דטעמי נטיל, נטלי אתוון ונקודי אבתרייהו. כד איהו פסיק אנון לא נטלין וקיימי בקיומיהו. הרי למדת, שהגוף, הנפש הרוח הולכים אחרי הנשמה.

מחזור הדם והמוח ומ"ן

והנה צריך לתת טעם מדוע אמרו ח"ל שהנשמה מתלבשת בכל הגוף והנפש רק מטבור ומטה, והרוח בלב מהחזה ולמטה, והנה ניראה בס"ד שזה כעין קומת אצילות עצמה, שכן א"א הוא אדם השלם, ובו מתלבשים או"א בחג"ת שלו ויוצאים מבינה בגרון מג"ר ח"ת שבה, כי או"א מהגרון עד אמצע החזה, וישסו"ת מלבישים מאמצע חזה עד טבור, חז"ן מהטבור ומטה שהם תנה"י דא"א. וכעין זה בגוף האדם רק שהוא יצא בקומת בינה ותו"מ דהיינו חסר כלים דג"ר, והטעם משום מסך דצמצום ב' שסילק אלו הכלים כבר בנקודים מהגוף. ולכן קומת ישסו"ת במוח, וקומת הרוח ז"א בלב, וקומת מלכות נפש בכבד, ומה שמתלבשים זה בזה, הוא כנ"ל כעין שמלבישים או"א על א"א כן הרוח על הנשמה, וכעין שמלבישים ז"ן על א"א כן הנפש על הנשמה והרוח, ומכאן נשכיל את היחסים בין הרוח והנפש שהרוח מתלבשת בה לעשות לה מוחין, כעד"ז ישסו"ת אל ז"ן שהרי נה"י חיצוניים בסוד עיבור, ואמצעיים ביניקה, ופנימיים במוחין מתלבשים בז"ן וכן הלאה עד"ז בעיבור ב' שמתחיל לקבל מאו"א עלאין. ואו"א וישסו"ת כולם נחשבים הרוח, כאן כיון שנתצמצם המדרגה כנ"ל, ומה שהיתה נרנח"י, נסתלקו חיה יחידה הפנימיים מן המדרגה, והמקיפין שלהם נישארו שאין מעכב עליהם המסך, אמנם גוף האדם נישאר תמיד באותו סגנון, אע"פ שיש קצת שינויים בין א"א לבין ז"ן כגון שאין בו קו ימין וקו שמאל כל כך אעפ"כ גם שם ניבחן שיש קו שמאל שהוא חכמה שחזרה להיות חסדים ע"י סיתום המסך דקרומא במוחא, מכל מקום לעולם יש צורת אדם שם בבחינת עין ימין ושמאל וכעד"ז. ומה שאין גבינין על עינוי וכו' זה אינו עיקרי בגוף האדם כנלע"ד.

נימצא א"כ, שיש רק ג' כלים וג' אורות בעולם הזה, והוא כנ"ל משום שגוף האדם כאן יצא בבחינה ב', ויש בו רק ישסו"ת ז"א ומלכות, וכן בכלים כתר חכמה ובינה דכלים שהם העבים יותר, ומתלבש היססו"ת בכתר, והז"א בכלי החכמה ואור המלכות בכלי הבינה, והם עקודים יחדיו בכלי אחד גדול הנקרא גוף, והוא מהטעם

הנזכר אצלנו שיצא האצילות כעין העקודים והנקודים יחדיו שהם הנקראים ברודים, דהיינו גם כל ספירה וספירה בכלי נפרד וגם כולם יחדיו בכלי המאחדם, והכלי המאחדם ג"כ יש לו עשר ספירות מפנים לחוץ שהם בחינות העביות שבו: מוחא עצמות גידין בשר ועור. שהם בבחינת כלים ואו"פ דיושר כיון שהפנימי הוא גדול יותר מהחיצון. שהם בחינת כתר, חכמה, בינה תפארת מלכות.

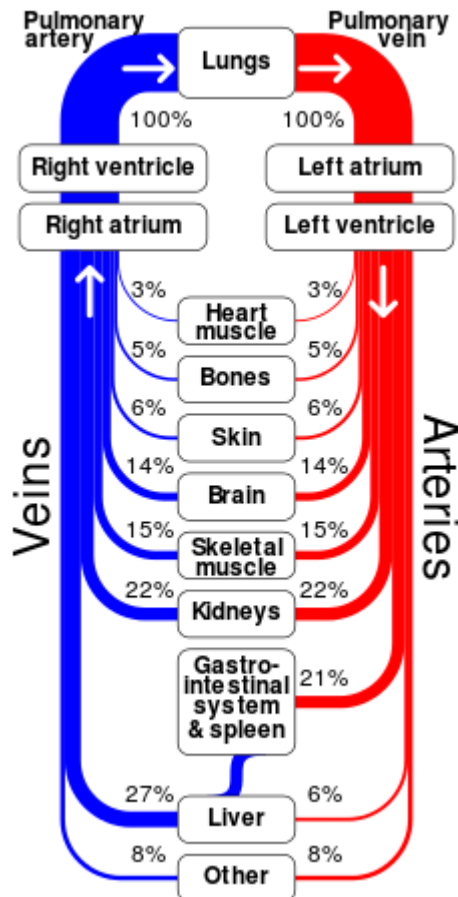
וכעין זה נשכיל שמעלים מ"ן זה לזה, שהרי כדי שישפיעו או"א ליססו"ת, וישסו"ת לזו"ן וזו"ן לצדיקים, מעלים הצדיקין מ"ן שהוא הארת החסידים של התחתונים, דהיינו מכוח מה שקיבלו חסדים מהעליונים מחזירים אור חזר זה ע"י שמתקנים המסך שהוא כללות הדחיה, ופי' הדבר בגשמיות הוא שהנה אדם מקבל כוח מזון ופרנסה מאיתו יתברך א"כ שלא יקבל דבר לעצמו אלא יחזיר כולו להקב"ה, וזה בחי' החסדים הנ"ל.

והנה כל תחתון מה לעליון שלו, ולפי"ז, הנפש שהיא בחי' מלכות מעלית לז"א, ואז מוריד המסך ומחזיר אותה לחיקו, וכן זו"ן מעלים לאו"א דרך ישסו"ת, ומחזירים או"א המסך ומחברים ז"ת שלהם שהם ישסו"ת אליהם גם עולים זו"ן כי היו מלבישים לז"ת דאו"א שהם ישסו"ת, וכעד"ז מעלים או"א מ"ן לא"א, ומוריד הקרומא דאוריא שהוא המסך על מוחא סתימאה, ומחזיר הבינה לראשו ומקבלת הארת החכמה ונותנת לכל מדרגות הו"ק באצילות. וכעד"ז הנפש עולה לרוח, והרוח לנשמה, ונכללים יחדיו, נימצא לפי"ז, שהגוף עולה לנפש ע"כ, שהוא בחינת הצדיקים במשל הנ"ל, והגוף עולה לנפש, והנפש לרוח, והרוח לנשמה, וחזר המוח ומוריד המ"ד אל הנשמה וכו' עד לנפש.

וכעד"ז המסלול הזה מתרחש בכל הנר"ן ג"כ, כי כלולים זה מזה, ולפי זה, גם בגוף עצמו מתרחש, ולכן נשכיל שיש את הארת המוח שהיא החשמל ע"י ניאורונים, והמוח מאיר ללב ושולט עליו וגם הלב מחזיר לו משוב שהוא מ"ן וכן דם חמצן נותן לו, ואח"כ הארת הלב ע"י דם מלא חמצן מהריאות שהם חו"ג אל החדר השמאלי ומישם אל כל הגוף ואז חזר זה בחינת מ"ן שמבקשים הארה שוב, ובכבד יש מסלול מיוחד שמקבל גם מהלב וגם מהקיבה ומערכת העיכול שנעשית לו ראש, כי הם כללותם נה"י, ואז מחזיר ללב וכביכול שם יש צומת חדשה שמורה על דרגה אחרת, כי מהגרונ עד החזה חג"ת, ומהחזה עד הטבור נה"י. ולפי"ז נשכיל שהריאות הן חו"ג, והלב הוא תפארת, והכליות הם נצח והוד תרי פלגי גופא, רק שכאן הן נפרדות וכעין ב' גופין כיון שמקבלים הארת החכמה וכל אימת שאינם מכוסים בחסדים כמו שהיה בעולם הנקודים שוב נחשבים להיות תרי גופין, והיסוד ועטרת היסוד ומכאן נחשבים כבר סטרא אחרא, הם הטחול והמעיי הגס והדק, והמלכות דס"א היא בחינת הכבד עצמו, ולכן ניבחנו שמקבלת המלכות בחי' הכבד, כי כאן בעולם הזה טוב ורע היא מלכות המתהפכת מטוב לרע כנודע, ומקבלת ה' גבורות שהם בחינת הדם חסר החמצן המגיע מן הוורידים של מערכת העיכול שהם בחי' היסוד והעטרת כנ"ל.

זה סוד ברע"מ ח"ל: ובההוא שְעִיר, אֶתְמַר בְּעֶשׂוֹ, (בראשית כז) אִישׁ שְעִיר. וְדָא כְבֵד. דְּנָטִיל כָּל אֵינּוֹן שְעִירִים דְּדָם. (דמתמן) שְחִין אֲבַעְבּוּעוֹת פּוֹרְחוֹת, סַפְחוֹת, וְכָל מִינֵי צְרַעַת. וְהֵינּוּ דְכְתִיב, (ויקרא טז) וְנָשָׂא הַשְעִיר עָלָיו אֶת כָּל עֲוֹנוֹתֶיךָ אֶל אֶרֶץ גְזֵרָה. וְאֵינּוֹן עֲוֹנוֹת תָּם, דְּאִיהוּ לְבָא, וְכֵדִין אֶתְפָּרֵשׁ מִלְעֲרַבָא בְּלָבָא, וְכֵדִין אֶתְבָּסֵם, וְאִיהוּ כְבֵד בְּאֵלִין חוּבִין, וְלָא קַל לְסַלְקָא לְגַבֵּי יַעֲקֹב אִישׁ תָּם. וְמָה שְׁאֵמַר שֵׁם ח"ל: חֲטָאֵת אִיהוּ יוֹתֵרַת הַכְּבֵד, אַכְבֵּידַת עֲלָה בְּחֲטָאוֹת, לָא קִשְׂיָא שְכֵן הַכְּבֵד מִתְחַלֵּק לְזוּ"ן וְהֵם הַכְּבֵד וְיוֹתֵרַת הַכְּבֵד, וְלִכְּן הַכְּבֵד הוּא בְחִינַת ז"א דְקַלִּיפָה, וְהִיּוֹתֵרַת בְּחִי' נֹקְבָא דְקַלִּיפָה. וְהִיּוֹדֵשׁ יֵשׁ בּוֹ ה"ג לִכְּן הוּא נֹתֵן לְהֵם הַכּוֹחַ לְקַלִּיפָה, וּמִמֵּנּוּ יוֹנְקִים. וְכֵן אִיתָא בְּהִדְיָא בְּזוּהַר בְּמַדְבַּר (רכ"ד ע"ב) ח"ל: מוֹחָא דְאִיהוּ דְכּוֹרָא, רְכִיב וְשְׁלִיט עַל הַלֵּב. לֵב שְׁלִיט וְרְכִיב עַל הַכְּבֵד. כְּבֵד סְמָאֵל וְנִחַשׁ דָּא בְּדָא, וְאִיהוּ חַד. (דף רכ"ד ע"ב) יוֹתֵרַת הַכְּבֵד וְכְבֵד. וְעַל דָּא בְּקוֹרְבָנָא, יוֹתֵרַת הַכְּבֵד, דָּא נִחַשׁ. כְּבֵד מִיְקְלָא דְכּוֹרָא, חָא דְסְמָא"ל.

ועוד שם מובא בהדיא מ"ש לעיל שמעלין מ"ן זה לזה עד רום המעלות ח"ל: אִמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כּוֹ, וְכָל אֵינּוֹן עֲרָקִין דְכְּבֵדָא. חִיָּלִין וּמְשַׁרְיִין דְלַהוֹן. וְנָטִילוּ דְלַהוֹן, דְאֶכְלִין חֲלָבִין שְׁמִינֵינוּ דְקוֹרְבָנָא. הָדָא הוּא דְכְתִיב, (שמות כט) וְאֵת הַחֲלָב אֲשֶׁר עֲלֵיהֶם. וְכֵדִין קָרִיב כָּלָא לְגַבֵּי לֵב. וְלֵב לָא נָטִיל מִכָּלָא. אֲלָא וְדִי דְאֶתְעֵבִיד בֵּיהּ, וְסָלִיק בְּהֵוָה תַּנְנָא וְצִלוֹתָא דְאֶתְעֵבִיד עֲלֵיהּ דְקוֹרְבָנָא. לֵב קָרִיב לְגַבֵּי מוֹחָא, רְעוּתָא דְיְחֻדָא דְכֵהֵנָא בֵּיהּ, וְחֻדוֹתָא דְלִיּוֹאֵי. מוֹחָא דָּא, נְהוֹרָא דְאֶתִיָּא מִמוֹחָא עֲלָאָה. מוֹחָא קָרִיב לְגַבֵּיהּ טְמִיר מִכָּלָא, דְלָא אֶתְיַדַּע כָּלָל. וְכָלָא אֶתְקַשְׁרֵשׁ דָּא בְּדָא. וּמוֹחָא קָרִיב נְחַת רוּחַ דְכָלָא. הִרִי לָךְ שֶׁהַכְּבֵד מַעֲלָה מ"ן לֵלֵב, וְהֵלֵב לְמוֹחַ, וְהַמוֹחַ עוֹשֶׂה הַנְחַת רוּחַ, דֵּהֵינּוּ מַעֲלָה מ"ן לְנִשְׁמָה וְכוֹלָם מִתְחַבְּרִים וּמִתְלַבְּשִׁים זֶה בְּזֶה כֵּן"ל ע"י שְׁמַעֲלִים מ"ן וּמְחַבְּרִים הַמְדְרָגוֹת.

כיצד מתלבשת הנשמה

פעולות הנשמה בגוף

והנה פעולות הנשמה בגוף, כגון שרוצה להזיז היד או הרגל כו', זה ניבחר להיות הארת החכמה כי מורידה שפע אליהם לתת להם לעשות פעולתם, כגון היד היא החסד אז משפיע המוח לשם שהוא בחינת הג"ר, ויש כמה סוגים של השפעות. כי יש גם שהחסד מעלה חזרה על החכמה, וזה בחינת אור חוזר. ונבאר העניין בקצרה, כי הנה המדענים חושבים שאין אלא תנועת היד על ידי המוח, ולכן יש עיכוב בין מסירת האותות של המוח אל היד, ולכן כל תזוזת היד היתה צריכה להיות מסורבלת, אבל לפי דברינו אין הדבר כן.

כי הנה המוח כאשר רוצה לתת ליד לעשות פעולה, הכול מתחיל מהנשמה, כיון שהא"ס ב"ה כאשר רוצה להשפיע לספירות בחסד עליון אז הוא ראש המעלות להשפיע החכמה, ויש השפעה כזאת גם בלי חסדים כלומר בתורת חסד עליון ורצון להשפיע לתחתונים, וכן הדבר כאן, שהמוח מוריד השפע ליד זה בחינת מיין דוכרין, והנה כיון שאין עיכוב זמן ברוחני מיד השפע מגיע לנשמת היד לעשות פעולתה, כיון שיש רמ"ח איברים בנשמה ושס"ה גידים בדיוק כמו שיש בגוף, כי מתלבשים זה בזה.

ונקדים שהנה יש יחידה חיה נשמה רוח ונפש, והם כנגד א"ק אצילות בריאה יצירה עשיה, וכן הגוף הוא כנגד קליפת נוגה שאוגד בתוכו את כולם. ואע"פ שאדם כאשר היתה לו רק רוח הנה עדיין בודאי היה לו גם ראש כמ"ש הרב במקום א', הנה ניבחר שבהגיע הנשמה אל הגוף מיד דוחה את הרוח אל פנים הגוף מהפה עד הטבור. והנשמה עומדת מפה ומעלה, ונפש נדחית יותר מטבור ומטה. והטעם דהנה באדם כבר הכלים מוכנים ואינו יכול להתמעט מהם כיון שהוא נפסד משא"כ בספירות יש להם מצבים ולכן יכול ז"א לרדת לשיעור חג"ת נה"י, אבל האדם לעולם בג' כלים ורק חסרים לו האורות, ולכן כשבאים דוחים זה את זה.

והנה נשמת היד מקבלת השפע ומיד מתחילה להשרות החשמל על גוף היד, ואמנם השפע עובר תחילה לכלי דנשמה שביד שהוא חסד ושם מקבל אור החכמה שהוא בחג"ת דנשמה, והוא ביד, את אותו השפע לעשות

פעולתו. והנה בהכרח שבירידת השפע לשם גם זוכה לו הכלי דרוח שהוא העורקין וגם מקבלים השפע הראוי להם כיון שעומדים בדרגה אחת עם הנשמה מהחזה עד הטבור, ולכן הרוח והנשמה עושים הפעולות כאן, וכל שפע כזה, הוא בסוד תוספת, דהיינו שהרי יש רוח כבר בכלים דחג"ת שהם יד ימין שמאל וחזה, והתוספת הוא בחינת תנועה רוחנית לעשות הפעולות, כי יש רוח קיום שהיא בחינת חיות בסוד חסדים, ויש השפע שהיא בחינת תוספת בסוד חכמה, כמו שיש בחומר ג"כ מאסת מנוחה ומאסת תנועה שהם ב' דברים שונים.

והנה כנ"ל יש מוחא, עצמות,

והנה לבד מזה, גם מקבל תוספת האור מהמוח שזה רק בחינת הכוח לעשות הפעולה ולא הפועל, וגם תוספת הדם שהוא החמצן מהלב, **וגם תוספת הדם עם המזון מהכבד**. נימצא שכולם נטלין אחר המוח לעשות הפעולות, כי בהכרח שצריך תוספת דם עם חמצן שם כאשר היד מתחילה להתנועע.

והנה אז משרה אותה הרוח שקיבלה השפע את אותו השפע על מקום היד דהיינו הגוף ממש, כיון שהאפשרות היחידה של הרוחני לדבר עם הגשמי, הוא על ידי הבחינה הכי גבוהה בגשמי, שהיא כנודע החשמל הגשמי. והנשמה והרוח מתקשרים רק על ידי חשמ"ל גשמי ע"י שמשרים חשמל, דהיינו כעין שדה מגנטי וחשמל שאמרנו כבר שהם בחינת אורות מקיפין ופנימיים לדומם שהם בחינת נשמות להם, וכן הדבר כאן. אלא שהנר"ן של האדם הם דקים יותר ולכן אי אפשר לבחון אותם בכלים גשמיים, ולכן המתח שמשרים הוא בסדר גודל של מילי-וולטים דק מאוד ואינו נרגש אלא לגוף ולכלים המתאימים. ולכן אז משרים ומגדילים את ההפרש פוטנציאלים במקומות שיש את העצבים של השרירים ביד, וכן במקומות של עמוד השדרה, וכל זה על ידי איברי היד של הנשמה שמשרים כבר בגוף כי קיבלו השפע מנשמת המוח אע"פ שהמוח עצמו הגשמי עוד לא העביר השפע אל היד כי יש עיכוב כנ"ל. והנה כבר מתחילה מיד הפעולה של תנועת היד על ידי שינויי הפוטנציאלים החשמליים ואז נפתחים השערים, והנה עניין פתיחת השערים הנ"ל שהם בחינות שחוסמות את השוואת הפוטנציאלים בין ב' מדרגות שהם: פנים התא, וחוף התא. יש בזה רמז להשוואת הדרגות של המסך בין ג"ר לז"ת, והם ניבחנו לימין ושמאל, ועל ידי שפע גדול שיווד מן המוח כנ"ל שהוא הארת החכמה בחדש עליון יכול להוריד המסך ולהשוות המידות ואז מאירים ממעלה למטה וממטה למעלה כיון שיש יונים שנכנסים ויוצאים כו', ועיין לעיל פרק הברקים ובריאת העולם ביום השלישי. והנה אז משוים ההפרשים ומתחילה ההארה של היד בחינת החסד והשפע זורם לתחתונים.

ובד בבד, גם אותה השפעה של הנשמה במוח אל הנשמה של היד, גם משפיעה בהכרח אל המוח הגשמי, כי משרה עליו את אותו השפע העצמי שלה תמיד, וגם המוח פועל אחרי הנשמה לעשות בדומה לה, כיון שכולם נטלין ונוסעין זה אחר זה, ומקבלין זה מזה, ועד שהנשמה לא פועלת פעולה, גם המוח לא יפעל. וכאשר מתחילה גם הוא מתחיל, אלא שבגשמי יש עיכוב זמן, לכן לוקח מאה מאתיים מילי שניות, עד שמגיע השפע החשמל"י מהמוח אל היד הגשמי. וגם הוא מצטרף אחרי רוח היד לעשות פעולתה, אלא שתמיד השפע של המוח בטל לגבי השפע של נשמת היד, ולכן הפעולות נקבעות לחלוטין על ידי נשמת היד ממש ואין הפרעה ע"י המוח כיון שהאותות שלו אינם פועלים בכוח של נשמת היד, ואילו רק היה את המוח היה האדם נראה כמו רובוט.

פרק ג

זכרון ושכחה

והנה אחוריים של פרצוף האדם, הם הנפש ששם נאחזים הקליפות ביותר. כיון שרובה רעה, שהיא נגזרת מעולם העשייה, שרובו רע, ועל דרך שרוב העולם הזה גם כן רע ומיעוט טוב בחינת עם ישראל.

ומבואר בדברי הרב (שער הכללים פי"א), שזכור שהוא גימ' הוי"ה דיודי"ן ואהי"ה דיודי"ן ע"ב וקס"א ושניהם גימ' זכו"ר והם גימ' רג"ל וכן אחוריים של השמות הנ"ל הם קפ"ד ותקמ"ד גימ' תשכ"ח. וזהו זכו"ר אל תשכ"ח כי הזכירה היא מהפנים והשכחה היא מהאחורים. והנה ג"פ רג"ל שהוא זכו"ר גימ' תשכ"ח ע"כ.

נימצא לפי זה, שהשכחה היא בחינת אחוריים, והנה ידוע שאחוריים הם פני הגוף או אחורי הגוף מהטבור ולמטה, או אחורי הגוף למעלה בגב, כי יש ג' אחוריים, וכולם הם בחינות של נהי"מ דכלים של פרצוף אדם שלם, אמנם אחוריים של חג"ת מטבור ומעלה אינם כל כך קשים שזה בחינת הגב.

ובזה נבין מדוע תינוק אינו יכול לזכור כלל, כיון שהוא בחינת כלים דנה"י ג' כלולים בג' בזמן הלידה, ואחר שנולד הוא בחינת ו"ק שהם חג"ת נה"י דכלים, ואין לו עדיין כלים דחב"ד אע"פ שיש לו מוח אלו המוחין הם מכלים דחג"ת, וכלים דחב"ד הוא משיג בגיל 9 ויום א' מנה"י דתבונה ואז משיג גם נה"י שלו אחרים, וכל שכן שאין לו מוחין בבחינת הארת מוחין חכמה ובינה וחסד וגבורה שמתלבשים אצלו בכלים דחב"ד שזה רק בגיל 13 ומעלה.

א"כ הכלים שלו הם בחינת נה"י וחג"ת, שהם אחוריים דכלים דגדלות. וכל זה אחוריים של הכלים. אמנם יש אחוריים של הנפש רוח נשמה, שהם הנפש שלו, שהם גם כן נקראים נה"י, ונפש שלו הכוללת נר"ן בעצמה

נכנסת עד גיל 13, ורוח עד גיל 20, ואז מתחילה להיכנס הנשמה. וכל זה לא בהכרח, שאם לא זיכך עצמו האדם ע"י תורה ומעשים טובים אז לא ייכנסו הרוח והנשמה כלל ואז נישאר האדם מבחינה רוחנית ילד קטן. ונימצא א"כ בקירוב שהנפש דנפש נכנסת בגיל 4-5, אם כן זהו הגיל שמתחיל האדם לזכור דברים כיון שאז מתחילה להיכנס הרוח דנפש.

ובזה נבין מדוע מתוך שינה אין האדם זוכר דבר, כיון שאז נישאר בו זאת הנפש דרוח, והיא בחינת אחוריים שלו שנימצאת בנה"י, ובזמן שהוא ישן היא מתחלקת על כך הגוף מראש ועד סוף כיון שמסתלקת הנשמה והרוח שלו ונישאר הנפש מכונסת בליבו מפחד הקליפות וכשמתעורר מעט אז מתפשטת בכל גופו, כך שהנשמה שלו שבמוח היא בחינת הנשמה שבנפש הזאת ולכן כוח הזיכרון שלו מועט מאוד, והנה הטעם הוא שהכול הולך אל הקליפות, דהיינו כל כוחות הנפש הזאת.

ובזה נבין סוד לוחות ראשונים, שהם בחינת או"א, השמות הנ"ל דהוי"ה דידוי"ן ואהי"ה דידוי"ן שהם גימטריה זכור, ולכן אמרו חז"ל שהלומד בהם לא היה שוכח דבר. כיון שהם בסוד העטרות שהיו לישראל לפני החטא, ואז נסתלקו הלוחות וכן נסתלקו העדי והעטרות, וחזרה הקליפה למקומה והיא בחינת האחוריים והשכחה. והעניין שכאשר יש לוחות אלו אז או"א נותנים לבוש חשמ"ל לבנים, והוא בחינת העטרות, ואע"פ שהנפש שם ברגליים הנה"י, הנה הם לא יכולים לאחוז בה מכוח הלבוש הזה, אבל כאשר נסתלקו הלוחות ובאו הלוחות השניים בסוד ו"ה שהם ז"ן, גם נסתלק לבוש החשמ"ל.

ולכן תבין, כאשר אדם לומד, משולבים בו ג' כוחות תמיד, אף למי שנסתלקה ממנו הנשמה והרוח, ונישאר עם נפש הראשונית שלו שהיא כנ"ל עד גיל 13, אז הרוח והנשמה שכלולים בה, הם בחינת הפנים ובהם כוח הזיכרון. אבל הנפש המעורבת בהם היא השכחה. וכאשר אדם לומד כל הכוחות של הנר"ן של הנפש הזאת מעורבים בלימוד הזה, וממילא מובן שלפעמים לומד בעיפות וחוסר רצון, הבאים מכוח הנפש הזאת, ולכן לא זוכר האדם כל הלימוד.

ולפי כל הנ"ל נבין מדוע יש חלומות שזוכרים ויש חלומות ששוכחים מהם, והטעם כנ"ל שבזמן השינה, לא נישאר אלא הנפש דנפש בקירוב בגוף, והיא זאת החולמת חלומות כאשר מתגבר עליה הס"א בלילה ומשיא אותה לדברי שוא וכזב, ולכן לפעמים אנחנו מרגישים בחלום כאשר מראים לאדם דבר רע, הוא סולד ממנו. ולפעמים הוא אוהב אותו. והחילוק הוא תלוי אם נישארה גם בחינת רוח דנפש או נשמה דנפש כו' כנ"ל, כי כל גיל הוא בחינת דרגה רוחנית שמתפשטת בגוף, ואם יש לו כל חלקי הנפש לדוגמא, אז הוא בן 13 כנ"ל ויכול הוא להתעורר מחלומות רעים כיון שסולד מהם ומתגבר עליהם, אבל נפש דנפש בלבד לא תצליח להתגבר ואדרבה היא תיתפתה אחרי הס"א ותפיל עמה את כל הגוף.

ולכן כשמתעורר האדם, שוכח הכול מהחלום, כיון שאז חזרת הנשמה או הרוח הכלליים, והנפש יורדת לנה"י שלו שהם מטבור ולמטה, והרוח מהחזה עד הטבור, והנשמה מהראש עד החזה, ונימצא שעיקר השליטה במוח חזרת לנשמה, ולכן כל מה שהתרחש בנפש נידחק לסוף הרגלין ואינו יכול לעלות לזיכרון במוח.

והטעם לזה תימצא למעלה בפ"ב דהתלבשות הנפש בגוף, ששם נבאר היטב שהנר"ן מתלבשים זה תוך זה, וכל אחד בכלי הראוי, ושולחים פוארותם וענפיהם בכל הגוף כמ"ש: נר ה' נשמת אדם חֶפֶשׁ כָּל חֲדָרֵי בָטָן, ולכן ע"י שמתלבשים בגוף משרים את כוחם מהרוחני לגשמי, והשראת הכוח הזאת היא ע"י הבחינה הכי רוחנית שבעולם הזה והיא בחינת החשמל או האור, עיי"ש למעלה הדברים בטעמים ואין להאריך כאן.

פרק ד

סוד השינה

והנה עניין השינה שיושנים כל בני עלמא, מבואר בדברי רז"ל, שאז נכללים הנשמות כולם בסוד מ"ן, וע"י כן גורמים לזיווג המלכות והיא מקבלת השפע, וממילא גם המשפיעים את המ"ן זוכים לחלקם לפי שיעור ההשפעה שלהם כנודע, ולכן כל הישנים זוכים לכוח חדש בסוד חדשים לבקרים רבה אמונתך.

אבל קשה שהרי יש גם שינה בצהריים, ואין זיווג אז. אלא צ"ל, שאז מקבלים הארת הרשימו בלבד מהזיווג הקודם, כיון שהצהריים הוא זמן דין, ועוד יש להקשות שהרי יש ב' קצוות בעולם כאן חושך וכאן אור, וא"כ יש זיווג או לא, וצריך לומר שכל מצב רוחני מתחלק לב' חלקים גשמיים כמ"ש לעיל פרק הספירות והאטום כו' עיי"ש. ולכן, אע"ג שיש זיווג לפרקים, בזמני התפילות, זה אינו סותר, כי כאשר בשחרית מתחברים לאה ורחל ח"ס זיווג דגדלות אפין באפין אז נישאר הרשימו דגדלות למשך כל היום ודועך ואז בערבית יש חצי רשימו שהוא נה"י דז"א והיא עומדת שם ח"ס יעקב ורחל, ואז שוב בחצי הלילה חזרים פב"פ.

ולפי"ז העולם מתחלק לד' חלקים: יעקב ורחל בלילה, ישראל ולאה בבוקר, כלל כלל לא בצהריים, ושוב ישראל ולאה מחצות והילך. נימצא שלעולם יש ד' חלקים אלו במציאות הרוחנית, כי הרשימו אינם בטלים לעולם כנודע, אלא שבשאר חלקי העולם תמיד זה רשימו שלהם, ובישראל ובמקומות הקודש זה זיווג אמיתי.

פרק ג

שער בעלי החיים והאדם

והנה מכיון שכל עולם כלול מכל עולם, מטעם שאחד חותם של השני, רק במיעוט האור שבו. לכן נימצא שבעולם הבריאה יש ד' בחינות של יצורים, וכן בעולם היצירה ד' בחינות וכן בעולם העשייה.

וכן בהתפתחות הולד כו'.

ואמנם צריך עיון מהיכן משתלשלים וכיצד כל בחינה ובחינה מאלו ד' דצח"מ, שהם נובעים בודאי מד' מדרגות של חגת"מ שהם המרכבה כו'. וצ"ע כיצד ואולי מפני שחסד הוא אריה אל הימין לארבעתם, וגבורה היא שור אל השמאל לארבעתם, ותפארת הוא אדם למעלה לארבעתם, ומלכות הוא נשר לארבעתם.

ולפי זה, החי משתלשל מהחסד בחינת אריה, הצומח מן הגבורה והשור מיוחד לו כיון שהוא צמחוני, והמדבר מהתפארת שהוא בחינת כתפארת אדם לשבת בית, ומן המלכות הדומם. וכך יש מרכבה בכל עולם ועולם, נימצא שבכל עולם יש ט"ו בחינות של נשמות, מלאכין, לבושין, היכלין. לפי איכות אותו עולם. וסימנך רכב אלקים רבותים שנא"ן, רומז לשור נשר אריה ון' סופית האד"ם בגי', כי כולם משתלשלים מהמרכבה דכל עולם ועולם.

והנה לכן ניתן לחלק גם את כל העולם הזה הגשמי לד' ד' מינים וסוגים, בכל בחינת עולם שבו, כי יש ד' בחינות אבי"ע כאן, ובכל אבי"ע יש נשמות מלאכין לבושין היכלין שהם דצח"מ. ונקבל א"כ חלוקה לפי זה:

יש זוחלים וכל הרמש הרומש על הארץ, שהם מדובקים בארץ ממש לכן הם נחשבים לבחינת עשייה. אמנם גם הם מתחלקים לד' בחינות כי יש בהם אבי"ע דעשייה. כי יש בהם כאלה שבמים, ויש בהם כאלה שפורחים באויר עם כנפים, ויש בהם בחינת אדם.

וכן ביצירה שזה בחינת האוקיינוסים והימים, יש שם בחינת אדם שכל היונקים שם נקראים אדם דיצירה כגון דולפין שיש להם אינטלגנציה גבוהה ומסוגלים להוליד, וכל הבעלי סנפיר שהם בחינת כנפיים הם בריאה דיצירה, וכל החסרי סנפירים אבל בעלי סנפיר קטן ולא כל כך שימושי הם בחינת יצירה דיצירה שאלו רוב הדגים כגון סלומן. ויש דגים ללא סנפירים כלל והם בחינת עשייה דיצירה כגון תמנון וכל הדומה.

ולכן רוב הדגים הם בעלי 2 חדרים בלב בלבד, אבל בני האדם בעלי 4 חדרים שרומז לאצילות וכן שאר היונקים, והעופות הלב שלהם דומה יותר לשל בני אדם.

וכן בבריאה שזה בחינת האוויר בכל העולם גבוה מעל הארץ, העופות הם בעלי דם חם שזה דומה יותר לאדם וגם הלב שלהם מופרד לחלוטין בין תאי דם עם חמצן לבין תאי דם עם פחמן, בניגוד לזוחלים שהם בעלי דם קר כי הם קרובים יותר לארץ ששם זה בחינת עשייה כנ"ל.

ולכן רוב היצורים תימצא שקיימים בארץ כמה מיליוני מינים של חרקים זוחלים, כי רוב היצורים בעולם העשייה, ואח"כ עולם היצירה שיש שם עוד מאות אלפי מינים אחרים של יצורים. ואחריו עולה הבריאה עם כעשרת אלפים עופות מוכרים. ואח"כ עולם האצילות גם כן עם מין אחד בלבד – האדם.

והסוד בזה רמז במצות ק"ן ציפו"ר, כי כאשר נתבונן בלידת ז"א וניראה שהוא מתחיל כנקודה שזה בחינת עשייה ואח"כ תלת גו תלת שהם חג"ת גו נה"י זה בחינת גדפין דלא פרחין, ואח"כ ו"ק שהם כבר עם גדפין, ואח"כ ג"ר שהם מוחין זה בחינת אדם. ואלו ד' בחינות אבי"ע בז"א עצמו.

ועוד נתבונן במה שאמר הרב שד' יסודות הם: אש, רוח, מים ועפר. כי הנה האדם שהוא בחינת אצילות בעולם הזה רודה ומושל בכל מה שתחתיו ולכן הוא שולט באש והיא מיוחדת לו, וכמו כן שולט בכל היסודות רוח, מים ועפר. אח"כ עולם הבריאה בחינת האויר והאטמוספירה, שליטת הציפורים ברוח ובאוויר, זה מיוחד להם. ואח"כ בחינת עולם היצירה שהוא האוקיינוסים שם שולטים החיות במים. ואח"כ בחינת עולם העשייה כל הזוחלים והרמשים שולטים בעפר כי נחש עפר לחמו.

ולסיכום, נקבל שהאדם הוא בחינת אצילות דעשייה, והנה לפי האמת כמ"ש למעלה אצילות רמוזה בעולם הזה בחלל בכל מערכת השמש ובפרט בפלאזמה מסביב לכדור"א, וא"כ היה ראוי שהאדם יחיה בעולם ששייך לו, אבל בא ותיראה מה שאמרו חז"ל על הפסוק: "כִּי שָׁאֵל נָא לְיָמִים רַאשֵׁינִים אֲשֶׁר הָיוּ לְפָנַי לְמֵן הַיּוֹם אֲשֶׁר בָּרָא אֱלֹהִים אֶדָם עַל הָאָרֶץ וְלִמְקַצֵּה הַשָּׁמַיִם וְעַד קִצֵּה הַשָּׁמַיִם", בחגיגה (יב). דאמר רבי אלעזר אדם הראשון מן הארץ עד לרקיע שנאמר למן היום אשר ברא אלהים אדם על הארץ וכיון שסרח הניח הקב"ה ידיו עליו ומיעטו

שנאמר (תהילים קלט, ה) אחר וקדם צרתני ותשת עלי כפך. ומכאן למדנו שראוי האדם להיות בגובה הרקיע אלא שחטא והסתלק מבחינת האצילות וירד עד לבחינת יצירה או עשייה.

ולכאורה יש לדקדק במה שאנו אומרים שכל עליון כולל את התחתון, ולפעמים אנו אומרים שכל העולמות רמוזים בעולם התחתון א"כ כל עליון גם כלול בתחתון. והנה אמת הוא שכל העולמות נכללו זה מזה לכן אינה קושיא, אלא צריך להבדיל ביחס ההתכללות שברישא כל עליון כולל תחתון זה רק בכוח, ובסיפא כל תחתון כולל את העליון זה בפועל ממש, דהיינו אחר התלבשות בגוף.

והנה כל שאר החיות והבהמות, לפי גובהם ושיעור איכותם כיון שיש להם דם חם. והטעם לזה, שהאדם יש לו דם חם כיון שהוא בחינת רצון לקבל ואינו זקוק לאור החכמה כלל כיון שלא נודע לו שהוא כלי עדיין, ולכן אין האדם זקוק לאור כלל ואין הוא מרגיש בו שעוזר לו, לעומת זאת הבהמות הפוכות לחלוטין כיון שהם אור דחסדים מבחינת עולם הבריאה, או לחלופין מידת הגבורה, ולכן הם אמנם נהנות מן השמש אבל לא מתכוונות לכך כי יוצאות לרעות לתומם זה מטעם שיש להם דם חם ואינם זקוקות לשמש. ואחר כך, הנחש וכל בעלי דם קר, יש בהם תגבורת אור החכמה והם בחינת יצירה, ולכן יוצאים להנות מאור השמש יותר. ולעומת זאת כל החיות דבחינת העשייה שהם הרמשים והשקצים שנמשכים כידוע לאור השמש וכל מקור חום כאילו כל חיותם תלויה בזה, כיון שהם ממש גמר הכלי מבחינת אור החכמה הגדול.

והנה בא תראה מה אומר הזוהר ז"ל: "תא חזי, פל משריין דלעילא, וכל אינון רתיכין, פלהו אַחידן אַלין בַּאֲלִין, דַּרְגִין בַּדְּרָגִין, אַלִין עַלְאִין וְאִלִין תַּתְאִין. וְחִיּוּתָא קַדִישָׁא עֲלִיָהּ, וְכִלְהוּ אֹכְלוּסִין וּמְשַׁרְיִין, פִּלְהוּ נְטִלִין תַּחוּת יְדֵהָ, עַל מִימְרָהָ נְטִלִין, וְעַל מִימְרָהָ שְׂרָאן. וְדָא הוּא חִיּוּתָא, דְּכָל שְׂאָר חִיּוּתָא, אַחִידִין בֵּהּ וְאִשְׁתַּלְשְׁלוּ בְּגִינְהָ כַּמָּה חִיּוּן לְחִיּוּן וְאִתְאַחֲדוּן דַּרְגִין בַּדְּרָגִין, וְכִלְהוּ עַלְאִין וְתַתְאִין אַזְלִין וְשִׂאטִין בְּיַמָּא, הַדָּא הוּא דְכַתִּיב, (תהילים קד) זֶה הֵימָּן גְּדוֹל וְרַחֵב יָדַיִם שָׁם רָמַשׁ וְאִין מְסַפֵּר וְגו'."

והנה באופן כללי מה שמסביר רבנו רמח"ל, שיש חגת"מ ומשם יוצאים כל הבעלי חיים ע"י תיקון אורות שונים חד"ר (חסד דין ורחמים) באיכות וכמות שונה, ואח"כ יורדים למקומם ונוטלים לפי אותה איכות מהיסודות אש, רוח מים ועפר. ואח"כ מתחברים ע"י השורש ומלאך ממונה מנהג אותם. וכן בכל עולם ועולם דהיינו חגת"מ דאצילות וחגת"מ דבריאה וכן יצירה ועשייה.

והנה תכונת החזק שורד ניתן לייחס, לבחינת החסד שמתגבר על הגבורה, כיון שהחסד הוא אריה, והגבורה בחינת שור, זה להיפך משום התכללות הימין בשמאל וכו', כיון שאריה מן הדין הוא גבורה גימטריה ר"ו, ויש יסוד שהחיות שיש בהם תגבורת החסדים צריכות לגבר על הדין שהם החיות החלשות.

וכתב הרב ז"ל: "אצילות יש ה' בחי' נרנח"י ואפ"ל הנפש אשר כאן נקרא נשמה לנשמה בערך הבריאה ומזווג זה העצמות נעשה נשמה לבני אדם וחיצוניות העולמות הם הגופים והכלים כי כלים דעשייה כו' ומזווגם נעשים כלים דנפשין והם האופנים ונקרא כלים דנפשין ומכלים דיצירה שיש בה ה' בחי' הנ"ל בבחי' כלים והם כלי המלכות וכלי ז"א וכלי בינה כו' ומזווגם נעשים מלאכים דיצירה וכולם נקרא כלים דרוחין כמ"ש עושה מלאכיו רוחות. ומכלים ה' דבריאה מזווגם נעשה שרפים וכסא כבוד ונקרא כלים דנשמתין, [הגהה - צמח מכאן שצ"ל שרפים וחיות ואופני הקדש]. ומכלים האצילות ה' מזווגם נעשה המלאכים שאין שם משתנה לעולם עליונים מאד והם נק' כלים דנשמה לנשמה וכל בחי' מאלו יש בה עי"מ בין באורות בין בכלים כי יש כלים קטנים דעיבור ובחי' אורות הוא נפש דעיבור ויש כלים דיניקה אמצעים ואורם הוא רוח דיניקה. ויש כלים דמוחין פנימי ואורותיו נשמות דמוחין".

נימצא שהמלאכין בכל עולם נוצרים מה' זיווגים דכלים שבאותו עולם שהם א"א או"א ישו"ת ז"ן ויעקב ורחל. ובעשייה יש אופנים, וביצירה חיות, ובבריאה שרפין, ובאצילות מלאכים אחרים גבוהים, ומתלבשים זה בזה, וכל המלאכים כבר פירשו רז"ל שהם מבחינת החיצוניות של הזיווג [נה"י], ונשמות בני האדם שבאותו העולם הם מבחינת הפנימיות [שהם פרטי הספירות חג"ת]. ואם כן, יתכן שהמלאכים חלקם מגיעים להתלבש בעולם הזה בגוף החיות כמו שבני האדם מתלבשים. ובמקום אחר כתב הרב ז"ל: "ואז מזווגים או"א של בריאה ומנחילין עטרות ומוחין לבניהן ז"ן דבריאה וע"י מוחין אלו אז מזווגין ז"ן דבריאה ומולידין נשמות מלאכים של היצירה כי ביצירה הוא מדור המלאכים כנודע", ושם אח"כ כתב הרב שאין זיווג כלל בעשייה וביצירה ז"ל: "דאצילות אמנם הראשון שהוא יותר משובח הוא לצורך היצירה חווג הב' נמשך לצורך עשייה האמנם להיות כי שורש ב' זווגים אלו נמשך מזו"ן אשר שרשם לא היה רק ו"ק לבד בלתי מוחין ולכן כאשר הוא מאיר ביצירה בסוד ו' ספיראן מקננן ביצירה אינן מאירין ביצירה רק ו"ק לבד ואין פרצוף בכל היצירה יותר מו"ק בלתי מוחין לכן אין הולדה לזו"ן דיצירה וכ"ש בעשייה".

ובמקום אחר כתב הרב שמזווג או"א דפנימיות נעשים נשמות בנ"א פ"ל שפע לזו"ן לעשות נשמות בזיווג פב"פ או שפע לנשמות בזיווג אב"א, ועוד כתב במ"א ז"ל: "ולכן המלאכים שרשם בעולם היצירה אשר תמן מקננים ו"ס לחוד. אמנם בחינת נשמות הצדיקים הם מבריאה שהוא בחי' המוחין ג"כ (נ"א ג"ר) ולכן אין המלאכים

עולין בסוד מ"ן כי כבר נשלמה מלכות דו"ק אמנם נשמת הצדיקים שהם מבריאה אלו צריכין לעלות במלכות דאצילות בסוד מ"נ". משמע בהדיא כמ"ש לעיל שהמלאכים כיון שיורדים מזיווג זו"ן דבריאה ונעשים מלאכין ביצירה אומר כאן ששורשם ביצירה, וא"כ מאי ניהו מלאכים דבריאה שהם שרפין.

יסודות האבולוציה לפי הקבלה

לסיכום, ניראה שעיקר היסוד לחילוק בין כל החיות הוא חכמה וחסדים, שהחיה שיש בה יותר חכמה היא תדאג פחות ופחות לילדים שלה ויותר ויותר תדאג לעצמה כנ"ל כדוגמת האריה, לעומת זאת, החיה שיש בה יותר הארת החסדים, תדאג יותר לבנים שלה עד למחיר של מוות ואיבוד עצמי, זה בחינת ספירת הבינה שנאמר עליה אדם כי ימות באוהל כל הבא אל האוהל כו'.

וכן ניראה, שיש כמה דברים להבדיל ביניהם והם כאמור לעיל, שיעור האור שיש לבנות ממנו כל חיה [זה תלוי בשורש של הנאצל], זה ניבחר בד' עולמות אבי"ע כאמור, שנמצאים בעולם הזה דנוגה שהוא אמצע כל העולמות. ואצילות העולם הזה שהוא בחינת ג"ר יש בו אור הגבוה ביותר, ובריאה דעולם הזה אור נמוך יותר שהוא חג"ת, ואח"כ יצירה בחינת נה"י, ומלכות בחינת עשיה. וככל שהאור יורד יותר – מתחלק ונעשים יותר ויותר מינים שונים וקטנים.

ואחר כך יש את בחינת שיעור הספירות שבה נאצלה כל בעל חיים, דהיינו יש נקודה שהוא בחינת ביצים ויש תלת גו תלת שהוא מחוסר כנפיים או ידיים פעילות ויש ו"ק שהוא עם כנפיים לעופף בהם הרומזים לחסד וגבורה, ויש ג"ר שהוא עם שיעור אינטליגנציה גבוה ובחינת יונקים.

וכן יש את הבחינה של העולם שרומזת אותה חיה, דהיינו אש רוח מים עפר. שהם חכמה בינה תפארת מלכות. ובהתגברות אחת מהמידות הנ"ל, מיד תהיה החיה מן המים. זה אינו תלוי בשורש שממנו הגיע הנאצל אלא לאן הוא הולך דהיינו באיזה היכל יתערבב ויתכן שגם בשורש.

ניתוח התנין: תגבורת החסדים כיון שדואג לילדים ולכן יש לו 4 חדרים והפרדה כמעט מלאה בשונה מנחשים זוחלים אחרים, אמנם מכיון שהוא מבחינת יצירה-עשיה לכן הוא במים וביבשה. ולכן הוא מטיל ביצים כיון שהוא נאצל בבחינת תלת גו תלת, דהיינו ביצים ועם ידיים ורגליים חלשות ללא יכולת לעופף. ולכן אין לו דם חם כיון שהוא תלת גו תלת או מבחינת יצירה-עשיה כנ"ל.

ניתוח האריה: תגבורת החכמה ולכן דואג יותר לעצמו ופחות לילדים, אמנם מכיון שהוא מבחינת אצילות לכן הוא מעל פני הקרקע ויש לו ד' לבבות ודם חם. ולכן הוא יונק מכיון שהוא מבחינת ג"ר. והוא מתגבר על שכנגדו בעולם מבחינת החסדים, כעין שהחסד מתגבר על הגבורה, דהיינו אוכל פרות וכו'.

ניתוח הנחש: תגבורת החכמה ולכן דואג יותר לעצמו ופחות לילדים, כמו כן הוא מבחינת יצירה לכן הוא הולך על גחון אבל גדול יותר מחרקים כיון שיש בו יותר אור ולא התפצל ולכן יש כ-10 אלף זוחלים. מטיל ביצים כיון שהוא מבחינת תלת גו תלת. מכיון שיש בו המון חכמה (בחינת חסד) הוא מתגבר על המון בעלי חיים אחרים.

ניתוח הדגים: תגבורת החכמה ולכן דואג יותר לעצמו ופחות לילדים (חצי חכמה חצי חסדים), כמו כן הוא מבחינת יצירה. מטיל ביצים כיון שהוא מבחינת תלת גו תלת. בעל דם קר ו-2 לבבות כיון שהוא מתחת לבריאה ואצילות שהם ד' לבבות ודם חם.

יסודות האבולוציה לפי הקבלה

והנה כל החיות יצאו מהאדם, כי נה"י דאצילות עולים לחג"ת לזיווג ויוצא שם רוח האדם, ואח"כ יורדים חזרה המ"ן ומתחלקים בנה"י ובכל האחזים דהיינו ב"ע. ויש קומת אדם, ובנה"י יוצא קומת בהמות יונקים (דהיינו בפועל יוצאים המלאכים הקדושים אבל על דרך הדימיון כך גם יצאו החיות בעולם הזה) הכי דומות לאדם, כי הידיים הפכו לרגליים כי עכשיו כל קומת נה"י היא קומתם. ואח"כ אותו עניין בבריאה רק שמישם יוצאות הציפורים בקומת נה"י ואיבדו אף את הרגליים להלך בהם ונעשו מעופפים, ולכן יוצאים מאצילות לבריאה היונקים ומבריאה ליצירה הציפורים, וכל זה ע"י עונתה לא יגרע, ומיצירה לעשייה הזוחלים ע"י שארה לא יגרע (ע"י בספר 'בית יעקב' בפרק עולם המלאכים) ובעשייה יוצאים גם מיני שקצים ורמשים שהם הקליפות ממש וכיון שאין שם כמעט אור דהיינו נגמרו המוחין והאורות דשארה ונישאר רק הכלים דכסותה לכן יצאו קליפות ממש וגם לכן הם בתוך האדמה ממש. וניראה שהדגים ג"כ יצאו ביצירה כיון שאין להם ידיים ורגלים רק סנפירים והם דומים לנחש שאין לו איך ללכת וכעין נחש מים, ומצד שני הדגים הם בעלי סנפיר בדומה לציפורים שמעופפות אבל אין להם רגליים לכן ניראה שהם יותר כנחשים.

לאכלכם ולאשרבתיכם ולאכללפטפכם ויאמרו החיתו ונמצאחן בני יאדני והיינו נועדי ים לפרעה וישמאתה יוסף לקדעדי ומה זה העלאת
 יוסף ישראל את ימינו וישתעל ראש אפרים והוא הצעיר ואת שמאלו וקראשמה שכל את ידי וכן חוששה בכבודו וברך את יוסף ויאמר האלה
 ימנו גרם רכבו והמשפחה ויראנו מהכיל וכן ואת הארץ כי נעמה ויטשכמו לסבלו יהי למטעבדן ידי עמו כאחז שבטי ישראל יהי נחש
 נאביו ויעלו את כל עבדי פרעה וקני ביתו וכל זקני ארץ מצרים וכל בית יוסף ואחיו ובייתאבי ורקטפס וצאנסו בקרסעזבו בארץ גושן וי
 היכל נפשי צאי ירך יטקבשבע יסנפשו ויוסף היה במצרים וימת יוסף וכל אחיו וכל הדרו וההוא ובני ישראל פרו וישרצו וירבו ויעצמו ו
 תילד אשה מי נקמתן העברייתות נקל אתה ילד ותאמר להבת פרעה הילד ותאמר להבת פרעה הילד כי אתה ילדה
 נודתסנהו יאמר משה משה יאמר הנני ויאמר לתקרה להם של עלי מלך גלוי כי המקום אשר אתה עומד עלי ואדמה קדש הוא ויאמר אנכי א
 אעשה בקרבן ואזר כן ישלח אתכם ונתתי אתחן העם הזה כפי נמצר ים והיה כיתלכון לאתלכור יקם ושאלה אשה חסכתו ומגרת ביתה כלי

והנה העטלף הוא ממוצע מבריאה ליצירה כי הוא יונק והוא ציפור נימצא שמקומו כעין עתיק בין בריאה ליצירה, ולכן מצד א' יש לו כנפיים ומצד ב' הוא יונק דומה לבהמה. ולכן בדילוג זה רואים שהעטלפים עומדים בין 'יששכר חמור גרם', ובין 'יהי דן נחש על דרך שפיפון עלי אורח'. דהיינו ממוצע בין חמור ובין נחש וכבר אמרנו שהממוצע בין חמור ונחש הוא ציפור כנ"ל ולכן הם ציפורים כמו שהתורה קוראת להם כי לעולם עתיק הוא בחינת עולם תחתון שהוא יצירה ששם הציפורים כנ"ל אע"פ שהוא ממוצע בתכונות שלו.

חור שחור כפול

מובא בזוהר: "מבין תרין קיימין, נפיק קיימא חד, חשוף בחשוכא, וכל אלין גונון אתחזון ביה. והאי איהו ערלה, דאנהיג דכר לנקבה, לאזדוגא כחדא, למקווי חד", רמ"ג ע"א. שמדבר שם על ס"מ ואשתו, והנה כנודע כדי להוציא דינין צריכים הס"מ ואשתו להתחבר כחד, בדומה לקדושה שמוציאה הארת מוחין, ואלו מוציאים דינין, ואינם יכולים להתחבר אלא כד מהפכין בסוד: "עבד פי ימלוך". וחיבור זה שלהם נקרא תנא עשן, והוא כלול מדינין דנוקבא ודינין דדכורא, כי דינין דנוקבא הם בסוד המלכות המסיימת לסלק מוחין דג"ר, ודינין דדכורא הם בסוד המלכות הממותקת שרוצה ליטול מן המלכות שנתערבה בבינה ולכך חייב מוחין דג"ר, שישארו במדרגה, והנה כאן מתחילה המלחמה בין הס"מ לאיתתיה, המתוארת שם בזוהר, כי אשתו לא מוותרת לו, והוא לא מוותר, ואין המאחד ביניהם, כמו בצד הקדושה אשר הלבנה מיעטה את עצמה ואת אורה כדי להתבטל לשמש, והקרב ביניהם הולך על סדר ד' מדרגות כמתואר שם.

ובזה נבין מדוע גילו המדענים חור שחור כפול רק בעת שאובמה עלה לשלטון כי הוא ואשתו הם בסוד ס"מ ואיתתיה, ח"ס המובא בזוהר (רס"ו ע"א) "כעניי שפחה אל יד גבירתה, דא היא שפחה דאוקימנא, דקטיל קודשא ברין הוא חילא דילה במצרים, דהא לית חילא דידה, אלא כד אתנגיד מתמצית דהאי ארץ ישראל. וארץ ישראל גבירתה אקרי. ועל האי כתיב, (משלי ל) תחת שלש רגזה ארץ. מאן ארץ. דא ארץ ישראל, כמה דאתמר. תחת עבד פי ימלוך, אליו אינון עבדים דקאמרון. כד אתיהיב שלטונותא לחד מנייהו. ודא הוא דכתיב, אשר הוצאתיך מארץ מצרים מבית עבדים. שפחה פי תירש גבירתה דא היא שפחה דקאמרון".

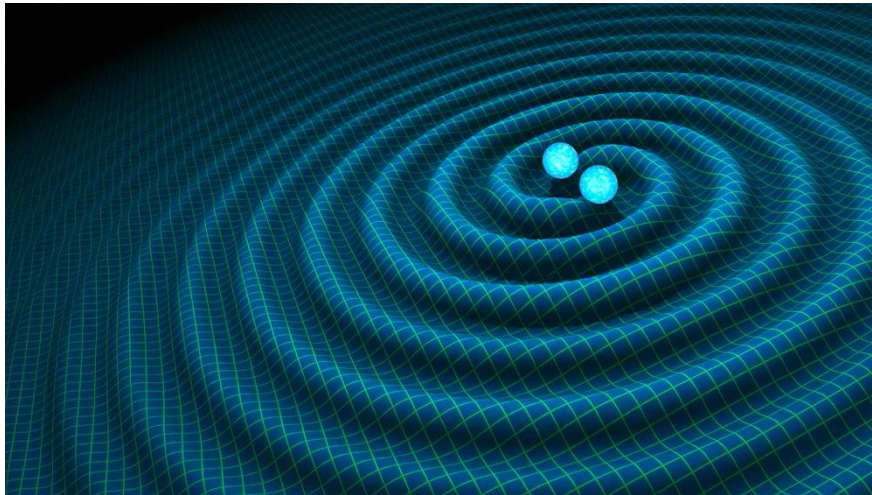
ובזה נבין מהו סוד: תחת שלש רגזה ארץ, שאותו הרגז מתואר לעיל גם בבני אדם, כי שם מדבר בבחינת הס"מ ואשתו דעולמות אבי"ע שע"י התחברות שלהם עד שלא מתגברת הנקבה, הנה משלחים הדינין על בני האדם להרגיז ליבם, ולהסית אותם מן הקדושה כי אז הנקבה יוצאת בחזק יד ומצמצמת כל מוחין, ואח"כ שמתגבר הזכר על הנקבה, מרגיזים אותם בשקט בשנאה כך שלא מסתלקין המוחין לגמרי כי אין שבירה, ואח"כ מתחיל ביניהם מלחמה כך שמסתלקין ולא מסתלקין המוחין, עד שמנצחת הנקבה דס"א ומצמצמת כל המוחין כנ"ל, ובה ניבחן שהיא בולעת את הזכר כי מתלבש בתוכה, ובה יש להם ייחוד.

אלא דייק בלשון הזוהר הקדוש שאומר: דהא לית חילא דידה, אלא כד אתנגיד מתמצית דהאי ארץ ישראל, כלומר אין כוח בס"א להתגדל אלא כאשר מושכין מן ארץ ישראל, והנה ארץ ישראל בחינת ז"ן, כי ארץ מורה על רצון ותשוקה לישראל שהוא ז"א, ונקט ארץ מטעם שבפסוק נזכר ארץ, אבל מדבר אף על מקום חזון שהם בחינת ז"ן כנ"ל פרק ד' כוחות בטבע. והנה את הכוח שלהם שואבים ממש מן הקדושה כיון שע"י התגברות השמאל על הימין כאשר חוטאים מושכין הארת ג"ר עליהם ממעלה למטה מקו השמאל, כי הדינין ששטים בעולם הארות המוחין שנסתלקו ונתעבו ונעשו לדינין בתחוננים ובהם מרגיזים בני אדם או עושין דין ברשעים. וכעין זה בגשמיות אלא אוקי באתרא, תחת שלש רגזה ארץ, הארץ ממש כנ"ל שהיא בחינת המקום והזמן שרועדים על ידי הדינים דנפקי מן ס"מ ונוק', וכאשר מתחברין אלו החורים השחורים ומסתובבים זה סביב זה כדי להתחבר בשלימות וזה ניבחן למלחמה הנ"ל, יוצאים ובוקעים על דם גלי כבידה, וזה ניבחן לגלות השכינה כפי שאמרנו לעיל בפרק ד' כוחות, ואלו הם בחינות של דינין שיוצאין לעשות ברשעים וניראה שאלו חסד וגבורה דס"א או יסוד ומלכות דס"א, וכל כוחם הוא מן המקום והזמן שהם תו"מ דקדושה, כי מה שנטלו מכאן עשו כאן.

ויש להבחין, שאלו הדינים הם כבר דין ברשעים, ושם בזוהר משמע דכל הראש של הס"א הוא המחשבה לעשות רע, דהיינו כיצד להחטיא את בני האדם, ומשם נפקי רוגזא לעלמא שעל ידי רוגז מתגברים להחטיא בני אדם. והגוף של הס"א הוא הבחינה שכבר מוציאה מן הכוח אל הפועל את הדינים, ולכל דרגה את היכולת שלה.

וא"כ נבין היטב שהראש הוא בחינת האנרגיה, והגוף הוא בחינת החומר, שכך הוא בקדושה כנודע מפרק ד' כוחות הנ"ל, וכה"ג גם החומר השחור מתחלק לב', הראש הוא באנרגיה השחורה, והחומר השחור הוא המוציא דינים והוא בחינת החורים שחור.

ומ"מ צ"ע אם החומר האפל יצא בתיקון חג"ת נה"י, שהרי יצא משם ב"ן שהיה בו כבר צמצום ב', וא"כ יש בו ראש וגוף, אמנם הג"ר יצאו בחד"ר, אבל הז"ת. ואולי הטעם מפני השג"ר היו בהארת הבינה שפירושה כלי בקומת בינה, וא"כ יכלו לקבל תיקון הקוין כראוי. והסיבה שנישברו כ' הרב שנתערבו בחי"ב עם בחי"ד א"כ הוכשרה הבחי"ד לקבל הארה ע"י הבחי"ב כעת שנתכללה בה וכן בחי"ד נתכללה בכל ט"ס של בחי"ב שהם ט"ס דס"ג, ובהגיע הארת החכמה לבחי"ד הכלולה בבחי"ג כבר לא נתצמצם האור כמו מקודם מחמת המסך המתוקן בה, ואז נחשבו למתים כיון שקיבלו אור בעל מנת לקבל ולהנות ואם היה בהם תיקון קוים היה עולה קו האמצעי להגביר הימין וצ"ע.

והנה לפי מה שאמרנו כאן לעיל, משיכת הארת ג"ר מקו השמאל פירושה: אפשר להבין היטב לפי עליית קומת החסידים באטום, כי כאשר פרוטון בחי"ג ר"ר מתפרק, הנה זה מורה על התגברות צד השמאל שהוא בחי' ו"ק באטום, ואין להקשות שמדובר כאן בזו"ן, דהא כל זו"ן דעולמות אלו הם ז"ת דבינה כמ"ש הרב בכמה מקומות מטעם שעלו הזו"ן להתכלל בבינה וצמצמו את הזו"ן התחתונים. הלכך, האיזון הוא בזו"ן הזה גופא שהוא בחינת ו"ק דבינה וג"ר דבינה, שהם הניטרון והפרוטון. והנה אז משתחרר פוזיטרון אחד שהוא אנטי-אלקטרון, וכעת נבין דברי קודשו של הרב, מה הפירוש "מושכין ג"ר דקו השמאל", דהיינו ג"ר שהם מבחינת שם ב"ן, שהוא קו השמאל הכללי של כל האצילות כנודע, שכבר אמרנו לעיל שהוא בחינת אנטי-חומר.

פתח אלהם ועד אלה כהן וזבח וזבח ישלמי סליהו והוא ותם וזרק הכהן את הדם על מזבח וזבח יהוה הפתח אלהם ועד והקטיר ריחה לבן
 בן יי הוא אלהם בנדתם אתה לא תקרב לגל ותערו ותהו אלא שתעמי יתך לאתתן שכבתך לזרע לטמאה בהו מזרעך לאתתן להעט
 או חפשו לאנתן להנקותה יהיא יומתו כי לא חפשו והביא את אשמו וליהו האל פתח אלהם ועד אילאשם וכפר עלי יהוה הכהן ו
 תכלת ומותי ומתו שני הם תבלע שני דמי הסבם איש אשר ישכב את זכר משכב יאשהתו עבה עש ושני הם מותי ומתו דמי הסב
 לראשו שמון המשחה ומלא את ידו ללבש את חגדי יסאת ראשו לא יפרעו ובגד יולא יפרסו על כל נפש מתמלא יבאלאב יולאט
 והשיאו אתם ען אשמה בכלם את קדשי הסכיני יהוה המקדש וידבר יהוה אל משה לאמר דבר אל אלהרן ואלבניו ואלכל
 ושני עשר ניססל תבלו ולהבשמן אשה ליהוה ריח ניחח ונסכה יי רביעתה יין ולחם סוקלי וכרמל לאתאכלו עד עסיה יון
 נותיכם ומלבד כל נדריכם ומלבד כל נדבתים כסאשרתתנו וליהוה האך בחמש עשר יום ולחדש השביעי יבאספכם אתתבו אתהא
 וירגמו אתו אבן ובני ישראל עשו כאשר צוה יהוה את משה וידבר יהוה אל משה בחרסיני לאמר דבר אל בני ישראל ואמרו
 לוי יצאביב לוטב לאחזתו ואישכי ימכרבו יתמושב עיר ורחו ומהוה יתהגאלתו עד תששנת ממכרו ימי סתהיהגאלתו ואסלא
 כיאני יהוה אלהיכם את שבתת יתשמרו ומקדשי יראו אני יהוה האם בחקתי יתלכו ואת מצותי יתשמרו ועשיתם אתם ונתת

צמצום א' וב'

ובדברי הרב מצינו שיש צמצום א' וצמצום ב', שבצמצום א' יצאו כל הפרצופים מראש עולם א"ק עד עולם הזה אולם בעולם הזה יצאו בלא מסך כי מפסיק המסך על נקודה של בחי"ד, ואנו בתוך הבחי"ד הזאת כביכול. והנה כנודע מכוח הארות של עולמות א"ק ואצילות יוצאים רבוא רבואן עד אין מספר של עולמות אחרים, ונמצאים בכל המרחב הזה כביכול, כמובא ברמח"ל, וכנזכר בזוהר. והנה נימצא שמרכז כל העולמות כולם הוא הצמצום הא' הזה של בחי"ד, כיון שכולם יצאו כלולים בצמצום זה, והנה כמו שאמר מרן בעל הסולם ז"ל, זה יבחנו שכל הפרצופים בהגיע אורם אל הבחי"ד מיד מחזירים את האור אחורנית, ולכן מצאו המדענים היום

שכל הגלקסיות מחזירות אור אדום מבחינת דין מהעולם הזה שהוא הבחינה ד' והם עיקמו את הפירוש הנכון, אבל אמרנו שם שהעולם אינו מתפשט רק שהכוכבים מתרחקים מאיתנו. עיין בפרק המפץ הגדול.

והנה פירוש זה של צמצום א' בעולם הזה, הוא בחינת התמעטות האור העצמי של הבחי"ד, שהיא המלכות. והנה היא רמזה בירח, ועולמות ב"ע רמזים בעולם הזה. ועולם אצילות בכל הז' כוכבי לכת והשמש (אף שבעצמם אינם אלא בבחינת קליפת נוגה שאחרי חיצוניות דעשיה דקדושה וא"כ אין להם שם מעצמם אלא מה שקיבלו מכל הד' הקודמים), וכל שאר העולמות רומזים להארת האצילות. ואפשר שרומזים רק לעולם הנקודים והאצילות. ואנו אומרים רומזים כיון שכאן אין לומר שהם בחינתם ח"ו, ועיין בספר רחובות הנהר למרן הרש"ש, שהשיג עליו בעל הסולם ז"ל שאי אפשר שעולה העשייה יהיה נכלל בבחינת יחידה שבו בעולם א"ק, וכ"ש כאן שאנו מדברים בעולמות הפירוד והנוגה. אלא מכיון שכל העולמות ניבראו בהיקש ובגזירה שווה, נוכל ללמוד סתום מן המפורש. ואף שעולמות אלו אינם כענפים לשורש כמ"ש הרמח"ל ז"ל, הנה הם מתאימים מבחינת הענפים ע"י כוח יש מאין לשורש, אבל לא משתלשלים ישירות.

והנה א"כ, נימצא לפי מ"ש הרב ברנדווין זצ"ל בהערותיו על ע"ח שער עיגולים ויושר שעולמות ב"ע קיימין בין צמצום ב' לצמצום א', שהם בחינת שמש וירח כנ"ל, וכן כיון שעתיק נתקן בסוד בקע ולא בקע אשר הדכר שלו לא נתקן בצמצום ב' ולכן יכול לעבור ולבקוע עד נקודה דעולם הזה דצמצום א' משא"כ הנוקבא שלו ע"י שנתקנה בצמצום ב' וכן כל פרצופי אצילות אשר המרכז שלהם יהיה נקודה דעולם הבא בחי' צמצום ב' שזה הפרסא בין אצילות לבי"ע (והטעם כיון שהפרסא אשר ניתקנה באצילות לא נותנת לכל הספירות דבחינת צמצום ב' לעבור מתחת לאצילות, כיון שזה מה שגרם לשבירת הכלים, כאשר נתערבו ט"ס דס"ג שהם בחי"ב אחר צמצום ב' עם זו"ן דאק שהם בחי"ד והתערבות הזאת גרמה לקבלה בבחי"ד של הכלי המעורב ושבירה).

והנה צמצום ב' הוא בחינת השמש, שהיא בינה, ועלתה ונתכללה שם המלכות, שהיא בחינת הירח, ולכן הירח סובב את השמש, כי זאת בחינת התלבשות בגשמיות, בחינת ואל אישך תשוקתך, נקבה תסובב גבר. והנה הבינה בחינת השמש, היא באמת תבונה ותפארת, ג"ר וו"ק שלו. ובזה יתורצו כמה מאמרים סותרים בזה. והנה נימצא לפי זה שכל עולמות שמתחת לפרסא דאצילות שהם עולמות ב"ע סובבים את נקודה דצמצום א' בחינת הירח, ונקודה דצמצום ב' כל עולמות אצילות ועתיק סובבים אותה שזה בחי' השמש.

והנה נקודה דצמצום א', כיון שאם היתה עומדת מעל ב"ע לא היה להם קיום כלל, לכן ירדה מתחת לבי"ע ושם עומדת בחינת המלכות המסיימת, וכל פרצופי א"ק כו' היא בחינת מרכזם. והנה נמצא לפי"ז אשר עולמות ב"ע משפיעים למלכות, אף שבאמת ראויה היא לעלות ולהיכנס בפרסא דאצילות ולהאיר להם, זה סוד הירח שהוא לפי האמת סובב את כדוה"א, מצד א', ומצד ב' הוא מאיר לכדוה"א.

וכה"ג נקודה דצמצום ב', כאשר המלכות עולה לבינה באצילות, הנה ניבחנו שהיא ראש להם, וכולם סובבים אותה ואת הבינה, ז"ס שבעת כוכבי הלכת שסובבים את השמש, וכאשר יורדת אז היא שוב בבחינת הירח, בחינת צמצום א', אמנם שוב היא ראש לשועלים ב"ע, כיון שמתלבשת בהיכל ק"ק דבריאה אמנם אלו רק ט"ס ראשונות שלה. אמנם מבחינת הצמצום א', שהיא מלכות דמלכות שלה, יורדת מתחתיהם לבחי"ד ושם עומדת. ז"ס שאין לא"א פה כיון שנגזג מלכות דמלכות הזאת מלקבל השפע בבחי' צמצום א'.

מים עליונים ותחתונים

הנה מצינו ב' פירושים בענין מים עליונים ומים תחתונים, וכן מצינו לפרש ב' פירושים מה הוא הרקיע דהיינו האטמוספירה וכו'. ודע שהאוויר בעולם יש בו 20% חמצן ו-80% ניטרוגן נתון, ומבחינת העירבוב הם מעורבים באופן אחיד יחסית. וכבר כתבנו לעיל פרק ד' יסודות שהשמים יש בהם יסוד הרוח, והוא רומז לבינה. והנה בינה זאת יש לפרש שהיא ישסו"ת, או יש לפרש שהיא כולה ס"ג וכלולה מבינה בג"ר שלה וישסו"ת בז"ת, וידועים דברי הרב ז"ל שיש בתבונה רביעית האור ממה שיש בס"ג כולו, כי אם שם הס"ג הוא: יו"ד ה"י וא"ו ה"י, אז נימצא שתבונה היא שם אחרון ה"י וכלולה מג' פרצופים כנודע בדברי הרב, ולכן רביעית האור כלול בה, ושלושת רבעים כלולים בראש שהוא בינה, וכל זה מבחינת איכות אבל אמר הרב שחצי הס"ג בינה וחציו תבונה מבחינת כמות.

נמצא לפי זה שצריך להבין מה הוא הרמז באטמוספירה, כי אם נאמר שהיא רוח כנ"ל והיא בינה, אז בודאי שהוא רומז לס"ג, ואז חצי המקום הוא בינה וחציו תבונה, ואז נאמר שהעשרים אחוז חמצן רומזים לאור התבונה להבדיל, וכן שמונים אחוז רומזים להארת בינה, כיון שכבר אמרנו שכל החומר בעולם הזה הוא אור, והגזים רומזים לבחינת הדקות שיש בבינה ותבונה.

ולפי זה יוצא לנו שמים עליונים הם א"א ואו"א, ומים תחתונים הם זו"ן, והמפריד ביניהם הוא ישסו"ת שהם ז"ת דבינה מהחזה ומטה. כי אין זו"ן מקבלים הארת החכמה אלא ע"י זו"ן שעולים שם למ"ן ומכריעים בין ג"ר לז"ת דבינה שז"ס מחלוקת ימין ושמאל, ומקבלים ישסו"ת בשבילם.

לעומת זאת, ניראה שיש עוד פירוש אמיתי והוא מה שכתב הרב ז"ל: "וכבר ידעת כי היסוד נק' רובע ישראל פי' רביעי של ת"ת הוא מדת היסוד כי שיעורה דגופא ד' בריתות הוא והמל' היתה רביעית היסוד וכשנתעלו ועלו יסוד ומל' ונכללו למעלה בחצי ת"ת כנ"ל הנה היסוד נגדל ונעשה כמדת ת"ת עצמו ונגדלה מל' כמדת היסוד כולו שהיה בתחלה רובע ישראל רביעית הת"ת ואח"כ ביניקה נגדלה המל' כמדת הת"ת ממש אח"כ בגדלות המוחין נתגדלה גם היא ונעשה פרצוף שלם. דע כי מחצי ת"ת דא"א עד סוף היסוד דא"א נעשה נשמה לז"א ומעטרת יסוד דא"א נשמה לנוק' דז"א נמצא כי א"א מתפשט ומתלבש בכל אצילות כולו ואור א"ס עובר בתוך א"א ועליו נאמר ואתה מחיה את כולם כי הוא מחיה כל העולמות בהתלבשו בתוכם כנ"ל".

שער הספירות

פרק א

שורש הספירה

הנה שער או"א פ"ה ופ"ז כתב הרב מה ההבדל בין ספירה לספירה בבחינת השמות והמספרים, והעניין שיש לספירות פנים ואחור כמתואר לעיל, והפנים הם הארה חזקה בבחי' אור ישר והאחור חלשה בבחינת אור חוזר, ולמשל כתר דאבא, ט"ס ראשונות נותנות הוי"ה פשוטה ואחור ט"ס ראשונות נותנות הארה בריבוע: י"ה י"ה הוי"ה, אבל המלכות הכתר דאבא נותנת את מספר הוי"ה וזה הכלל שתמיד המלכות נותנת את מספר הפנים, ואחורי המלכות את מספר האחור דפנים. וכעד"ז חכמה דאבא יוצאת בט"ס ראשונות מילוי הוי"ה דיודי"ן אחור זה ריבוע המילוי הזה, ומלכות חכמה דאבא מספר הפנים והאחור של הכתר דחכמה דאבא בפנים ואחור שלה. וכעד"ז כל ספירות אבא, הכתר פשוט, חכמה מילוי, ובינה מילוי דמילוי, חו"ן הם הוי"ה דע"ב דיודין כי הם פרצוף אחד בסוד החכמה. וכעד"ז כתר אמא יוצא בט"ס ראשונות בבחי' אהי"ה פשוט, ואחור בריבוע, ומלכות כתר דאמא מספר הפנים והאחור מספר האחור.

והבחן המדרגות בתוך כתר דאבא, הוא כך שבחכמה דאבא יש יו"ד ה"י וי"ו ה"י ונחלקים כך: קוץ היל' כתר, יו"ד בחכמה, ה"י בבינה, וי"ו בז"א, ה"י במלכות.

ומכל מקום, מכאן אפשר לדעת שורש כל ברייה מהיכן לקוחה, שהרי חישוב המספר בעולם הזה, והצגתו כשילוב היות, הוא בחינת השורשים העליונים כמו שנוהג הרב לעשות בכל מקום. וכן דע שכל התחלקות הזאת במילוי ומילוי המילוי, מורה על התחלקות האורות הפשוטה, שהרי כתר דאבא בפשוט הוי"ה דיודי"ן, וא"כ הוא אחדות גמור בערכו, ואח"כ מתפצלים האורות עוד בחכמה דאבא לי' אורות המילוי והם הם הקודמים רק שנחלשו מעט, ואח"כ לכ"ח אותיות בבינה וכעד"ז. אלא שבז"ת צ"ע שהרי אמרנו שהוא מילוי הוי"ה דיודין. ונודע שז"א יש בו סוד כ"ח מ"ה וה"ס בינה כמ"ש הרב (שער י"ד פ"י). וא"כ בינה היא הנותנת אלו הכ"ח, ואז נעשה הוא הז"א מ"ה בסוד שם הוי"ה דאלפין. והטעם לזה, כיון שהוא כלול רק מו"ק ומלכות ואינו פרצוף שלם לכן אינו יכול לעשות מילוי כמו בינה דאבא וחכמה דאבא שיש בהם ע"ס, אלא אורותיו מקבלין הוי"ה דיודין כי הוא באבא, ואחרי שיוצאין ממנו נקראים הוי"ה דאלפין.

פרק ב

מבנה הספירות

והטעם שאנו כותבים שמלכות דמלכות דאצילות מתלבשת בעתיק דבריאה כו', כאשר הכתר רוצה להשפיע בכתר דבריאה, או חכמה ובז"א וכדומה, הנה כיון שיש יחס של פי עשרה בין עולם לעולם לכן צריך להשפיע ע"י מלכות דמלכות שהיא עשירית המלכות שגדולה כעשרה ספירות של כתר דבריאה לפחות והבן.

שער ז

שער הדרושים

פרק א

ד' הכוחות

כוח הכבידה

דבר נוסף שגילו לאחרונה הוא גלי הכבידה, שנוצרים מגלים של המקום זמן עצמם, כאשר ב' חורים שחורים מסתובבים זה סביב זה.

וכבר אמרנו פעם שזה מה שכתוב (שמאול א' ד'): ותקרא לנער אי כבוד לאמר גלה כבוד מישראל אל-הלך ארון האלהים, כלומר גלי כבידה רומזים להפרעות במקום ובזמן. וכאשר המדענים גילו את זה, זה רומז עוד יותר לגילוי של הכבוד. והנה כבר אמרנו שהמקום והזמן הם בחינת התפארת והמלכות. והמלכות נקראת "כבוד" שזה הארון שלקחו פלישתים. והתפארת נקרא "לוחות הברית". לכן: גלה כבוד מישראל.

זה הכלל, כאשר יש הפרעה בחיבור המקום והזמן שהם אחדות גמור, זה ניקרא גלה כבוד.

והנה לפי דברי הרב הסולם זצ"ל, הפירוש הנכון יהיה שמידת העביות הגדולה נמצאת במרכז היקום כי אם נתייחס לכל המשקל ביקום כנקודתי או היקפי, אזי בנקודה האמצעית שבו שהיא מלכות, יהיה שינוי הזמן שווה לאפס כפי תורת היחסות הכללית. אמנם לפי זה, הכתר אז יעמוד במקום החיצוני ביותר שהוא בשולי היקום אז, ואז נאמר ששם שינוי הזמן שואף לאינסוף.

ולפי זה חידוש גדול, שבקצות היקום יש שינוי זמן אינסופי, וככל שמתקדמים לשם אז הזמן עובר מהיר יותר לאותו נוסע, זה דומה למה שאמרנו פעם שהאור עצמו הוא גם כן בעל שינוי זמן אינסופי יחסית לכל הצופים בו, וכל זה כאמור כי האור רומז לרוחני של העולם לכן לא משפיע עליו הזמן כלל ובשבילו כל העבר והעתיד כבר התרחשו, אמנם כל זה בבחינתנו, אבל בבחינתו יחסית לדרגה הרוחנית הקודמת הוא רואה רק את העבר, כשם שאנחנו רואים רק את העבר ע"י האור, כך האור רואה רק את העבר הרוחני הקודם אליו, ולא מקבל בבחינת הויה עכשווית כיון שגם הוא ניתמעט כאמור בסרטון הקודם, ועיין בקונטרס המצורף.

פירוש: האור עצמו נתמעט מג"ר לו"ק, כי מוחין דג"ר בלבוש חסדים הם הארת החכמה שהיא ראיית העתיד כמו הנביאים, ויש מוחין דג"ר בלא לבוש חסדים שזה ראיית ההויה האמיתית, ויש מוחין בלא ג"ר של חסדים

בלבד, זהה ראיית העבר בלבד זה המיעוט הגודל ביותר. ומכאן והילך יש מיעוט של הקומה גם, זה ניבחו להסתלקות כלים והתמעטות עד ו"ק בלבד.

ויותר נכון כמ"ש הרב בשער רוח הקודש, שנבואת משה רבנו ע"ה שהקול שלו של עכשיו מתלבש בקולו של עכשיו, והנה הקול סוד אספקלריאה המאירה בחינת התפארת, ומשה היה מתנבא מן הנצח ומקבל מן התפארת. ושאר הנביאים באספקלריאה שאינה מאירה פי' שקול דיבור או הבל שלהם של העבר מתלבש בדיבור או הבל שלהם של ההווה.

כוח המגנטי

ומבחינה פיזית, הכוח המגנטי הוא נפרד כיון שהוא פועל רק על חלקיקים שהם כבר בתנועה ומעניק להם עוד כוח שיוכלו גם להסתובב זה בחינת החיה, אבל על חלקיקים שאינם בתנועה פעול הכוח האלקטרוסטטי שהוא בחינת הנשמה לחלקיקים אלו שהוא רק נותן להם כוח להימשך לחלקיקים הפוכים (בעלי מטען שונה).

והנה מכאן ראייה שהזוהר קורא למוחין או לנרנח"י כוחות חה לשונו: "ואתונו י"ה כְּחֶשֶׁבֶן חַל"ם דְּאִיְהוּ אֲמָצְעִי, וְחַר"ק כְּחֶשֶׁבֶן ו"ה, ו' דְּרוּעָא ה' כְּתָף, קַמ"ץ י"ד פְּרָקִין דְּאֲצָבָעוֹ, וְהָאֵי אִיְהוּ (שמות יז טז) וַיֹּאמֶר כִּי י"ד עַל כֶּסֶף י"ה, וַאֲיִנּוֹן רְמִיזִין יְהו"ה אֱלֹהֵינוּ יְהו"ה, וְכַחֲמֵשׁ אֲצָבָעָאן דִּיד שְׁמַאלָא י"ד פְּרָקִין, רְמִיזִין כַּח"ו בְּמוֹכֶס"ז כַּח"ו, וַאֲיִנּוֹן כ"ח, דְּאֶתְמַר עֲלֵיהּ (במדבר יד יז) וְעַתָּה יִגְדַל נָא כ"ח יְהו"ה, וְהִכִּי סָלִיק אִי"ה או"ה כ"ח, דְּרְמִיזִין (ירמיה יז יב) בְּכֶסֶף כְּבוֹד מְרוֹם מְרֹאשׁוֹן. מִיַּד דְּאֶסְתַּלְקוּ, וְיִלְכּוּ בְּלֹא כַח לְפָנֵי רֹדְף (איכה א ו), וְבִגִּין דָּא אוֹקְמוּהָ מְאִרֵי מִתְנִיטִין, כָּל הָאוֹמֵר אֲמֵן יְהֵא שְׁמִיָּה רַבָּא בְּכָל כַּחוֹ, קוֹרְעִין לוֹ גְזֵר דִּינּוֹ שְׁל שְׂבָעִים שְׁנָה", וְנִירָאָה שְׁזֵה רִמּוֹחַ בְּפִשׁוּט וּמִילֵי וּמִילֵי הַמִּילֵי שֶׁהֵם כֶּתֶר חֲכָמָה וּבִינָה, כִּי פִשׁוּט הוּא כֶּתֶר וְאִם תּוֹסִיף עֲלָיו עֶשְׂרֵה אוֹתִיּוֹת דְּמִילֵי, יְהִיּוּ י"ד אוֹתִיּוֹת ח"ס י"ד פְּרָקִין שֶׁל יַד יְמִין וְאִם תּוֹסִיף י"ד אוֹתִיּוֹת שֶׁל מִילֵי הַמִּילֵי תִקְבַּל כ"ח אוֹתִיּוֹת. וְאִלּוּ הַמוֹחִין כַּח"ב או חב"ד דז"א. וּמ"ש בְּכֶסֶף כְּבוֹד מְרוֹם מְרֹאשׁוֹן, רִמּוֹחַ לִג"ר שְׁכַל כֹּל עוֹלָם שֶׁהֵם בְּחִינַת הַכּוֹחַ שֶׁל אוֹתוֹ עוֹלָם, וּבִפְרֵט נִירָאָה שְׁמַדְבֵּר עַל הַבְּרִיאָה שֶׁשֶׁם הַכֶּסֶף, שֶׁהֵם בְּחִינַת הַיֵּחַל קוֹדֵשׁ הַקְּדוּשִׁים שְׁכֹלֵל מִג"ר שֶׁהֵם ט"ס דְּמַלְכוּת דְּאֶצִּילוֹת הַמִּתְלַבְּשׁוֹת בְּהֵיכַל זֶה, וְהוּא בְּחִינַת ד' רִגְלֵי דְכַרְסִיָּא, וְיֵשׁ אַח"כ עוֹד ו' הַיֵּחַלִּין שֶׁהֵם שֵׁשׁ דְּרָגוֹת לְכֶסֶף, בְּחִינַת ו"ק, וְהַאֲחֵרוֹן הַיֵּחַל לְבִנְתָּה הַסְּפִיר שְׁכֹלֵל יְסוּד וְעֵטְרָתוֹ, וּמִתְחַתֵּיהֶם בְּחִינַת פְּרָצוֹף הַמַּלְכוּת שֶׁל אוֹתוֹ עוֹלָם וְהַעֲשִׂירִית שֶׁבּוּ בַּח' הַמַּלְכוּת דְּמַלְכוּת מִתְלַבֵּשׁ בְּעוֹלָם הַתְּחַתּוֹן מִמֶּנּוּ מִשָּׂא"כ מַלְכוּת דְּאֶצִּילוֹת יִרְדָּה כֹּל ט"ס לְמַטָּה מִמָּה שֶׁהִיָּתָה לְבוּשָׁה בְּתַנְה"ד דז"א.

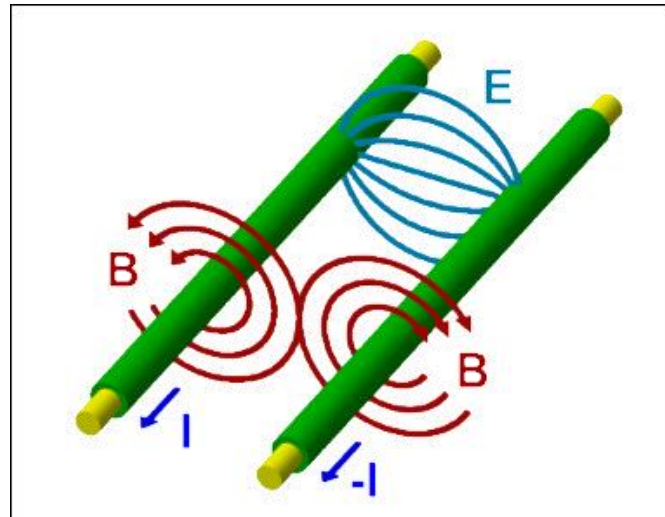
הכוח המגנטי תלוי במהירות החלקיק ובחזק השדה המגנטי, ופירוש הדבר הזה הוא כפי שמבאר בליקוטי מוהר"ן בכל מקום, שכאשר המוח והלב והכבד שהם בחינת פרוטון וניוטון ואלקטרון, נמצאים בתנועה מתמדת ע"י שאדם מתלהב בעבודת הבורא בשמחה, יכול למשוך עליו הארת החיה שהיא מסוגלת לעשות תולדות, אמנם באדם זה קצת שונה כאמור שהוא מושך תחילה רוח נשמה כו' ורק במדרגה גבוהה מאוד חיה, ועיין בקונטרס המצורף.

והנה כבר אמרנו שגלים אלקטרו-מגנטיים מתפשטים בחלל וגורמים לראות את כל העולם (זה שילוב של הארת העיניים והאחזניים כפי שנאמר בהמשך), לכן הכוח הזה הוא כנגד העיניים, כי היקום רוצה לראות את כל מקומות ממשלתו, כדרך שאדם יכול להסתכל על כל גופו, אמנם יש מקומות נסתרים שהאדם לא יכול לראות, כגון הגב ואחורי הרגליים, וכן הפנים, ודע שאלו המקומות הנסתרים הם בחינת החומר האפל ששם הקליפות, שאי אפשר לראות אותם באמצעות קרינה, והראש והפנים הם בחינת הכוחות האחרים שאי אפשר לראות אותם בעיניים כי הם כוחות, ולכן כל מה שניתן לראות הם בחינת חג"ת נה"י שהם מהחזה עד לרגליים מלפניך.

תכונה נוספת מעניינת של חלקיקים טעונים שזים כגון זרם חשמלי, היא שיש סביבם שדה מגנטי כאמור, כי הם בתנועה המשמחת את הלב והמוח ולכן יש להם אור מקיף גדול, והנה אותה תנועה הם מסוגלים להשרות על אחרים, זה כעין שאמרנו שהאדם עצמו הוא מוליך לאור ה' המתגלה בו, וכמו שכתוב אצל משה רבינו: וַיֹּאצֵּל מִן הָרוּחַ אֲשֶׁר עָלָיו וַיִּתֵּן עַל שְׂבָעִים אִישׁ הַזְּקִינִים, כְּלוֹמֵר שֶׁהִשְׁרָה וְהֵאֲצִיל מִן הָרוּחַ שֶׁל מֹשֶׁה רַבְּנוּ עַל שְׁבָעִים הַזְּקִינִים וְהֵם הַתְּחִילוֹ לְהַתְּנַבֵּא גַם כֵּן, כִּיּוֹן שְׁזֵה דוֹמָה לָזֶה, וְכַבֵּר אֲמַרְנוּ שֶׁהָרוּחַ שֶׁל הָאָדָם זֶה כְּמוֹ הַחִיָּה שֶׁל הַחֲלִיקִים, כִּיּוֹן שֶׁלֵּהֶם כְּבֵר יֵשׁ נֶפֶשׁ רוּחַ שְׁאֵלּוּ בְּחִינּוֹת כּוֹחַ חַלֵּשׁ וְכוֹחַ חֲזָק, וְהֵנָּה בְּצוּרָה דוֹמָה מֵאֲצִילִים אוּ מַעֲבִירִים הַשְּׂרָאוֹת הַשְּׂדוֹת הַמִּגְנֵטִיִּים מֵאֶחָד לַשֵּׁנִי, כִּךְ שֶׁשְׂדֵה מִס' 1 יִכּוֹל לְהַשְׂרִיאוֹת עַל חוּט קָרוֹב אֵלָיו זֶרֶם נוֹסֵף מִס' 2 וְכֵן שְׂדֵה נוֹסֵף.

והנה ביארנו למעלה, שהאור המקיף הוא בין העיגולים ובין היושר הכולל כלים ואו"פ של הספירות, ודע שהאור המקיף הזה הוא בחינת אלו כוחות המגנטיים או האלקטרומגנטיים, והעיגולים הם בחינת האלקטרוניס כפי שאמרנו כבר בפרק

סולגרו לאזרח הארץ וביסוקי סאתהמשכן כסהענן אתהמשכן לאהלהעדת ובערב יהיהעלהמשכן כפרעהמשכן עלפי יהוה יחזנו ועלפי יהוה יסעו וישאשר יהיה הענן מערב עד בקרו ונעלה הענן בבקרו העדהאלפתחאהלמועד ואסבאחיתקעו ונועדו אלי ידהנשיא ישראל ואלפי ישראל ותקעתסתרועהונחדשכם ותקעתסבצצרתעלעלת יכם ועלזבח ישלמי יכם והיו לכם לזכרון לפני יאלה יכם אני יהוהאלה גרשון ובנימררינשא המשכן ונסעדגלמחנהראובן לצבאתם ועלצבאו אלי צורבן שדיאורו עלצבאדי ועלצבאמטהבני אשרפגע אלבן עכרן ועלצבאמטהבני נפתליאחירעבענין אלהמסעיבני ישראל ויסעו מהריהוהדרך שלשת ימיסוארון בריתיהוהנסעלפני הסדרך שלשת ימילתורלהסמנו וזהוענו והואספספאשרבקרב והתאו ותאוהוישבנו ויבכנו ישראלו יאמרומי יאכלנו ובשרזכרנו ואתה שלפתחאהלו ויחראף יהוהמאד ובעינימשהרעו יאמרהמשהאל יהוהלהרעתלעבדך ולמהלאמצתי יחן תיויאמריהוהאלמשהאספהל ישבעי סאי שמזקני ישראל אשר ידעת כי הם זקני העם ושטריו ולקחתאח שימיסעד אשר יצא מאפכם והי הלכם לזראיען כי מאסתם את יהוה אשר בקרבכם ותבכו לפניו לאמר למר

הנה יש כאן עמקות גדולה שלא נוכל לבאר הכול כעת. ובקצרה נאמר, שהכוח המגנטי רמוח כאן במן שלא רצו הערב רב לאכול את המן שהוא עגול כמ"ש רש"י ורומז לעיגולים מגנטיים כנ"ל, אבל העדיפו דברים עגולים וקשים כעין האבטיחים והקישואים, שזה רומז לכלים העגולים שדיברו עליהם המקובלים ז"ל, ולכן רמוח כאן: ועתה נפשנו יבשה אין כל בלתי אל המן עינינו: זה המן פזרע גד הוא ועינו קעין הבדלח, כלומר המן הוא חומר שדוחה את הקיום המגנטיים שזה בחינת בדולח שהוא עופרת, והוא אינו מקבל הארה בתוך הכלי, זה רומז שהוא טהור יותר, אמנם הם רצו לאכול דברים אחרים שהם כלי קבלה שבהם משתמש היצר הרע, ולכן אמר עי"ן הבדולח שהוא "כח מגנט" בגימטריה כנ"ל, והנה התיקון לכל זה הוא השראת השכינה של משה רבנו על שאר כל השבעים זקנים, שזה בחינת השראות מגנטית כפי שכתוב בתרגום יונתן שם: ויאצל מן הרוח אשר עליו ויתן על שבעים איש הזקנים ויהי כנוח עליהם הרוח ויתנבאו ולא יספו, כי רוח הנבואה יש בה השראות ורמזה בכוח המגנטיות שיש לחלקיקים והבן היטב.

וכאמור הבדולח הוא מתכת מסוג עופרת, ולפי המדענים יש חומרים שמושכים אור מגנטי לתוכם, ויש כאלה שדוחים אור מגנטי, ולפי זה אנו רואים ביום יום את ברחל שנימשך למגנט, ולעומת זאת העופרת תידחה מן המגנט, ובזה נבין שהמן עצמו הוא בחינת חומר כזה שגורם לאדם להיות דוחה האור, ולעומת זאת קישואים וכו' גורמים לקרב את האור פנימה, ונישאלת השאלה: זה אמור להיות הפוך! המן אמור לקרב את האור פנימה?!

אלא התשובה היא, שבאמת כמו שאמרנו בפרקים הקודמים, היצר הרע שהוא בחינת הגוף מהטבור ולמטה ששם הנפש שרובה רעה, היא רוצה למשוך את האור לתוכה, כדי לקבל על מנת לקבל, כלומר – ללא מטרה ותועלת, רק כדי להנות מן העולם. זה חידוש שהתחיל מהעולם הזה שיש אפשרות לאדם להנות מן האור – בלי שום מטרה, רק כדי לקבל על מנת לקבל. ולא לקבל על מנת להשפיע וכדומה, ולכן החומרים שדוחים את האור בעולם הזה, כגון הבדולח והעופרת, הם יותר טהורים וניבחנו שהם מצד הקדושה, לעומת זאת חומרים שמקרבים את האור, הם טמאים יותר, וניבחנו שהם מצד הקליפה. כמו שיש בהמות טמאות וטהורות.

ופירוש הדבר הזה, הוא שגם האדם עצמו מורכב מימין ושמאל כפי שאמרנו פעם, שהם בחינת זכר ונקבה, וחוף מזה שלאדם יש גם את האישה שהיא בחינת השמאל והעיגול שלו, כי כל דבר מתחלק לימין ושמאל עד כל הנבראים כולם, ולא תוכל למצוא דבר שאין בו זכר ונקבה, חוץ מהקב"ה יתברך שמו, שבה נבדלים כל הנבראים מהקב"ה. שהם מחולקים לפרטים, והוא אחד יחיד ומיוחד כמ"ש הרמב"ם. ויש גם הדרגה של הימין והשמאל כפי שאמרנו הכוח החשמלי מחולק לימין ושמאל ואפילו נפרדים זה מזה, והכוח המגנטי מחולק

ומדובקים זה לזה צפון ודרום, וכוח הכבידה לכאורה אינו מחולק כיון שהוא הכי דק שיש אלא שאחר התבוננות מבינים שגם הוא מחולק למקום זמן שהם גם כן זכר ונקבה, והדברים האלה מבוררים היטב בדברי המקובלים ז"ל. ולכן האדם יכול להשיג גם כן נפש רוח נשמה בבחינת עצמו, ואת זה הוא עושה על ידי עבודת השם, וגם על ידי שמחה והתדבקות בבורא, ועוד נאריך בזה בס"ד.

חלקיקים מגנטיים

לכבוד הילולה של מר"ן האר"י זצוקל"ה ה' באב הבסרטון זה משולבים יסודות של גדולי רבותינו, לכן אל יחשוב אדם שיבין אותם במבט ראשון, וצריך לחזור פעם פעמיים לפחות לדקדק במילים, והעיקר להבין לפחות את הדימיון בין העיניים למגנט, כמו כן כאן נתחיל לדבר במושגים מופשטים מאוד, והכלל הוא - אם אינך מבין על מה מדובר, אזי מה שאתה שומע זה רק לשכך את האוזן כדי שנוכל לדבר במילים הבפרק הקודם ראינו כיצד כוח הכבידה, והכוח המגנטי, הם כנגד המצח והעיניים והנה נזכיר כאן שהמצח הוא בחינת הכבידה שכלול ממקום זמן, והוא בחינת הרצון כמו שכתוב וְעֵשִׂיתָ צִיץ זָהָב טָהוֹר כו' וְהָיָה עַל מִצְחוֹ תַמִּיד לְרָצוֹן, ויותר בפירוט הזוהר קורא למצח רצון כנ"ל וכן: "מצח" בגימטריה "קבלה" שרומז לכן כוח הכבידה הוא 'הרצון לקבל' של כל נאצל, כיון שמושך אליו ע"י כוח הכבידה שלו את הכול: אור וחומר הבפרק זה נפתור אחת מן השאלות הגדולות במדע, וכשאנו אומרים "נפתור" אין הכוונה לפתרון שהמדענים מבקשים, כיון שאנחנו באים מב' כיוונים שונים לחלוטין אז אין כאן פתרון המובן לב' הצדדים, אלא פתרון בצורה כזאת שיהיה מובן לנו, ומתיישב על הלב לפי המקובלים ז"ל, אבל מכל מקום השאלה הזאת העלו המדענים, ולכן יש לה חשיבות

נחזור על ההסבר, שבעצם האור שאנחנו רואים הוא מורכב גם מכוח מגנטי, וגם מכוח חשמלי, אבל עיקרו הוא כוח מגנטי, כיון שהוא ניבחן להיות המשפיע ביותר ונושא את האנרגיה היותר גבוהה, ולכן בחינת הכוח מגנטי הוא הארת החכמה שהיא השפע הגדול, ולעומת זאת כוח החשמלי בחינת הארת החסדים, שהיא בחינת החיות המינימלית של החלקיקים בזמן שלא הגיעה אליהם הארת החכמה עדיין

כאמור, השדה המגנטי נוצר ע"י תנועות של חלקיקים אטומיים, זה קורה בצורה טבעית בחומרים כגון ברזל, זה גם קורה כאשר חוט חשמל מתכתי כגון מנחושת מזרים בתוכו זרם חשמלי משתנה בזמן ובמקום, אז גם יהיה סביבו שדה מגנטי

אמנם השאלה היא כזאת: מדוע אין חלקיקים (או מטענים) מגנטיים? כלומר חלק צפוני ניפרד וחלק דרומי ניפרד? למשל חתיכת ברזל עם צד צפון ודרום נפרדים, כל פעם שתפריד ותחלק אותה, באותם חלקים יוצרו שדות מגנטיים חדשים שבכל אחד יש צפון ודרום.

כלומר בשונה מהשדה החשמלי שרומז לאחזן שמחולק למטען + (פרוטון) ולמטען - (אלקטרון) והם נפרדים זה מזה, כלומר: יש מטענים חשמליים (שרומזים לחוטם ופה), השדה המגנטי שרומז לעיניים או להארת החכמה כאשר הוא שורה על חומר, אינו מחולק לב' חלקים נפרדים כלל כלומר: אין מטענים מגנטיים נפרדים, ולכאורה היינו מצפים למצוא ב' חלקים או מטענים נפרדים שאחד צפון ואחד דרום והעיגולים יוצאים מחלק אחד לשני אבל אין כאלו חלקיקים בעולם, רק ההארה המגנטית מתחלקת לפי הרמות בחומר עצמו, כפי מה שהוא. המטען המגנטי רומז לאור פנימי כפי שנאמר בהמשך, והכוחות רומזים לאורות מקיפין ודוק,

בצורה כזאת שאפילו החלקיקים הכי קטנים כגון ניוטרון או אלקטרון, כאשר הם מסתובבים יש להם שדה מגנטי, בכל זאת הצד צפון והדרום, או המקום שממנו יוצאין העיגולים והכוחות והמקום שאליו הולכים ומסתיימים הם ממש באותה נקודה באותו חומר

והנה באמת שיש כאן תשובה ארוכה, ותשובה קצרה. ונתחיל עם הקצרה. וצריך להבין ב' דברים: א) למה אין חלקיקים מגנטיים בעולם הזה, ב) וגם למה החלקיק המגנטי מתנהג בצורה כזאת רוחנית שאי אפשר לחלק אותו. ואת שניהם המקובלים מסבירים בדקדוק. כי כבר אמרנו שיש דירוג מהמצח עד לפה, בכל האיברים של חמשת החושים, כי האיברים עצמם כגון הפה והאף והעיניים, הם בחינת הכלים ורומזים לכתר חכמה בינה תפארת ומלכות. והחושים, הם בחינת האורות והכוחות ששורים על אותם חלקיקים ואיברים ורומזים לנפש רוח נשמה חיה יחידה, וזכור את זה

ועוד נרחיב בכל שאר העיניים בס"ד, אבל כעת נשים לב שיש הפרש בין סוגי הכלים השונים (ניוטרון, פרוטון ואלקטרון) לבין סוגי הכוחות או החושים השונים, ולכאורה היה ראוי שיהיו כלים כמו כוחות, לכל כלי כוח מיוחד לו (כמו שיש מוח לב כבד, נשמה רוח נפש), אבל יש לנו חמישה כוחות וג' כלים בלבד, וכל שאר החלקיקים שהמדענים מוצאים - הם חיים לתקופות זמן של שניות ונעלמים ונעשים מהם חלקיקים בסיסיים כמו ניוטרון פרוטון ואלקטרון, כי אלו היחידים שהם יציבים באמת ומרכיבים את כל העולם ממש, לכן רק בהם נדבר

אבל העניין באמת, לפי מה שמסבירים המקובלים ז"ל, שאחד מהצמצומים שהיו בבריאת העולם, שהוא ניקרא צמצום של שיתוף מידת הרחמים בדין, גרם לכך שבעולמות אבי"ע לא יהיו אלא ג' כלים בלבד שרומזים לאתן לחוטם (אף) ולפה שכנגדם יש לנו ג' חלקיקים שמרכיבים את כל העולם שהם פרוטון ניוטרון ואלקטרון, וכך ניתקנו כל העולמות עד לעולם הזה הגשמי מכוח אותו צמצום, ולכן יצאו העיניים והמצח מכלל העולמות האלה שלא יהיו את הכלים שלהם בגוף כלל, כלומר כל הצמצום התרחש בגוף ולא בראש, אמנם בגוף האדם הדבר ניכר באמת בגלל שיש רק ג' כלים מוח לב כבד עבור נפש רוח נשמה, וחסרים הכלים לחיה ויחידה, (ובראש של האדם נישארו הכלים שרומזים לכוחות כיון שלא נעשה שם הצמצום אלא בגוף שרומז לחלקיקים ודוק היטב) ע"כ

וכעת נבין היטב שהעיניים רומזות לכוח המאגנטי כאמור, כי עי"ן בגימטריה "כח מגנט", ולכן עין ימין רומזת לדרום, ועין שמאל לצפון, והם בחינת זכר ונקבה כאמור, והייחודיות שלהם שמהם יוצאים העיגולים כפי שאמרנו בשם המקובלים זצ"ל, ולכן אין כלים עבור העיניים בגוף, כלומר אין חלקיקים שיכולים להחזיק את הכוח המאגנטי בניפרד, כיון שהם התצמצמו כבר בעולם התווה הניזכר אצלנו שרומז לזמן של בריאת היקום הזה עוד שהיה אנטי חומר, אז יצא העולם בצורה ספציפית כזאת עם הגדרות מיוחדות (למשל קבוע המבנה הדק = 137) שגורמות לכך שלא יהיו כלים יותר גדולים מאלו הנ"ל של הפרוטון ניוטרון ואלקטרון (וכל שאר הכלים שהמדענים מוצאים כאמור דועכים ונעלמים תוך שניות, אבל עוד נרחיב על בע"ה) ע"כ

ולכן המדענים טוענים שבזמן של בריאת היקום הזה הגשמי, היו צריכים לצאת גם חלקיקים מגנטיים, (לפי תאוריית המיתרים שלהם) אבל באמת הם לא מבינים שיש את הקב"ה שהחליט לצמצם את אותם כלים, כדי לעשות שיתוף של מידת הרחמים בדין, ולכן אותם כלים או חלקיקים שרומזים לעיניים שמשוגלים להחזיק כוח מאגנטי (מטען מגנטי כלומר אור פנימי) כל אחד בנפרד, נתצמצמו ונעלמו מן העולם הזה בדומה למה שהתרחש בעולמות עליונים, והטעם הרוחני בקצרה, כפי שרואים שהעיניים והפה הם סרסורי העבירה הגדולים ביותר, כי שניהם הם כלי קבלה גדולים, ולכן עליהם יש מסך (רק הפה והעיניים יכולים להיסגר בעצמם) אבל האוזניים והחוטם והמצח אינם כל כך כלי קבלה אלא כלי השפעה וטהורים יותר ולכן ניתק הקב"ה את העיניים והפה (כי הפה עלה לעיניים זה סוד עליית המסך ודוק) שלא יהיו בעולם

אבל באמת כדי שיהיה מובן לכם כיצד העיניים קשורים למגנט, שלכאורה אלו ב' דברים שונים לחלוטין, אבל אם נתבונן ונישאל את השאלה בצורה כזאת: הרי לכל האיברים בגוף יש חלק ימני וחלק שמאלי, ונישאלת השאלה האם יש איבר מסוים שאי אפשר להזיז בו את אחד החלקים בלבד? לדוגמה את יד ימין ניתן להזיז למעלה למטה, ואת יד שמאל ניתן להזיז הפוך או לא להזיז כלל, סימן - שהם בלתי תלויות זו בזו מבחינת הרוח ששורה עליהם, ובצורה דומה, ניתן להזיז את כל החלקים בגוף בצורה בלתי תלויה לחלקים המקבילים שלהם, את ימין ולא את שמאל, אבל איזה חלק לא ניתן להזיז ככה?! רק את העיניים! כלומר העיניים הם תלויות וקשורות זו לזו מבחינה רוחנית, הרוח ששורה בהם היא בחינת רוח החיה או החכמה, והיא מחוברת ומקושרת כאחת בתוכם, ולכן לא ניתן להזיז עין אחת למעלה ואחת למטה זה מובן

והעניין שמסבירים המקובלים ז"ל שהעיניים רומזות לחכמה ויש שם ימין ושמאל וכבר אמרנו שיש דירוג מבחינת האיחוד של הכלים, כיון שככל שירודים בדירוג ממעלה למטה כך הכלים נעשים יותר נפרדים, המצח, העיניים, האוזניים, החוטם והפה, והעיניים הם הכי מאוחדים אחרי המצח שהוא אחד יחיד (אמנם גם בתוכו יש חילוק כיון שהמוח רומז למצח והמוח מורכב מב' אונות ימין ושמאל כו') והיתרון של העיניים כנ"ל שהם תמיד ביחד, וחייבים לצאת ולפעול ביחד בגוף, כי אם עין אחת תתחיל לפעול קודם לשנייה, נימצא שהאדם יהיה פחל, לכן הם תמיד חייבים להיות בתיאום מושלם, וגם החיבור ביניהם הוא תדיר, לכל מקום פונות יחדיו ונסגרות ונפתחות יחדיו, בשונה משאר האיברים כאמור, כי האוזניים יכולות לשמוע זו בלא זו, ולא חייבות לצאת יחדיו, ויכולות להתנתק אחת מהשנייה וכל שכן האף והפה שהם פרודים לחלוטין

כעת נבין היטב, את הסיבה שאין כלים או חלקיקים מגנטיים בעולם, והיא שכאמור, כל הכלים של העיניים או החכמה, נתצמצמו בעולם הזה ולא קיימים בו בפועל אלא רק בכוח כלומר בצורה של כוחות מגנטיים, לכן המדענים יכולים להמשיך לחפש אבל חבל על הכסף, כיון שלא ניבראו כלל. אמנם לפי כל התאוריות של המדענים, צריכים להיות כאלה חלקיקים, ועינינו הרואות, שבאמת יש כאלה כלים בעולמות עליונים, אבל כאן בעולם בגלל הצמצום ב', הפסיקו לצאת הכלים הנ"ל ויצאו רק האתן האף והפה, שרומזים לפרוטון ניוטרון ואלקטרון כאמור (ובכל עולם הכלים הם בחינה רוחנית אחרת כמובן, כי בעולם הזה כולם גשמיים וחומריים, ובעולמות אחרים הכלים הם אור רוחני דק כו' על דרך רמות האנרגיה) ע"כ,

אמנם נישאלת השאלה - אם אין חלקיקים מגנטיים, כלומר כלים שמסוגלים לקבל את האור המגנטי ולהכיל אותו, מבחינת צפון ודרום, שהם רומזים לעין שמאל וימין, אז כיצד יש אור או כוח מגנטי בעולם? אמנם זה מובן היטב לפי דברי רבנו הסולם זצ"ל, שהכוחות עצמם שהם בחינת אורות מקיפין, אע"פ שהכלים שלהם הסתלקו ונישאר בעולמות עליונים, האורות המקיפין ירדו ונישאר עם הכלים התחתונים מתחת למסך (ביחד עם החוטם והפה) אבל האורות הפנימיים שרומזים בעולם למטען מגנטי נתצמצמו, ולכן אין מטענים מגנטיים, כי זה הכלל - המסך מסלק אור פנימי ולא אור מקיף, ונישאר על הכלים של אהן חוטם ופה, לכן האורות המקיפין כגון המגנטי, מתנהגים כמו הכלים שמהם יצאו (כלומר שאינם נפרדים זה מזה ופועלים יחדיו כנ"ל בעיניים), כי זה החוק ברוחני שכל חלק שניפרד מחלק רוחני אחר מתנהג כמו החלק שניפרד ממנו או בצורה דומה

לסיכום, ענינו על ב' השאלות הגדולות של המדענים, בלי להיכנס לרמה האטומית ולמה האלקטרון מסתובב ולאן הוא הולך, כיון שזו חכמת הגוים והיא לא מובילה לתשובות בעיניים מהותיים, והנה הבנו היטב שהצמצום הב' הזה התרחש בשלבים הראשונים של בריאת העולם, וכן בעולם הזה הגשמי לפני עולם התווה ולכן בעולם התווה עצמו לא יצאו אלא חלקיקים הרומזים לחוטם פה שהם 6 סוגי הקוורקים ואלקטרון, ורומזים לכלים של חוטם פה שהם חג"ת נה"י ומלכות, ונעשו מהם תיקון של קוין ימין שמאל ואמצע כנזכר, ולכן יש פרוטון וניוטרון ואלקטרון, ואין יותר כלים אחרים כי העיניים נתצמצמו והאזניים הכלי שלהם רמזו וכלול בניוטרון, עד כאן בקצרה

וגם הבנו היטב, שהאורות המקיפין של העיניים והמצח, שהם בחינת כוח הכבידה וכוח המגנטי, ירדו בגלל המסך למטה והתחילו לשרות על הכלים התחתונים, וכל מה שהתצמצם הוא הכלים והאור פנימי של המצח והעיניים והסתלקו מהעולם הזה, ולכן יש לנו עדיין בעולם הזה כוחות מגנטיים אע"פ שאין חלקיקים מגנטיים, כי כך היא תכונת המסך לפעול לצמצם כלים ואור פנימי ולא אור מקיף

ולכן יש אור מקיף על אלו הכלים התחתונים שהם חוטם פה, והם בחינת אלקטרון פרוטון וניוטרון, והאור מקיף הזה הוא בחינת כוח מגנטי, וגם אמרנו שהתכונות של העיניים דומות לכלים המגנטיים התאורטיים שזזים יחדיו, ויוצאים יחדיו, ודבוקים זה לזה לעולם, והם רומזים לספירת חכמה ובינה, אבל אין אותם בעולם הזה כנ"ל, ולכן האור השורה עליהם כאשר הם נותנים אותו לבנים שהם הכלים של חוטם ופה, אז האור מתנהג ושורה עליהם בצורה דומה, כיון שהאור מתנהג כמו המקום שממנו נילקח, וממילא כאשר חותכים את הכלי, הכוח המגנטי ממשיך להתנהג לפי דרכו שאינו נחלק כלל

עד כאן השיגה ידנו בעזרת האל יתברך, ובסרטון הבא נרחיב יותר ונוסיף דוגמאות, וגם נבין דבר נוסף של הצמצום הב' הנ"ל על העולם הגשמי הזה וכן על עולמות אבי"ע בפועל: רמז מדוע אין חלקיקי כבידה? ע"כ

כוח חשמלי

למען אהבת הקיצור בפרק זה נכלול את כל החומר עד עכשיו ונסיים בהבנת הכוחות האחרונים בקצרה וכן הכלים והחומר, נזכיר שוב - שאי אפשר לפרט כל מקום שאנחנו מדברים לפעמים בבחינה רוחנית שרמזה בעולם הזה, ואנחנו מדברים כאילו אותה בחינה רוחנית היא ממש העולם הזה ח"ו, אבל צריך לשים לב שאנחנו מדברים על הקבלה ודימוי ומשל, כי העולם הזה משל לעולמות עליונים, ולמשל שאנחנו אומרים שהאון היא בינה, אין הכוונה שספירת בינה היא באהן מן הסתם, אלא שזה רומז לזה זה משל לזה וצריך לשים לב להפרש הזה

והנה כבר אמרנו שהכוח החשמלי או השדה החשמלי, הוא בחינת האהן, והנה האהן רומזת לספירת בינה כאמור, וכנודע היא מתנהגת כמו אמא שדואת לבנים, כלומר שדואגת לתפארת ומלכות ונישארת איתם כאשר העיניים מתרחקות שזה בחינת החכמה, כלומר כאשר נכנס מסך למדרגה אז החכמה מסתלקת אבל הבינה נישארת ביחד עם התפארת והמלכות זה הנמשל

ובזה נבין את המהות של החלקיקים ניוטרון פרוטון ואלקטרון, שהם כנגד מוח לב כבד שיש באדם, כי כשם שהפרוטון מקבל מטען חיובי שהוא הארת החכמה, והאלקטרון סובב סביבו ומקבל ממנו והוא מטען שלילי, וכל המטענים האלה הם בחינת אור פנימי, והם בחינת חסדים וגבורות שנמשכים זה לזה. כך הלב והכבד, כי בלב יש דם עשיר בחמצן, ובכבד יש דם עני בחמצן, ולכן הכבד זקוק ללב ומתאוה לקבל ממנו את הדם העשיר. וכל החלוקה נעשית על ידי המוח שהוא בחינת הניוטרון והוא המאזן ביניהם. ובצורה דומה יש חלוקה גם בראש, כי החוטם מקבל אוויר עשיר בחמצן, והפה מוציא אוויר עני בחמצן (פחמן דו-חמצני), והאהן היא המנהלת את כל החלוקה הזאת כנודע שיש קשר בין אף-אהן וגרון שהוא הפה.

והנה כדי לקצר נסכם בפרק זה את כל החלקים הקודמים, ואמרנו שיש כוחות שהם החושים בראש, ששם עדיין אין כלים, אבל בגוף יש התפשטות של כלים כבר - והם הניוטון פרוטון ואלקטרון שיש בעולם, והם כנגד האף והחוטם והאוזן שיצאו מן המדרגה של הראש ונעשו כלים בגוף מהם בלבד חג"ת (=ניוטון) נה"י (=פרוטון) ומלכות

ואמנם הכוח של השדה החשמלי הוא רומז לשמיעה, כיון שהאוזן פועלת באמצעות כוחות חשמליים כנודע וכדלקמן, אבל החוטם והפה, הם כוח גרעיני חלש וכוח גרעיני חזק, ואלו התכונות של האור הפנימי שלהם ואינם מקיפין

וניזכור שמכוח הצמצום הב' שבעולם התווה, נסתלקו הכלים של העיניים והמצח, ולכן אין חלקיקים מגנטיים שדומים לעין ימין ושמאל וגם אין חלקיקים של כוח הכבידה או כל דבר שרומז לזה שרומזים למצח, כי הוא הכוח הכי דק שקיים, אבל העיניים יש בהם יותר ממשות, ובאזניים יותר ממשות שזה הכוח חשמלי

והאוזן - יש לה ב' תפקידים: א', לאזן את האדם שירגיש את כוח הכבידה, וב', להמיר גלי קול לאותות חשמליים שיתקבלו במוח ומישים לנשמה, והאמת שאת שני התפקידים האלה, עושה האוזן באמצעות שדות חשמליים שממוקמים באוזניים, ולכן אמרנו שכוח החשמל הוא רומז לאוזן כיון שהשימוש באוזן הוא ע"י חשמל, ובעיניים ע"י אור שהוא מגנטי, ובמצח ע"י תחושות שבאים מחומר שהוא מכוח הכבידה

כנ"ל התהליכים באוזן מנוהלים ע"י הפרשי פוטנציאלים ברמה של התאים בגוף, ואלו הם שדות חשמליים מזעריים, שכאשר האדם זז - אז זורמים בהם חלקיקים שמשנים את הפוטנציאל לאורך השדה, ואותו שינוי עובר למוח דרך עמוד השדרה או באוזן, והעינין שהנשמה נאחזת בגוף בכל מקום ובמקום שהיא נאחזת - שם היא משרה כוח של מתח חשמלי כאשר האדם רוצה לזוז, שגורם לתגובה הזאת בניורונים, שעולה דרך עמוד השדרה עד למוח ברשת סבוכה של סינופסים שהם קשרים בין הניורונים שהם תאים של הנשמה, ובע"ה נרחיב על גוף האדם בסדרת סרטונים אחרת

מכל מקום למדנו שהאוזן פועלת ע"י המרה של אותות חשמליים ואע"פ שגם האף והפה פועלים לפי אותות חשמליים, הנה יש חילוקי כי עיקר האותות הוא באוזן, כי מאזנת את האדם ישירות ע"י אותות, וגם היא מקבלת גלי קול, מה שאין כן האף והפה, אינם מקבלים גלים כלל, כי העיניים והאוזניים מקבלים גלים, כל אחד בדרכו זה גלי אור, וזה גלי קול, וההפרש בין אויר שמגיע לאוזן ובין אור שמגיע לעין הוא בדיוק ההפרש בין ספירת החכמה לספירת הבינה כי כאשר מסתלק ה"יוד" מ"אור", נישאר "אור", ואז זה נקרא חכמה, וכאשר חוזר ה"יוד" ל"אור" זה ניקרא "אור" וזה בינה [עינין בזוהר בראשית הסולם דף ט"ז ע"ב ד"ה פד אֶשְׁתַּכַּח], ולכן נאמר בעיניים ובאוזניים: גל עיני ואביטה כו', וכן באוזן: גלה את אָזְן שְׁמוּאֵל, ולא נאמר גל באף ובפה כי אין בהם גילוי של מידע, אבל באוזן ובעין יש גילוי של מידע ולכן זה בחינה של גלי הים, לכן שייך פעולות חשמליות באוזן דוקא שהם כמו גלים

וניתן להבין את זה, כיון שה"יוד" הוא בחינת המסך, וכאשר יש מסך [שהוא בחינת החומר הגשמי שמסוגל להפריד ביניהם, כי מצינו חומרים שיש בהם שדה חשמלי בלא שדה מגנטי כו'] בין הכוח החשמלי והמגנטי אז הם נפרדים וזה ניקרא שיש "אור" והוא רומז למה שנכנס לבינה שרומזת לאוזן, וכאשר אין מסך אז הם חוזרים להתחבר וזה נעשה "אור" שהוא חשמל ומגנטי יחדיו, ולכן נבין למה יש רופא עיניים לחוד, ויש רופא אף-אוזן-גרון לחוד, כיון שהעיניים הם תחום אחד, והאף-אוזן-גרון זה תחום אחר מחובר ולא שייך לעיניים, כיון שיש ביניהם מסך שמפריד וכל אחד עושה פעולתו, אבל כאשר יורד המסך הם מתחברים ומאירים יחדיו

וכעת נשכיל שהאוזן עוסקת באיזון הגוף מבחינת כוח הכבידה שנוכל להרגיש שאנו הולכים ישר או עקום והיא עושה זאת ע"י שהיא מאזנת שדות חשמליים פנימיים ומשדרת למוח את ההפרשים, ולכן האוזן היא רומזת למה שהתרחש ביום השלישי [שהוא בחינת בינה], שהוא חיבור הימין והשמאל וסיום המחלוקת כנזכר בפרק הקודם, כי ע"י כוח האוזן בעולם שהוא משיכת השמאל להימין שמאזן אותם להיות ניטרליים מבחינה חשמלית, כלומר מושך אחד לשני מטענים שונים ומצד שני דוחה מטענים דומים (חוק קולון) זה גורם לאיזון העולם, וכשם שהעולם של החלקיקים שהוא עולם המיקרוסקופי (עולם התווה) צריך איזון ימין ושמאל, כנזכר פרק קודם, כך העולם שלנו שהוא בחינת הנבראים הגשמיים יחסית לאטומים שרומזים לספירות של עולם התווה, צריך איזון בכוח הכבידה, והמשכיל יבין. והחלק השני שהאוזן עושה שהוא שמיעת הקול, יבואר בפרק אחר בעניין הכוח החלש כי זה עניין ארוך

וכיון דאתא לידן נימא ביה מילתא, כי מה שאמרנו - שיש עולם התווה, ויש עולם שלנו [כלומר כולם בתוך העולם הגשמי ולא להתבלבל], הוא חילוק הנזכר בפרק על עולם התווה בפרק בריאת היקום עיי"ש. והנה כאן נאמר חידוש, שעולם התווה שהוא עולם המיקרוסקופי, הנקרא אצל המקובלים ז"ל עולם הנקודים, הוא תוקן ונעשה ממנו עולמות אבי"ע, שהם כל בחינות העולם הזה, והנה המעבר בין עולם התווה שהוא בחינת אצילות לעולמות בי"ע בעולם הזה, הוא ע"י המשקל והמאסה, כי כל הנבראים מעל משקל "פלאנק", הם שייכים

לקטגוריה של עולמות ב"ע, וכל הנבראים מתחת למשקל "פלאנק", הם שייכים לקטגוריה של עולם התווה והנקודים ואצילות ויש להם תכונות גליות כמבואר בפרק על דואליות גל חלקיק ודוק היטב [ועולמות ב"ע עצמם הם רומזים לבחינות חי צומח דומם מדבר שיש בעולם הזה] ומשקל "פלאנק" הוא המשקל הטבעי שמחושב ללא התערבות קבועים של המדענים, ומעל המשקל הזה כבר אין אפקט דואליות גל חלקיק כו' עיי"ש, ודע שזה המעבר הוא בחינת הפרסא שבין אצילות לבי"ע, ועיין עוד בפרק מאסת פלאנק.

כבר אמרנו שהאור החשמלי מתלבש באור המגנטי, ושניהם הם בחינת הארת החכמה ובחינת הארת החסדים שבדברי המקובלים ז"ל, ולכן הארת החכמה מתלבשת בחסדים, ופירוש הדבר: שכאשר אדם מקבל שפע (חכמה), הוא חייב להעלות חסדים ע"י תורה ומצוות שהוא מקיים כדי לקבל את אותו השפע, כדי שלא יהיה בבחינת מתנת חנים, ולכן גם האור מתנהג כך שיש שפע מלובש בחסדים, כלומר חכמה בחסדים, או מגנטי בחשמלי.

והנה, בגלל שהמגנטי והחשמלי הם גלים זה סביב זה, לכן ניבחנו שהם מתלבשים זה בזה, כלומר מגנטי בחשמלי, זה הכלל: כל מה שאנחנו אומרים: ברוחניות התלבשות, הכוונה בגשמיות שאחד סובב את השני, בסוד הפסוק נְקִיבָה תְּסֻבֵּב גִבֹּר, כמו שהירח סובב את השמש, כך החסדים סובבים החכמה, והבן היטב, וההפרש הוא שברוחניות אין מקום זמן כמובן, לכן ההתלבשות שם היא מבחינת השוואת הצורה הרוחנית, ובגשמי ההתלבשות היא כאשר אחד סובב השני.

ובזה נבין את עומק הדילוג כאן "כוח אחז", חותך דילוג מינימלי של "חשמל" בתורה, והפסוקים מסביב רומזים שהאחז היא בחינת בינה, ביני וביניך, בנותי, כו', ולא צריך ראייה לזה שזה מפורש כבר בדברי חז"ל, אבל כאן החידוש הוא שיעקב קרא למקום "גל-עד", שהאחז יש בה גלי קול, והם עדות ליעקב שלא יעבור אליו שנישבעו זה לזה, ועוד הנדרים הם בבינה והשבועות במלכות.

והעניין שמסבירים המקובלים ז"ל, שיש לבוש אור שמקיף את הבנים שהם תפארת ומלכות, הנקרא חשמ"ל, והוא מגיע ישירות מהבינה, ולכן השתלשל בגשמיות שקראו לזה חשמ"ל, אף שלא כדין להבדיל בין הגשמי לרוחני, אבל רואים שיש לזה קשר הדוק. כיון שהחשמל הרוחני הוא בחינת מקיף שנותנת הבינה לתפארת ומלכות [וצ"ע אם זה רומז לשדה חשמלי] שהם הכלים שיצאו בגוף מכוח החוטם והפה, שהם בחינת פרוטון ניוטרון ואלקטרון.

קצת נבין כיצד התפשטו הכלים בגוף, כלומר - אמרנו שרק מהאחז מהחוטם ומהפה יצאו כלים, אבל צריך להבין שהאחז והאף והפה הם נחשבים דבר אחד, ולכן הם כולם עשו את הכלים של ניוטרון, פרוטון ואלקטרון, ובקירוב אפשר לומר שהניוטרון רומז לאחז ולשני שליש עליונים של האף, והפרוטון רומז לשליש תחתון של האף [כיון שיש ג' סינוסים שמחלקים את האף כדלקמן], והפה רומז לאלקטרון.

והעניין בקצרה, הוא מה שהקדמנו לכם בסרטונים הקודמים, שכל איבר ואיבר ניתן להבחין בו ג' חלקים, בצורה כזאת או אחרת, כגון ביד יש ג' פרקים, וברגל ג' פרקים, ובאצבע יש ג' פרקים ויש כאלה עם פחות רק ב' פרקים כגון האגודל שהם בחינת נקבה. וכן רואים שהאף מחולק לג' חלקים כי יש בו שלושה מעברים לגוף וביניהם יש ג' סינוסים והחלק העליון מחובר לאחז ישירות, וזה מראה שהוא בחינת העליון שביניהם.

ולכן אנו אומרים שהחלק העליון הזה הוא בחינת ג"ר או חב"ד של החוטם כיון שהוא מחובר לאחז שהיא בחינת הספירה העליונה ממנו שרומזת לבינה, והחלק האמצעי הוא בחינת חג"ת, והחלק התחתון הוא בחינת נה"י והפה הוא בחינת המלכות כנ"ל וזכרו את זה היטב.

[אמנם צ"ע בזה, שהרי מבואר במר"ן הסולם ז"ל, מדוע התפארת מתחלק לשליש עליון ותחתון, כי הנה הוא מושרש מן הבינה והתבונה, אשר הבינה עצמה מתחלקת לב' חלקים כיון שיש להם ב' מצבים כנודע: א' בקומה שלימה, ב', בחצי חכמה מתנה"י ומטה דאבא. ומכוח אלו מתחלק אף הז"א לב' חלקים אשר אמא מגעת עד הוד מבחינת התפשטות האור, אבל עצמותה אינו מגיע עד שלישי עליון של תפארת כמבואר בעץ חיים שער הכללים, וב' שלישי תתאין הם מגולים, ומבאר עוד ששליש עליון הזה הוא בחינת כח"ב חג"ת, עד חזה דז"א, וזה קשה שאם כן, מאי שליש איכא, הרי חצי גופו ויותר. שאנו תמיד אומרים שחצי בינה דא"א, הם או"א וישסו"ת, ומבואר במר"ן רח"ו ז"ל, שמדובר שתבונה היא רביעית האיכות וחצי הכמות של אמא עלאה ועיין לעיל פרק מים עליונים ותחתונים, ופי' חצי בכמות שהיא ז"ת של אמא עלאה, ורביעית באיכות שאינה עצם החכמה, א"כ מה שאנו אומרים כאן ששליש עליון הוא בחינת ג"ר אינו מוסכם לפי זה, כו' וצ"ע]

ולכן אנו אומרים שהחלק העליון הזה הוא בחינת ג"ר או חב"ד של החוטם כיון שהוא מחובר לאחז שהיא בחינת הספירה העליונה ממנו שרומזת לבינה, והחלק האמצעי הוא בחינת חג"ת, והחלק התחתון הוא בחינת נה"י והפה הוא בחינת המלכות כנ"ל וזכרו את זה היטב. חיבור חלק עליון שבאף לאחז דרך "צינור השמיעה", ועוד יש להרחיב כאן בס"ד במקום אחר.

וכעת נתאר לעצמנו כיצד ניראים הדברים, הכול להמחשה בלבד מה התרחש בעולם הזה בשלבים הראשונים מבחינה איכותית ולא פיזית, ותחילת הכול היו הכוחות הנ"ל מתפשטים ממטה למעלה ע"י המסך ונעשה מהם 'הראש של העולם הזה, שהם חמשת הכוחות המוכרים לנו שרומזים לחושים, וגם חילק המסך את הפנים לב מדרגות שונות שהם המצח והעיניים שהם כלי הכתר והחכמה למעלה, והאחזן החוטם והפה שנקראים אח"פ למטה, ואז ירדו הכלים של אח"פ והתפשטו ונעשה מהם גוף, ומכיון שאין העדר ברוחני גם נישארו אח"פ למעלה בפנים

קעת נבין כיצד הכלים של ניוטרון, פרוטון ואלקטרון - רומזים לגוף שלנו ממש באופן מדהים, כשם שחמשת הכוחות בעולם, רומזים לחמשת החושים שלנו, כך הגוף שלנו, רומז לכלים שהם בעלי המאסה והמשקל כנודע, בעולם הגשמי, כי הניוטרון רומז לחסד גבורה ותפארת, שהם יד ימין יד שמאל וחזה, והפרוטון רומז לנצח הוד ויסוד, שהם רגל ימין רגל שמאל ומילה, והמלכות רומזת לסוף הרגלים כי שם כבר לא מגיע אור כלל זה רומז לאדמה שהיא מאריקה את החשמל וגורמת לקצר

ואין להקשות, שהרי אמרנו שהניוטרון רומז למוח, והפרוטון ללב, והאלקטרון לכבד, אם כן ראוי שיהיה הניוטרון במוח, הנה אף על פי שזה יתכן, כיון שיש אונה ימנית ואונה שמאלית במוח והמחבר אותם הוא הדעת, באמת אי אפשר לומר כן, כיון שהעולם הזה יצא בקטנות המוחין כפי שהזכרנו, ועוד נרחיב על זה, זה אומר שכל האטומים בעולם - הם בעצם קטנים ולא גדלו, והם פחות מגיל 9 בערך, ורק כאשר יגדלו, אז יהיו להם מוחין גדולות שזה כלים חדשים של חכמה בינה ודעת, אבל כעת כל העולם בקטנות בגלל גלות השכינה

ולכן נבין שבין המוחין של חב"ד ובין המוחין של חג"ת של האטום, הם באותם כלים ממש, שהכלים האלה הם בחינת הניוטרון הזה, כיון שבאטום הכי בסיסי שהוא מימן ניתן להבחין שיש לו לפעמים ב' ניוטרונים ופרוטון אחד ואלקטרון אחד, ומכאן והילך הוא הולך וגודל, ולכן גם המוח וגם הלב הם בחינת הניוטרון, כי כל עוד הילד קטן אע"פ שיש לו ראש אין לו בהם חכמה בינה ודעת, כי אין לו מוחין גדולות אלא מוחין דקטנות [=ניוטרון], אבל הכבד הוא בחינת הפרוטון, והמלכות הוא סוף רגלין כנ"ל, לסיכום: ניתן להסתכל על זה שהניוטרון רומז גם לראש, עד ביאת המשיח שאז יהיו כלים חדשים לאטומים שהם יהיו בחינת הראש האמיתי במוחין גדולות

מסך וחשמ"ל

כבר למדנו, שעניין המסך הוא לעצור את הנשימה, והמטרה היא להגביר את הימין על השמאל, דהיינו הראש על הגוף, והמסך מחלק את הראש והגוף לב' מדרגות, ואם גם משתדלים להעלות את הרוחניות שבגוף על ידי לחץ למעלה ניתן להרגיש את זרימת הנשמה ההאם זה דבר תמוה שיש לנו נשמה? הדבר שכל הפילוסופים מעולם ועד היום לא יודעים להסביר עד שהחליטו פה אחד שאין בעולם אלא הגוף בלבד ואין נשמה ח"ו

ובכן מה נאמר שזה סותר את ההיגיון הבסיסי, כיון שניתן להוכיח בפשטות שאם אטום אחד אינו חי ואינו זז לאן שהוא חפץ וכן שנים וכן שלושה אז גם מאה מיליוני אטומים שהגוף שלנו מורכב מהם, אינם זזים ואינם נושמים לאן שחפצים, ואם כן כיצד האדם זז לאן שחפץ ועושה כל העולה על רוחו? אלא בהכרח הוא - שיש מי שמדריך אותם - וזאת הנשמה, ומה תאמר? הרי רובוט זז לאן שהוא רוצה? לא נכון - הוא זז לאן שאומרים לו, כלומר הנשמה שלו זה האדם שמנהיג את השלט מרחוק ואם אין שלט הרי הוא מוגבל בכמות התחזות האפשריות (המתוכנתות מראש), הרי לך בודאי שיש נשמה בלתי מוגבלת שנמשכת ישירות מהא"ס ב"ה

אמנם כדי להבין, כיצד הנשמה מתקשרת עם הגוף ופועלים יחדיו, את זה נבאר בסרטון אחר [רמז - על ידי חשמל], אבל לעת עתה תסמכו שיש לנו נשמה או לכל הפחות נפש, והרי אפשר להעלות אותה מן הגוף אל הראש, מן הפועל אל הכוח, וזה ניקרא העלאת מיין נוקבין, כאילו מעלים בכי ותחנונים בתפילה, הנשמה מכה ומבטשת במקום החיבור של האף והאחזן והפה, ושם נעשים הכלים להלביש את האור שיווד וניתן סוף סוף להרגיש את הנשמה בבהירות ובעוצמה מורגשת

ואמנם כבר אמרנו שכל זה אפשרי רק כאשר היצר הרע תוקף, שהוא מעורבב בנפש, שהיא נמצאת מתחת לטבור עד לרגליים, ולפעמים ניתן לחוש שהוא תוקף כאשר נושפים אוויר החוצה, כי הוא רוכב על קומת החסדים המדומה הזאת, ועל ידי זה עושה כלים וניצוצות להוציא קרי לילה, וניתן בחוש להרגיש את זה כאשר נושפים אוויר שהוא מתגבר, והטעם לזה, שהוא מסוגל למשוך מוחין מהראש לגוף ולהשתמש בו כיון שהוא מעלה כנ"ל מיין נוקבין מדומין שזה האוויר, ואז האור הירוד ממעלה למטה לא מוצא לו מקום להתלבש בו ויורד ומתגשם לגוף ושם נעשים איתו כל מיני שחוק ועצבים וכל הרעות שיכול למשוך הסטרא אחרא לאדם וכדומה

ואם אדם רוצה למשוך מוחין גם בלא יצר הרע זה אפשרי אולי בשבת שיש תוספת נשמה, ובימות החול זוהי עבודה אחרת לגמרי מעולה ומשובחת, שאין כאן מקום ביאורה כי היא מבוארת היטב אצל בעל התניא ומישם ודרשנו, אבל בקצרה - צריך להתעורר בהתלהבות גדולה ובשמחה באמיתת הימצאותו של הקב"ה בעולם,

זה מושך מוחין חדשים ומתלבשים באור הזה שהעלית וניתן לחוש השפע בנשמה, ויחידי סגולה. ומכאן תבין גודל הכוח של הסטרא אחרא על הקדושה שיכול למשוך מוחין בקלות מצד השמאל בלי להעלות חסדים, אבל אנחנו צריכים לעבוד קשה מאוד כדי להתפלל וללמוד ובקושי מרגישים את הנשמה אם בכלל, אבל העניין הוא כנ"ל שהסטרא אחרא מעלה חסדים מדומים שהם אוויר, ואנחנו מעלים חסדים אמיתיים שהם הנ"ר הנפש רוח שלנו או התפילה והלימוד שמלובשים בהם הכוח של הנפש רוח שלנו

וכבר הזכרנו את עניין 'הרצון לקבל' הגדול של כל הנבראים, שהוא בחינת כוח הכבידה בעולם הזה, שכל הנבראים מושכים אליהם דברים בלי שום הבחנה, כי רוצים לבלוע את העולם, ולכן יש חורים שחורים. כי העולם הזה יצא בלי מסך מתוקן, וכל אדם צריך להתקין לעצמו מסך, והתורה מגדירה לנו את כל העבירות שיש בהם "רצון לקבל" מוכח כגון איסורי ערווה וכדומה, ושאר האיסורים מוסיפים חז"ל שיש בהם דברים קרובים לרצון לקבל, כדי להרחיק אותנו עד לקצה השני שהוא הרצון לקבל על מנת להשפיע, שלדוגמא, הרצון להשפיע הוא שיעור הדחייה האלקטרומגנטית של חלקיקים

יש כמה סוגי מסך, יש לבוש, ויש את החומר עצמו של הגוף, והם תלויים זה בזה, והנה ה'מלבוש' הוא גימטריה חשמ"ל, והוא בחינת הארה דקה שנותנים אבא ואמא לילד, מהרוחניות שלהם. ואת הנשמה כמובן נותן הקב"ה. אבל החשמ"ל הזה אינו תלוי בבן אדם ובמעשים שלו אלא בהורים בלבד במידת הכנתם הרוחנית אמנם יכול לתקן את החשמ"ל שלו ע"י שמתקן כוח הדחייה שהוא המסך שלו ע"י שמתרגל למאוס ברע, והחשמ"ל קובע את מידת הדחייה של האדם לתאוות בעולם הזה, דהיינו את שיעור הדחייה מבחינת הלבוש שלו, וניתן להבין את זה טוב לפי ב' משלים מהעולם הזה

והנה המלבושים הם רמזים בעולם הזה מבחינת הנבראים, בכל הצמחים, כיון שמהם בעיקר גם נעשים הלבושים לבני האדם, ולכן נבין שמלבוש לבן דוחה את האור, ומלבוש שחור אינו דוחה את האור כיון שהמסך שלו דהיינו שיעור מידת ההחזרה קטן מאוד ומעט מאוד אור חוזר מבגד שחור, אבל בגדי לבן הם מסך מתוקן ומעולה, וכך בדיק יש בגד לבן ובגד שחור לנשמה, ויש אין סוף צבעים ביניהם שהם כל השיעורים הרבים האפשריים של כל נשמה ונשמה למלבוש שלה זה סוד הפסוק (זכריה ג) ויהושע היה לבש בגדים צואים ועמד לפני המלאך: וַיֵּן וַיֹּאמֶר אֶל-הַעֲמִידִים לְפָנָיו לֵאמֹר הִסִּירוּ הַבְּגָדִים הַצְּאִים מֵעֲלֵי וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו רַא הֲעֲבַרְתִּי מֵעֲלֵיךְ עֹנֶף וְהִלְבַּשְׁתָּ אֶתְךָ מִחֲלָצוֹת

אמנם כל זה רק מידת הדחייה, אבל מידת הרצון לקבל תלויה בגוף עצמו ובעביות שלו כנזכר בדברי רבנו הסולם ז"ל, אם יש לו הרבה חומר - זה רומז שהוא רוצה לקבל יותר ומושך אליו יותר בכוח חזק, פחות חומר - לקבל פחות, וכל זה בעולם הזה, כגון חור שחור הוא בחינת יצר הרע בעולם הזה כיון שגדל כל כך הרצון לקבל שבו עד שקרס לתוך עצמו ונעשה ממנו קליפה שאינה נותנת דבר אפילו אור אבל השמש אע"פ שהיא גדולה היא משפעת שפע רב והיחס בין הדחייה והקבלה שלה מאוזן, אבל לפי הנמשל של בני האדם, הרצון לקבל הוא שיעור העביות של הנפש והרוח והנשמה שלא ניתן לראות אותם חיצונית אלא רק במעשים ובמחשבות של האדם, אם חושב כל היום על "רצונו", זה יותר קרוב לרצון לקבל, ואם חושב על הקב"ה ולעשות חסד, זה יותר רצון להשפיע ואז הנפש שלו מזוככת יותר עם פחות קבלה של השפע בתוכה ויותר מסביב דהיינו קבלה בנשמה

והנה כבר למדנו שברגע שאדם מזכך את עצמו, מיד נעשה על מוליק, שהוא מקבל רק בחוץ דהיינו בראשו בלבד ולא בפנים בתוך הגוף, כי הנה הראש אינו חלק מהבחינות של הקבלה כי האור שבראש נחשב עדיין לאור רוחני וכאשר הוא עובר את הפה ששם נימצא המסך זה כבר נחשב לזרם בתוך הגוף, וכן בגוף חשמלי כאשר האור המגנטי החופף עליו מאיר בו אם הלבוש והמסך שלו לא ידחה את האור [מטעם העביות של הכלי הזה שיש לו תכונות של פרמביליות שמושכות את האור] אז יאיר בתוכו ויתלבש בתוכו כוח הכא"מ החשמלי ויהיה זרם בתוכו זה ניקרא קבלה על מנת לקבל זה איסור חמור בעולם הזה עד ימות המשיח אז יש שכר ויהיה מותר לקבל בגוף שוב, כי יתבטל היצר הרע

והנה כבר אמרנו שברגע הורדת הסיגים מהכלי, אז יכול לקרן עור פניו, זה בחינת משה רבנו ע"ה שהיה כביכול על מוליק כמ"ש "וּמִשָּׁה לֹא יָדַע כִּי קָרַן עוֹר פָּנָיו בְּדַבְּרוֹ אֹתוֹ", זה מכיון שלא נטל דבר לעצמו, כיון שהמסך שלו בעל התנגדות הגבוהה ביותר לאור, מבחינת דעביות ודהתלבשות. דהיינו המסך הזה לא נותן לדבר להיכנס לתוך הגוף לתוך הכלי, וממילא הכול עומד עליו מלמעלה להשפיע לסביבתו זה סוד הנאמר שם: וַיִּרְדְּתִי וַדְּבַרְתִּי עִמָּךְ שָׁם וְאַצְלֹתִי מִן הָרוּחַ אֲשֶׁר עָלָי וְשָׁמַתִּי עֲלֵיהֶם וְנִשְׂאוּ אֹתָךְ, כלומר הרוח נימצאת עליו ולא בתוכו דייקא, כי היא מקיפה וסובבת אותו כי אינו מקבל דבר בגוף - רק בראש בלבד החסדים

אמנם צריך להבין כיצד נדבקים בו הקליפות ומה הם בכלל, והנה בקצרה הקליפות רוכבות על התענוגות שיש בעולם כדי להדבק בנפש ברוח ובנשמה, וככל שאדם מתענג יותר בעולם בבחינת רצון לקבל השפע המדומה על מנת לקבל, אז הוא יותר מתדבק ומשווה את הצורה הרוחנית שלו לצורה של הקליפות שגם הם כל רצונם הוא לקבל שפע בלבד, ואז כיון שהשווה את הצורה זה לזה יכולים להידבק בו הקליפות ולשבת ולהקיף אותו ולסתום החשמ"ל שלו כי התגבר הרצון לקבל על הדחייה הטבעית שלו, כי העניין הוא שיש ב' סוגי קליפות,

כמו שיש ב' סוגים של אורות (חשמל ופנימי), יש קליפות חדשות שיושבות על אור החשמל והם סותמות אותו שלא יוכל להרחיק אותם יותר, ומחשיכות אותו, וכן יש סוג ב' שהם קליפות המעורבות בתוכו בנפש עצמה שאיתם הוא בא לעולם לתקן, ואותם אי אפשר להיפטר מהם עד יום מותו שאז, אם הצליח לזכך את עצמו כיאות, נפרדים ממנו מטעם הנ"ל שיש כעת שינוי צורה בינו לבנים

ובזה נבין פירוש נוסף של קבוע המבנה הדק שרומז למסך בכמה וכמה בחינות, שהיחס 1 ל-137 הוא גם היחס בין דחייה אלקטרוסטטית של אלקטרונים זה מזה, ובין האנרגיה של פוטון שלדוגמא יוצא מאלקטרון הראשון לכיוון השני, והוא רוצה לקבל מהשני, שרומזת למשיכה שלהם אל האור, שהיא כל בחינת הקבלה האפשרית להם, נימצא שעל כל חלק של דחייה זה מזה הם רוצים לקבל את האור פי 137 יותר, ולכן כל העולם הזה וכל הבריאות יצאו עם מסך של 1 ל-137 חוץ מעם ישראל

כי המסך הרומז לקבוע המבנה הדק, מדבר גם על עולם התווה שהוא כל העולם של האטומים ומטה, שגם שם יש בחינה של רצון לקבל גדול, אמנם יש להם יכולת דחייה חשמלית שרומז לחשמל הנ"ל שכבר אמרנו שהוא רומז לאחזן שהיא בחינת בינה שנותנת לבנים הארה חשמלית שמגינה עליהם לדחות את הקליפות, דהיינו שלא ירצו להתענג בעולם הזה מדברים שיש בהם קבלה כנ"ל, והנה כמו כן אף בנבראים הגדולים יותר בעלי משקל הגדול ממשקל "פלאנק", שהם נחשבים כבר נבראים, גם להם יש את היחס של המסך, כך שמושכים ע"י כוח הכבידה כל דבר אליהם, אבל אין להם דחייה חשמלית כלל כי הם נייטרליים חשמלית, אמנם יש להם את הלבושים הנ"ל כגון לבוש לבן או שחור שדוחים את האור לפי מידת ההחזרה

והנה מובא בדברי רבנו האר"י ז"ל (ע"ח שער טז פ"א ופ"ב) בדיוק היחס הזה של 1 ל-137, והוא מגיע לזה עם חישובים שונים של שמות קדושים, אבל הוא מגיע ליחס 138 ואומר שזה האור שנאמר עליו: כִּי חֶלֶק ה' עִמּוֹ יִעֲקֹב חֶבְלֵי נַחֲלָתוֹ, חֶלֶק בְּגִימְטְרִיָּה 138, והוא האור שיוֹרֵד לְהַשְׁפִּיעַ לְמַטָּה לְבָנִים וְהוּא נִקְרָא אֲצִלְנוּ הָאֵרֶת הַחֲכָמָה וְהַשְׁפַּע, והנה עם ישראל כדי לקבל את האור הזה צריכים להשפיע בחזרה את אותה הכמות של חסדים, כדי שיוכלו לקבל על מנת להשפיע, ולכן נאמר: כִּי חֶלֶק ה' עִמּוֹ, להבדיל שרק ישראל מקבלים את השפע הראוי להם ע"י חסדים שזה אור חזר ממטה למעלה, ואומות העולם מקבלים ביחס של 1 ל-137 דהיינו בלי שום חסדים רק לקבל ממעלה למטה. והטעם הוא שכל מ"ן מורידין שפע לפי הכמות שלהם, דהיינו אם העלו חו"ג שהם מ"ן הזו"ן אל החכמה, אז יקבלו זו"ן של החיה בהתאם לקומתם.

משמעות האטום

נחזור להתבונן בעניין האטומים מה משמעותם, והנה כבר אמרנו שהם בצורת אדם, כמו כל הבריאות מראש ועד סוף שיצאו בתכונות הדומות לאדם על דרך הדימיון העמוק, כי אנחנו רוצים לסיים את הדרושים על האטומים ולדבר על גוף האדם

נחזור להתבונן בעניין האטומים מה משמעותם, והנה כבר אמרנו שהם בצורת אדם, כמו כל הבריאות מראש ועד סוף שיצאו בתכונות הדומות לאדם על דרך הדימיון העמוק, כי אנחנו רוצים לסיים את הדרושים על האטומים ולדבר על גוף האדם

אם ניזכר בשלבים הראשונים, של בריאת היקום הגשמי, זה היה בחינת לידה, שהאטומים נולדו והתחילו לגדול, ותחילה יצאו אלקטרונים עם שישה קוורקים שרומזים כי הם רומזים למוחין, ואח"כ היתה שבירת הכלים שכולם נישברו כי לא יכלו לקבל את האור הגדול שנכנס לתוך היקום, והוא בחינת קרינה חזקה, ונכנס בתוכם וגרם להם שבירה, ונעשה מהם הקליפות שזה חומר שחור שהוא בולע את האור ומעלים אותו בתוכו לכן אי אפשר לגלות אותו, והאורות שהיו בתוכם יצאו ופרחו דהיינו כל הפוטונים, ואח"כ היה התיקון בסוד יציאת החומר החדש והיה היתוך וחיבור בין החומר החדש לחלק מהחומר האפל שחלק ממנו התברר כבר אז, ונעשה החומר שיש כיום בכל העולם מורכב מחומר ואנטי-חומר יחדיו בסוד שיתוף מידת הרחמים בין

הנה כאן בדילוג זה, רואים כיצד 'המפץ הגדול' בהיפוך, רומז ללידה שכתוב: וְאַחַר יִלְדָה בֵּת וְתִקְרָא אֶת שְׁמָהּ דִּינָה: כו', והכוונה שהעולם הזה תחילה יצא במידת הדין כנ"ל שרמזו בדינה, ואחר כך התפשטו החלקיקים תחילה של השישה קוורקים הנ"ל והאלקטרון, וכל אחד היו לו כמה שניות שהוא התפשט ושלט על כל העולם ומיד התבטל ונישבר כנ"ל, ולכן כתוב כאן על מלכי אדום: וַיִּמְלֹךְ תַּחְתָּיו בְּעַל חָנָן בֶּן עֲכָבוֹר, שכל מלך באדום היה עולה למלוכה ומתפשט ואז מיד מת, זה רומז לשבעת המלכים הנ"ל, ואת השאר לא נוכל לפרש כאן, אבל העניין מובן כמו שאמרנו לעיל שאז נתתקנו הקוורקים והאלקטרונים ונעשו מחומר רגיל

ולכן נשכיל, שהאטום ממש כמו האדם וכל בעלי החיים, יכול לגדול לאט לאט, זה ניבחן שהכאשר מתווספים לו פרוטונים ונייטרונים אז הוא גדל, זה סוד "מפץ גדל", דהיינו שהוא כמו תינוק שגודל, למרות שאין שום קשר למשמעות שהמדענים חושבים, אנחנו כבר שכחנו מכל העיוותים שלהם, ולכן נשכיל, שהאטום תחילה יצא רק פרוטון ממנו, ואח"כ נוסף עליו אלקטרון, ואח"כ ניוטרון וכך הוא גדל לאט לאט, ועד כמה הוא יכול לגדול?

בעצם כל ניוטרון או פרוטון כזה הוא איבר אחד, וכנודע לאדם יש רמ"ח 248 איברים שהם מצוות עשה בחינת הזכר, ו365 גידין שהם בחינות לא תעשה ובחינת הנקבה

ואכן בדיקה פשוטה, מראה שהיסוד הכימי, דהיינו האטום עם מספר הרב ביותר של פרוטונים וניוטונים שהוא המסה האטומית של האטום הוא נקרא "קוריום" והוא עצמו עם 247 מסה אטומית, שזה סה"כ בקירוב יש לו 248 איברים שהם פרוטונים וניוטונים כנ"ל, ולאזוטופ שלו שהוא בתוספת ניוטרון אחד, יש בדיוק 248 מאסה אטומית, כלומר פרוטונים וניוטונים בקירוב זה רומז כנ"ל לרמ"ח איברים

כלומר הוא בקירוב האטום השימושי היחיד שיכול לחיות מספיק זמן בלי לפלוט קרינה רדיואקטיבית לסובבים, כיון שמתחתיו כפי שרואים, במספר 97 הברקליום כבר חי חצי חיים של 100 שנים, ומתחתיו עוד יותר יורד ל-900, ואז 470 ימים, והירידה היא בארבע סדרי גודל מהקוריום שהוא עם 248 איברים, זה סימן שכאן מתחיל להיגמר היכולת להחזיק גוף שלם, כלומר עד 248 איברים כנ"ל

אבל מעליו כולם יציבים באותו סדר גודל בקירוב, למעט מספר יוצאי דופן, דהיינו כי גם הבן אדם לא יכול לשרוד למשל בלי לב או מוח, ולכן יש איברים מסוימים שחסרים ומיד האטום לא יכול לתפקד, אבל ההבדל הוא שמתחתיו, כבר אין שום אטום יציב יותר מ-248 איברים, ומעליו כמעט כולם יציבים למעט מספר איברים מסוימים, דהיינו מספר אטומים מסוימים עם משקל מסוים שלא יכול לשרוד ולהתקיים למשך זמן (כגון שורות 88-87) והבן היטב גודל ההבדל

זה קורה ע"י דעיכה רדיואקטיבית שעפים חלקיקים מהגרעין, והוא הולך ודועך לאט לאט, וכך אורך החיים שלו מתמעט בקצב הנ"ל של 4 איברים לעשרים מיליון שנים זה הקצב של המיתה שלו, ואם יש לו יותר איברים כגון 250 כו' כנ"ל אז הוא דועך מהר מאוד, 4 איברים לאלפיים שנים בממוצע, זה כבר אינו נחשב חלק מהאדם השלם כי לאדם אין 250 איברים כנ"ל, ולכן הוא דועך הרבה מהר יותר זה נחשב מיתה כבר באופן יחסי לדעיכה של 248 איברים כנ"ל

ויש ראייה בדילוגים, שהנה דילוג "רמח האטום", שרומז לרמ"ח איברים היציבים של האטום כנ"ל, שהם רומזים ללידת תינוק כנ"ל, והנה זה חותך את הפסוק: *וְאִם נִקְבָּה תֵּלֵד וְטִמְאָה שְׂבָעִים כְּנֹדָתָה וְשִׁשִּׁים יוֹם וְשִׁשִּׁתַּיִם יָמִים תֵּשֵׁב עַל דְּמֵי טְהָרָה, שֶׁזֶה רֹמֵז לְלִידַת הַנִּקְבָּה שֶׁהִיא בְּחִינַת הָאֲטוֹם, כִּי כָל הָעוֹלָם הַזֶּה הוּא בְּחִינַת נִקְבָּה כִּפִּי שֶׁאִמְרוּ הַמִּקְוָבִלִים ז"ל, וְכֵן "הָאֲטוֹם" זֶה אוֹתִיּוֹת בְּדִיּוּק "וְטִמְאָה" וְחוֹתְכִים זֶה אֵת זֶה, כִּי הָעוֹלָם הַזֶּה אִינוֹ שִׁיךְ לְעוֹלְמוֹת הַקְּדוּשָׁה וְהוּא בְּחִינַת הַטּוֹמָאָה עַד שִׁיגִיעַ מִשִּׁיחַ אִמּוֹן*

והעניין שזה עולה לב' פנים, כיון שהאטום הוא בחינת הנשמה של הדומם, אם כן, אפשר להבין את ההתווספות של החלקיקים לגרעין בתור "גדילה", אז התינוק גדל כל פעם עד שנהיה אדם שלם תוך ארבעים יום כנודע, כמבואר בדברי רז"ל (ע"ח שער יט פ"ג), וקוראים להם איברים של הנשמה, כי הנשמה מורכבת גם כן מרמ"ח איברים, והנה בכל איבר ואיבר יש ניצוצין, ובקירוב אפשר לומר כיון שכל האיברים כלולים זה מזה, ויש רמ"ח איברים, אם כן, יש בכל איבר ואיבר רמ"ח איברים, וכיון שאין לך ניצוץ שלא כלול מעשרה ספירות, תקבל סה"כ $248 \times 248 = 615040$ ניצוצות בנשמה, שזה בקירוב 60 רבוא נשמות ישראל כנודע

וכן באטום עצמו אפשר להגיע למספר כזה של ניצוצות, כיון שכל הגרעין כלול בקירוב מ-248 איברים שהם פרוטונים וניוטונים כנ"ל, והנה כל ניוטרון או פרוטון יכול להתפרק לעוד שלושה ניוטרונים ופרוטונים כיון שיש בו ג' קוורקים, נימצא שסה"כ יש בכל פרוטון עשרה ניצוצות, וכיון שהכוח החזק מדבק אותם, נימצא שהם מאירים זה בזה, וכלולים זה מזה, לכן ניבחן שהכוח האגור בתוכם הוא 248 איברים וכלולים כל אחד גם כן מהכוח של כל ה-248, כיון שהוא מושך את כולם ע"י הכוח החזק כנ"ל וגם בכל אחד ואחד יש ג' קוורקים שהם עשרה ניצוצות סה"כ (כי קל קוורק=פרוטון או ניוטרון שהוא ג"כ ג' ועוד אלקטרון) נימצא שיש סה"כ בקירוב כוח של 60 רבוא ניצוצות בכזה אטום

ועניין הדעיכה כאשר האטום עבר את ה-248, הוא מתחיל להזדקן במהירות, ויכול להעיף חלקיקים כנ"ל, זה רומז לנשמה, כאשר אדם מזדקן כנודע, אז הניצוצות מתחילים להסתלק ממנו, כי האדם לא מת מיד, אלא הניצוצות יוצאין לאט לאט כמו שהם נכנסים לאט לאט בזמן הלידה, ואז הוא גווע ומת, כאשר הנשמה לא יכולה להחזיק בגוף יותר, ולכן אדם זקן הוא יותר קשה ועקשן להשתנות, כיון שכוח הנשמה שלו נחלש ולא נישאר לו אלא מעט מאוד ניצוצות והוא תלוי בין שמים לארץ

כעת ניזכר במה שלמדנו עד עתה בפרקים הקודמים, שהעולם הזה יצא בשישה קצוות בלי ראש, זה רומז לספירות חג"ת נה"י, וחסרות הספירות חב"ד של הראש, זה רומז בפרוטון ובניוטון שמרכיבים את האטום הבסיסי ביותר מימנו, וכן יש אלקטרון אחד סביבם, אבל הראש חסר, שזה מורה שהעולם הזה הוא כמו ילד קטן שזה סוד: טוב ילד מסכן וחסך וממלך זקן וכסיל אֶשֶׁר לֹא יָדַע לְהִזָּהֵר עוֹד, שהיצר הטוב כמו ילד קטן, והיצר הרע מלך זקן וכסיל בעולם הזה, עד ביאת המשיח שאז זה יתהפך והיו גם כלים נוספים של חב"ד אפילו

לאטומים וכל שכן לבני אדם ולשאר החיות, אבל אנחנו מסתכלים כעת על האטומים כי בזה התחלנו לדבר
זה הכי דומה לספירות לשם השוואה גרירתא

ונזכור שיש שישה סוגי קוורקים סה"כ, אבל הפרוטון והניוטרון מורכבים רק מ-2 סוגים שהם: יו ודי, ויש
בפרוטון: ג' קוורקים וג' בניוטרון, אבל כולם הם רק מ-2 סוגים כנ"ל, ושאר ה-4 סוגים אינם ברי-קיימא, כיון
שמיד אחרי שהם יוצאים על ידי התנגשויות חזקות הם מתפרקים ולחלקיקים קטנים מהם עד שחוזרים להיות
אור

נשים לב לשישה סוגים של קוורקים, וכבר אמרנו שרק הזוג השמאליים (יו ודי) הם ברי קיימא ומרכיבים את
כל האטומים בעולם אבל הימניים (צ'רם טופ באטם וסטריינג') הם אינם קיימים כלל בעולם אלא רק על ידי
התנגשויות חזקות שהמדענים מסדרים ומיד הם חוזרים ונעלמים, והמדענים כעיוורים בחשכה, כמו ילד קטן
בארג חול שמוצא כל מיני גולות ולא מבין מה המשמעות שלהם ומי שם לו אותם שם, אבל לפי המקובלים
צ"ל הכול ברור ומובן ויפה ומקובל אף שהעולם הזה טמא, כבר אמרנו שאפשר ללמוד מהשורשים על הענפים
וכן להיפך

אבל העניין בקצרה, כיון שיש להאריך בזה הרבה בס"ד, הוא כלל גדול שצריך להבין, שכל חלקיק שהוא נעלם
במהירות הבזק, זה אומר שהוא 'מצב' שיש לו אפשרות מבחינה רוחנית, אבל כרגע הוא מבוטל בעולם הזה
ונחסר ממנו מחמת הרשעים והקליפות שלקחו אותו ומבחינה גשמית אפשר לומר שהחומר האפל הוא לוקח
את הבחינות הנ"ל, וכאשר תחזור ההשפעה הרוחנית אז גם החלקיק הזה יוכל לעמוד ולהיות ברי-קיימא, ולכן
נשכיל היטב, שהחלקיקים הימניים אשר לא לוקחים כרגע תפקיד משמעותי בעולם, הם מצבים אפשריים של
גדילת הילד שהוא האטום הנ"ל, וכבר הזכרנו שהילד נכנסים לו מוחין בזמן העיבור, ובזמן היניקה ובזמן
הגדלות שהוא בן 13, ואז נכנסת בו הרוח, ובגיל 20 נכנסת הנשמה, ואם כן מובן היטב שהעולם הזה יצא
בשישה קצוות שהם רק נפש רוח בלבד, אבל נשמה וחיה עדיין אין לילד הזה, שהם המוחין הימניים (כל זוג
הוא מוח אחד חכמה ובינה, כגון צ'ארם הוא חכמה וסטרינג' הוא בינה וכן טופ הוא חכמה ובאטם הוא בינה)
ע"כ

ובאופן תאורטי, אע"פ שלא נודע אם זה אפשרי בעולם הזה כלל, בעת שיבוא המשיח ייתכן מאוד שגם
האטומים ייקבלו את הכלים האלה חזרה, ויהיה להם מוחין דיניקה ומוחין דעיבור, ואז יהיו עוד איברים חוץ
מהפרוטון והניוטרון הנ"ל, כי יהיה גם ראש וכו', אבל לעולם הם רמ"ח איברים כי כך היא החלוקה, כי בזמן
שאינו לילד אלא ו"ק שהם בחינת פרוטון וניוטרון, אז הניוטרון הופך להיות הראש

הסיבה היא כמו שאמרנו בסרטונים הקודמים, שהניוטרון הוא מובחר יותר מהפרוטון, והטעם נסביר לפי
יסודות הקבלה, כיון שהארת החכמה מתגלה מהתפארת ומטה, ואז שם יכולים להתדבק במיוחד הקליפות,
כי שם הוא מקום ההשפעה, ולכן שם יש את המלכות, ולהבדיל, גם באטום הדבר כך, כי הניוטרון אינו מושך
כלל את האלקטרון, משא"כ הפרוטון הוא המושך את האלקטרון כי הוא בחינת נה"י, ובו מתגלה הארת
החכמה שהיא בחינת משיכה אלקטרוסטטית שהיא בחי' חסדים מגולים שזקוקים לחכמה, נימצא שהוא
מקום החסרון יותר ודוק

אמנם צריך להבין היטב הטעם שהמוחין יורדים על סדר המדרגה במשקל, והנה את השינוי במטען החשמלי
הבנו היטב, כי מוחין של חכמה הם בעלי מטען חיובי ב' שלישים והם כל העליונים, ומוחין דבינה הם בעלי
מטען שלילי מינוס שלישי והם התחתונים, אבל רואים שקוורק 'טופ' הוא בעל המשקל הגדול ביותר, וכבר
ידענו היטב שחלקיקים בעלי משקל נקראים כלים, וחלקיקים בלי משקל הם אורות בלבד, וכגון פוטונים
וגלואונים, ואף שגם הם נקראים כלים יחסית למה שהם מלבישים, כי הכול הוא על דרך הזכות, ויש אורות
שמלבישים לאורות אחרים

והתשובה היא לפי מה שמסביר מרן הסולם צ"ל, שיש יחס הפוך בין אור וכלי, כי האורות הזכים יותר באים
לכלים העבים יותר, והסיבה היא כדי שיוכלו לזכך אותם ולטהר אותם מהעביות, ואם היו הולכים האורות
העבים לכלים העבים לא היתה להם תקנה, וגם זאת הסיבה שמותר לנו לעסוק בזוהר, כיון שאנחנו בעלי
הכלים העבים ביותר אבל האורות הזכים ביותר, כי גם בסדר הדורות יש את אותו היחס, אשר הראשונים היו
בעלי כלים זכים ואורות נמוכים יותר, והאחרונים להיפך, זה סוד אם ראשונים כמלאכים אנחנו כבני אדם,
ואם ראשונים כבני אדם אנחנו כחמורים, דהיינו מבחינת הכלי שלנו כי יש ירידה בעביות של הכלי כנ"ל, אמנם
תורת הסוד תלויה בניצוצין גבוהים לכן נתגלה לנו בעיקר

וגם כאן נשכיל אשר הכלי העב ביותר הוא 'טופ' בעל משקל גדול ביותר, והכלי העב אחריו הוא 'באטום'
ואח"כ 'סטריינג' ואח"כ 'צ'ארם' ואח"כ 'דאון' ו'אפ', והעניין הוא שהם מתפרקים זה לזה, דהיינו 'טופ' ל-
'באטום' ובאטום ל-'צ'ארם' וכו' כלומר הגדול מתפרק לקטן, לכן זה מוכיח שהם מצבים הדרגתיים זה לזה,
אבל האורות שהם בחינת הגלואונים, יותר גדולים ב'טופ' מן הסתם, וכן על דרך זה, אור קטן יותר הוא 'באטום'

וכו' עד"ז וכן עד"ז הוא בגוף האדם, כי הנשמה הגדולה ביותר מתלבש בכלי העב ביותר דהיינו הגדול ביותר הוא המוח ואח"כ הרוח בלב, ואח"כ הנפש בכבד